

Иън Ранкин

Водонадът

БЕСТСЕЛЪР

ИЪН РАНКИН ВОДОПАДЪТ

Превод: Боян Савчев

chitanka.info

Студентка изчезва в Единбург — напълно нехарактерно. Тя обаче не е просто студентка, а дъщеря на изключително заможни и влиятелни банкери. Почти нищо не се случва, докато детектив инспектор Джон Ребус не получава безпогрешното усещане, че това е нещо повече от поредното бягство, приписано на непривична свобода. Появяват се две следи: резбована дървена кукла в ковчег играчка, намерена в родното село на студентката, и интернет ролева игра. Древното и модерното, събрани от неудобни обстоятелства...

Творчеството на Иън Ранкин е извън стандартите на криминалния жанр и може да се определи като чудесна реализация на невероятно богата фантазия.

Times Play

Ранкин е съвременния Дикенс. Романите за Ребус са забележително постижение.

Дейли Мейл

Най-търсеният и най-продаван автор на криминални романи за 2003 г. според класациите на Великобритания е феноменалният Иън Ранкин.

*На Алън и Юън, които дадоха идеята за написването
на тази книга.*

1

— Мислите, че аз съм я убил, нали?

Той седеше на самия край на дивана, с глава, приведена към гърдите. Косата му беше права, на дълги кичури. Коленете му се движеха като бутала, така че петите на мръсните му кецове изобщо не се докосваха до пода.

— Вземал ли си нещо, Дейвид? — попита Ребус.

Младежът вдигна поглед. Очите му бяха кървясали, с тъмни кръгове около тях. Слабовато, костеливо лице с щръкнали косми по неизбръснатата му брада. Казваше се Дейвид Костело. Не Дейв или Дейви, а Дейвид — държеше да изясни той. Имена, етикети, класификации — всичко това — много важно. Медиите му даваха различни описания. Определяха го като „гаджето“, „трагичният приятел“, „приятелят на изчезналата студентка“. Беше „Дейвид Костело, 22-годишен“ или „колегата студент Дейвид Костело, на не повече от 25“. Той „живее в един апартамент с госпожица Балфур“ или бил „чест посетител“ в „апартамента на загадката с изчезването“.

Апартаментът също не беше просто апартамент. Представяха го като „апартаментът в модерния квартал Ню Таун на Единбург“, „апартаментът за четвърт милион, собственост на родителите на госпожица Балфур“. За Джон и Жаклин Балфур се пишеше като за „вцепененото от ужас семейство“, „потресеният banker и неговата съпруга“. Тяхната дъщеря се споменаваше като „Филипа, 20-годишна, студентка по история на изкуството в Единбургския университет“. Била „красива“, „енергична“, „безгрижна“, „пълна с живот“.

А сега се оказва изчезнала.

Инспектор Джон Ребус пристъпи от средата на облицованата с мрамор камина към единия ѝ край. Дейвид Костело проследи движенията му с очи.

— Лекарят ми даде някакви хапчета — отговори той накрая.

— Изпи ли ги? — попита Ребус.

Младежът бавно поклати глава, без да отделя очи от Ребус.

— Не те виня — продължи Ребус, като пъкна ръцете си в джобовете. — Изваждат те от действителността за няколко часа, но не променят нищо.

Изминаха два дни откакто Филипа — наричана от приятелите и семейството си „Флип“, беше изчезнала. Два дни не бяха много време, но изчезването ѝ не беше характерно. Нейни приятели се обадили в апартамента около 7 вечерта за потвърждение, че Флип ще се срещне с тях до един час в някакъв бар в Саут Сайд. В едно от тези малки, модни местенца, никнещи като гъби около университета, в отговор на икономическия бум и нуждата от приглушена светлина и ароматизирани водки на надутите цени. Ребус го знаеше, защото ежедневно минаваше оттам по пътя си до работата и обратно към къщи. В съседния вход на практика имаше един старомоден пъб, където предлагаша коктейли с водка по лира и половина. Въпреки това, не разполагаша с модерни столове, а обслужващият персонал можеше да се оправи във всеки скандал, но не и с коктейл-листа.

Тя вероятно беше излязла от апартамента към 7-7:15. По това време Тина, Трист, Камил и Алби са били вече на второто питие. Ребус направи справка за въпросните имена. Трист беше съкратено от Тристрам, а Алби от Албърт. Трист бил с Тина, Алби с Камил. Флип е трябвало да бъде с Дейвид, но Дейвид, обяснила тя по телефона, нямало да се присъедини към тях.

— Поредният скандал — съобщила тя, без да звучи прекалено загрижено.

Включила алармата на апартамента преди да излезе. Ново пет за инспектор Ребус — студентски бърлоги с алармена система. Пуснала секретната брава и „питона“, оставяйки апартамента обезопасен. Няколко стъпала надолу и навън, сред топлия нощен въздух. Едно стръмно възвишение я отделяло от „Принсес стрийт“. Още едно изкачване оттам би я завело до Саут Сайд в Стария град. Но едва ли би отишла пеша. Обаче разпечатките за направените разговори от домашния и мобилния ѝ телефон не показваха никакво обаждане до някоя от градските такси-компаниии. Следователно, ако е взела такси, го е хванала от улицата.

Ако изобщо е стигнала дотам.

— Аз не съм, разбирате ли — каза Дейвид Костело.

— Не сте какво, господине?

— Не съм я убил.

— Никой не е казал, че сте.

— Така ли? — вдигна той глава и погледна Ребус право в очите.

— Така — успокои го Ребус, което в крайна сметка си беше част от работата му.

— Заповедта за обиск... — започна Костело.

— Това е нещо обичайно в такива случаи — обясни Ребус.

Така си и беше — подозрително изчезване — проверяваш всички места, където би могло да е лицето. Караш всичко по правилата — всички работни документи подписани, изчистваш подозренията. Претърсваш апартамента на гаджето. Тук Ребус би могъл да добави: „Правим го, защото в девет от десет такива случаи виновникът се оказва някой познат на жертвата“. А не непознат, изтръгващ плячката си от нощта. Обират те онези, които обичаш — съпруг или съпруга, любовник или любовница, син или дъщеря. Излиза, че е бил твоят чичо или вуйчо, най-близкият ти приятел, единственият на когото си вярвал. Те мамят теб или ти тях. Знаел си нещо, притежавал си нещо. А те са се оказали ревниви, отритнати, имащи нужда от пари.

Ако Флип Балфур беше мъртва, тялото ѝ скоро щеше да се появи. В случай че беше жива и не искаше да бъде намерена, тогава положението ставаше по-сложно. Родителите ѝ се появиха по телевизията, умолявайки я да се обади. Полицаяте бяха в семейното жилище и засичаха телефонните разговори, в случай че се появи искане за откуп. Полицията търсеше из апартамента на Дейвид Костело в Кенънгейт с надеждата да открие нещо. Полицията беше и тук — в апартамента на Флип Балфур. „Дундуркаше“ Дейвид Костело, като държеше представителите на медиите на разстояние. Това обясняваха на младежа и то отчасти беше истина.

Предния ден претърсиха апартамента на Флип. Костело имаше ключове, дори за алармената система. Някой беше позвънил в апартамента на Костело в 10 вечерта — Трист попитал дали знае нещо за Флип, била тръгнала към „Шапирос“, но не се е появила.

„Не е при теб, така ли?“

„Аз съм последният, при когото би отишла“ — оплакал се Костело.

„Чух, че сте се скарали. Сега пък какво има?“ — Трист говорел неразчленено, с лека нотка на злорадство. Костело не му отговорил.

Затворил телефона и набрал мобилния на Флип. Включил се телефонния секретар и той ѝ оставил съобщение с молба да му позвъни. Полицайте бяха прослушали записа, концентрирайки се върху нюансите, в опитите си да открият някакви фалшиви нотки във всяка дума или израз. Около полунощ Трист отново се обади на Костело. Групата отишла до апартамента на Флип — нямало никой. Звънели тук и там, но никой от нейните приятели не знаел нищо. Изчакали самият Костело да отиде в апартамента и да го отключи. Вътре нямало никаква следа от Флип.

В съзнанието на полицайте тя вече била изчезнало лице — онова, което те наричат „из-ли“, но изчакали до сутринта, преди да се обадят на майката на Флип в семейното жилище в Ийст Лотиан. Без да губи никакво време госпожа Балфур веднага набрала 999. След като според нея полицайте набързо я „изповядали“, тя се обадила на съпруга си в лондонския му офис. Джон Балфур бил старши съдружник в частна банка и ако полицейският началник на Лотиан и Бордърс не бил негов клиент, тогава някой друг със сигурност се е оказал такъв — в рамките на един час полицията се захванала със случая — заповеди от Голямата къща, т.е. главното управление на Фетес авеню.

Дейвид Костело отключил апартамента на двамата от Криминалния отдел. В него те не намерили нищо обезпокоително, никакви следи, водещи към местонахождението на Филипа Балфур, нейната съдба или състояние. Апартаментът се оказал чист и подреден — нищо разхвърляно по пода, прясно боядисани стени (декораторът също бил разпитан). Имало просторна всекидневна, с прозорци-близнаци, стигащи до пода. Две спални помещения, едното от които превърнато в кабинет. Кухненският бокс бил по-малък от облицованата с панели от борово дърво баня. В спалнята намерили много вещи на Дейвид Костело. Някой бил нахвърлял дрехите му върху един стол, после няколко книги и компактдиска върху тях, а най-отгоре на композицията, като корона — торба за мръсни дрехи.

Запитан, Костело единствено могъл да предположи, че това е работа на Флип. Думите му били: „Скарахме се. Това вероятно е нейният отговор“. Да, карали са се и преди, но не, тя никога не е нахвърляла така вещите му на купчина или поне той не си спомнял.

Джон Балфур беше пристигнал в Шотландия с частен самолет, предоставен му от проявяващ разбиране клиент и се появил в

апартаментата в Ню Таун едва ли не преди полицията.

„Е?“ — бил първият му въпрос.

„Съжалявам!“ — се оказал единственият отговор, който Костело можел да му предложи.

Тези думи означаваха много за полицаите от Криминалния отдел, които обсъждаха случая насаме. Скарваш се грозно с гаджето си, в следващия момент разбираш, че тя е мъртва, скриваш тялото, но когато се оказваш лице в лице с баща ѝ, вътрешната ти природа взема връх и изтърсваш полупризнание.

„Съжалявам!“

Съществуват толкова много начини да се тълкува тази кратка фраза. „Съжалявам, че се скарахме; съжалявам, че ви създадохме проблем; съжалявам, че се случи това, съжалявам, че не се погрижих за нея; съжалявам за това, което направих...“

А сега и родителите на Дейвид Костело бяха в града. Те наеха две стаи в един от най-добрите хотели. Живееха в покрайнините на Дъблин. Описваха бащата — Томас като „финансово обезпечен и богат“, докато майката — Тереза, работеше като дизайнер по интериора.

Две стаи — в полицейския участък в Сейнт Ленардс се обсъждаше защо ли им трябват две стаи. При това положение, след като Дейвид е техният единствен син, защо им е притрябвало да живеят в къща с осем спални?

Още по-разгорещено се обсъждаше въпроса защо полицията от Сейнт Ленардс е намесена в случай в Ню Таун. Най-близкият полицейски участък до апартаментата беше Гейфилд Скуеър, но допълнително бяха привлечени служители от Лийт, Сейнт Ленардс и Торфикхен.

„Някой дърпа конците“, беше общото мнение. „Зарязвайте всичко, че някаква глезла е офейкала.“

И самият Ребус мислеше така.

— Искаш ли нещо — попита той сега. — Чай? Кафе?

Костело поклати глава.

— Имаш ли нещо против да...?

Костело го погледна сякаш не разбираше. След това изведнъж му просветна:

— Разбира се — отвърна той. — Кухнята е... — започна да жестикулира той.

— Знам къде е, благодаря — прекъсна го Ребус.

После затвори вратата след себе си и спря за миг в коридора — щастлив, че е въвн от задушната всекидневна. Слепоочията му пулсираха и чувстваше нервите зад очите си напрегнати. В кабинета се чуваше шум. Ребус надникна през вратата.

— Отивам да сложа чайника.

— Добра идея — отвърна му детектив Шивон Кларк, без да отделя очи от екрана на компютъра.

— Нещо?

— Чай, ако обичаш.

— Имах предвид...

— Нищо засега. Писма до приятели, няколко нейни есета. Имам да прегледам около хиляда имейла. Трябва ми паролата й.

— Господин Костело твърди, че тя никога не му я е казвала.

Кларк се изкашля.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита Ребус.

— Искам да кажа, че нещо ме дразни в гърлото — отвърна Кларк. — За мен само мляко в чая, ако обичаш.

Ребус я остави и отиде в кухнята, напълни чайника и се огледа за чаши и пликчета с чай.

— Кога ще мога да се прибера вкъщи?

Ребус се обърна към мястото, където Костело стоеше в хола.

— Може би ще е по-добре да не се прибираш у вас — посъветва го Ребус. — Репортери, камери, фотоапарати... няма да те оставят на мира, ще ти звънят денонощно.

— Ще оставя телефона отворен.

— Бъди като затворник. — Ребус забеляза младежът да свива рамене. Той каза нещо, което инспекторът не разбра. — Моля?

— Не мога да остана тук! — повтори Костело.

— Защо?

— Не знам... Просто... — сви рамене отново той и прокара пръсти през косата си, като я обърна от челото назад. — Флип трябваше да е тук. Дойде ми твърде много. Продължавам да си спомням как последния път, когато бяхме тук заедно, се карахме.

— За какво?

— Даже и не си спомням — глухо се засмя Костело.

— Това в деня, в който тя изчезна ли?

— Да, следобеда. Аз избухнах.

— Явно се карате често? — Ребус се опита въпросът му да прозвучи съвсем ненатрапчиво.

Костело само стоеше там, гледаше в пространството и бавно клатеше глава. Ребус се обърна, раздели две пликчета чай „Дарджилинг“ и ги пусна в чашите. Започваше ли Костело да се отваря? Чуваше ли Шивон Кларк зад вратата на кабинета? Да, те играеха ролята на бавачки на Костело, като част от екипа, който даваше денонощни дежурства, но го доведоха тук и поради друга причина. Привидно той трябваше да е под ръка, за да дава информация за имената, които се появяваха в кореспонденцията на Филипа Балфур. Но Ребус го искаше там, защото това можеше да се окаже мястото на престъплението. И може би, просто защото Дейвид Костело криеше нещо. Полицаяте от участъка Сейнт Ленардс дори се обзалагаха на пари; в Торфикхен залозите вървяха 2 към 1, докато в Гейфилд се залагаше категорично в негова полза.

— Родителите ти казаха, че можеш да се преместиш в техния хотел — предложи Ребус. После застана лице в лице с Костело. — Наели са две стаи, така че едната вероятно е свободна.

Костело не се хвана на въдицата. Той изгледа детектива в продължение на още няколко секунди, после се обърна и приближи глава към вратата на кабинета.

— Намерихте ли онова, което търсехте? — попита той.

— Може да отнеме известно време, Дейвид — отговори Шивон. — Най-добре е да ни оставиш да си гледаме работата.

— Там няма да откриете никакви отговори. — Имаше предвид екрана на компютъра. След като тя остана безмълвна, той леко се изправи и извърна глава. — Вие сте нещо като експерт, нали?

— Това е работа, която трябва да се свърши. — Гласът ѝ беше тих, сякаш тя не искаше думите ѝ да се чуват извън стаята.

Той изглежда искаше да добави нещо, но премисли и се оттегли крадешком към всекидневната.

Ребус донесе чая на Кларк.

— Ето, това се казва класа — заяви тя, гледайки пакетчетата чай, които плуваха в чашата.

— Не знаех колко силен ще го искаш — обясни Ребус. — Какво ще кажеш?

Тя се замисли за момент:

— Изглежда съвсем истински.

— А може би си само една наивница с красиво лице.

Тя изсумтя, извади пликчето с чая от чашата и го пъкна в кошчето.

— Възможно е — беше нейният отговор. — А ти за какво мислиш?

— За пресконференцията утре — припомни ѝ Ребус. — Мислиш ли, че ще можем да убедим господин Костело да направи публично изявление?

Двама детективи от Гейфилд Скуеър поеха нощната смяна. Ребус се прибра вкъщи и започна да си приготвя ваната. Чувстваше се като старо пиянде след дълъг запой и затова сипа течен перилен препарат в горещата вода — припомняйки си нещо, което неговите родители правеха, когато беше дете. Връщаш се изкалян до ушите от футболното игрище и те очаква гореща вана с препарат за пране. Не че семейството не можеше да си позволи пяна за вана: „Това е просто течност за измиване на надута цена“, казваше майка му.

Банята на Филипа Балфур можеше да се изфука с повече от дузина различни балсами, лосиони за баня и пенливи масла. Ребус си имаше своите собствени аксесоари: самобръсначка, пяна за бръснене, паста за зъби и обикновена четка за зъби, плюс сапун. В аптеката — лейкопласт, парацетамол и пакетче кондоми. Погледна в пакетчето — имаше само един. Разпродажбата беше миналото лято. След като затвори медицинското шкафче, се срещна със собственото си изображение. Сиво лице и посивяваща коса. С масивни челюсти, дори когато издаваше брадичката си напред. Опита да се усмихне и видя зъбите си, които бяха пропуснали последните си две срещи със зъболекаря. Стоматологът му заплашваше, че ще го зачеркне от списъка си.

„Стегни се, приятелю“ — промърмори Ребус и се отдалечи от огледалото, преди да започне да се разсъблича.

Купонът по случай пенсионирането на полицейския началник „Фермера“ Уотсън беше започнал в шест. Всъщност, това се явяваше трети или четвърти купон по този повод, но трябваше да бъде последното — и единственото официално събиране. Полицейският клуб на Лийт Уок беше украсен с гирлянди, балони и огромен плакат, на който пишеше: „ОТ АРЕСТИТЕ — КЪМ НАПЪЛНО ЗАСЛУЖЕНАТА ПОЧИВКА“. Някой беше разхвърлял една бала слама по дансинга, доукрасявайки фермерската сцена с надуваемо прасе и овце. Барът въртеше страхотен бизнес, когато Ребус пристигна. На входа се размина с три напускащи големи клечки от Голямата къща. Погледна часовника си — 18:40. Бяха отделили на пенсиониращия се полицейски шеф цели 40 минути от скъпоценното си време. По-рано през деня в Сейнт Ленардс имаше тържество. Ребус го пропусна — по това време още се правеше на бавачка, но чу за речта на заместник-началника Колин Карсуел. Няколко офицери от предишните служби на Фермера — някои от тях вече също пенсионирани, се оказали под ръка и ги хванали да кажат по някоя и друга дума. Явно не бяха си губили времето, докато дочакат вечерната церемония — личеше, че са пили през целия следобед: развързани или разкривени вратовръзки, със светнали и зачервени от алкохола лица. Един от тях пееше, а гласът му водеше люта битка за надмощие с музиката, изливаща се от качените на тавана високоговорители.

— Какво да ти взема, Джон? — попита Фермера, напускайки масата си, за да се присъедини към Ребус на бара.

— Може би едно малко уиски, сър.

— Дай половин бутилка малцово, когато се освободиш за малко! — изрева Фермера на бармана, който беше зает да допълва халби със светла бира. Очите на Фермера се свиха, когато погледна към Ребус. — Видя ли онези скапаняци от Голямата къща?

— Разминах се с тях на входа.

— Близаха тъпи портокалови сокове през цялото време, а накрая — само едно бързо ръкостискане, преди да си тръгнат за вкъщи! — В стремежа си да не заваля говора си, Фермера натъртваше на думите. — Никога не съм разбирал какво всъщност искат да кажат с това „бисквитки“, но ето какво са те — бисквитки в сравнение с истинския мъж!

Ребус се усмихна и каза на бармана да донесе „Ардбег“.

— Едно яко двойно, ако обичаш! — заповяда Фермера.

— А вие пийвате ли нещо, сър? — попита Ребус.

Фермера наду бузите си и изпухтя.

— Няколко стари приятелчета дойдоха да ме изпратят — кимна той по посока на масата.

Ребус също погледна натам. Видя цяла тайфа пияни мъже. Масите край тях бяха отрупани с какво ли не — сандвичи, пирожки с месо, чипс и фъстъци. Видя лица, които му бяха познати от всички районни полицейски управления в Лотиан и Бордърс. Макари, Олдър, Шъг Дейвидсън, Рой Фрейзър. Бил Прайд разговаряше с Боби Хогън. Грант Худ стоеше до двама от Криминалния отдел, Клейвърхауз и Ормистън, и се опитваше да не му личи, че се заяжда с тях. Джордж „Хай-Хоу“ Силвърс беше на път да разкрие, че детектив Филида Хоз и сержант Елън Уайли нещо не си падат по неговите остроумия. Джейн Барбър от Голямата къща си разменяше клюки с Шивон Кларк, която в някакъв момент е била придадена към отдела за сексуални престъпления на Барбър.

— Ако някой знаеше какво става тук — каза Ребус — лошите щяха да се впуснат в акция. Има ли някой останал да пази къщата?

— Има една група скелети в Сейнт Ленардс — засмя се Фермера.

— Много хора. Чудя се, дали ще дойдат толкова на моето изпращане.

— Обзалагам се, че повече. — Фермера се наведе към него. — Всички големи клечки ще бъдат там в началото, само за да се уверят, че не сънуват.

Дойде ред и на Ребус да се усмихне. Той вдигна чаша и пи за здравето на шефа си. И двамата опитаха питиетата си, след което Фермера облиза устни.

— Колко още ти остава? — попита той.

— Не съм направил още 30 — сви рамене Ребус.

— И все пак не ти остава много, нали?

— Не ги броя — но лъжеше, повечето седмици мислеше за това. „30“ означаваше 30 години служба. Това беше моментът, когато пенсията ти удряше максимума. За това живееха повечето полицейски служители — пенсиониране около петдесетте и къщичка край морето.

— Ще ти споделя една история, която не разказвам често — започна Фермера. — Моята първа седмица в полицията, сложиха ме да работя в приемната, тъжна история. Онова хлапе — не беше още и тийнейджър — влиза и върви право към бюрото. „Потроших сестричката си“, казва то. — Погледът на Фермера блуждаеше в пространството. — И сега го виждам, как изглеждаше, точните думи... „Потроших сестричката си“. Нямах никаква представа какво има предвид. Оказа се, че я е блъснал по стълбите, убил я. — Той спря и отново отпи от уискито си. — Моята първа седмица в полицията. И знаеш ли какво ми каза сержанта? „Може да става само по-добре.“ — Той се насили да се усмихне. — Никога не съм бил сигурен дали е прав... — Изведнъж вдигна ръцете си нагоре, а усмивката му се разшири още повече. — Ето я и нея! Ето я! Точно когато се чувствах изоставен.

Прегръдката му почти изцяло погълна инспектор Гил Темплър. Фермера я целуна по бузата.

— Вие случайно да не сте от танцовото шоу? — попита той.

След това се престори, че се удря по челото.

— Какъв дискриминационен по отношение на жените език.

— Ще пуснеш ли доклад срещу мен?

— Този път ще ти се размине — отвърна Гил, — срещу едно питие.

— Мой ред е — каза Ребус. — Какво искаш?

— Голяма водка.

Боби Хогън викаше Фермера да разреши някакъв спор.

— Дългът зове — каза Фермера като извинение, преди да тръгне с несигурна стъпка нагам.

— Коронният му номер? — опита се да отгатне Гил.

Ребус сви рамене. Специалитетът на Фермера беше да изреди поименно всички книги от Библията. Рекордът му беше малко под една минута; нямаше начин да не се опитат да го счупят тази вечер.

— Голяма водка — каза Ребус на бармана. После повдигна чашата си с уиски. — И още две от тези. — После видя погледа на Гил. — Едното е за Фермера — обясни той.

— Естествено! — Тя се усмихваше, но усмивката не достигаше очите ѝ.

— Определи ли датата за твоя купон? — попита Ребус.

— Какъв купон?

— Просто си помислих — първата жена полицейски началник в Шотландия... би трябвало да си заслужава едно хубаво изкарване, нали?

— Направо паднах, когато разбрах. — Тя гледаше как барманът капва ангостура в чашата ѝ. — Как върви случаят „Балфур“?

— Моят нов шеф ли пита? — погледна я Ребус.

— Джон...

Странно, колко много неща можеше да означава тази една-единствена дума. Ребус не беше сигурен, че улавя всички нюанси, но разбираше достатъчно.

„Джон, не започвай с това.“

„Джон, знам, че между нас имаше нещо, но то отдавна е свършено.“

Гил Темплър беше направила всичко възможно, за да стигне дотук, но и нея я гледаха под лупа — много хора искаха да се провали, включително и някои, които тя вероятно считаше за приятели.

Ребус само кимна и плати питиетата, като преля едно от уискитата в другата чаша.

— Спасявам го от самия него — каза той, като кимна към Фермера, който вече беше стигнал до Новия завет.

— Винаги готовият за саможертва мъченик — отвърна Гил.

Краят на рецитацията на Фермера беше съпроводен с аплодисменти. Някой обяви, че е поставен нов рекорд, но Ребус знаеше, че това не е така. Просто още един жест — друга версия на златния часовник или часовникът за полицата над камината. Малцът имаше вкус на водорасли и торф, но Ребус знаеше, че отсега нататък, когато пие „Ардбег“, ще си спомня за едно малко момче, което влиза в полицейския участък...

Шивон Кларк си пробиваше път към тях.

— Поздравления! — каза тя.

Двете жени си стиснаха ръцете.

— Благодаря, Шивон — отвърна Гил. — Може би един ден ще дойде и твоят ред.

— Защо не? — съгласи се Шивон. — Предназначението на полицейските палки е да чупят стъклени покриви — вдигна тя юмрук във въздуха над главата си.

— Имаш ли нужда от едно питие, Шивон? — попита Ребус.
Двете жени се спогледаха.
— Това е почти всичко, за което стават — намигна Шивон.
Ребус ги остави да се смеят.

Караокето започна в 9. Ребус отиде в тоалетната и почувства как потта охлажда гърба му. Вратовръзката му вече беше в джоба. Сакото му лежеше праметнато върху един от столовете в бара. Участниците в партито се сменяха, като някои си тръгваха или да се подготвят за нощното дежурство, или защото техните пейджъри или мобилни телефони имаха да им съобщят нещо. Други пристигаха, след като са си били вкъщи, за да сменят работните си дрехи. Една колежка от свързочния пункт на участъка в Сейнт Ленардс се появи с къса пола — първият път, когато Ребус виждаше краката ѝ. Пристигна и квартет хулигани — бивши колеги на Фермера от Уест Лотиан със снимки на Фермера от преди четвърт век. Между тях имаше вмъкнати няколко „медицински“ колажа, в които главата на Фермера се оказа лепната върху оскъдно облечени мускулести мъжки тела, някои от които в пози, минаващи доста отвъд границите на допустимото.

Ребус изми ръцете си, плискайки част от водата върху лицето и врата си. По това време, разбира се, беше останал само електрическият сешоар, така че се наложи да използва носната си кърпичка, вместо хавлиена кърпа, което стана точно когато влезе Боби Хогън.

— Гледам, че и ти се скатаваш — каза Хогън и се отправи към писоарите.

— Някога да си ме чувал да пея, Боби?

— Трябва да изкараме един дует „Моята кофа има дупка“.

— Ние ще сме единствените шибаняци, които я знаят.

Хогън се изкикоти.

— Помниш ли, когато изиграхме „младите турци“?

— Отдавна съм го забравил — промърмори Ребус сякаш на себе си.

Хогън помисли, че не е чул добре, но Ребус само поклати глава.

— Е, кой е следващият за „златното сбогуване“? — попита Хогън, готов да използва писоара отново.

— Не съм аз — заяви Ребус.

— Така ли?

Ребус отново започна да бърше врата си.

— Не мога да се пенсионирам, Боби, това ще ме убие.

— И с мен е същото — изсумтя Хогън. — Но иначе пък работата ме убива.

Двамата се изгледаха взаимно, после Хогън намигна и отвори вратата. Тръгнаха обратно към жегата и шума, а Хогън широко разтвори ръце, за да приветства стар приятел. Един от приятелите на Фермера тикна чаша в ръцете на Ребус.

— „Ардбег“, нали?

Ребус кимна и изсмука разлетите по ръката му капчици, след което, представяйки си едно малко момче, идващо да съобщи нещо в полицията, вдигна чашата и я изпи до дъно.

Той извади връзката ключове от джоба си и отвори главния вход на жилищната кооперация. Ключовете блестяха като нови, направени същия този ден. Рамото му се отърка в стената, докато се отправяше към стълбите и той се държеше здраво за парапета, докато се изкачваше. Вторият и третият от лъскавите ключове отвориха вратата към апартамента на Филипа Балфур.

Вътре нямаше никой, а алармата не беше пусната. Той светна лампите. Незакрепеният килим под него сякаш искаше да се увие около глезените му и той трябваше да си проправя път с борба, подпирайки се на стената. Стаите бяха така, както ги беше оставил, с изключение на това, че компютърът сега липсваше от бюрото, преместен в участъка, където Шивон твърдеше, че някой от доставчиците на Интернет услуги на Балфур може да ѝ помогне да се справи с паролата.

В спалнята някой беше преместил приготвената купчина дрехи на Дейвид Костело от стола. Ребус предположи, че виновникът е самият Костело. Самият той не би направил това без разрешение — нищо не се изнася от апартамента, докато шефовете не кажат. Най-напред съдебните лекари би трябвало да проверят дрехите и евентуално да вземат проби от тях. Вече вървяха слухове за съкращаване на разходите. В случай като този разходите можеха да растат до бога.

В кухнята Ребус си наля голяма чаша вода и отиде да седне във всекидневната — почти на същото място, където беше седял и Дейвид Костело. Част от водата започна да се стича по брадата му. Картините по стените — абстракции в рамки — си правеха шега, движеха се заедно с него, когато преместваше погледа си. Той се наведе, за да остави празната чаша на пода и накрая се оказа подпрян на ръцете и коленете си. Единственото обяснение — някой негодник му е сложил нещо в питието. Обърна се и седна, като затвори очите си за миг. Изчезващите хора — понякога човек се тревожи напразно. Те или се появяват, или не искат да бъдат намерени. Толкова са много... Техни снимки и описания постоянно минаваха през службата, лицата — леко извън фокус, сякаш се готвят да се превърнат в духове. Той примигна, отвори очите си и ги вдигна към тавана и корнизите с орнаменти. В Новия град имаше големи апартаменти, но Ребус предпочиташе мястото, където живееше — повече магазини, не чак толкова самодоволни хора...

В неговия „Ардбег“ трябва да е имало нещо. Той вероятно никога повече нямаше да пие от него. В него живееше някакъв дух. Чудеше се, какво ли е станало с момчето — инцидент ли е било, или преднамерено? Днес момчето би трябвало да е баща, може би дори дядо. Дали още сънува убитата от него сестричка. Дали си спомня младия и нервен униформен полицаи, седнал зад бюрото в приемната?

Ребус започна да опипва пода. Беше направен от голо дърво, изциклено и полирано. Все още не са проверявали какво има под дъските. Потърси някакъв процеп между две от тях и заби нокти в него, но не стигна доникъде. Неизвестно как събори чашата и тя започна да се търкаля, а шумът изпълваше стаята. Ребус я изгледа как спира до прага, а движението ѝ се прекъсна от чифт крака.

— Какво става тук, по дяволите?

Ребус се изправи. Мъжът пред него беше в средата на четирийсетте, с ръце в джобовете на дълго, черно, вълнено палто. Мъжът леко се изправи, изпълвайки рамката на вратата.

— Кой сте вие? — попита Ребус.

Мъжът извади ръка от джоба и я вдигна към ухото си. Държеше мобилен телефон.

— Обаждам се на полицията — каза той.

— Аз съм полицейски служител — бръкна в джоба си Ребус и извади служебната си карта. — Инспектор Ребус.

Мъжът разгледа картата внимателно и му я подаде обратно.

— Аз съм Джон Балфур — каза той, а гласът му звучеше по-малко остро.

Ребус кимна — вече се беше досетил.

— Съжалявам, ако аз... — Ребус не успя да довърши изречението. Докато прибираше служебната си карта, лявото му коляно се огъна за миг.

— Вие сте пили — каза Балфур.

— Съжалявам, да. Тържество за пенсиониране. Не съм на служба или нещо такова, ако това имате предвид.

— Тогава може ли да ви попитам какво правите в апартамента на дъщеря ми?

— Можете — съгласи се Ребус. После се огледа. — Искях само да... ами, предполагам, че аз... — но не можеше да намери думите.

— Бихте ли напуснали, ако обичате?

Ребус леко наведе глава.

— Разбира се.

Балфур се премести така, че Ребус да мине край него, без каквото и да било контакт между двамата. Спря в коридора, полуобърнат, готов да поднесе още едно извинение, но бащата на Филипа Балфур беше отишъл до прозореца на всекидневната и гледаше навън в нощта, с ръце, стискащи щорите от двете страни.

Ребус тихо слезе по стълбите, вече полуизтрезнял, затвори външната врата след себе си, без да се обръща назад, без да вдига поглед към прозореца на първия етаж. Улиците бяха безлюдни. Тротоарите блестяха от по-рано падналия дъжд, а уличните лампи се отразяваха в тях. Чуваха се единствено стъпките на Ребус, когато започна да се изкачва нагоре — Куин стрийт, Джордж стрийт, Принсес стрийт и после Северния мост. Хора се прибираха от пъбовете, търсейки таксито и изгубените си приятели. Ребус зави наляво при църквата „Трон“ и тръгна надолу към Кенънгейт. До тротоара имаше паркирана патрулна кола с двама души вътре — единият буден, а другият — заспал. Те бяха полицаи от Гейфилд и, или бяха изтеглили късата сламка, или не се харесваха на шефа си — по никакъв друг начин не можеше да си обясни едно такова неблагоприятно нощно

дежурство. За будния от тях Ребус представляваше поредният минувач. Пред него имаше вестник, сгънат така, че да го пази от светлината. Когато Ребус потропа по покрива на патрулната кола, вестникът се откачи и кацна на главата на спящия, който се събуди с рязко движение и сграбчи покриващите го листове.

След като полицаите свалиха прозореца откъм тротоара, Ребус се облегна на ръба.

— Проверка на бойната ви готовност в 1 часа през нощта, джентълмени.

— Едва не ми изкара акъла — каза този от другата страна на шофирацията, опитвайки се да събере вестника си.

Казваше се Пат Конъли и беше прекарал първите си няколко години в Криминалния отдел, водейки кампания срещу прякора „Пади“^[1]. Колегата му — Томи Даниълс изглежда не се притесняваше, както и за много други неща, от собствения си прякор „Далечния“. Логиката, която се криеше зад този прякор, минаваше от Томи към „там-там“, оттам към „Далечните барабани“ до „Далечния“, но освен това говореше и много за характера на младия мъж. При това толкова грубо събуждане, след като видя и разпозна Ребус, той само завъртя очи.

— Поне да ни беше донесъл по едно кафе — оплака се Конъли.

— Можеше — съгласи се Ребус. — Или може би речник — погледна той към кръстословицата във вестника. По-малко от една четвърт от нея беше попълнена, а самият пъзел се оказа ограден с драсканици и нерешени анаграми. — Спокойна ли е нощта?

— Ако махнеш чужденците, които искат да ги упътваме — отвърна Конъли.

Ребус се усмихна и огледа улицата. Това беше сърцето на туристическия Единбург. Хотел до светофарите, магазин за плетива от другата страна, сувенири, подаръци, хлебчета и гарафи за уиски. Шотландски полички — само на около 50 метра. Къщата на Джон Нокс, сгушена сред съседите си, полускрита в дълбока сянка. Някога Старият град е представлявал целия Единбург — тясна, подобна на гръбнак ивица, простираща се от замъка до Холируд, със стръмни малки улички със стъпала като изкривени ребра. Тогава, след като градът станал още по-населен и мръсен, бил построен Ню Таун — Новият град с характерния за епохата на Крал Джордж финес — едно

добре пресметнато презрение към Стария град и онези, които не могли да си позволят да се преместят. На Ребус му направи впечатление, че докато Филипа Балфур беше избрала Новия град, Дейвид Костело предпочиташе да живее в сърцето на Стария.

— Вкъщи ли си е? — попита Ребус, като имаше предвид Костело.

— Щяхме ли да сме тук, ако не беше? — Конъли гледаше партньора си, който наливаше доматиена супа от термос. Далечния помириса течността нерешително, после отпи бързо от нея. — Всъщност, може би точно ти си човекът, който ни трябва.

— Нима? — погледна го Ребус.

— Да разрешим един спор. „Ден за заплати“ на „Дийкън Блу“ — първият им албум ли е, или вторият?

Беше спокойна вечер, усмихна се Ребус. След това се замисли за миг и отговори:

— Втория.

— Дължиш ми десетка — обърна се Конъли към Далечния.

— А сега аз може ли да попитам? — Ребус беше клекнал, чувствайки как коленете му пукат от натоварването.

— Давай — отвърна Конъли.

— Какво правиш, когато ти се допикае?

— Ако Далечния спи — усмихна се Конъли — просто използвам неговия термос.

Част от супата почти изригна от ноздрите на Далечния.

Ребус се изправи, чувствайки как кръвта пулсира в ушите му. — Предупреждение на метеоролозите — махмурлук от 10-та степен приближава.

— Ще влезеш ли? — попита Конъли.

Ребус отново погледна към сградата.

— Мислех си за това.

— Ще трябва да го отбележим в доклада.

— Знаем — кимна Ребус.

— Идваш направо от купона на Фермера, нали?

Ребус се обърна към колата.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, пил си, нали?

— Може би не е най-подходящото време за домашно посещение... сър.

— Вероятно си прав... Пади — отговори Ребус и се отправи към вратата.

— Помниш ли какво ме попита?

Ребус прие предложеното му от Дейвид Костело кафе без мляко. Извади два парацетамола от блистера и ги глътна. Полунощ, но Костело не спеше. Черна тениска, черни дънки, боси крака. В някакъв момент беше ходил до магазин за алкохол — пликът лежеше на пода, а недалеч от него — половинлитрова бутилка „Белс“, от която беше отпито, но едно съвсем прилично количество. Значи, не пие сериозно, размишляваше Ребус. Това изразяваше идеята на един непиещ човек, как да се справиш с кризата — пиеш уиски, но първо трябва да го купиш и няма смисъл да изсмучеш цялата бутилка. Две-три малки питиета са ти достатъчни.

Всекидневната се оказа малка, а самият апартамент представляваше нещо като продължение на стълбищната шахта нагоре, докато каменните стъпала бяха силно износени. Малки прозорци. Тази сграда е била проектирана в един век, когато топлината е представлявала лукс. Колкото по-малки са прозорците, толкова по-малко топлина губиш.

Едно-единствено стъпало и нещо като преградни стени отделяха дневната от кухнята. Отворен проход, двойна ширина. Имаше признаци, че Костело обича да готви. Тенджери и тигани, висящи на куки. Цялото жизнено пространство беше изпълнено с книги и компактдискове. Ребус разгледа последните — Джон Мартин, Ник Дрейк, Джони Мичъл. Не толкова динамични, но интелигентни. Книгите изглеждаха като подбрани от списъка на Костело за курса му по английска литература.

Костело седеше на червена табуретка, а Ребус си беше избрал единия от двата дървени стола с облегалки. Те приличаха на столовете, които виждаше по Козуейсайд, изнесени пред магазините, и за които описанието „антики“ включваше училищни чинове от шейсетте години и зелени шкафове за съхраняване на папки, спасени при модернизацията на офисите.

Костело прекара ръка през косата си, без да каже нищо.

— Попита ме дали мисля, че ти си го направил — продължи Ребус, отговаряйки на собствения си въпрос.

— Направил какво?

— Убил Флип — мисля, че точно така се изрази: „Мислите, че аз съм я убил, нали?“.

Костело кимна.

— От ясно по-ясно, така ли? Особено след като сме се скарали. Приемам, че трябва да ме смятате за заподозрян.

— Дейвид, точно сега ти си единственият заподозрян.

— Наистина ли мислите, че ѝ се е случило нещо?

— А ти какво мислиш?

Костело поклати глава.

— Не съм направил нищо, но откакто това започна, постоянно си напъвам мозъка.

И двамата замълчаха за малко.

— Какво правите тук? — изведнъж попита Костело.

— Както вече казах, на път ми е за вкъщи. Харесва ли ти Стария град?

— Да.

— Но е различен от Новия. Не искаше ли да се преместиш по-близо до Флип?

— Какво намеквате?

Ребус сви рамене.

— Може би това говори нещо за вас като двойка — различните части на града, които предпочитате.

Костело се засмя сухо.

— Вие шотландците много обичате да елементаризирате нещата.

— В какъв смисъл?

— Старият град срещу Новия, католици — протестанти, Източно крайбрежие — Западно... Нещата могат да бъдат малко по-сложни от това.

— Привличат ви противоположностите, това е всичко, което имах предвид. — Отново последва тишина. Ребус внимателно разгледа стаята. — Голяма бъркотия ли оставиха?

— Кой?

— Групата за обиск.

— Можеше да бъде и по-лошо.

Ребус отпи от кафето, като се престори, че се наслаждава на аромата му.

— Ти обаче не би оставил тялото тук, нали? Имам предвид, че само перверзниците постъпват така. — Костело го погледна. — Съжалявам, че съм... имам предвид, това е просто теория. Не се опитвам да кажа каквото и да било. Но съдебните лекари, те не търсеха тяло. Те се занимават с неща, които ти и аз дори не можем да видим. Петънца от кръв, влакна, дори един-единствен косъм. — Ребус бавно поклати глава. — Съдебните заседатели много си падат по такива неща. А добрата стара полиция — всичко отива по дяволите. — Той остави лъскавата черна чаша и бръкна в джоба да си извади цигарите. — Имаш ли нещо против...?

Костело се поколеба.

— Всъщност, бих си взел една от вашите, ако няма проблем.

— Заповядай. — Ребус извади цигара от пакета и я запали, след което подхвърли пакета и запалката на младежа. — Свий си цигара с трева, ако искаш — добави той. — Искам да кажа, ако това пушиш.

— Не, не пуша това.

— Студентският живот днес трябва да е по-различен.

Костело изпусна дима, разглеждайки цигарата като нещо непознато за него.

— Предполагам, че е така — отвърна той.

Ребус се усмихна. Просто двама възрастни пушат и разговарят. В малките часове и т.н. Време за откровения, външният свят спи, никой не подслушва. Той стана и отиде при рафтовете с книги.

— Как се запознахте с Флип? — попита той, като произволно избра някаква книга и започна да я прелиства.

— На едно вечерно парти. Магията стана веднага. На следващата сутрин, след закуска, се разходихме из гробището Уористън. Тогава за първи път почувствах, че я обичам... Имам предвид, че това нямаше да е просто една свалка.

— Обичаш ли киното? — попита Ребус. Забеляза, че един от рафтовете е пълен с книги само за кино.

Костело погледна към него.

— Някой ден искам да се опитам да напиша сценарий.

— Браво! — Ребус беше отворил друга книга. Тя изглежда представляваше цикъл поеми и стихотворения за Алфред Хичкок. — Не отиде в хотела, така ли? — попита той след кратка пауза.

— Не.

— Но успя да се видиш с родителите си, нали?

— Да. — Костело дръпна още веднъж, изсмуквайки живота от цигарата. Усети се, че няма пепелник и се огледа за нещо подходящо — свещници — един за Ребус и един за него.

Докато се обръщаше с гръб към рафтовете, кракът на Ребус закачи нещо — метално войниче-игралка, не по-високо от 2,5 сантиметра. Спря, за да го вдигне. Мускетът му беше изкъртен, а главата — извита на една страна. Не смяташе, че той го е направил. Ребус го постави тихо на рафта, преди да седне отново.

— Тогава те отказаха ли се от другата стая — попита той.

— Те спят в отделни стаи, инспекторе. — Костело вдигна поглед от мястото, където изтръскваше цигарата в края на пригодения за целта пепелник. — Това не е престъпление, нали?

— Не мога да бъда съдник. Жена ми ме изостави преди повече години, отколкото мога да помня.

— Бас хващам, че си спомняте.

— Виноват — усмихна се Ребус отново.

Костело облегна глава на фотьойла, потискайки прозявката си.

— Трябва да тръгвам — заяви Ребус.

— Изпийте си поне кафето.

В чашата на Ребус вече нямаше нищо, но той кимна, тъй като не се канеше да си тръгва преди да го изгонят.

— Възможно е тя да се появи. Понякога хората правят различни неща, нали? Като например да хванат гората.

— Флип изобщо не беше такава.

— Но може да си е мислила да отлети нанякъде.

Костело поклати глава.

— Знаеше, че те я чакат в бара. Това не би го забравила.

— Така ли? Да кажем, че просто е срещнала някой друг... нали разбираш, някакъв импулс, като в онази реклама.

— Някой друг?

— Не е ли възможно?

Очите на Костело потъмняха.

— Не знам. Това е едно от нещата, за които си помислих — дали не е срещнала някой друг.

— Отхвърли ли го като предположение?

— Да.

— Защо?

— Защото, ако имаше нещо такова, тя щеше да ми каже. Флип си е такава — няма значение какво — тя не може да го задържи в себе си.

— Обича ли да ѝ се обръща внимание?

— Не обичаме ли всички от време на време?

— Не би ли направила някой номер, просто за да ни накара всички да я търсим?

— Да симулира собственото си изчезване? — Костело поклати глава отрицателно и отново потисна прозявката си. — Може би трябва да поспя.

— Кога е пресконференцията?

— В ранния следобед. Свързана е с това да се хванат главните новинарски бюлетини.

Ребус кимна.

— Там не бъди нервен, дръж се естествено.

Костело изгаси цигарата си.

— А по какъв друг начин бих могъл да се държа? — Той понечи да върне пакета и запалката на Ребус.

— Задръж ги. Човек никога не знае кога може да почувства нужда.

Стана от стола. Кръвта нахлу в черепа му, въпреки парацетамола. „Флип си е такава“ — Костело говореше за нея в сегашно време — обикновена реплика или добре пресметнат ход? Костело също стана и се усмихна, макар и не много весело.

— Но вие изобщо не отговорихте на въпроса ми — каза той.

— Просто не изключвам нищо като възможност, господин Костело.

— И сега ли? — Костело пхна ръце в джобовете си. — Ще ви видя ли на пресконференцията?

— Възможно е.

— А ще следите ли за някои изпуснати думи или реплики? Нещо като нишките на вашите съдебни лекари? — Костело присви очи. — Може и да съм единственият заподозрян, но не съм глупак.

— Тогава ще оцениш, че сме на една и съща страна, освен ако не си на друго мнение.

— Защо дойдохте тук тази вечер? Не сте дежурен, нали?

Ребус пристъпи към него.

— Знаеш ли какво са смятали някога, господин Костело? Вярвали са, че убитите жертви запечатват образа на своя убиец в очите си. Последното нещо, което са видели. А някои убийци са им изваждали очите след смъртта.

— Но ние в днешно време не сме толкова наивни, нали, инспекторе? Човек не може да разчита да разпознае някого, да му вземе „мярката“ просто на базата на някакъв очен контакт. — Костело се наведе към Ребус, а очите му леко се разтвориха. — Гледайте дълго и внимателно, защото изложбата скоро ще се закрива.

Ребус срещна погледа му и втренчи очи в неговите. Костело първи мигна и разруши магията. След това се обърна и покани Ребус да напусне. Когато Ребус тръгна към вратата, Костело му извика. Младежът избърсваше пакета цигари с носната си кърпа. Направи същото и със запалката, след което ги хвърли и двете към Ребус. Те паднаха в краката му.

— Мисля, че ще се нуждаете от тях повече, отколкото аз.

Ребус се наведе да ги вземе.

— И защо това с носната кърпичка?

— Не мога да бъда достатъчно внимателен — отвърна Костело. — Доказателства могат да се появят и на най-странните места.

Ребус се изправи, решен да не говори нищо повече. На вратата Костело му каза „Лека нощ“. Ребус вече слизаше по стълбите, преди да отвърне на пожеланието. Размишляваше за начина, по който Костело избърса запалката и пакета с цигари. През всичките си години в полицията, никога не беше виждал заподозрян да прави нещо подобно. Това означаваше, че Костело очаква да му погледят номер.

Или, може би, така трябваше да изглежда. Но това показва на Ребус една страна от младежа, която беше хладнокръвна и пресметлива. Показа човек, способен да мисли предвидливо...

[1] Подигравателно название на ирландец. — Б.пр. ↑

2

Беше един от онези хладни, мрачни дни, които биха могли да се причислят към всеки от най-малкото три шотландски сезона — небе като оловносив покрив и вятър, който бащата на Ребус би нарекъл „снел“. Някога, всъщност много пъти, баща му му разказваше следната история — как в една мразовита зимна утрин влязъл в една бакалия в Лохгели. Собственикът стоял до електрическата печка. Бащата на Ребус посочил към студената печка и попитал: „Това ли ти е еърширския бекон“, на което собственикът отговорил: „Не, това, което топля, са ръцете ми“. Той се кълнеше, че тази история е истинска, а Ребус, вероятно 7–8 годишен, тогава му беше повярвал. Днес обаче това звучеше като тъпа смешка — нещо, което е чул някъде другаде и пригодил за собствена употреба.

— Не те виждам често да се усмихваш — каза неговата „Бариста“, докато му приготвяше двойно „лате“. Това бяха нейни думи — бариста, лате. Първият път, когато описа работата си, тя произнесе думата „баристър“^[1], което накара объркания Ребус да попита дали не бълнува. Тя работеше в една полицейска будка, превърната в лавка, на ъгъла на Медоуз, където Ребус се отбиваше повечето сутрини, на пътя си за работа. Поръчваше си „кафе с мляко“, което тя винаги коригираше на „лате“. След това той добавяше „двойно“. Това не беше необходимо — тя знаеше поръчката му наизуст, но той харесваше чувството в тези думи.

— Да се усмихваш не е незаконно, нали? — отговори той, докато тя пресипваше каймак с лъжичка в кафето му.

— Ти знаеш по-добре от мен.

— А твоят шеф знае повече и от двама ни. — Ребус плати, пусна рестото в паничката за бакшиши и се запъти към Сейнт Ленардс. Според него тя едва ли знаеше, че е полицай: „Ти трябва да знаеш по-добре от мен“... беше казано съвсем непреднамерено, без други скрити мисли, освен да продължат да си бърбят. На свой ред той

направи забележката за шефа ѝ, защото собственикът на веригата будки някога е бил адвокат. Но тя сякаш не го разбра.

Когато стигна до Сейнт Ленардс Ребус остана в колата си, наслаждавайки се на последната цигара с кафето си. Пред задния вход на участъка имаше няколко камионетки в очакване на някой, който трябваше да бъде закаран в съда. Преди няколко дни Ребус също даде показания по едно дело. Беше любопитен какъв ще бъде резултата. Когато вратата на участъка се отвори, той очакваше да види охраната, но насреща му се оказа Шивон Кларк. Тя видя колата му и се усмихна, като поклати глава на неизбежността на сцената. Когато се приближи към него, Ребус отвори прозореца.

— Осъденият закуси обилно — каза тя.

— Добро утро и на теб.

— Шефът иска да те види.

— Виждам, че е изпратил най-подходящата полицейска хрътка.

Шивон не каза нищо, а само се усмихна на себе си, докато Ребус излизаше от колата. Бяха изминали половината път от паркинга до участъка, когато той чу думите: „Вече не е «той».“ Ребус спря на място.

— Забравих — призна той.

— Как е махмурлукът ти, между впрочем? Нещо друго да си успял да забравиш?

Когато тя му отвори вратата да влезе, в главата му изведнъж нахлу образа на пазач на дивеч, който залага капан.

Снимките на Фермера и кафемашината ги нямаше, а отгоре на кантонерката имаше карти за гадаене, но всичко останало в стаята си беше както преди — от книжата на поставката до самотния кактус в саксията на перваза на прозореца. Гил Темплър явно се чувстваше неловко в стола на Фермера, а ежедневният натиск на неговото тяло го беше огънал по такъв начин, че никога нямаше да съвпадне с нейните по-фини пропорции.

— Седни, Джон. — Преди още да стигне до мястото си тя продължи: — И ми кажи какво е било всичко това снощи. — Подпряла лакти на бюрото, тя постави върховете на пръстите си един срещу друг. Нещо, което Фермера често правеше, когато се опитваше да прикрие своето раздражение или нетърпение. Тя или го е заимствала

от него, или това вече представляваше част от маниерите на новия й пост.

— Снощи?

— Апартаментът на Филипа Балфур. Баща й те е заварил там. — Тя вдигна поглед. — Очевидно си бил пил.

— Не пихме ли всички?

— Не толкова, колкото някои. — Тя отново сведе поглед към листа хартия на бюрото си. — Господин Балфур се чуди какво си търсил там. Откровено казано, самата аз съм доста любопитна.

— Прибирах се към къщи...

— От Лийт Уок до Марчмонт? През Новия град? Изглежда си объркал посоката.

Ребус осъзна, че продължава да държи чашата с кафе. Постави я на пода, без да бърза.

— Това е нещо, което обикновено правя — каза той накрая. — Обичам да се връщам, когато нещата се поуспокоят.

— Защо?

— В случай че нещо е било пропуснато.

Тя се замисли върху думите му.

— Не съм сигурна, че това е цялата истина.

Той сви рамене, без да продума.

Очите й отново гледаха към листа хартия.

— А след това си решил да посетиш гаджето на госпожица Балфур. Що за хрумване?

— Наистина ми беше на път. Спрях да поговоря с Конъли и Даниелс. У господин Костело още светеше. Реших да проверя дали е добре.

— Грижовното ченге. — Тя замълча. — Вероятно това е причината господин Костело да сметне за необходимо да спомене твоето посещение на адвокатата си?

— Не знам защо го е направил. — Ребус помръдна на твърдия стол, но го прикри, като се пресегна за кафето си.

— Адвокатът му говори за „тормоз“. Може да се наложи да свалим наблюдението — гледаше го втренчено тя.

— Виж какво, Гил — каза той, — ти и аз се познаваме от години. Не е тайна как работя. Сигурен съм, че полицейски началник Уотсън цитираше библията по този въпрос.

— Това е вече минало, Джон.

— Какво искаш да кажеш?

— Колко пи снощи?

— Повече, отколкото трябваше, но вината не беше моя. — Той забеляза как Гил повдигна вежди. — Сигурен съм, че някой ми сложи нещо в питието.

— Искам да те прегледа лекар.

— Всемогъщи боже...

— Твоето пиене, твоята диета, твоето здравословно състояние... искам да си направиш медицински изследвания и настоявам да следваш предписанията на лекаря, ако сметне, че са необходими.

— Люцерна и сок от моркови?

— Ще отидеш на лекар, Джон! — Това беше заповед.

Ребус само изсумтя и пресуши кафето си, след което вдигна чашата.

— Полумаслено мляко.

Тя почти се усмихна.

— Предполагам, че това е началото.

— Слушай, Гил... — той стана, тикна чашата в иначе примитивното кошче за отпадъци, — моето пиене не е проблем. То не ми пречи на работата.

— Но не и снощи.

Той поклати глава, но лицето ѝ се беше вкаменило. Накрая тя въздъхна дълбоко.

— Точно преди да си тръгнеш от заведението... Това помниш ли?

— Разбира се. — Той не седна отново, а застана пред бюрото ѝ с отпуснати надолу ръце.

— Спомняш ли си какво ми каза? — Лицето му издаваше всичко, което тя искаше да разбере. — Искаше да дойда с теб у вас.

— Съжалявам! — Той се опитваше да си спомни, без никакъв резултат. Изобщо не си спомняше как си е тръгнал от клуба...

— Хайде, Джон! Аз ще ти запиша час при лекаря.

Той се обърна и отвори вратата. Беше с единия крак навън, когато тя му извика да се върне.

— Излъгах те — усмихна се тя. — Не каза нищо, ще ме искаш ли сега на новата работа?

Ребус се опита да измисли нещо подигравателно, но не успя. Гил задържа усмивката си, докато той затвори вратата с трясък, но когато вече го нямаше, усмивката ѝ отново изчезна. Уотсън ѝ даде своите напътствия, но в тях нямаше нещо, което тя вече да не знае: „Може би обича да си пийва малко повече, но е добро ченге, Гил. Просто обича да си дава вид, че може да се справи и без нас...“. Може би това беше вярно, както вървяха нещата досега, но вероятно не беше далеч и времето, когато на Джон Ребус ще се наложи да разбере, че те могат да минат и без него.

Човек лесно можеше да разпознае участвалите в прощалното парти. Местните аптеки сигурно бяха разпродали запасите си от аспирин, витамин С и патентованите за махмурлук лекарства. Дехидратацията изглеждаше основния проблем. Ребус рядко беше виждал толкова много бутилки безалкохолни и кола в толкова много бледи ръце. Трезвите, които или не бяха присъствали на партито или бяха пили само безалкохолно, злорадстваха, подсвирваха остро и при всяка възможност тряскаха вратите на чекмеджетата и шкафовете. Главният „щаб“ за разследването на случая с Филипа Балфур беше базиран на Гейфилд Скуеър — в непосредствена близост до нейния апартамент, но с толкова много и ангажирани с него служители, мястото се оказа недостатъчно голямо, затова отделиха и един ъгъл в стаята на Криминалния отдел в Сейнт Ленардс. Там сега се беше настанила Шивон, заета със своя терминал. На пода имаше резервен хард диск и Ребус осъзна, че тя използва компютъра на Балфур. Между ухото и рамото си стискаше телефонна слушалка и пишеше, докато говореше.

— И там нямаше резултат — чу я Ребус да казва.

Той делеше собственото си бюро с трима други служители и това си личеше. Изтика остатъците от пакетче чипс право на пода и изхвърли две празни кутии от „Фанта“ в най-близкото кошче. Когато телефонът иззвъня, той го вдигна, но се оказа само, че от местния вечерен вестник се опитват да изкопчат нещо.

— Говорете с пресаташето — посъветва Ребус журналиста.

— Добре, свържете ме.

Ребус се замисли. Връзките с пресата бяха специалност на Гил Темплър. Погледна към Шивон Кларк.

— Кой всъщност отговаря за връзките с пресата?

— Сержант Елън Уайли — подсказа журналистът.

Ребус благодари и прекъсна връзката. Връзките с пресата биха се оказали стъпка нагоре за Шивон, особено при случай с такава голяма публичност. Елън Уайли беше добър полицай от участъка Торфикхен. Би трябвало да са попитали Гил Темплър като специалист в тази област кого да назначат на поста, а може би и самата тя е взела решението. Избрала е Елън Уайли. Чудеше се дали в това има нещо.

Стана от бюрото и разгледа листовете, накачени на стената зад него.

Графици за дежурства, факсове, списъци с телефонни номера и адреси. И две снимки на изчезналата студентка. Едната от тях беше предоставена на пресата и се тиражираше в десетина новинарски истории, изрезки от които също висяха накачени там. Те се повтаряха, бяха неточни, търсеци сензация. Ребус се замисли върху един израз: „Трагичният приятел“. Погледна часовника си — пет часа до пресконференцията.

С повишението на Гил Темплър в Сейнт Ленардс имаха овакантена длъжност за главен полицейски инспектор. Инспектор Бил Прайд искаше тази работа и се опитваше да спечели авторитет със случая „Балфур“. Току-що пристигнал в щабквартирата на Гейфилд Скуеър, на Ребус не му оставаше нищо друго, освен да гледа и да се чуди. Прайд се беше издокарал — костюмът му изглеждаше чисто нов, ризата — изпрана, а вратовръзката — скъпа. Черните му обувки бяха безупречно лъснати, и ако Ребус не грешеше, Прайд беше ходил и на бръснар. Не че имаше чак толкова за подстригване, но Прайд си беше направил труда. Той отговаряше за разпределението на задачите, което означаваше изпращане на екипи на улицата за ежедневното досадно обикаляне и разпитване от врата на врата. Разпитваха се съседни, понякога за втори или трети път, както и приятели, студенти и преподаватели в университета. Проверяваха се полети и фериботи, официалната снимка беше изпратена по факс на железниците, автобусните компании и полицейските управления извън района на

Лотиан и Бордърс. Някой трябваше да събира информация за новооткритите трупове в цяла Шотландия, докато друга група трябваше да се занимава с постъпилите в болница. После идваше ред на таксиметровите служби и фирмите за даване на коли под наем в града...

Всичко това изискваше време и усилия. То представляваше публичното лице на разследването, но зад кулисите се задаваха съвсем други въпроси, свързани със семейството на изчезналата и нейния кръг приятели. Ребус се съмняваше, че биографичните проверки ще доведат до нещо, не и този път.

Прайд най-после приключи с инструкциите към наобиколилите го служители. След като те се разпръснаха, той забеляза Ребус и открито му намигна, разтривайки челото си с ръка, докато приближаваше.

— Трябва да внимаваш — предупреди го Ребус. — Властта корумпира и т.н.

— Прости ми — отвърна Прайд, като сниши глас, — но това наистина ме възбужда.

— Това е, защото ти го можеш, Бил. В Голямата къща им трябваша цели 20 години, за да признаят този факт.

Прайд кимна.

— Говори се, че си се отказал от длъжността „Главен инспектор“ преди известно време.

Ребус изсумтя.

— Слухове, Бил. Също като албума на Филтууд Мак — по-добре да не го пускаме да свири.

Стаята представляваше хореография на движението — сега всеки участник работеше по определената му задача. Някои си обличаха палтата, вземаха ключове и бележници. Други навиваха ръкавите си, за да се чувстват по-удобно на своите компютри или телефони. От някакво тайно ъгълче на бюджета се появиха нови столове. Сладки синекурни длъжности — онези, които бяха успели да се сдобият с такива, бяха преминали в глуха защита, като влачеа столовете си на колелца със себе си, вместо да станат и да вървят, да не би през това време някой друг да им отнеме ценната придобивка.

— Приключихме с дундуркането на гаджето — каза Прайд. — Заповед от новия шеф.

— Чух.

— Натиск от страна на семейството — добави Прайд.

— Няма да навреди на бюджета на операцията — изкоментира Ребус, като се изправи. — Е, има ли някаква работа за мен днес, Бил?

Прайд прегледа закачените бележки на таблото си.

— Имаме 37 обаждания от различни хора — заяви той.

Ребус вдигна ръце.

— Не ме гледай така! Откачалките и кухавелниците са за новобранците, нали?

Прайд се усмихна.

— Вече съм ги разпределил — призна той, като кимна към двамата новопроизведени детективи, които гледаха като ошашавени заради работата, която ги очакваше. Проверката на тези обаждания представляваше най-неблагодарната задача тук. Всеки такъв нашумял случай предизвикваше фалшиви самопризнания и фалшиви следи. Някои хора жадуваха за внимание, дори това да означаваше да се превърнат в заподозрени при полицейското разследване. Ребус познаваше няколко такива мераклии в Единбург.

— Кроу Шанд? — опита се да отгатне той.

Прайд почука с пръсти по бележката.

— Три пъти досега, готов да признае убийството.

— Докарай го тук — предложи Ребус. — Това е единствения начин да се отървеш от него.

Прайд опипа възела на вратовръзката си със свободната ръка, сякаш проверяваше за дефекти.

— Какво ще кажеш да поемеш съседите? — предложи той.

— Нека да са съседите — кимна Ребус.

Той събра бележките от първите разпити. Други полицаи бяха разпратени към далечната страна на улицата, оставяйки Ребус и още трима — групирани по двойки, да покрият апартаментите от двете страни на Филипа Балфур. Общо 35, три от тях празни, оставаха 32. По 16 адреса на двойка, може би по около 15 минути на всеки... Общо 4 часа. Партньорът на Ребус за деня — детектив Филида Хоз направи изчисленията вместо него, докато се изкачваша по стъпалата към първото жилище. Всъщност, Ребус не беше убеден дали могат да се

нарекат „жилища“, не като тези в центъра на Новия град, с богатата архитектура от епохата на крал Джордж, художествените галерии и огромните магазини за антики. Той попита Хоз да му даде съвет.

— Жилищни блокове? — предложи тя като се усмихна.

На всяка площадка имаше по един или два апартамента, някои от тях украсени с месингови табелки с имената, а други — с керамични. Няколко бяха изпаднали дотам, че се задоволяваха само с парче картон или хартия, залепени с тиксо.

— Не съм сигурна дали асоциацията „Кокбърн“ би го одобрила — отбеляза Хоз.

На едно парче картон бяха изписани три или четири имена — сигурно на студенти, помисли си Ребус, по-малко случили на произход от Филипа Балфур.

Самите площадки изглеждаха осветени и добре поддържани — с изтривалки за обувки и саксии с цветя. Над перилата на стълбите висяха плетени кошници с цветя. Стените изглеждаха прясно боядисани, а стъпалата — изметени. Първото стълбище приличаше на пружина на часовник. В два от апартаментите нямаше никой и те пуснаха визитните си картички в пощенските им кутии; 15 минути във всеки от другите апартаменти — „Само няколко допълнителни въпроса... искахме да видим дали не сте се сетили за още нещо...“. Обитателите клатеха глави, признавайки, че все още са шокирани. Такава тиха малка уличка.

На партера имаше апартамент с доста по-голяма врата и антре от черно-бели мраморни плочки, наредени шахматно, а от двете страни — колони в дорийски стил. Обитателят го беше наел дългосрочно, работел във „финансовия сектор“. Ребус започна да ги подрежда в съзнанието си — графичен дизайнер, консултант по обучение, организатор на прояви... и сега — финансовия сектор.

— Никой ли не работи нещо истинско вече? — попита той Хоз.

— Това са истинските професии — отвърна тя.

Бяха се върнали на тротоара, а Ребус се наслаждаваше на цигарата си. Забеляза как тя беше втренчила поглед в нея.

— Искаш ли една?

— Вече трета година се справям без тях — поклати тя глава.

— Браво. — Ребус огледа улицата. — Ако тук имаше плътни завеси, сега те вече щяха да надничат зад тях.

— Ако имаха плътни завеси, ти нямаше да можеш да надничаш вътре и да видиш какво изпускаш.

Ребус задържа дима, после го изпусна през носа си.

— Знаеш ли, когато бях млад, винаги свързвах Стария град с нещо развратно. Ексцентрици, всякакви типове и неудачници.

— Днес не е останало много място за тях — съгласи се Хоз. — Къде живееш?

— В Марчмонт — отвърна той. — А ти?

— В Ливингстън. Не можех да си позволя нещо по-добро.

— Аз купих моя преди години, когато влизаха две заплати в семейството...

— Няма нужда да се извиняваш — погледна го тя.

— По онова време цените не бяха толкова шантави — само това исках да кажа.

Той се опита да не звучи като човек, който се оправдава. Проблемът идваше от срещата му с Гил. Майтапът, който си направи с него, само и само да го раздразни. Както и неговото посещение в квартирата на Костело, станало причина да се свали наблюдението от младежа... Може би беше време да поговори с някого за пиенето... Той хвърли фаса си на улицата. Тя беше покрита с лъскави правоъгълни каменни „павеа“. Когато за първи път дойде в града, допусна грешката да ги нарече „калдъръм“, но един местен го поправи.

— При следващото посещение — каза той, — ако ни предложат чай, ще приемем.

Хоз кимна. Тя беше в края на трийсетте или началото на четирийсетте, с кестенява коса, стигаща до раменете ѝ. Лицето ѝ изглеждаше луничаво и месесто, сякаш никога не бе губила бебешката си пухкавост. Сив костюм с панталон и зелена блуза, закопчана на врата със сребърна келтска брошка. Ребус си я представяше на шотландските народни забави, как я въртят по време на танца „Събличането на върбата“, с лице, изразяващо същата концентрация, с която ходеше на работа.

Под апартамента с голямата врата на партера, по виещи се външни стъпала се стигаше до „Градинския апартамент“ — наречен така заради градината в задния двор на сградата. Каменните плочи отпред бяха покрити с още повече саксии с цветя. Имаше два прозореца, и още два — на нивото на партера — нещо като сутерен.

Срещу входа имаше две дървени врати. Те водеха към мазетата под тротоара. Независимо че трябваше вече да са проверени, Ребус се опита да ги отвори и двете, но те се оказаха заключени.

Хоз прегледа бележките си.

— Грант Худ и Джордж Силвърс са били тук преди теб — каза тя.

— Но вратите заключени ли са били, или не?

— Аз ги отключих — чу се глас отнякъде.

Те се извърнаха и видяха възрастна жена, застанала точно на входа на апартамента.

— Искате ли ключовете?

— Да, госпожо, ако обичате — каза Филипа Хоз.

След като жената се върна обратно в апартамента, тя се обърна към Ребус и му направи знак с ръце, че ще прекъснат за малко. Ребус ѝ отговори с вдигнат нагоре палец.

Апартаментът на госпожа Жардин представляваше нещо като музей на басмата, в който бяха намерили подслон всякакви непотребни порцеланови изделия. Постелката, покриваща облегалката на дивана, сигурно ѝ беше отнела седмици, за да я изплете на една кука. Тя се извини за консервните кутии и метални съдове, наредени навсякъде по пода на нейната оранжерия.

— Все нямам време да оправя покрива.

Ребус предложи да си изпият чая там. Всеки път, когато се връщаше във всекидневната, изпитваше страх, че ще започне да хвърля някои от предметите. След като започна да вали обаче, разговорът им се накъсваше от падащите капки, а пръските от най-близката до Ребус кофа заплашваха да го намокрят не по-малко, отколкото ако беше навън.

— Не познавах момичето — тъжно каза госпожа Жардин. — Може би, ако излизах малко повече навън, щях да съм я виждала.

Хоз гледеше през прозореца.

— Успявате добре да поддържате градината си — каза тя.

Това си беше живо подценяване. Дългата тясна градина с ивиците трева и цветните лехи от двете страни на криволичещата пътека изглеждаше направо безупречна.

— Моят градинар — обясни госпожа Жардин.

Хоз прегледа бележките от предишните разпити на съседите, след което поклати глава едва забележимо. Силвърс и Худ не споменаваха никакъв градинар.

— Бихте ли ми казали името му, госпожо Жардин? — попита Ребус с обичайната учтивост. Въпреки това, възрастната жена го погледна с тревога. Ребус ѝ се усмихна и ѝ предложи една от нейните малки кифлички. — Просто на мен самия може да ми потрябва градинар — излъга той.

Накрая провериха мазетата. В едното имаше много стар резервоар за топла вода, а в другия — само мухъл и плесен.

Сбогуваха се с госпожа Жардин и ѝ благодариха за гостоприемството.

— Някои са добре — отбеляза Грант Худ. Той ги чакаше на тротоара, вдигнал яка, за да се предпази от дъжда.

— А на нас досега никой не ни предложи нищо.

Негов партньор беше „Далечния“ Даниълс.

Ребус кимна за поздрав.

— Какво става, Томи? Двойно дежурство ли караш?

— Размених се — сви рамене Даниълс. Опита се да потисне прозявката си.

Хоз почукваше с пръсти по пачката с бележки.

— Не сте си свършили работата — обърна се тя към Худ.

— А?

— Госпожа Жардин има градинар — обясни Ребус.

— Следващият път ще разговаряме и с боклукчиите — каза Худ.

— Ние вече го направихме — заяви Хоз. — Освен това минахме и през самите контейнери за боклук.

Двамата явно щяха да се скарат. Ребус реши да посредничи за мирното уреждане на спора — той беше от Сейнт Ленардс, както и Худ, и би следвало да го подкрепи, но вместо това запали друга цигара. Лицето на Худ беше почервеняло. Имаше същия ранг като Хоз, но тя имаше повече години служба зад гърба си. Понякога не можеш да спориш с опита, което не пречеше на Худ да опита.

— Това не помага на Филипа Балфур — накрая каза Далечния Даниълс, прекратявайки „интимния“ разговор.

— Добре казано, синко — добави Ребус. — Това беше истина — големите разследвания можеха да се отклонят от единственото важно нещо. Превръщаш се в малко колелце от машината и като такова се опитваш да убедиш себе си в собствената си значимост. Дребните спорове ставаха важни, защото бяха лесни за разрешаване. За разлика от самия случай, който расте показателно и те кара да се чувстваш все по-малък, докато престанеш да виждаш тази Единствено Важна Истина — наричана от учителя на Ребус Лоусън Гедес „ЕВИ“ — че някой или някои имат нужда от твоята помощ. Едно престъпление трябва да бъде разкрито, а виновникът — да бъде изправен пред правосъдието. Понякога това трябва да се припомня.

Накрая се разделиха приятелски, а Худ си отбеляза за градинаря и обеща да разговаря с него. Така не им оставаше нищо друго, освен да започнат да изкачват стълби отново. Бяха прекарали при госпожа Жардин близо половин час и сметките на Хоз вече не излизаха, което доказваше една друга истина — разпитите поглъщаха време, сякаш дните се превъртаха бързо напред и ти не можеш да докажеш какво си правил през тези часове, трудно ти е да обясниш умората си и усещаш единствено объркването, че си оставил нещо недовършено.

Нови два празни апартамента и накрая, на първата площадка, вратата се отвори и се появи лице, което се стори познато на Ребус, но той не можеше да се сети откъде.

— Става въпрос за изчезването на Филипа Балфур — обясни Хоз. — Предполагам, че двама мои колеги са разговаряли с вас по-рано. Това е нещо като продължение.

— Да, разбира се.

Лъскавата черна врата се отвори малко по-широко. Мъжът погледна към Ребус и се усмихна.

— Трудно ви е да си спомните за мен, но аз ви помня. — Усмивката му стана още по-широка. — Човек винаги си спомня девствениците, нали?

След като ги покани да влязат, мъжът се представи като Доналд Девлин и Ребус го позна. Девлин беше хирургът на първата аутопсия, на която Ребус присъства като млад служител в Криминалния отдел. Беше професор по съдебна медицина в университета и главен патолог на града по това време. Асистентът му се казваше Санди Гейтс. Сега Гейтс беше професор по съдебна медицина, а негов „младши“ — д-р

Кърт. По стените на коридора имаше снимки в рамка на Девлин, който получава различни награди и отличия.

— Не се сещам за името — каза Девлин, като даде знак на двамата полицейски служители да влязат пред него в разхвърляната гостна.

— Инспектор Ребус.

— По онова време трябва да сте били още детектив? — опита се да отгатне Девлин.

Ребус кимна.

— Изнасяте ли се? — попита Хоз, оглеждайки множеството кашони и черни торби за боклук около себе си.

Ребус също се огледа. Нестабилни кули от книжа и свалени от шкафовете чекмеджета, заплашващи да оставят следи за спомен по килима.

Девлин се засмя. Беше нисък, пълен човек, вероятно в средата на седемдесетте си години. Сивата му жилетка беше загубила много от своята форма и половината от копчетата си, а черните му панталони висяха на тиранти. Лицето му беше пухкаво, прорязано от червени вени, а очите му — малки сини точки зад очилата с метални рамки.

— В известен смисъл — да — отвърна той, като премести няколко кичура от косата си назад, в някакво подобие на ред, по протежение на куполообразния му скалп. — Да кажем само, че ако Безпощадната е косата^[2] *e ne plus ultra*^[3] за местещите се, тогава аз ѝ помагам безплатно.

Ребус си спомни, че Девлин винаги говореше така. Никога нямаше да каже нещо с шест думи, ако можеше да го направи с дванайсет, като те караше да ровиш след това в речника. Беше истински кошмар да се опитваш да си водиш бележки, докато Девлин прави аутопсия.

— В нов дом ли се местите? — опита се да отгатне Хоз.

Старецът се засмя отново.

— За съжаление не съм съвсем готов за небесния си дом. Не, само се освобождавам от някои непотребни неща и улеснявам онези членове на семейството, които биха пожелали да почистят мършата от моето имение, след като си отида.

— Спестявате им главоболието да изхвърлят всичко това?

Девлин погледна Ребус.

— Точно и кратко обобщение на нещата — отбеляза той с одобрение.

Хоз взе от кашоните книга с кожена подвързия.

— Всичко това ли ще изхвърлите?

— В никакъв случай — заяви Девлин. — Томчето в ръцете ви, например, родно издание на анатомическите скици на Доналдсън, възнамерявам да предложа на колегията на хирурзите.

— Виждате ли се с професор Гейтс? — попита Ребус.

— О, със Санди се виждаме от време на време. Самият той съвсем скоро ще се пенсионира, без съмнение, за да даде път на младите. Заблуждаваме се, че това прави живота цикличен, което, разбира се, не е така, освен ако не практикуваш будизъм. — Той се усмихна на малката си шега.

— Само защото си будист не означава, че ще се върнеш на този свят отново, нали? — каза Ребус, за да продължи удоволствието на стареца.

Ребус разглеждаше внимателно някакъв вестникарски репортаж, поставен в рамка на стената, вдясно от камината. Случай с убийство от 1957 г.

— Вашият първи случай? — попита той.

— Всъщност, да. Младоженка, пребита до смърт от съпруга си. Били са в града на меден месец.

— Трябва да направите това място малко по-весело — изкоментира Хоз.

— Съпругата ми също го приемаше като потискащо — призна Девлин. — Окачих статията отново след смъртта ѝ.

— Е — каза Хоз, като остави книгата обратно в кашона и напразно се огледа къде да седне, — колкото по-скоро свършим, толкова по-скоро ще можете да продължите с почистването.

— Прагматик — приятно е да се види.

Девлин изглежда изпитваше удоволствие тримата да стоят прави в средата на един голям, овехтял персийски килим, и едва ли не се боеше да помръдне от страх да не последва ефектът на доминото.

— Има ли някакво специално подреждане, сър? — попита Ребус. — Или можем да преместим 2–3 кашона на пода.

— Мисля, че ще е по-добре да поговорим тет-а-тет в трапезарията.

Ребус кимна и тръгна след него, а погледът му се спря на някаква красива покана върху мраморната камина. Беше от Кралската колегия на хирурзите, по повод някаква вечеря в „Сърджънс Хол“. Най-отдолу пишеше: „Черна/бяла вратовръзка и знаците за отличие“. Единствените отличия, които той самият притежаваше, се събираха в едно кашонче в холния му бюфет. Изваждаше ги всяка Коледа, ако се наложеше.

В трапезарията имаше дълга дървена маса и шест стола с облегалки и свалена тапицерия. Имаше плот за сервиране от кухнята и бюфет с тъмни петна, с разхвърляни из него чаши и сребърни прибори. Малкото рамкирани снимки изглеждаха като примери от зората на фотографията — студийни пози на венециански лодки, може би сцени от Шекспир. Високият прозорец от две части, които се отварят вертикално, гледаше към градината зад сградата. Там долу, Ребус забеляза, че градинарят на госпожа Жардин е оформил градината й — случайно или нарочно, така че отгоре изглеждаше като въпросителен знак.

Върху масата имаше полунареден пъзел — центърът на Единбург, фотографиран отгоре.

— Всякаква помощ — махна Девлин с ръка към пъзела, — ще бъде приета с най-голяма благодарност.

— Изглежда, че има доста части — каза Ребус.

— Само около 2000.

Хоз, която най-накрая беше успяла да се представи на Девлин, имаше известни проблеми да се почувства удобно на стола си. Тя попита Девлин откога е пенсиониран.

— От 12... не — от 14 години. 14 години... — поклати той глава, учудвайки се на способността на времето да лети все по-бързо, докато ударите на сърцето намаляват.

Хоз погледна бележките си.

— При първия разговор с колегите сте казали, че онази вечер сте си били вкъщи.

— Точно така.

— И не сте виждали Филипа Балфур?

— Дотук информацията ви е съвсем точна.

Ребус реши да не използва стол и се облегна с цялата си тежест върху перваза на прозореца, след което скръсти ръце.

— Но сте познавали госпожица Балфур? — попита той.

— Да, разменяли сме си любезности.

— Била е ваш съсед от почти година — продължи Ребус.

— Ще ви припомня, че това е Единбург, инспектор Ребус. Живея в този апартамент почти тридесет години. Преместих се тук, след като съпругата ми почина. Необходимо е време човек да опознае съседите си. Опасявам се, че често се преместват преди да си имал тази възможност. — Той сви рамене. — След известно време човек престава да опитва.

— Това е доста тъжно — каза Хоз.

— А вие къде живеете...?

— Бих помолил само — намеси се Ребус, — да ни върнете към въпросния случай.

Той се премести от прозореца и подпря ръцете си на масата. Очите му шареха по останалите ненаредени парченца от пъзела.

— Разбира се — отвърна Девлин.

— Били сте тук през цялата вечер и не сте чули нещо обезпокоително?

Девлин вдигна поглед, вероятно оцени последната дума на Ребус.

— Нищо — отвърна той след кратка пауза.

— Или да сте видели нещо?

— Също нищо.

Хоз не само приличаше на човек, който се чувства неудобно, но и изглеждаше силно раздразнена от тези отговори. Ребус седна срещу нея, опитвайки зрителен контакт, но тя имаше готов въпрос.

— Карали ли сте се някога с госпожица Балфур, сър?

— За какво можем да се караме?

— Засега за нищо — студено заяви Хоз.

Девлин ги изгледа и се обърна към Ребус.

— Виждам, че проявявате интерес към масата, инспекторе.

Ребус осъзна, че опипва дървото с пръстите си.

— От XIX век е — продължи Девлин. — Изработена от колега анатом. — Той погледна към Хоз, после отново към Ребус. — Спомних си, че имаше нещо... Може би нищо важно.

— Да, сър?

— Отвън имаше един мъж.

Ребус усети как Хоз се готви да каже нещо, затова я изпревари.

— Кога беше това?

— Два дни преди тя да изчезне, както и предния ден. — Девлин сви рамене, напълно осъзнавайки ефекта, който имаха думите му.

Хоз почервеня — ужасно ѝ се искаше да изкрещи нещо като „кога възнамеряваше да ни го кажеш?“.

Ребус продължи с равен глас.

— Отвън на тротоара ли?

— Точно така.

— Успяхте ли добре да го видите?

Професорът отново сви рамене.

— Някъде около двайсетте, къса, тъмна коса... Неподстригана, просто сресана.

— Не от съседите?

— Винаги е възможно. Просто ви казвам какво видях. Изглеждаше като човек, който чака някого или нещо. Спомням си как поглеждаше часовника си.

— Може би приятелят ѝ?

— О, не, познавам Дейвид.

— Така ли? — попита Ребус. Той продължаваше да разглежда пъзела от време на време.

— Колкото да си кажем „здравей-здрости“. Срещали сме се няколко пъти на стълбите. Приятен младеж...

— Как беше облечен? — попита Хоз.

— Кой? Дейвид?

— Мъжът, когото сте видял.

Девлин явно не одобряваше погледа, който придружаваше думите ѝ.

— С яке и панталони — отвърна той, гледайки долния край на жилетката си. — Не мога да бъда по-точен, никога не съм бил почитател на модата.

Което беше истина — преди 14 години той носеше подобни жилетки под зеления си смокинг на хирург — заедно с винаги изкривени папийонки.

Човек никога не може да забрави първата си аутопсия — онези гледки, миризми и звуци, които трябва да ти станат познати. Стърженето на метала върху костите или шепотът на скалпела, докато разделя плътта. Някои патолози притежаваха жестоко чувство за хумор и устройваха специални представления на всеки „девственик“. Но

никога Девлин — той винаги се концентрираше върху трупа, като че ли са сами в стаята. Този интимен финален акт на нарязване, граничещ с ритуал.

— Смятате ли — попита Ребус, — че ако помислите отново и ако оставите мисълта си да се върне назад, ще можете да дадете по-пълно описание?

— Доста се съмнявам, но разбира се, ако го смятате за важно...

— В самото начало сме, сър. Сам знаете, не можем да изключваме нищо.

— Така е, разбира се.

Ребус се отнасяше към Девлин като с колега професионалист... и това даваше резултат.

— Дори можем да се опитаме заедно да съставим фотопортрет — продължи Ребус. — Така, ако се окаже съсед или някой, когото някой познава, ще можем да го изключим веднага.

— Звучи разумно — съгласи се Девлин.

Ребус се обади по мобилния си телефон в Гейфилд и организира нещата за следващата сутрин. После попита Девлин дали ще има нужда от кола.

— Трябва да успея да го намеря и сам. Още не ме е обхванала старческата немощ изцяло.

Въпреки това, той се изправи бавно, а ставите му очевидно му създаваха проблеми, докато изпращаше двамата детективи до входа.

— Благодаря ви отново, сър — каза Ребус и му стисна ръката.

Девлин само кимна, като избягваше да погледне Хоз, която нямаше никакво намерение да му благодари. Когато се отправиха към следващата площадка, тя промърмори нещо, което Ребус не разбра.

— Извинявай?

— Казах: „Гадни мъже“. — Тя замълча за момент. — Присъстващите се изключват.

Ребус не реагира, готов да я остави да си излее чувствата.

— Допускаш ли изобщо — продължи тя, — че ако срещу себе си имаше две жени полицайки, щеше да посмее да каже нещо?

— Според мен зависи от това как ще се отнесат с него.

Хоз го изгледа злобно — търсеше съчувствие там, където го нямаше.

— Част от нашата работа е — продължи Ребус, — да се преструваме, че харесваме всеки, че се интересуваме от всичко, което имат да кажат.

— Но той просто...

— Ти играеше по нервите? И на мен. Малко надут, но той си е просто такъв, не можеш да го промениш. Права си — и аз не съм сигурен, че би ми казал нещо. Пропуснал го е като несъществуващо, но тогава се отвори — с едничката цел да те постави на мястото ти. — Ребус се усмихна. — Добра работа, тук не ми се случва често да играя „доброто ченге“.

— Той не само ми скачаше по нервите — предаде се Хоз.

— Какво тогава?

— Тръпки ме побиваха докато го наблюдавах.

— Не е ли едно и също? — погледна я Ребус.

Тя поклати глава.

— Театърът със стария приятел, който разигра с теб, това ме подразни, защото за мен нямаше роля в него. Но изрезката от вестника...

— Онази на стената ли?

Тя кимна.

— Тя ме накара да настръхна.

— Той все пак е патолог — обясни Ребус. — Те са по-дебелокожи, отколкото повечето от нас.

Тя се замисли върху думите му и пусна лека усмивка.

— Какво? — попита Ребус.

— О, нищо — отговори тя. — Просто, когато ставах да тръгваме, не пропуснах да забележа парче от пъзела на пода под масата...

— Където е и досега ли? — предположи Ребус и също се усмихна.

— С това набито око ще те направим голям детектив.

Той натисна звънеца на следващата врата и те се върнаха отново към работата си.

Пресконференцията трябваше да се проведе в Голямата къща с пряка връзка с щаба на разследването в Гейфилд Скуеър. Някой се опитваше да изчисти отпечатъците от пръсти и петната от

телевизионния монитор с носната си кърпа, докато други нагласяха щорите срещу ненадейно грейналото следобедно слънце. Всички столове бяха заети и полицейските служители седяха по двама и трима на бюро. Някои от тях бяха заети с късния си обяд — сандвичи и банани. Имаше чаши с кафе и чай, кутии със сок. Разговаряха тихо и недоволстваха от този, който подготвяше полицейската камера в Голямата къща.

— Също като моя 8-годишен хлапак с видеокамерата...

— Прекалено много е гледал „Вещицата Блеър“...

Истина беше, че камерата се люлееше и гмуркаше, снимайки телата до кръста, гора от крака и облегалките на столовете.

— Шоуто още не е започнало — опита се да ги успокои един от по-мъдрите.

Беше прав — още нагласяваха камерите на телевизията, а поканената аудитория — журналисти, стиснали мобилни телефони до ушите си, продължаваха да се суетят. В шумотевещата нищо не можеше да се чуе. Ребус застана в дъното на стаята. Малко далеч от телевизора, но не искаше да се мести. Бил Прайд застана до него — явно изморен, но още по-явно се стараеше да го прикрие. Таблото с бележките се беше превърнало в негова утеха и той го стискаше до гърдите си, като от време на време го поглеждаше, сякаш на него можеха да се появят нови инструкции с магическа пръчка. През спуснатите щори се процеждаха тънки лъчи светлина, в които танцуваха пращинки. Това напомни на Ребус ходенето на кино като дете — чувството за очакване, присветването на прожекционния апарат и започването на филма.

На телевизора тълпата започваше да се усмирява. Ребус разпозна залата — едно бездушно място, използвано за семинари и случаи като този. В единия край имаше дълга маса, а зад нея — импровизирано пано за фон, изобразяващо герба на Лотиан и Бордърс. Полицейската видеокамера се насочи към вратата, която се отвори и в залата влязоха няколко души, а врявата започна да затихва. Ребус дочу как камерите изведнъж забръмчаха. Последваха светкавици. Напред вървеше Елън Уайли, след нея Гил Темплър, Дейвид Костело и най-отзад — Джон Балфур.

— Виновен е! — извика някой пред Ребус, когато камерата се спря на лицето на Костело.

Групата седна пред внезапно появилия се боен ред от микрофони. Камерата следеше Костело, като почти не успяваше да покаже горната част на тялото му, но тогава по високоговорителя се чу гласът на Уайли, която нервно прочисти гърлото си преди да започне...

Отляво на Ребус, седнала на бюрото до Грант Худ беше Шивон. Худ гледаше в пода. Вероятно се концентрираше върху гласа на Уайли — Ребус си спомни, че те двамата работеха в тясно сътрудничество по случая „Грийв“ преди няколко месеца. Шивон гледаше в екрана, но мислите ѝ бяха някъде другаде. Държеше бутилка вода, а пръстите ѝ се опитваха да свалят етикета.

Тя искаше тази работа, помисли си Ребус, и сега ѝ беше болно. Искаше му се тя да се обърне към него, за да може да ѝ предложи нещо — усмивка или някакъв жест, или само да ѝ кимне разбиращо. Но тя отново втренчи очи в екрана. Уайли беше приключила с встъпителните си слова, след което даде думата на Гил Темплър. Тя обобщаваше и даваше нови подробности за случая. Звучеше убедително, като опитен боец в пресконференциите. Ребус чу как Уайли отново прочисти гърлото си някъде отзад. Това изглежда смуцаваше Гил.

Камерата обаче не проявяваше никакъв интерес към двете служителки от Криминалния отдел. Тя постоянно търсеше Дейвид Костело и доста по-рядко — бащата на Филипа Балфур. Двамата мъже седяха един до друг, а камерата се движеше бавно между тях. Няколко бързи кадъра с Балфур, после обратно към Костело. Автофокусът работеше добре до момента, когато операторът реши да го настройва ръчно. Това отне няколко секунди, за да се изчисти картината.

— Виновен е — повтори гласът.

— Искаш ли да се обзаложим? — предложи му някой.

— Хайде малко тишина! — излая Бил Прайд.

В залата стана тихо. Ребус направи мимика, че го аплодира, но Прайд отново започна да разглежда бележките си, след което отново вдигна очи към екрана, където Дейвид Костело започна да говори. Небръснат и с дрехите от предишната вечер. Той разгъна и постави на масата някакъв лист. Но след като заговори, повече не поглеждаше надолу към написаното. Очите му се въртяха между камерите — изобщо не беше сигурен накъде трябва да гледа. Гласът му звучеше сухо и пискливо.

— Ние не знаем какво се е случило с Флип и искаме да разберем на всяка цена. Всички ние, нейните приятели, нейното семейство... — погледна той към Джон Балфур — всички, които я познаваме и я обичаме, ние трябва да знаем. Флип, ако сега ни гледаш, моля те, свържи се с някой от нас. Така поне ще знаем, че ти си... че не ти се е случило нещо лошо. Много се тревожим. — Очите му заблестяха от напиралците в тях сълзи. Той спря за миг, наведе глава и след това се изправи отново. Взе листа, но не можа да намери в него нещо, което вече да не е било казано. После се извърна, сякаш търсеше съвет от другите.

Джон Балфур протегна ръка и стисна рамото на младежа, след което започна да говори, а гласът му кънтеше и създаваше впечатлението, че микрофоните са дефектни.

— Ако някой задържа дъщеря ми, моля го да се обади. Флип има номера на личния ми мобилен телефон. Може да ме потърси по всяко време на деня или нощта. Искам да говоря с теб, който и да си, защо и какво си направил. И ако някой знае нещо за местонахождението на Флип, в края на предаването на екрана ще се изпише телефонен номер, на който можете да се обадите. Искам само да зная, че Флип е жива и е добре. За хората, гледащи това предаване в домовете си, моля ви, отделете секунда да разгледате снимката на Флип.

Фотоапаратите защракаха отново, когато той вдигна снимката. Обръщаше я бавно, за да може всеки фотоапарат да запечата този момент.

— Казва се Филипа Балфур и е само на 20. Това е моята дъщеря, ако сте я виждали или дори само си мислите, че може да сте я виждали, моля, обадете се. Благодаря ви!

Репортерите бяха готови с въпросите си, но Дейвид Костело стана и се отправи към изхода.

Отново се чу гласът на Уайли:

— Моментът не е подходящ... бих искала да ви благодаря за вашата постоянна подкрепа... — но въпросите я заливаха.

Междувременно видеокамерата се върна към Джон Балфур. Той демонстрираше самообладание, с преплетени пръсти на масата пред себе си, без да премигне, докато светкавиците проектираха сянката му на стената зад него.

— Не, аз наистина не...

— Господин Костело! — крещяха журналистите. — Може ли само един въпрос...?

— Сержант Уайли — извика друг глас. — Бихте ли коментирали вероятните мотиви за похищение?

— Не разполагаме с никакви мотиви засега. — Уайли звучеше объркано.

— Но приемате, че става въпрос за похищение?

— Не... не, не това имах предвид.

Картината показваше Джон Балфур да отговаря на нечий друг въпрос. Репортерите вече се боричкаха помежду си.

— Тогава какво имахте предвид, сержант Уайли?

— Аз просто... не съм казала нищо за...

В този момент се намеси Гил Темплър. Гласът на властта. Репортерите я познаваха отдавна, както и тя тях.

— Стийв — започна тя, — знаеш много добре, че не можем да спекулираме с въпроси като този. Ако искаш да съчиняваш лъжи, само и само да продадеш няколко вестника повече, това си е твой проблем, но е абсолютно непочтено спрямо семейството и приятелите на Филипа Балфур.

Гил овладя последвалите въпроси като преди това настоя за спокойствие. Макар и да не я виждаше, Ребус си представи как Елън Уайли се смаява на стола си. Шивон клатеше краката си, сякаш усетила внезапен прилив на адреналин. Балфур прекъсна Гил, за да каже, че би желал да отговори на някои от повдигнатите въпроси. Направи го спокойно и ефектно, след което присъстващите на конференцията започнаха да се разотиват.

— Хладнокръвен клиент — констатира Прайд, преди да тръгне да прегрупира войските си. Идваше време да се захванат е истинската работа отново.

Грант Худ се приближи.

— Припомни ми — помоли той — в кой участък са най-изгодните залози за гаджето.

— Торфикхен — отговори Ребус.

— Ето къде ще отидат парите ми. — Той погледна към Ребус в очакване на неговата реакция, но такава нямаше. — Хайде, сър — продължи той, — беше му изписано на лицето!

Мислите на Ребус се върнаха към нощната му среща с Костело... Историята с опулените му очи и как Костело се приближи: „Погледни ме добре...“. Тогава Худ премина покрай Ребус, клатейки глава. Щорите бяха вдигнати, а кратката слънчева интерлюдия вече свършваше и над града отново пълзяха гъсти сиви облаци. Записът с изказването на Костело щеше да отиде при психолозите. А те щяха да търсят и най-малкия знак, който да им даде някакво просветление. Не беше сигурен, че ще го намерят. Тогава пред него застана Шивон.

— Интересно, нали?

— Не мисля, че Уайли става за тази работа — отговори Ребус.

— Тя не трябваше да бъде там. Случай като този за нейна първа публична изява... все едно я бяха хвърлили на лъвовете.

— Не ти ли хареса? — лукаво попита той.

Тя го погледна направо в очите.

— Не обичам кървавите спортове. — Понечи да тръгне, но се разколеба. — А ти за какво се беше замислил?

— Права си, че се оказа интересно. Много интересно.

— И ти ли си го усетил? — усмихна се тя.

Той кимна утвърдително.

— Костело постоянно казваше „ние“, докато баща ѝ използваше само „аз“.

— Все едно че майката на Флип изобщо не съществува.

Ребус се замисли.

— Би могло да означава само, че господин Балфур притежава някакво надутото чувство за собствената си важност. — После направи пауза. — Дали това няма да се окаже характерното за един притежател на търговска банка?

— Как вървят компютърните работи?

Тя се усмихна. „Компютърните работи“ обобщаваха знанията на Ребус за твърдите дискове и прочие.

— Преминах паролата ѝ.

— В смисъл?

— В смисъл че сега мога да проверя последните ѝ имейли... Веднага щом се върна на бюрото си.

— Няма ли начин да стигнеш до старите?

— Вече го направих. Естествено, няма начин да се разбере какво е било изтрито — замисли се тя. — Или поне аз не знам такъв начин.

— Не са ли запазени някъде в... „големия компютър“?

Тя се засмя.

— Мислиш си за шпионските филми от шейсетте години, за компютри, заемащи цели стаи.

— Извинявай.

— Не се притеснявай. Справяш се много добре за човек, който мисли, че LOL^[4] означава Лоялна Оранжева Ложа.

Излязоха от офиса в коридора.

— Връщам се в Сейнт Ленардс. Искаш ли да те закарам?

Шивон поклати глава.

— С колата съм.

— Добре.

— Изглежда, че ще ни вържат към ГСС на МВР.

Това представляваше част от новите технологии, за която Ребус знаеше нещо. Главната система за справки на Министерството на вътрешните работи. Софтуерна система, която събираше информация и ускоряваше целия процес на събиране на данни и тяхното пресяване. Използването на този софтуер означаваше, че изчезването на Филипа Балфур вече е приоритетно разследване в целия град.

— Няма ли да е забавно, ако тя изведнъж се появи след тайно пътуване с цел пазаруване и пръскане на много пари? — зачуди се Ребус.

— Би било облекчение — отговори Шивон сериозно. — Но не смятам, че това е възможно. А ти?

— Не — отвърна Ребус тихо.

После тръгна да намери нещо за хапване по обратния път към „базата“.

След като се върна на бюрото си, той прегледа документацията отново, като насочи вниманието си към историята на семейството. Джон Балфур беше трето поколение на банкерска фамилия. Бизнесът беше започнал на площад Шарлот в Единбург в началото на XIX век. Прадядото на Филипа беше предал управлението на банката на дядо ѝ през четирийсетте години и той останал начело на управлението до осемдесетте, когато Джон Балфур приел поста. Едно от първите неща, направено от бащата на Филипа, било да отвори офис в Лондон,

насочвайки усилията си в тази посока. Филипа посещавала частно училище в Челси. Семейството отново се върнало на север в края на осемдесетте години след смъртта на бащата на Джон, а Филипа се преместила да учи в Единбург. Домът им, носещ името „Джунипърс“, представлявал голяма къща, притежавана някога от един барон, заобиколена от 16 акра земя наоколо, някъде между Гулейн и Хадингтън.

Ребус се чудеше как ли се чувства Жаклин — съпругата на Балфур. Единайсет спални, пет общи помещения... а съпругът ѝ — в Лондон, най-малко по четири дни в седмицата. Клонът в Единбург, все още в старите помещения на площад Шарлот, се ръководеше от стар приятел на Джон Балфур на име Раналд Мар. Дватамата се бяха запознали в университета в Единбург, после тръгнали заедно за Съединените щати, за да изкарат магистърските си степени по бизнес администрация.

Ребус беше нарекъл Балфур търговски банкер, но всъщност Балфур представляваше малка частна банка, управлявана според нуждите на нейните клиенти — богат елит, търсец съвети за инвестиране, управление на портфейла и славата да притежават чекова книжка с кожена подвързия от банка „Балфур“.

Когато разпитаха самия Балфур ударението падна върху възможността това да е отвличане с цел откуп. Подслушваха се телефоните не само на семейството, но и тези в офисите в Единбург и Лондон. Почтата също се проверяваше, в случай че по нея пристигне някакво искане за откуп — с колкото по-малко отпечатъци от пръсти трябваше да се занимават, толкова по-добре. Но всичко, което имаха до момента, бяха няколко писма от манияци. Друг възможен мотив освен откупа представляваше отмъщението. Но Балфур беше категоричен, че няма врагове. Така или иначе той отказа достъп на работната група до данните за клиентите на банката.

— Тези хора ми имат доверие. Без това доверие с банката е свършено.

— Сър, моите уважения, но съдбата на вашата дъщеря може да зависи...

— Напълно осъзнавам това!

След което, до самия край на неговия разпит се запази нотката на антагонизъм.

За какво ставаше въпрос. Активите на банка „Балфур“ се оценяваха най-малко на 130 милиона, а собствеността на Джон Балфур — може би на около 5% от това. Сто хиляди причини за професионално отвличане. Но нямаше ли един професионалист да се обади досега? На Ребус не му се вярваше.

Моминското име на Жаклин Балфур беше Жаклин Гил-Мартин. Бащата — дипломат и земевладелец, а семейното имение — голяма част от графството Пъртшир, обхващаща близо 900 акра. След смъртта на бащата, майка ѝ се беше преместила в една къщичка в имението. Самата земя се управляваше от банка „Балфур“, а главната сграда Лейврок Лодж — превърната в място за конференции и други големи събирания. Там беше заснета и някаква телевизионна драма, чието заглавие не говореше нищо на Ребус. Жаклин не беше учила в университет, но в замяна на това бе работила най-различни неща — главно като личен помощник на един или друг бизнесмен. Тя била управител на имението Лейврок, когато се запознала с Джон Балфур, по време на едно от пътуванията до банката на баща ѝ в Единбург. Година по-късно се оженили, а след две се появила и Филипа.

Единственото дете. Самият Джон Балфур бил единствено дете в семейството, докато Жаклин имала две сестри и брат, като никой от тях не останал да живее в Шотландия. Братът поел по стъпките на баща си, заемайки пост във Вашингтон, като служител на Форин офис^[5]. Ребус помисли, че династията Балфур е в беда. Филипа едва ли се е натискала да се присъедини към банката на татенцето и детективът се зачуди защо ли двойката не се е опитала да се сдобие със син.

Всичко това най-вероятно нямаше отношение към разследването, но Ребус харесваше в работата си именно това — конструирането на мрежата от взаимоотношения, надничането в живота на другите, размишленията и задаването на въпроси...

Той се върна към бележките, свързани с Дейвид Костело. Роден и учил в Дъблин, семейството се преместило южно от града в Долки, в началото на деветдесетте години. Бащата — Томас Костело, не беше работил и един ден през живота си, а нуждите му — посрещани от попечителски фонд, създаден от неговия баща — голям търговец на недвижими имоти. Дядото на Дейвид притежавал няколко първокласни терена в центъра на Дъблин и си осигурявал много

приличен доход от тях. Освен това имал половин дузина състезателни коне и им посвещавал цялото си време.

Майката на Дейвид — Тереза, беше нещо съвсем друго. Произходът ѝ в най-добрия случай можеше да се определи като ниска средна класа, майката — медицинска сестра, а бащата — учител. Тереза посещавала училище по изкуствата, но се отказала и си намерила работа, грижейки се за семейството, след като майка ѝ заболяла от рак, а баща ѝ изпаднал в дълбока депресия. Работела като продавачка в универсален магазин, после се прехвърлила към аранжирането, а оттам — към вътрешния дизайн — в началото на магазини, а след това за по-заможни хора. Именно така се запознала с Томас Костело. И двамата ѝ родители починали, без да дочакат сватбата. Тереза продължила да работи, без това вероятно да ѝ се налага. Създала си еднолична фирма, която впоследствие прераснала в компания с оборот от няколко милиона и петима работници без нея. Имала чуждестранни клиенти и техният списък продължавал да расте. Сега беше на 51 и не показваше никакви признаци на отпускане, докато съпругът ѝ една година по-млад от нея, си оставаше по-известният от двамата. Изрезките от ирландски вестници го показваха на конни надбягвания, градински увеселения и пр. На нито една от неговите снимки не присъстваше Тереза. И сега — отделни стаи в хотела в Единбург... Както се изрази синът им — това едва ли е престъпление.

Дейвид беше постъпил късно в университета, използвайки една година да пътува по света. Сега караше третата година от магистърския си курс по английски език и литература. Ребус си припомни книгите в стаята му — Милтън, Уърдсуърт, Харди^[6]...

— Харесва ли ти гледката, Джон?

Ребус отвори очи.

— Бях се замислил дълбоко, Джордж.

— Не заспиваше значи?

Ребус го изгледа злобно.

— Нищо подобно.

След като Хай-Хоу Силвърс се отдалечи, към него се приближи Шивон и се подпря на бюрото на Ребус.

— И колко дълбоко се беше замислил?

— Чудех се дали Роби Бърнс^[7] би могъл да убие някоя от своите любими. — Тя само го изглежда. — Или дали някой, който чете поезия, е в състояние да направи такова нещо.

— Не виждам защо не. Някакъв комендант на един от лагерите на смъртта не слушаше ли Моцарт вечер?

— Това ме развесели.

— Винаги съм на разположение да направя деня ти малко по-весел. А ти ще ми направиш ли една услуга?

— Как бих могъл да откажа?

Тя му подаде някакъв лист.

— Каж ми, какво мислиш, че означава това.

ТЕМА: ХЕЛБАНК

ДАТА: 5/9

ОТ: QUIZMASTER@PAGANOMERTA.COM

ДО: FLIPSIDEL223@HXRMAIL.COM

Успя ли да се справиш с Хелбанк? Времето изтича.
Затворът очаква твоето обаждане.

КуиМ

Ребус я погледна.

— Ще ми подскажеш ли?

Тя взе листа обратно.

— Това е разпечатка от имейл. Филипа я чакат повече от 20 съобщения, изпратени в деня, когато изчезна. Всички те, с изключение на това, са на адреса с другото ѝ име.

— Другото ѝ име?

— Интернет доставчиците — продължи тя, — обикновено ти разрешават да имаш няколко имена, с които да се регистрираш, понякога пет или шест.

— Защо?

— За да можеш да бъдеш... различни хора, предполагам. *Flipside 1223* е нещо като псевдоним. Всичките ѝ други имейли са до *FlipBalfour*.

— И какво означава това?

Шивон въздъхна.

— Точно това се чудя. Възможно е да означава, че тя е имала скрита страна, за която не знаем. Няма нито едно запазено съобщение от нея или до нея на името *Flipside 1223*, т.е. или тя ги е изтривала веднага, или това е попаднало в нейната поща по погрешка.

— И все пак не ми прилича на съвпадение, нали? — каза Ребус.
— Наричали са я Флип.

Шивон кимна утвърдително.

— Хелбанк. Затворът. Езическа омерта...

— Омертата е законът на мафията за мълчанието — заяви Ребус.

— И Куизмастър — допълни Шивон. — Подписва се като КуиМ.

В това няма много младежки хумор.

Ребус отново огледа съобщението.

— Предавам се, Шивон. Какво искаш да направя?

— Искам да проследя кой е изпратил това, но няма да е лесно.

Единственият начин, за който се сещам, е да отговоря.

— Да му съобщиш на този, който R да е, че Филипа е изчезнала?

Шивон понижи глас.

— По-скоро си мислех за варианта да отговоря от нейно име.

— Мислиш ли, че ще проработи? — разсъждаваше Ребус. —

Какво ще напишеш?

— Не съм решила.

От начина, по който скръсти ръце, Ребус разбра, че тя така или иначе ще го направи.

— Спомени го на полицейския началник Темплър, когато дойде — предупреди я той.

Шивон кимна и се наклони да тръгне, но той я върна.

— Ти си учила в университет. Кажи ми, често ли си контактувала с хора като Филипа Балфур.

— Това е съвсем друг свят — изсумтя тя. — За тях нямаше лекции или упражнения. Някои съм ги виждала само на изпитите. И знаеш ли какво?

— Какво?

— Тия келешчета винаги минаваха...

Същата вечер Гил Темплър организираше тържество в „Палм Корт“ в хотел „Балморал“. В далечния ъгъл свиреше пианист с фрак. В кофата с лед имаше бутилка шампанско. На масата стояха наредени купички с бисквитки, ядки и други дребни неща за похапване.

— Не забравяйте да си оставите място за вечерята — каза Гил на гостите си.

Имаха резервирана маса за 20:30 ч. в „Хейдриън“. Минаваше седем и половина, когато пристигна и последната от гостенките.

Шивон се извини за закъснението и съблече палтото си. Появи се един от сервитьорите и го взе. Друг сервитьор вече наливаше шампанско в чашата ѝ.

— Наздраве — каза тя, като седна и вдигна чашата си. — И честито!

Гил Темплър повдигна своята чаша и се усмихна.

— Мисля, че го заслужавам — отвърна тя в отговор на ентусиазма на останалите.

Шивон вече познаваше две от гостенките. И двете работеха като финансови чиновници и на Шивон ѝ се наложи да си сътрудничи с тях по няколко дела. Хариет Браф приближаваше петдесетте, черната ѝ коса — накъдрена (а може би и боядисана), а фигурата ѝ — скрита под катове вълна и дебел памук. Даяна Меткалф беше в началото на четирийсетте, с къса пепеляворуса коса и хлътнали очи, които, вместо да крие, тя подчертаваше с тъмни сенки за очи. Винаги носеше дрехи с ярки цветове, подчертаващи още повече вида ѝ на безпризорна и недохранена.

— А това е Шивон Кларк — обясняваше Гил на последната участница в партито. — Детектив в моя участък.

Тя изрече думите „моя участък“, сякаш беше взела мястото под аренда, което на Шивон ѝ се струваше недалеч от истината.

— Шивон, това е Джийн Бърчил. Джийн работи в музея.

— О? Кой музей?

— Музея на Шотландия — отговори Бърчил. — Ходили ли сте някога там?

— Веднъж вечерях в „Кулата“ — отговори Шивон.

— Не е съвсем същото — гласът на Бърчил постепенно заглъхна.

— Не, исках да кажа... — Шивон се опита да намери дипломатичен начин да го обясни. — Ходих там, когато го откриха, а

човекът, с когото бях... ами... неприятно преживяване. Това ме накара да не стъпя там повече.

— Ясно! — заяви Хариет Браф, все едно че всички неприятности в живота могат да се припишат на противоположния пол.

— Е — обади се Гил, — тази вечер сме само жени и можем да си починем.

— Освен ако не отидем в някой нощен клуб след това — каза Даяна Меткалф със светнали очи.

Гил улови погледа на Шивон.

— Изпрати ли онзи имейл? — попита тя.

— Без приказки за работа, моля — укори ги Джийн Бърчил.

Финансовите чиновнички шумно се съгласиха, но въпреки това Шивон кимна, за да покаже на Гил, че съобщението е било изпратено. Друг въпрос беше дали някой ще се хване на въдицата. Затова и закъсня. Преглеждането на имейлите на Филипа ѝ отне прекалено много време — всички онези, изпратени до приятели, като се опитваше да разбере какъв тон би звучал убедително, какви думи да използва и как да ги подреди. Изписа няколко чернови, преди да реши да кара по-просто. Но някои от имейлите на Филипа се оказаха прекалено обстоятелствени: тогава какво би станало, ако предишното ѝ съобщение, изпратено на Куизмастър е било същото? Как той или тя биха реагирали на един такъв лаконичен, нехарактерен за Филипа отговор? „Проблем. Трябва да разговарям с теб. Флипсайд.“ Последван от телефонен номер — този на мобилния на Шивон.

— Гледах днешната пресконференция по телевизията — каза Даяна Меткалф.

Джийн Бърчил изръмжа недоволено.

— Какво казах току-що?

Меткалф се обърна към нея със своите големи, тъмни, плахи очи.

— Това не е просто работа, Джийн. Всички говорят за случилото се. — После се обърна към Гил. — Не мисля, че го е направил приятелят ѝ, а ти?

Гил само сви рамене.

— Виждаш ли? — каза Бърчил. — Гил не иска да говори за това.

— По-скоро бащата — намеси се Хариет Браф. — С брат ми са съученици. Хладнокръвно и прикрито същество. — Тя говореше с увереност и властност, които разкриваха нейния произход. Сигурно

още от детската градина е искала да стане адвокат, помисли си Шивон. — А къде беше майката? — обърна се Браф към Гил.

— Притесняваше се да се появи — отвърна Гил. — Поканихме я.

— Нямаше да навреди повече от онези двамата — заяви Браф, като си вземаше кашу от най-близката до нея купичка.

Гил внезапно придоби уморен вид. Шивон реши да смени темата и попита Джийн Бърчил какво работи в музея.

— Старши уредник съм — обясни Бърчил. — Моята специалност са XVIII и XIX век.

— Нейната главна специалност — намеси се Хариет Браф, — е смъртта.

Бърчил се усмихна.

— Вярно е, че събирам заедно експонати, свързани с вярванията и...

— Още по-вярно е — намеси се Браф, гледайки към Шивон, — че събира на едно място стари ковчези и снимки на мъртви бебета от викторианската епоха. Направо настръхвам, когато се случи да съм на същия етаж, където са и те.

— На четвъртия — тихо каза Бърчил.

Тя беше много хубава, реши Шивон. Дребна и слаба, с права, кестенява коса, подстригана на бретон. Имаше трапчинка на брадичката, а бузите ѝ бяха добре оформени и с лека руменина, дори и на дискретното осветление в „Палм Корт“. Шивон не можеше да открие грим по лицето ѝ, нито пък тя се нуждаеше от такъв. Изглеждаше много скромна, облеклото ѝ — в пастелни тонове. Сако и панталони, чиито цвят в магазина вероятно определяха като сиво-кафяв, сив кашмирен пуловер под сакото и червеникавокафяв шал, закрепен на рамото с брошка от „Рени Макинтош“. Тя също приближаваше петдесетте. Шивон изведнъж осъзна, че е най-младата сред присъстващите с разлика около петнайсетина години.

— Джийн и аз бяхме съученички — обясни Гил. — После изгубихме връзка и се срещнахме случайно едва преди четири или пет години.

Бърчил се усмихна на спомена.

— Не бих искала да срещна никой от съучениците си — заяви Хариет Браф с пълна с ядки уста. — Повечето от тях са тъпанари.

— Още шампанско, дами? — попита сервитьорът, изваждайки бутилката от кофата с лед.

— Крайно време е — бързо отговори Браф.

Между десерта и кафето Шивон отиде в тоалетната. На връщане по коридора към барчето тя срещна Гил.

— Великите умове — усмихна се Гил.

— Вечерята беше прекрасна, Гил.

— Сигурна ли си, че не може...?

Гил докосна ръката ѝ.

— Аз черпя, не всеки ден имам повод да празнувам. — Усмивката изчезна от устните ѝ. — Мислиш ли, че този имейл ще свърши работа?

Шивон само сви рамене, а Гил кимна, приемайки преценката ѝ.

— Какво ще кажеш за пресконференцията?

— Обичайната джунгла.

— Понякога има смисъл — разсъждаваше Гил. Беше изпила три чаши вино след шампанското, но единственият знак, че не е съвсем трезва, бяха леко наклонената ѝ глава и тежестта в клепачите ѝ.

— Може ли да кажа нещо? — попита Шивон.

— Не сме на работа, Шивон. Говори каквото искаш.

— Не трябваше да я давате на Елън Уайли.

Гил я изгледа остро.

— Трябваше да бъдеш ти, нали?

— Нямам това предвид. Но да дадеш нещо такова на някой като за начало в работата му като отговорник за връзките с обществеността...

— Ти по-добре ли щеше да се справиш?

— Не казвам това.

— А какво?

— Казвам, че беше джунгла, и ти я хвърли в нея без пътна карта.

— Внимавай, Шивон!

Топлината изцяло изчезна от гласа на Гил. Тя се замисли за момент, след това подсмръкна. Когато отново заговори, очите ѝ блуждаеха по коридора.

— Елън Уайли ми надуваше главата месеци наред. Тя искаше тази работа и аз ѝ я дадох веднага, когато имах възможност. Исках да видя дали е толкова добра колкото се смята. — Сега погледът ѝ се

премести към Шивон. Лицата им бяха достатъчно близо и Шивон почувства миризмата на виното. — Тя се провали.

— Защо така?

Гил вдигна пръст.

— Не прекалявай с това, Шивон. И без това си имам достатъчно грижи. — Изглежда искаше да каже още нещо, но само поклати пръсти и се насили да се усмихне. — Ще поговорим пак — каза тя, преминавайки край Шивон и отваряйки вратата на тоалетната. После спря. — Елън вече не заема този пост. Искях да ти предложа... — Вратата се затвори зад нея.

— Не ми прави никакви услуги! — заяви Шивон, но го каза на същата тази затворена врата. Гил сякаш беше станала още по-твърда за едно денонощие, а унижението на Елън Уайли — първата ѝ демонстрация на сила. Работата се състоеше в това, че... Шивон искаше тази длъжност, но в същото време се чувстваше отвратена от себе си, защото се забавляваше, гледайки пресконференцията. Забавляваше се с провала на Елън Уайли.

Когато Гил излезе от тоалетната, Шивон седеше на стол в коридора. Гил застана пред нея, с поглед надолу.

— Фантомът на тържеството — прокоментира тя и се обърна.

[1] Барман. — Б.пр. ↑

[2] Символ на смъртта. — Б.пр. ↑

[3] Най-високата точка (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Laughing Out Loud. Израз, използван в интернет комуникацията в смисъл „много ме разсмя“. — Б.пр. ↑

[5] Британското външно министерство. — Б.пр. ↑

[6] Джон Милтън, Уилям Уърдсуърт, Томас Харди — английски писатели класици. — Б.пр. ↑

[7] Известният шотландски поет Робърт Бърнс. — Б.пр. ↑

3

— Очаквах някой от рисуващите по тротоара художници — каза Доналд Девлин.

Според Ребус, той носеше абсолютно същите дрехи като при последната им среща. Пенсионираният патолог седеше на бюро зад компютър, заедно с единствения детектив в Гейфилд Скуеър, който можеше да работи с програмата за създаване на фотопортрети. Тя представляваше база данни от очи, уши, носове и устни, допълнена от специални ефекти, които бяха в състояние да сливат детайлите. Ребус имаше идея как старите колеги на Фермера са направили колажа за лицето му върху онези тела.

— Нещата малко са се променили — единствено каза Ребус, в отговор на коментара на Девлин. Пиеше кафе от местното барче, не по стандартите на неговата „бариста“, но по-добро от това в машината на участъка. Прекара тежка нощ — събуждаше се, облян в пот и трепереше на стола в хола. Лоши сънища и нощно потене. Каквото и да му кажеха лекарите, той знаеше, че сърцето му е наред — чувстваше го как бие и си върши работата.

Кафето му помагаше да не се прозява. Детективът на компютъра завърши портрета и започна да го отпечатва.

— Има нещо, нещо, което не е точно така — повтори Девлин за пореден път.

Ребус разгледа портрета. Едно лице — анонимно и незапомнящо се.

— В него имаше нещо женствено — продължи Девлин. — Но съм абсолютно сигурен, че беше той, а не тя.

— Какво ще кажете за това? — попита детектива и кликна върху мишката. На екрана върху лицето се появи плътна гъста брада.

— О, но това е абсурд — оплака се Девлин.

— Детектив Тибет така си представя шегите, професоре — извини се Ребус.

— Правя всичко каквото мога.

— Високо ценим това, сър. Махни брадата, Тибет.

Тибет изпълни желанието.

— Сигурен ли сте, че не може да е бил Дейвид Костело? — попита Ребус.

— Аз познавам Дейвид. Не беше той.

— Колко добре го познавате?

Девлин премига с очи.

— Разговаряли сме няколко пъти. Един ден се срещнахме по стълбите и аз го попитах какви книги носи. „Изгубеният рай“ на Милтън. Започнахме да дискутираме.

— Прекрасно, сър.

— Така беше, повярвайте ми. Момчето е обсебено от писателя.

Ребус се замисли.

— Смятате ли, че той е в състояние да убие някого, професоре?

— Да убие някого? Дейвид? — изсмя се Девлин. — Съмнявам се дали ще му се стори достатъчно интелигентно, инспекторе. — Той замълча. — Още ли е заподозрян?

— Знаете как е в полицейската работа, професоре. Целият свят е виновен до доказване на противното.

— Мислех, че е обратното — невинен до доказване на виновността.

— Смятам, че ни бъркате с адвокатите, сър. Казвате, че всъщност не сте познавали Филипа?

— И с нея се разминавахме по стълбите. Разликата между Дейвид и нея беше, че тя никога не искаше да спре.

— Не я ли намирахте малко високомерна?

— Не знам дали бих могъл да се изразя така. И все пак, около нея имаше някаква особена атмосфера, не мислите ли? — Той се замисли. — Всъщност, аз съм клиент на „Балфур“.

— Среца ли сте се с баща ѝ тогава?

Нещо блесна в очите на Девлин.

— Боже господи, не! Едва ли съм един от важните им клиенти.

— Искан да ви попитам — продължи Ребус, — как върви нареждането на пъзела?

— Бавно, но в същото време, в това се състои удоволствието от пъзелите, нали?

— Никога не съм бил запален по тях.

— Но харесвате вашите пъзели. Миналата вечер разговарях със Санди Гейтс и той ми разказа всичко за вас.

— Това сигурно е допринесло за увеличаване на печалбите на „Бритиш тьбакоус“^[1].

Те се усмихнаха един на друг и се върнаха към работата.

След близо час Девлин реши, че предишният портрет е бил по-истински. Слава богу, Тибет беше съхранил всички версии.

— Да — заяви Девлин. — Далеч не е свършен, но предполагам, че е задоволителен... — Той се наклони да стане от стола.

— Докато сте тук, сър... — Ребус търсеше нещо в чекмеджето. Извади дебела папка със снимки. — Искате да разгледате някои от тези снимки.

— Снимки?

— Снимки на съседите на госпожица Балфур, приятели от университета.

Девлин кимна бавно, без особен ентузиазъм.

— Системата на елиминирането?

— Ако се чувствате готов, професоре.

Девлин въздъхна.

— Може би някакъв слаб чай за засилване на концентрацията...?

— Можем да правим слаб чай — погледна Ребус към Тибет, който бе зает с мишката. Когато Ребус се приближи, той видя лице на екрана. То силно приличаше на лицето на Девлин, ако махнем прибавените му рога.

— Детектив Тибет ще донесе чая — каза Ребус.

Тибет запамети образа, преди да стане от стола...

Когато Ребус се върна обратно в участъка, там вече пристигаха вести за друго, не съвсем официално претърсване — този път на клетката на Калтън Роуд, която Дейвид Костело използваше за гараж на спортната си кола. Оттам бяха минали съдебните лекари от Хоудън Хол, без да намерят нещо, имащо явна връзка със случая. Вече се знаеше, че отпечатъците на Флип Балфур ще бъдат по цялата кола. Не предизвикваше учудване и факта, че някои от нейните вещи — червило, слънчеви очила — се бяха оказали в жабката. Самият гараж изглеждал почистен.

— Не са ли намерили фризер с катинар на него? — попита Ребус.
— Или скрита врата, водеща към килия за мъчения?

Далечния Даниълс поклати глава. Той беше момче за всичко и разнасяше книгата между Гейфилд и Сейнт Ленардс.

— Студент със спортна кола — изкоментира той, поклащайки отново глава.

— Остави колата — каза му Ребус. — Една такава гаражна клетка сигурно струва повече от апартамента ти.

— Божичко, може и да си прав.

И двамата си размениха кисели усмивки. Всички бяха заети — кадри от вчерашната пресконференция с „редактираното“ представяне на Елън Уайли се излъчваха по вечерните новини. Сега се проследяваха местата, посещавани от изчезналата студентка, което означаваше много телефонни разговори...

— Инспектор Ребус? — Ребус се обърна по посока на гласа. — В кабинета ми.

И той се оказа в нейния кабинет. Тя вече го превръщаше в своя собственост. Или цветята на кантонерката бяха освежили въздуха, или беше използвала някакъв ароматизатор. Столът на Фермера го нямаше, заместен от по-ергономичен модел. Там, където Фермера седеше отпуснато, сега се беше изправила Гил, сякаш се гласеше да вдигне краката си на бюрото. Подаде му лист хартия така, че Ребус трябваше да стане от стола за посетители, за да го вземе.

— Място, наречено Фолс, каза тя. — Знаеш ли го?

Той бавно поклати глава.

— Нито пък аз — призна тя.

Ребус беше зает в четене на бележката. Тя представляваше телефонно съобщение. Във Фолс намерили някаква кукла.

— Кукла? — попита той.

Тя кимна.

— Искам да отидеш и да видиш.

Ребус избухна в смях.

— Ти се подиграваш с мен. — Но когато повдигна глава видя безизразното ѝ лице. — Това ли е моето наказание?

— За какво?

— Не знам. Може би затова че Джон Балфур ме видя пиан.

— Не съм толкова дребнава.

— Вече започвам да се чудя.

Тя го изгледа.

— Продължавай, слушам те.

— Елън Уайли.

— Какво за нея?

— Тя не го заслужаваше.

— Значи си неин почитател?

— Тя не го заслужаваше.

Тя вдигна пръст към ухото си.

— Тук някакво ехо ли има?

— Ще продължавам да ти го повтарям, докато започнеш да слушаш.

В стаята настана тишина, докато те бяха впили погледите си един в друг. Когато телефонът иззвъня, Гил изглежда имаше намерение да не отговаря. Накрая протегна ръка към слушалката, с вперени в Ребус очи.

— Да? — Тя слушаше известно време. — Да, сър. Ще бъда там.

Тя отмести погледа си, за да затвори слушалката, въздъхвайки тежко.

— Трябва да тръгвам — каза на Ребус. — Налага се да се видя с шефа. Просто отиди до Фолс, става ли?

— Не ми се иска да ме смачкаш.

— Куклата е била в ковчег, Джон. — Гласът ѝ изведнъж прозвуча изморено.

— Някаква детска приумица — отвърна той.

— Може би.

Той прегледа бележката отново.

— Тук пише, че Фолс е към Ийст Лотиан, дай го на Хадингтън или някой друг.

— Искам ти да го поемеш.

— Не говориш сериозно. Майтапиш се, нали? Както когато ми каза, че съм се опитал да те придумам? Или че трябва да отида на лекар.

Тя поклати глава.

— Фолс не е просто в Ийст Лотиан, Джон. Това е районът, където живеят семейство Балфур.

Тя му даде време да го осмисли.

— И някой ден все щеше да получиш тази задача...

Той излезе от Единбург по шосе А-1. Трафикът не беше натоварен, слънцето хвърляше косо лъчите си. За него Ййст Лотиан представляваше игрища за голф и каменисти плажове, равна земеделска земя и градчета с хора, пътуващи на работа в Единбург. Градчета, отчаяно защитаващи своята идентичност. Районът си имаше свои тайни — паркинги за каравани, където криминални престъпници от Глазгоу идваха да се крият — но по принцип представляваше спокойно местенце, предпочитано за едnodневни излети, или някъде, където можеш да се отбиеш от пътя на юг към Англия. Градчета като Хадингтън, Гулейн и Норт Бъруик винаги му изглеждаха консервативни, проспериращи анклавни; техните малки магазинчета — подкрепяни от местните общини, които гледаха подозрително на културата с хипермаркетите в близката столица. Все пак Единбург оказваше своето влияние — цените на къщите в града принуждаваха все повече хора да живеят извън него, докато зеленият пояс се оказва ерозиран от жилищни постройки и магазини. Самият полицейски участък на Ребус се намираше на една от главните артерии към града от юг и изток, и през последните десетина години той забелязваше как трафикът се увеличава през пиковите часове от бавните, безмилостни конвои от ходещите на работа в града.

Фолс се оказа труден за намиране. Доверявайки се по-скоро на инстинкта, отколкото на картата, той успя да пропусне един завой и накрая се оказа в Дрем. Там той се застоя достатъчно, за да си купи две пакетчета чипс и кутия „Ърн Бру“, след което си направи нещо като пикник в колата, свалил прозореца ѝ. Продължаваше да си мисли, че е изпратен тук с определена цел, и по-точно — да го поставят на мястото му. А що се отнася до неговата нова полицейска началничка, това място представляваше нещо като отдалечен преден пост, наречен Фолс. След като привърши със закуската си, започна да си подсвирква някаква мелодия, която си спомняше само наполовина. Някаква песничка за живота до водопад^[2]. Имаше чувството, че е нещо, което Шивон му беше записала — част от неговото обучение в областта на музиката след 70-те. Дрем представляваше просто една главна улица и тази улица се простираше тихо около него. Случайно преминаваше

кола или камион, но никой по тротоарите. Собственичката на магазинчето се опита да го заговори, но Ребус нямаше какво да добави към нейните забележки за времето, а и нямаше намерение да пита как да стигне до Фолс. Не искаше да изглежда като някакъв смотан турист.

Вместо това той извади картата. Фолс почти не се виждаше на нея. Чудеше се как това място се е сдобило с името си. Като знаеше как ставаха нещата, нямаше да бъде изненада да открие, че то има някакво неясно местно произношение — Фейлс или Фолис, нещо такова. Отне му само още десет минути по виещите се пътища, спускащи се и издигащи се като влакче в увеселителен парк, преди да открие мястото. Нямаше да му е нужно и толкова време, ако комбинацията от високи точки, зад които не се виждаше нищо, и бавно движещ се трактор не бяха намалили движението му до пъплене на втора скорост.

Фолс се размина с очакванията му. Центърът представляваше къс участък от главния път с къщи от двете страни. Красиви самостоятелни къщи с добре поддържани градини и редица от вили по протежение на тесния тротоар. На една от къщите имаше дървена табела с думата „Грънчарница“, красиво изписана на нея. Но към края на селото, всъщност по-скоро селце, имаше нещо, което подозрително наподобяваше общинска жилищна схема от 50-те години — сиви, долепени една до друга къщи с разрушени огради, велосипеди на три колелета в средата на пътя. Те бяха отделени от главния път с участък трева, където две момчета ритяха топка, без някакъв особен ентузиазъм. Когато Ребус мина край тях те го изгледаха изпитателно, сякаш беше представител на някакъв рядък вид.

Тогава, така както изведнъж беше влязъл в селото, той се оказа отново сред природата. Спря отстрани на пътя. Напред в далечината виждаше нещо като бензиностанция. Не знаеше дали е време да зареди. Тракторът, който беше изпреварил по-рано, сега мина край него, после забави, за да завие към полуиззораното поле. Трактористът не обърна никакво внимание на Ребус. Спря рязко и излезе от кабината. Ребус чуваше как вътре гърми някакво радио.

Ребус отвори вратата на колата, после силно я затвори зад себе си. Фермера продължаваше да не му обръща внимание. Ребус се подпря с длани на високата до кръста каменна стена.

— Добро утро — поздрави той.

— Добро. — Мъжът се занимаваше с машинарията отзад на трактора.

— Аз съм полицаи. Знаете ли къде мога да намеря Бевърли Додс?

— Вкъщи, вероятно.

— А къде е това вкъщи?

— Виждаш ли къщата с табелата за грънците?

— Да.

— Това е тя — отговори мъжът безизразно.

Той почти не поглеждаше Ребус, зает почти изцяло с палешниците на плуга. Изглеждаше набит, с черна къдрава коса и черна брада, очертаващи едно лице — изцяло набръчкано и набраздено. За секунда Ребус си спомни рисунките от комиксите от детството си и странните лица, които можеха да се гледат и отгоре и отдолу, и пак да имат смисъл.

— Заради тази проклета кукла ли?

— Да.

— Някакви глупости, дето им обръщате прекалено внимание.

— Не мислите ли, че има връзка с изчезването на госпожица Балфур?

— Разбира се, че не. Хлапетиите от Медоусайд, това е цялата работа.

— Вероятно сте прав. Медоусайд е онази група къщи, нали?

Ребус посочи глава към селото. Не виждаше момчетата — те, заедно с Фолс, оставаха скрити зад завоя, но му се струваше, че чува далечното тупане на топката.

Работникът махна ръка в знак на съгласие.

— Както казах, това си е губивреме. И все пак вие си губите времето... а аз плащам с данъците си за тая работа.

— Познавате ли семейството?

— Кое?

— Балфур.

Фермерът отново махна с ръка.

— Те притежават тази земя... Част от нея, пътищата.

Ребус се огледа, осъзнавайки за пръв път, че наоколо не се виждаше никаква сграда или постройка, освен бензиностанцията.

— Мислех, че притежават само къщата и имота около нея.

Работникът поклати ръката си отрицателно.

— Между впрочем, къде е тяхното място?

За първи път мъжът и Ребус се погледнаха очи в очи. Доволен от направения от него оглед, той изчисти ръцете си, като ги отърка в избелелите си дочени дрехи.

— Пътят от другия край на града — отвърна той. — На около една миля оттук, големи врати, няма начин да не ги видиш. В тази посока е и водопадът, някъде по средата.

— Водопадът?

— Водопадът. Ще искаш да го видиш, нали?

Зад работника се издигаше едва забележимо възвишение. Трудно беше човек да си представи някакво място наблизко, достатъчно високо за водопад.

— Не искам да харча парите от данъците ти за разглеждане на забележителности — отвърна Ребус с усмивка.

— Това не е просто разходка, нали?

— А какво тогава?

— Сцената на кърваво престъпление. — В гласа на мъжа се прокрадваше раздражение. — Не са ли ти казали нищо в Единбург?

Тясна пътека извеждаше от селото нагоре към хълма. Всеки, тръгнал по нея, подобно на Ребус, щеше да предположи, че тя не води до никъде или най-много — до нечий двор. В края си обаче алеята се разшири и Ребус спря своя сааб встрани. Там имаше стъпала за преминаване през оградата, както му беше обяснил местният човек. Ребус заключи колата си — инстинктът на града, на който трудно можеше да устои, и се изкачи на една поляна, където пасяха крави. Те не проявиха по-голям интерес към него, отколкото работникът. До него достигаше миризмата им, чуваше ги как пръхтят и преживят. Постара се да избегне купчините оборски тор, докато отиваше към близката редица от дървета. Те обозначаваха пътя на потока. Тук трябваше да бъде водопадът. Именно тук предишната сутрин Бевърли Додс намерила малък ковчег с кукла в него.

Когато видя водопада, от който идваше името на селото — Фолс, той се засмя с глас. Водата падаше от около метър и трийсет височина.

— Не си точно Ниагара, а? — приклепна Ребус до неговия край.

Не можеше да бъде сигурен точно къде е лежала куклата, но все пак огледа наоколо. Живописно местенце, вероятно харесвано от местните. Имаше разхвърляни няколко кутии от бира и обвивки от шоколад. Той се изправи и разгледа земята. Живописно и изолирано, без жива душа наоколо. Съмняваше се, че някой може да е видял човека, оставил куклата тук, ако се предположи, че не е била докарана от водата. Не че нагоре имаше нещо кой знае какво. Забелязваше се как потокът криволичи надолу по хълма. Едва ли горе имаше нещо друго, освен някакъв пущинак. Потокът даже не беше отбелязан на картата, нито пък никакви постройки там горе — само хълмове, по които можеш да се разхождаш с дни, без да срещнеш жива душа. Чудеше се къде ли е къщата на Балфур, след това се хвана, че поклаща глава. Какво значение имаше? Тук той преследваше не кукли (с ковчези или без ковчези), а диви гъски.

Приклепна отново и постави ръка във водата с дланта нагоре. Беше студена и бистра. Гребна от нея и я изгледа как се процежда между пръстите му.

— Не бих пила от нея — обади се някакъв глас.

Той погледна нагоре към светлината и видя жена, излизаща от редицата дървета. Носеше дълга муселинова рокля върху слабата си фигура. Слънцето зад нея очертаваше фигурата ѝ под платата. Тя се приближи и прекара ръка зад главата си, за да отметне назад дългата къдрава руса коса от очите си.

— Заради фермерите — обясни тя. — Всички химикали, които използват проникват през почвата и попадат във водите. Органофосфати и кой знае още какво. — Мисълта за това явно я караше да потръпва.

— Никога не пия така — отговори Ребус, изсушавайки ръката си в ръкава, докато ставаше. — Вие ли сте госпожа Додс?

— Всички ме наричат Бев — протегна тя костелива ръка с изострена форма.

Също като костите на пиле, помисли Ребус, като внимаваше да не стиска силно.

— Инспектор Ребус — представи се той. — Откъде разбрахте, че съм тук?

— Видях колата ви. Стоях на прозореца и гледах. Когато подкарахте нагоре по алеята, разбрах инстинктивно.

Тя се повдигаше на пръсти, доволна, че се е оказала права. Напомняше на Ребус за тийнейджър, но лицето ѝ говореше различно. Бръчици на смеха около очите, леко отпусната кожа на скулите. Трябваше да е някъде в началото на 50-те, макар и да изглеждаше далеч по-млада.

— Пеша ли дойдохте?

— Да, отвърна тя, поглеждайки изрязаните си сандали. — Останах изненадана, че първо не посетихте мен.

— Искрах само да огледам мястото. Къде точно намерихте куклата?

Тя посочи там, където падаше водата.

— Точно в основата, лежеше на брега. Напълно суха.

— Защо казвате това?

— Защото знам, че ще се чудите дали не е донесена от течението.

Ребус не призна, че си мислеше точно това, но тя така или иначе го почувства и отново се повдигна на пръсти.

— Сякаш беше поставена нарочно там — продължи тя. — Не мисля, че се е оказала случайно там. Някой щеше да се сети и да се върне да я вземе.

— Мислили ли сте някога да работите в полицията, госпожо Додс?

Тя цъкна с език.

— Моля, наричайте ме Бев. — Не отговори на въпроса му, но той виждаше, че явно е поласкана.

— Предполагам, че не я носите със себе си?

Тя поклати глава и косата ѝ отново падна върху лицето, така че се наложи да я оправя отново.

— Долу в къщата е.

Той кимна.

— Отдавна ли живеете тук, Бев?

Тя се усмихна.

— Все още не съм усвоила изцяло акцента, нали?

— Така е — призна той.

— Родена съм в Бристол, но почти целия си живот прекарах в Лондон. Разводът ме принуди да скитам напред-назад и ето къде се оказах накрая.

— Преди колко време?

— Пет-шест години. Продължават да наричат дома ми „Къщата на Суонстън“.

— Семейството, което е живяло там преди вас?

Тя кимна.

— Фолс е такова място, инспекторе. Защо се усмихвате?

— Не бях сигурен как трябва да се произнесе.

Тя, изглежда, разбираше.

— Смешно, нали?

— Искам да кажа, има едно-единствено малко водопадче. Тогава защо Фолс?

— Никой не знае. — Тя направи пауза. — Било е миньорско село.

Той сбръчка чело.

— Мини? Тук?

Тя посочи с ръка на север.

— На около миля оттук. Почти нищо не се получило. Но това било някъде през 30-те години.

— И тогава са построили Медоусайд?

Тя кимна утвърдително.

— Но сега няма никакъв добив, нали?

— Няма от 40 години. Мисля, че повечето хора в Медоусайд са безработни. Това обрасло с храсталаци място няма нищо общо с въпросните ливади^[3]. Когато построили първите къщи, тук имало някакви ливади, но се наложило да строят още и още... и всичкото това върху ливадите.

Тя потръпна отново и смени темата.

— Ще успеете ли да обърнете колата си?

Той кимна.

— Е, не бързайте — каза тя, докато се отдалечаваше. — Прибирам се и ще направя чай. Ще се видим у дома, инспекторе.

Домът ѝ, обясняваше тя, докато наливаше вода в чайника, бил кръстен на гърнчарското колело, използвано от нея и днес.

— Започнах това като терапия — продължи тя. — След раздялата. — После замълча за момент. — Но впоследствие открих, че се справям доста добре с керамиката. Това явно изненада доста от моите стари приятели.

Начинът, по който произнесе последните две думи, накара Ребус да си мисли, че въпросните приятели нямат място в новия ѝ живот.

— И така, може би думата „колело“ означава и колелото на живота — добави тя, като вдигна подноса и го поведе към онова, което Бев Додс наричаше нейната „приемна“.

Тя представляваше малка стая с нисък таван със светли шарки навсякъде. Имаше няколко мостри от онова, което той разбра, че е работата на Бевърли Додс — гледжосани сини грънци, предимно чаши, чинии и вази. Той се увери, че тя е забелязала, че ги е видял.

— Повечето са от ранния период — каза тя, като се опита да си придаде извинителен тон. — Държа ги по сантиментални причини. — Различни гривни се плъзнаха надолу към китките ѝ, когато тя оправи косата си отново.

— Много добри са — каза ѝ той.

Тя наля чая и му подаде грубовати чаша и чинийка в същата синя разцветка.

Той огледа стаята, но не забеляза никаква следа от ковчег или кукла.

— В работилницата ми са — изглежда отново прочете мислите му тя. — Мога да ги донеса, ако искате.

— Ако обичате — отвърна той.

Тя стана и излезе от стаята. Ребус чувстваше как тясното помещение го задушаваше. Чаят изобщо не приличаше на чай, а представляваше някаква билкова алтернатива. Мислеше, дали да не го излее в една от вазите, но вместо това извади мобилния си телефон с намерение да провери съобщенията си. Дисплеят беше празен и на него не се появяваха никакви знаци. Може би от дебелите каменни стени, или Фолс се намираше в непокрита зона. Знаеше, че такива има в Ийст Лотиан. В стаята се виждаше само една малка библиотечка — повечето книги — свързани с изкуствата и занаятите, заедно с 2–3 томчета за „Уикън“. Ребус взе едното от тях и започна да го прелиства.

— Бяла магия — обясни гласът зад него. — Вярата в силата на природата.

Ребус върна книгата обратно и се обърна към нея.

— Ето ги — каза тя. Носеше ковчега, все едно че е част от някаква тъжна процесия.

Ребус пристъпи напред, тя застана на една ръка разстояние и му го подаде. Той го взе внимателно от нея, както смяташе, че се очаква от него и в същото време една мисъл се въртеше в главата му: „Тази е откачена... Всичко това е нейна работа!“. Вниманието му обаче се насочи към самия ковчег. Беше направен от тъмно дърво, вероятно стар дъб, скован с черни пирони, приличащи на гвоздейчета за закрепване на килими. Дъсчиците бяха мерени и изрязани с трион, а краищата им — изгладени с шкурка и нищо повече. Цялото нещо беше дълго около 35 см. Не изглеждаше да е работа на професионален дърводелец; дори Ребус, който нищо не разбираше от това, можеше да го каже. Тогава тя повдигна капака на ковчега. Очите ѝ бяха широко отворени, без да мигат, втренчени в неговите, в очакване на реакцията му.

— Капакът беше закован — обясни тя. — Аз го отворих.

Вътре лежеше малка дървена кукла с изпънати до тялото ръце и кръгло, но ненарисувано лице, облечена в парчета муселин. Беше гравирана, но не много изящно, с дълбоки бразди по повърхността, където беше минало длетото. Ребус се опита да я извади от кутията, но пръстите му се оказаха прекалено тромави, а разстоянието между куклата и стените на ковчега — прекалено тясно. Затова го обърна обратно и куклата се плъзна в дланта му. Първата му мисъл беше да сравни парчето плат, което я обвиняваше с различните материали в „приемната“, но наоколо нямаше нищо подобно.

— Платът е доста нов и чист — прошепна тя.

Той кимна. Ковчегът очевидно не е стоял много време на открито. Не беше имал време да се изцапа или навлажни.

— Виждал съм някои странни неща, Бев... — каза Ребус с притихнал глас. — Нищо друго ли нямаше на мястото? Нещо необикновено?

Тя бавно поклати глава.

— Всяка седмица минавам оттам. Това — докосна Додс ковчега, — беше единственото необичайно нещо там.

— Някакви следи от стъпки...? — започна Ребус, но се отказа. Искаше прекалено много от нея.

Но тя имаше готов отговор.

— Нищо видимо за мен. — После отново откъсна очи от ковчега и погледна към Ребус. — Аз огледах, защото знаех, че това не може да се появи от въздуха.

— Има ли някой в селото, който се занимава с дърводелство?
Нещо като столар...?

— Най-близкият дърводелец е в Хадингтън. Поначало не знам някой, който да е... Имам предвид, който да е с всичкия си и да направи нещо подобно.

— Обзалагам се, че въпреки всичко сте мислила за това — усмихна се Ребус.

Тя му върна усмивката.

— Напоследък мисля за малко други неща, инспекторе. Имам предвид, че по принцип вероятно нямаше да обърна особено внимание на нещо такова, но след това, което се случи с момичето на Балфур...

— Не знаем дали й се е случило нещо — почувства се длъжен да каже Ребус.

— Но сигурно има връзка между двете неща? Това не означава, че ковчегът и куклата не са някаква приумица.

Той задържа погледа си върху нея, докато говореше.

— Опитът ми показва, че всяко село си има по един особняк.

— Нима искате да кажете, че аз... — Тя прекъсна, защото отвън се чу някаква кола да спира. — О — стана тя, — това трябва да е репортерът.

Ребус я последва до прозореца. От мястото на шофьора на червения форд излезе млад човек. На съседната седалка фотографът оправяше своя фотоапарат. Шофьорът се протегна и разкърши рамене, сякаш бяха пътували много дълго.

— Идваха и преди — обясни Бев. — Още когато се разбра за изчезването на младата Балфур. Оставиха ми визитна картичка и когато това се случи...

Ребус я последва през тесния коридор, след като тя се отправи към външната врата.

— Това не е бил най-умният ход, госпожо Додс.

Ребус се опитваше да контролира гнева си. С ръка на дръжката на вратата тя се извърна към него.

— Те поне не ме мислят за някаква откачалка, инспекторе.

Той искаше да добави „но ще го направят“, но белята вече беше станала.

Репортерът се казваше Стив Холи и работеше в единбургския офис на издаван в Глазгоу таблоид. Изглеждаше млад, на двайсет и

няколко, което беше добре. Може би щеше да разбере от дума. Ако бяха изпратили някой от старите кучета, Ребус дори нямаше да си направи труда да опита.

Холи беше нисък и леко пълен. Косата му — намазана с гел в неравна линия, напомняща на Ребус за бодлива тел върху ограда на ферма. В едната си ръка държеше бележник и химикалка, а с другата се ръкува с Ребус.

— Не мисля, че сме се срещали — каза той по начин, който накара Ребус да заподозре, че името му не звучи непознато на репортера.

— Това е Тони, моят блестящ помощник. — Фотографът изсумтя. После преметна калъфа на камерата си през рамо. — Бев, мислехме си да те заведем до водопада и да те снимаме как вземаш ковчега от земята.

— Да, разбира се.

— Ще ни спести главоболието да нагласяваме някаква снимка вътре — продължи Холи. — Не че Тони би имал нещо против, но ако го пуснеш в стаята си ще се настрои прекалено творчески и артистично.

— О-о? — погледна тя одобрително към фотографа.

Ребус потисна усмивката си. Думите „творчески“ и „артистично“ носеха различен смисъл за репортера и Бев. Но Холи бързо разбра всичко.

— После, ако искаш, можем да се върнем тук. Да ти направи една хубава снимка, може би в твоето ателие.

— Трудно може да се нарече ателие — възрази Бев, прокарвайки пръст надолу по шията си, съблазнена от мисълта. — Само една гола стая с моето грънчарско колело и няколко рисунки. Закачих бели чаршафи на стените, за да помогна със светлината.

— Като заговорихме за светлината — намеси се Холи, поглеждайки небето многозначително, — по-добре да тръгваме, а?

— Точно сега е перфектна — обясни фотографът на Бев. — Няма да остане така дълго.

Бев също погледна нагоре и кимна в знак на съгласие — като един човек на изкуството на друг. Холи беше добър, трябваше да признае Ребус.

— Искате ли да останете тук и да пазите „крепостта“? — обърна се той към Ребус. — Ще свършим за петнайсетина минути.

— Трябва да се връщам в Единбург. Бихте ли ми оставили номера си, господин Холи?

— Някъде трябва да имам картичка.

Репортерът започна да търси из джобовете си, извади портфейла си и визитна картичка от него.

— Благодаря — каза Ребус, като я взе. — И ако може, само две думи...? — След като отведе Холи настрани, той видя как Бев застана близо до фотографа и го попита дали дрехите ѝ са подходящи. Имаше усещането, че ѝ липсва присъствието на друг човек на изкуството в селото. Ребус се обърна с гръб към тях, по-скоро за да скрие онова, което ще каже.

— Видяхте ли куклата? — попита Холи.

Ребус кимна.

Холи сбръчка нос.

— Мислите ли, че си губим времето? — Тонът му беше приятелски, в очакване на истината.

— Почти сигурно — отвърна Ребус невярващо, като знаеше, че след като веднъж види странно изрязаната кукла Холи също няма да повярва. — Така или иначе — един ден извън града — продължи Ребус, като се опита да придаде шеговит тон на думите си.

— Не мога да понасям провинцията — призна Холи. — Твърде далеч е от въглеродния окис, който харесвам. Учудвам се, че са изпратили инспектор...

— Трябва да се отнасяме към всяка следа сериозно.

— Естествено, разбирам го. Все пак аз бих изпратил някой детектив или сержант, в най-добрия случай.

— Както казах... — Холи обаче се обърна с гръб към него, готов да се заеме отново с работата си.

Ребус го сграбчи за ръката.

— Нали разбирате, че ако това се окаже доказателство, ще искаме да го запазим в тайна.

Холи кимна небрежно и каза с престорен американски акцент:

— Накарайте вашите шефове да говорят с моите. — После освободи ръката си и се обърна към Бев и фотографа. — И така, Бев, с

тези дрехи ли ще бъдеш? Просто си помислих, че в хубав ден като този, може би ще се чувстваш по-удобно с по-къса пола...

Ребус подкара обратно по алеята, този път без да спира до стъпалата, извеждащи към поляната, продължавайки напред, и чудейки се какво още би могъл да открие.

Половин миля по-нататък имаше широка алея за коли, настлана с розов чакъл, която свършваше рязко при висок портал с врати от ковано желязо. Ребус спря и излезе от колата. Вратите бяха заключени с катинар. Зад тях се забелязваше как алеята извива през гора, зад чиито дървета не се виждаше нищо. Нямаше никакви признаци там да има къща, но той знаеше, че това би трябвало да бъде Джунипърс. Високи каменни стени от двете страни на входните врати, които постепенно достигаха до една по-прилична височина. Ребус остави колата си, извървя стотина метра надолу по главния път, след което се прехвърли през стената и навлезе в гората.

Имаше чувството, че ако беше се опитал да мине по-напряко, можеше да се скита из гората с часове, затова се отправи към алеята, като се надяваше, че след завоя ще намери друга, както и друга след това.

Точно така и стана. Изведнъж му хрумна въпроса за доставките — как ли стигаше дотук пощаджията? Това вероятно не беше нещо, което можеше да разтревожи човек като Джон Балфур. Вървя цели пет минути преди да види къщата. С годините стените ѝ бяха придобили сив цвят, удължена двуетажна готическа конфекция с кули на двата края. Ребус не си направи труда да се приближи много — дори не можеше да е сигурен дали там изобщо има някой. Предполагаше, че ще има някаква охрана — може би полицай, който вдига телефона, но това не беше толкова важно.

Къщата гледаше към добре поддържана ливада с цветни лехи от двете страни. Зад далечния край на главната сграда имаше нещо, което приличаше на малко заградено място до конюшня. Нямаше коли и гаражи, вероятно бяха отзад и не се виждаха. Не можеше да си представи някой, който би бил щастлив наистина в подобна строга обстановка. Самата къща сякаш гледаше начумерено — предупреждение срещу веселостта и лошите обноски. Чудеше се, дали

майката на Филипа не се чувства като експонат в някакъв заключен музей. Тогава видя лице на един прозорец на втория стаж, но в момента, когато погледна нататък, то изчезна. Някакво привидение, може би, но минута по-късно предната врата се отвори и някаква жена изтича надолу по стълбите и излезе на чакълестата алея. Тя вървеше към него, а буйната коса скриваше лицето ѝ. Спъна се и падна, а той се затича да ѝ помогне, но тя го забеляза, че идва и се изправи бързо на крака, без да обръща внимание на ожулените си колене и полепналите по тях камъчета. От ръката ѝ изпадна безжичен телефон. Тя го вдигна.

— Стойте далеч! — изпищя тя.

Когато жената махна косата от лицето си, той видя, че това е Жаклин Балфур. Тя изглежда съжали за реакцията си и вдигна успокояващо ръце.

— Вижте, съжалявам, само... само ни кажете какво искате.

Едва в този момент той осъзна, че застаналата пред него изплашена жена го беше помислила за похитителя на дъщеря си.

— Госпожо Балфур — повдигна той на свой ред ръце, с обърнати към нея длани. — Аз съм полицейски служител.

Двамата бяха седнали на стъпалата отпред, тя сякаш не искаше да се предаде отново във властта на къщата си и постепенно спря да плаче. Продължаваше да повтаря, че съжалява, докато Ребус настояваше, че той е този, който трябва да се извинява.

— Просто не мислех — обясни той, — искам да кажа, не мислех, че в къщата ще има някой.

И тя наистина не беше сама. Една жена полицай се приближи до вратата, но Жаклин Балфур твърдо ѝ нареди „просто да си върви“. Ребус я попита дали иска и той да си тръгне, но тя поклати глава.

— Има ли нещо, което сте дошли да ми кажете? — попита тя, като му върна вече влажната носна кърпичка.

Сълзи: той беше станал причината за сълзи. Предложи ѝ да задържи кърпичката и тя я сгъна внимателно, после я разгъна и целият процес започна отново. Тя изглежда не забелязваше какво е станало с коленете ѝ. Полата ѝ беше пъхната между тях, както седеше.

— Никакви новини — каза той тихо. После, като видя, че цялата ѝ надежда се изпарява, продължи: — Възможно е в селото да има

някаква следа.

— Селото?

— Фолс.

— Каква следа? — Изведнъж му се прииска да не беше започвал изобщо. — Точно сега не бих могъл да кажа. — Това беше гаф, който тук не трябваше да прави. Достатъчно беше само да спомене нещо пред съпруга си и той щеше да се обади по телефона, настоявайки за обяснение. Но дори и да не го направеше или скриеше новината за станалото от нея, медиите едва ли щяха да се окажат толкова тактични...

— Филипа колекционираше ли кукли? — попита Ребус.

— Кукли? — Тя отново си играеше с безжичния телефон, като го въртеше в ръцете си.

— Просто някой е намерил една долу при водопада.

Жаклин Балфур поклати глава.

— Никакви кукли — промълви тя, сякаш с усещането, че в живота на Филипа би трябвало да има кукли и тяхното отсъствие говори лошо за нея като майка.

— Това вероятно е нищо — каза Ребус.

— Вероятно — съгласи се тя, запълвайки паузата.

— Господин Балфур вкъщи ли е?

— Ще се върне по-късно, в Единбург е. — Тя гледаше телефона втренчено. — Никой няма да се обади, нали? Бизнес приятелите на Джон, на всичките им е казано да не звънят, за да може линията да е свободна. Както и на близките. Линията трябва да бъде свободна, в случай че те телефонират. Но те няма да се обадят, знам, че няма.

— Вие не мислите, че е била отвлечена, така ли, госпожо Балфур?

Тя поклати глава.

— Тогава какво?

Жената го погледна втренчено, очите ѝ бяха почервенели от плач и с тъмни кръгове от безсъние.

— Тя е мъртва — почти прошепна тя. — И вие мислите така, нали?

— Прекалено рано е за подобни заключения. Знам за изчезнали, които са се появявали седмици или месеци след това.

— Седмици или месеци? Не мога да понеса тази мисъл. Бих предпочела да знам... истината.

— Кога я видяхте за последен път?

— Преди около 10 дни. Ходихме да пазаруваме в Единбург по обичайните места. Всъщност нямахме намерение да купуваме каквото и да било. Искахме да хапнем.

— Тя често ли идваше в къщата?

Жаклин Балфур поклати глава.

— Той я отрови.

— Извинете?

— Дейвид Костело. Той отрови мозъка ѝ, накара я да си мисли, че може да си спомни неща — неща, които никога не са се случвали. Последният път когато се срещнахме, Флип не престана да разпитва за детството си. Говореше, че то е било нещастно. Че не сме ѝ обръщали внимание, че не сме я искали. Пълни глупости.

— И Дейвид Костело ѝ е внушил тези идеи?

Тя разтвори рамене, пое дълбоко въздух и въздъхна.

— Сигурна съм в това.

Ребус остана замислен.

— Защо ще направи нещо такова?

— Защото е такъв.

Думите ѝ увиснаха във въздуха. Иззвъняването на телефона ги стресна. Тя трескаво се опитваше да напипа копчетата.

— Ало? — Лицето ѝ леко се успокои. — Здравей, скъпи, кога ще се прибереш...?

Ребус изчака края на разговора. Мислеше за пресконференцията, за това как Джон Балфур казваше „аз“, вместо „ние“, все едно че съпругата му нямаше чувства, или не съществуваше...

— Това беше Джон — поясни тя.

Ребус кимна.

— Прекарва доста време в Лондон, нали? Тук не ви ли е малко самотно?

Тя го погледна.

— Имам приятели.

— Не исках да кажа друго. Сигурно често ходите в Единбург.

— Един или два пъти седмично, да.

— Често ли виждате бизнес партньора на съпруга си?

Тя отново го погледна.

— Раналд? Той и съпругата му сигурно са най-добрите ни приятели... Защо питате?

Ребус се почеса по главата.

— Не знам. За да поддържам разговора, предполагам.

— Тогава недейте.

— Да не разговаряме?

— Това не ми харесва. Чувствам се, като че ли всеки се опитва да ме вкара в някакъв капан. Също като на бизнес партитата. Джон винаги ме предупреждава да внимавам да не кажа нещо, защото никога не знаеш дали някой не души за някаква информация, свързана с банката.

— Но ние тук не сме конкуренти, госпожо Балфур.

Тя леко наведе глава.

— Разбира се, че не. Извинявам се. Просто...

— Няма нужда да се извинявате — отвърна Ребус и се изправи.

— Това е вашият дом, вашите правила. Нали?

— Ами, когато говорите така...

Лицето ѝ сякаш леко се просветли. Въпреки това, Ребус знаеше, че когато съпругът на Жаклин Балфур си е вкъщи, играта се водеше по неговите правила.

Вътре в къщата той намери двама свои колеги, седнали удобно във фоайето. Жената полицаи се представи като Никол Кембъл. Другият офицер беше от Криминалния отдел на полицейското управление във Фетес. Казваше се Ерик Бейн, по-често наричан „Мозъка“. Бейн седеше на бюро, върху което имаше стационарен телефон, бележник и писалка, както и устройство за записване на разговорите, заедно с мобилен телефон, свързани с лаптоп. След като установи, че последното обаждане е от господин Балфур, Бейн свали слушалките на врата си. Пиеше ягодово плодово мляко направо от кутията и кимна да поздрави Ребус.

— Хубава задача — каза Ребус, като огледа наоколо.

— Само да не беше убийствената скука — призна Кембъл.

— Какъв е номерът с лаптопа?

— Да свързва Мозъка с гадните му приятели.

Бейн ѝ размаха пръст.

— Това е част от УП технологията: Установяване и проследяване. — Вгълбен в проследяването на последните следи от закуската си, той не забеляза как Кембъл подшушна думата „гадни“ на Ребус.

— Това е страхотно — каза Ребус, — стига да има нещо, което да си струва усилията.

Бейн кимна.

— Като начало много обаждания за изказване на съчувствие, приятели, близки на семейството. Впечатляващо малък брой откачалки. Изглежда не е лошо да те няма в телефонния указател.

— Само не забравяй — предупреди Ребус, — че човекът, когото търсим, също би могъл да бъде откачалка.

— Вероятно такива не липсват наоколо — каза Кембъл, като кръстоса крака.

Седеше на един от трите дивана в стаята, а пред нея имаше разпръснати броеве на „Каледония“ и „Шотландско поле“. На масичката до дивана имаше още списания. Ребус остана с впечатлението, че те са на семейството, а тя е прочела всяко едно от тях най-малкото веднъж.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Ходи ли вече в селото? Видя ли албиноси по дърветата, свирещи на банджо?

Ребус се усмихна. Бейн изглеждаше озадачен.

— Не видях нищо такова — отвърна той.

Погледът на Кембъл изразяваше всичко:

— Това е, защото в някакъв паралелен свят и ти си там на дърветата с тях...

— Кажете ми нещо — помоли Ребус. — По време на пресконференцията господин Балфур спомена за мобилния си телефон...

— Не е трябвало да го прави — отвърна Бейн, поклащайки неодобрително глава. — Помолихме го да не го споменава.

— Сигурно не е толкова лесно да се проследи обаждане по мобилен телефон?

— Те са по-подвижни от стационарните, нали?

— Но все пак могат да се проследят, нали?

— До известна степен. Навъдиха се много, които ни се изплъзват. Проследихме един по сметката, само за да открием, че е бил откраднат предишната седмица.

Кембъл потисна прозявката си.

— Виждаш ли как е — обърна се тя към Ребус. — Тръпка след тръпка, след тръпка...

Той не бързаше по пътя обратно за града, като виждаше как нараства трафикът в обратната посока. Часът пик започваше, луксозни коли, препускащи обратно към дома. Познаваше хора, които ходеха на работа в Единбург и после се прибираха обратно всеки ден, дори и от по-далечни места като Бордър, Файф и Глазгоу. Всички те твърдяха, че за това са виновни цените на жилищата. Къщи-близнаци с три спални в някоя от хубавите части на града струваше от 250 000 лири нагоре. За тези пари човек можеше да си купи голяма самостоятелна къща в Уест Лотиан или половин улица в Каудънбийт. От друга страна Ребус го търсеха разни неканени купувачи за апартамента му в Марчмонт. Получаваше писма адресирани до „Обитателя“ от отчаяни купувачи. Защото това беше другото характерно нещо за Единбург: независимо колко се покачват цените, винаги се намират купувачи. В Марчмонт това бяха най-често търговци на недвижими имоти, търсещи да добавят още нещо към своето портфолио, или родители, чиито деца искаха апартамент близо до университета. Ребус живееше там от двайсетина години, наблюдавайки как районът се променя. Все по-малко семейства и възрастни хора, все повече студенти и млади, бездетни двойки. Тези групи не контактуваха една с друга. Хората, живели в Марчмонт през целия си живот, гледаха как децата им заминават, тъй като не можеха да си позволят да си купят жилище в района. Днес Ребус не познаваше никого в квартала, нито наблизо. Доколкото знаеше, той беше единственият собственик, който живееше все още там. Още по-тревожно, той изглежда беше най-старият в района. А писмата и предложенията продължаваха да ваят, а цените — да се вдигат.

Именно това беше причината да реши да се премести. Не че беше намерил място, което да закупи. Може би щеше да се върне към живота под наем и свободата на избора — една година в къщичка в провинцията, после друга — край морето и година-две над някой пъб. Апартаментът беше прекалено голям за него. Знаеше го. Нямахше кой

да ползва празните спални, а много от нощите той спеше във фотьойла във всекидневната. Една гарсонiera щеше да му стигне; всичко друго беше излишно.

Волвота, беемвета, спортни аудита... Всички те минаваха край него по пътя за вкъщи. Ребус се чудеше дали би искал да пътува до друго населено място за работа. От Марчмонт той можеше да ходи пеша до управлението. Отнемаше му около 15 минути — единственото физическо упражнение, което правеше. Не би имал нищо против да пътува всеки ден между Фолс и града. През деня там видя празните и тихи улици, но се досещаше, че вечерта тясната главна улица ще бъде изпълнена с коли.

Когато започна да търси къде да паркира в Марчмонт обаче, той си спомни за още една причина да се премести. Накрая остави своя сааб на жълтата линия и влезе в най-близкия магазин, за да си купи вечерния вестник, мляко, кифлички и бекон. Преди това се обади в участъка и попита дали имат нужда от него — нямаха. Прибра се в апартамента си, взе си кутия бира от хладилника и се разположи във фотьойла си край прозореца във всекидневната. Кухнята беше поразхвърляна от обикновено — част от нещата от хола бяха преместени в нея, докато траеше подмяната на електрическата инсталация. Не си спомняше кога това е ставало за последен път. Не мислеше, че кабелите са сменяни, откакто купи мястото. След подмяната на инсталацията беше ангажирал един бояджия да сложи малко цвят на магнолия и да освежи стените. Казаха му да не прави много промени — който купеше мястото, така или иначе вероятно щеше да направи всичко отново по свой вкус. Подмяна на инсталацията и освежаване — това щеше да бъде всичко. От агенцията за недвижими имоти му казаха, че не е ясно колко може да получи за жилището. В Единбург обявяваш апартамента си на пазара в графата „Оферти плюс“, но това плюс можеше да достигне 30 или 40 процента. Една сравнително скромна оценка определяше цена за кутийката му на Ардън стрийт между 125 и 140 хиляди лири. Върху жилището нямаше ипотека. Парите щяха да дойдат кеш в банката.

— С това можеш да се пенсионираш — каза му Шивон.

— Е, може би.

Предполагаше, че ще трябва да раздели парите с бившата си съпруга, въпреки че ѝ беше написал чек за нейния дял от апартамента,

още когато се разделиха. Освен това можеше да даде малко пари на Сами — неговата дъщеря. Сами беше другата причина да продава, или поне така си казваше. След инцидента с нея, тя накрая стана от инвалидната количка, но продължаваше да ходи с патерици. Деляха ги само две стълбища един от друг... Не че тя го посещаваше често, дори преди да я блъсне онази кола и шофьорът да избяга.

Не му идваха много гости, не беше добър домакин. След като бившата му съпруга Рона се изнесе, той никога не успя да запълни празнината, оставена от нея. Един път някой описа апартамента като „пещерата“ и в това имаше някаква истина. Даваше му подслон и това беше всичко, което искаше.

Студентите в съседния апартамент бяха пуснали някаква стържеща музика. Звучеше като лошо подобие на Хокуинд от преди 20 години, което вероятно означаваше, че става въпрос за някаква модерна нова група. Той прегледа колекцията си, взе един от записите, направен от Шивон, и го пусна. „Матън Бърдс“ — три песни от един от техните албуми. Бяха от Нова Зеландия или някъде там и един от инструментите беше записван тук, в Единбург. Това представляваше почти всичко, което можеше да му каже за тях. Втората песен се казваше „Водопадът“. Той се наведе отново. На пода имаше бутилка „Палистър“ — чист, мек вкус. Наля си в стоящата до бутилката чаша, вдигна тост към отражението си в прозореца, облегна се и затвори очи. Не беше викал никого за пребоядисването на тази стая. Направи го сам не чак толкова отдавна с помощта на стария си приятел Джак Мортън. Джак вече не беше сред живите — един от многото духове. Ребус се зачуди дали ще ги остави след себе си, когато се премести. Някак си не му се вярваше и дълбоко в себе си знаеше, че те ще му липсват.

В песента се говореше само за загуба и изкупление. Сменяха се места и хора с тях, мечти отлитаха надалеч. Ребус не мислеше, че ще съжалява да обърне гръб на Ардън стрийт. Беше време за промяна.

[1] Британска тютюнева корпорация. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — името Фолс се превежда като „водопад“. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи. Медоусайд може да се преведе като „място с ливади“. — Б.пр. ↑

4

По пътя си за работа на следващата сутрин Шивон не мислеше за нищо друго, освен за Куизмастър. Никой не се обади на мобилния ѝ телефон, затова тя обмисляше възможността да му изпрати ново съобщение. На него или на нея. Знаеше, че не трябва да се влияе, но постоянно мислеше за Куизмастър като за „него“. „Затворът“, „Хелбанк“ ... звучаха ѝ като понятия, използвани от мъжете. И цялата идея за някаква игра, осъществявана чрез компютър. Всичко това звучеше толкова момчешко, тъжни момчета с анораци, залепнали на компютрите в стаите си. Явно нейното първо съобщение „Проблем. Трябва да говоря с теб. Флипсайд“ — нямаше ефект. Днес тя щеше да сложи край на преструвките. Щеше да му изпрати имейл от свое име и да обясни изчезването на Флип, като го помоли да се обади. Остави мобифона до главата си цяла нощ, като се събуждаше почти през час и проверяваше дали не е проспала някое обаждане. Никой обаче не я потърси. Накрая, с приближаването на утрото, тя се облече и излезе да се поразходи. Апартаментът ѝ беше съвсем близо до Брафтън стрийт в район, който бързо се урбанизираше — не толкова скъп колкото Новия град, с който граничеше, но близо до центъра. На нейната улица кипеше усилена работа и тя знаеше, че до средата на сутринта фургоните на строителите щяха да се борят да си намерят място за паркиране.

Тя прекъсна разходката си, за да закуси в едно рано отварящо кафе: боб на препечена филийка и чаша толкова силен чай, че тя се уплаши да не се отрови с танин. Когато стигна върха на Калтън Хил, тя спря, за да погледа как града се събужда за новия ден. Надолу по река Лийт беше акостирал товарен кораб. Хълмовете Пентланд на юг бяха обвити с ниски облаци, приличащи на пухен юрган. На Принсес стрийт движението още не беше толкова оживено — главно автобуси и таксите. Харесваше Единбург най-много през тази част на деня, преди в него да се настани обичайното всекидневие. Една от най-близките забележителности беше хотел „Балморал“. Спомни си за купона на Гил

Темплър там... Как Гил спомена, че ѝ е дошло твърде много. Шивон се зачуди дали тя имаше предвид самия случай, или новата си длъжност. Едно от нещата, свързани с нейното повишение беше, че с новия пост вървеше и Джон Ребус. Сега той ставаше проблем повече на Гил, отколкото на Фермера. В участъка вече се говореше, че Джон вече е успял да се забърка в някаква каша — намерен пиян в апартамента на изчезналата. По-рано доста хора предупреждаваха Шивон, че започва да прилича до голяма степен на Ребус, придобивайки и недостатъците му, наред със силните му страни. Тя не смяташе, че това е вярно.

Не, това не беше вярно...

Разходката ѝ надолу по хълма я доведе до Уотърлу. Ако завиеше надясно, щеше да си е вкъщи след пет минути, наляво — можеше да стигне до работата си за десет минути. Сви наляво към Северния мост и продължи да върви.

В участъка в Сейнт Ленардс беше спокойно. В стаята на Криминалния отдел миришеше на мухъл — твърде много хора всеки ден прекарваха прекалено дълго време в тази теснотия. Тя разтвори широко един от прозорците, направи си слабо кафе и седна на бюрото си. Когато провери — нямаше никакви съобщения на компютъра на Флип. Реши да остави линията отворена, докато съчини новия си имейл. Но след първите два реда се появи съобщение, че има поща. Беше от Куизмастър — само едно „Добро утро“. Тя натисна бутона за отговор и написа въпрос: „Откъде разбра, че съм тук?“. Отговорът дойде веднага. „Това е нещо, което Флипсайд не би попитала. Коя си ти?“

Шивон пишеше толкова бързо, че не поправяше грешките си. „Аз съм полицейски служител, работещ в Единбург. Разследваме изчезването на Филипа Балфур.“ Изчака цяла минута за отговора му.

„Кой?“

„Флипсайд“, написа тя.

„Никога не ми е казвала истинското си име, това е едно от правилата.“

„Правилата на играта?“, напечата Шивон.

„Да. В Единбург ли живееше?“

„Беше студентка там. Можем ли да поговорим? Имаш мобилния ми телефон.“

Времето до отговора му отново ѝ се стори безкрайно дълго.

„Така предпочитам.“

„Добре“, написа Шивон, „Можеш ли да ми кажеш за Хелбанк?“.

„Ще трябва да се включиш в играта. Дай ми име, за да ти се обадя.“

„Казвам се Шивон Кларк. Детектив съм в Лотиан и Бордърс.“

„Имам чувството, че това е истинското ти име, Шивон. Ти наруши едно от първите правила. Как се произнася името ти?“

Шивон почувства как кръвта нахлу в лицето ѝ.

„Това не е игра, Куизмастър.“

„Точно това е. Как се произнася името ти?“

„Ши-вон.“

Последва още по-дълга пауза и тя тъкмо се канеше да изпрати отново съобщението, когато отговорът дойде.

„В отговор на въпроса ти — Хелбанк е едно от нивата на играта.“

„Флипсайд е играла игра?“

„Да. Следващото ниво се нарича Затвора.“

„Каква е тази игра? Възможно ли е да се е забъркала в някаква неприятност?“

„По-късно.“

Шивон се загледа в думата:

„Какво искаш да кажеш?“

„Ще говорим по-късно.“

„Имам нужда от твоето сътрудничество.“

„Тогава се научи на търпение. Мога да се изключа от разговора веднага и ти никога няма да ме намериш. Съгласна ли си?“

Шивон беше готова да удари екрана с юмрук.

„По-късно.“

„По-късно“, написа тя.

И това беше всичко. Никакви следващи съобщения. Той се изключи или продължаваше да е там, но не отговаряше. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Дали? Тя влезе в Интернет и опита всички търсачки, които успя да открие, искайки да намерят сайтове, свързани с Куизмастър и Езическа Омерта. Излязоха десетки куизмастъри, но тя нямаше усещането някой от тях да е нейния. За Езическа Омерта не излезе нищо, макар че всяка от думите поотделно я препращаше към стотици сайтове, повечето от които се опитваха да ѝ продадат някаква

религия на новата епоха. Когато опита Езическа Омерта.com не излезе нищо. Това беше по-скоро адрес, отколкото сайт.

Тя направи още кафе. Останалите от дежурната смяна идваха на работа. Няколко от колегите ѝ я поздравиха, но тя не слушаше. Имаше друга идея. Седна отново на бюрото си с телефонния указател и издание на „Жълти страници“, дръпна бележника към себе си и взе писалка.

Първо направи опит при продавачите на дребно на компютри, докато накрая нещо я насочи към магазин за комикси на Южния мост. За Шивон комиксите означаваха нещо като Бино и Денди, въпреки че някога имаше гадже, чиято мания към „2000 г. след н.е.“ до голяма степен стана причина за тяхната раздяла. Но този магазин се оказа направо откритие. В него имаше хиляди заглавия: научнофантастични книги, тениски и други стоки. На щанда продавач на тийнейджърска възраст спореше за заслугите на Джон Константин с двама ученици. Тя не знаеше дали Константин е герой от комиксите или писател, или художник. Накрая момчетата я забелязаха да стои точно зад тях. Те спряха да се горещят и отново се превърнаха в непохватни 12-годишни дългучи. Може би не бяха свикнали жени да ги слушат. Предполагаше, че изобщо не са свикнали с жени.

— Чух ви да разговаряте — каза тя. — Помислих, че можете да ми помогнете с нещо.

Никой от тримата не каза нищо. Продавачът тийнейджър търкаше пъпчиците от акне по бузата си.

— Играете ли игри по Интернет?

— Искате да кажете нещо като „Дриймкаст“ ли?

Тя гледаше неразбиращо.

— Това е на „Сони“ — поясни продавачът.

— Имам предвид игри, които някой ги води, свързват се с теб по имейла, поставят ти предизвикателства.

— Ролеви игри — кимна едно от момчетата и погледна другото за потвърждение.

— Играли ли сте някога такава? — попита го Шивон.

— Не — призна то.

Никой от тях не беше.

— Надолу по Лийт Уок има магазин за игри — каза продавачът.
— Той е за „Г и Д“, но може и да помогнат.

— „Г и Д“?

— Меч и Заклинания, Тъмници и Дракони.

— Този магазин има ли име? — попита Шивон.

— „Гандалф“^[1] — отвърнаха те в хор.

„Гандалф“ имаше тясна фасада, притисната безмилостно от салон за татуировки и магазин за пържени картофи. Още по-малко обещаващо изглеждаше мръсният прозорец, покрит с метална решетка, закрепена с катинари. Но когато натисна вратата, тя се отвори, разлюлявайки накачените непосредствено зад нея звънчета. Някога „Гандалф“ вероятно е бил нещо друго — може би антикварна книжарница — и смяната на предназначението му не е била придружена от някаква реконструкция. По рафтовете имаше най-различен асортимент от игри върху дъски и фигурки за игра, като последните приличаха на небоядисани войничета. Върху постерите по стените имаше изрисувани различни сцени от анимационния филм „Армагедон“. Имаше различни ръководства с огънати краища, а в центъра на стаята — четири стола и сгъваема масичка, с дъска за игра върху нея. Нямаше щанд за продажби, нито гише за плащане. Вратата в дъното на магазина се отвори със скърцане и от нея излезе мъж в началото на петдесетте. Беше със сива брада и опашка, и с отпуснато шкембенце, облечено в тениска с групата „Грейтфул Дед“.

— Приличате ми на някакво длъжностно лице — каза той мрачно.

— От Криминалния отдел — показа му Шивон служебната си карта.

— Закъснял съм с наема само с 8 седмици — измърмори той. Докато тътреше краката си към дъската за игра, тя забеляза кожените му изрязани отпред сандали. Подобно на собственика си, и те изглеждаха поизносени. Той разглеждаше разположението върху дъската. — Ще направите ли някакъв ход? — изведнъж попита мъжът.

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Да.

Той се усмихна.

— При това положение на Антъни му е спукан задника, извинете ме за израза. — Той погледна часовника си. — Те ще дойдат след час.

— Кои са те?

— Играчите. Наложил се да затворя магазина миналата вечер, а те още не бяха свършили.

Антъни трябва да е бил доста объркан в стремежа си да разбие Уил.

Шивон погледна към дъската. Не видя никаква голяма стратегия в нареждането. Брадаткото почука по картите, наредени встрани от дъската.

— Ето, тук е истината — каза той с леко раздражение.

— О, страхувам се, че не съм експерт — отговори Шивон.

— Не бихте могла да бъдете.

— Какво означава това?

— Нищо, сигурен съм.

Но тя беше абсолютно сигурна, че знае какво имаше той предвид. Това беше частен клуб — само мъже, подобно на всеки друг бастион.

— Не мисля, че ще можете да ми помогнете — призна Шивон, оглеждайки наоколо. Опитваше се да овладее желанието си да започне да се чеше. — Интересува ме нещо по-високотехнологично.

При тези думи той настръхна.

— Какво имате предвид?

— Ролеви игри на компютър.

— Интерактивни? — Очите му се разшириха.

Тя кимна и той отново погледна към часовника си, след това отново се затътри покрай нея към вратата и я заключи. Тя прие защитна поза, но той просто мина покрай нея по пътя си към далечната врата.

— Тук долу — каза той, и Шивон, чувствайки се донякъде като Алиса в отвора на тунела, накрая го последва.

Четири или пет стъпала по-надолу тя се озова в усойна стая без прозорци — частично осветена. Имаше натрупани до тавана кашони — още игри и принадлежности, предположи тя — плюс мивка с чайник и чаши върху дъска за сушене. Но на маса в единия от ъглите

имаше нещо като модерен компютър с огромен екран, тънък като екрана на лаптоп. Тя попита своя водач как се казва.

— Гандалф — отговори той закачливо.

— Имах предвид истинското ви име?

— Знам, но тук това е моето истинско име.

Той седна на компютъра и започна работа, като говореше, докато мърдаше мишката. Само след миг тя осъзна, че мишката е безжична.

— В мрежата има много игри — обясняваше той. — Присъединяваш се към група хора, за да се борите или срещу програмата или срещу други отбори. Има цели лиги. — Той почука по екрана. — Виждате ли? Това е лигата „Дуум“. — Той я погледна. — Знаете ли какво е „Дуум“?

— Компютърна игра.

Той кимна.

— Но тук си сътрудничиш с други и имате общ враг.

Погледът ѝ обходи имената на отборите.

— Колко анонимно е това? — попита тя.

— В какъв смисъл?

— Искам да кажа, знае ли всеки от играчите кой е неговият съотборник, или кой е в противниковия отбор.

Той поглади брадата си.

— В най-добрия случай те имат псевдоним.

Шивон се замисли за Филипа с нейното тайно име за електронната поща.

— И хората могат да имат много имена, нали?

— О, да — съгласи се той. — Можеш да се сблъскаш с десетки имена, а хора с които си разговарял стотици пъти... се връщат отново под друго име и ти не осъзнаваш, че вече ги познаваш.

— Значи те могат да лъжат за себе си?

— Така го наречете, щом искате. Това е виртуалният свят. В него нищо не е „реално“. Така че хората са свободни всеки да си измисля някакъв свой виртуален живот.

— В случая, по който работя, е замесена една игра.

— Коя игра?

— Не знам. Но в нея има нива, наречени Хелбанк и Затвора. Явно я води някой, наречен Куизмастър.

Той отново поглади брадата си. Откакто седна на компютъра си беше сложил чифт очила с метални рамки. Екранът се отразяваше в стъклата и скриваше очите му.

— Не я знам — каза той накрая.

— А как ви звучи?

— Звучи ми като сценарий на обикновена ролева игра. Куизмастър поставя задачи или въпроси на един или на десетки играчи.

— Искате да кажете отбори?

Той сви рамене.

— Трудно е да се каже. Какъв е уебсайта?

— Не знам.

Той я погледна.

— Не знаете много, нали?

— Така е — призна тя.

Той въздъхна.

— Колко сериозен е този случай?

— Изчезнала е една млада жена. Участвала е в играта.

— И вие не знаете дали двете неща са свързани?

— Не.

Той постави ръцете си на стомаха.

— Ще поразпитам — каза той. — Ще видим дали ще можем да издирим Куизмастър за вас.

— Дори и да имах някаква представа какво включва играта...

Той кимна, а Шивон си спомни диалога си с Куизмастър. Беше попитала за Хелбанк. А неговият отговор?

„Ще трябва да играеш играта...“

Тя знаеше, че ако поиска да ѝ дадат лаптоп, това щеше да ѝ отнеме много време. Дори тогава, той нямаше да е свързан с Интернет. Така по пътя обратно за участъка, тя се отби в един от магазините за компютри.

— Най-евтиният, който можем да ви предложим, е около 900 лири — информира я продавачката.

Шивон неволно отстъпи назад.

— А колко време ще е необходимо да ме свържете с Интернет?

Продавачката сви рамене.

— Това зависи от вашия сървър — поясни тя.

Шивон благодари и си тръгна. Знаеше, че винаги може да използва компютъра на Филипа Балфур, но не искаше, поради най-различни причини. След това внезапно ѝ хрумна нещо и набра някакъв номер на мобилния си телефон.

— Грант? Шивон се обажда. Нуждая се от една услуга...

Детектив Грант Худ си беше купил лаптоп по същата причина, поради която се беше сдобил и с минидиск плейър, DVD и цифрова камера. Те представляваха „неща“, а човек си купуваше именно „неща“, за да впечатлява хората. Със сигурност, всеки път, когато донасяше нещо ново в Сейнт Ленардс, той или по-скоро „нещото“ ставаше център на внимание за около 5–10 минути. Но Шивон беше забелязала, че Грант винаги с готовност даваше назаем тези хайтек неща на всеки, който поиска. Самият той не ги използваше, или ако го правеше, те му омръзваха след няколко седмици. Вероятно никога не отиваше по-далеч от наръчниците за експлоатация. Последният, който вървеше с камерата, се оказа по-обемист от самия апарат.

И така, за Грант беше удоволствие да си отиде до тях и да се върне с лаптопа. Шивон вече му беше обяснила, че ще го използва за електронна поща.

— Готов е — каза ѝ Грант.

— Ще ми трябва твоя имейл адрес и парола.

— Но това означава, че ще имаш достъп до моите имейли — замисли се той.

— Грант, я ми кажи колко имейла получаваш седмично?

— Няколко — отговори той, сякаш се оправдаваше.

— Не се тревожи, ще ти ги запазвам... и обещавам да не надничам в тях.

— Тогава остава въпроса за моя хонорар — заяви Грант.

Тя го изгледа.

— Твоят хонорар?

— Остава да го обсъдим — ухили се той.

Тя скръсти ръце.

— И какъв е той?

— Не знам — отвърна той. — Ще трябва да си помисля.

След като приключиха сделката, тя се насочи обратно към бюрото си. Вече имаше конектор, който щеше да свърже мобилния ѝ телефон с лаптопа. Най-напред обаче провери компютъра на Филипа. Никакви съобщения, нищо от Куизмастър. Включването в Интернет с машината на Грант ѝ отне само няколко минути. След като се свърза тя изпрати бележка на Куизмастър, като му изпрати имейл адреса на Грант: „Може би искам да играя играта. Твой ред е. Шивон“.

След като изпрати съобщението, тя остави линията отворена. Щеше да ѝ струва малко състояние, когато пристигнеше следващата сметка за мобилния ѝ телефон, но тя се опита да не мисли сега за това. До този момент играта беше единствената следа, с която разполагаше. Дори да нямаше намерение да участва в нея, тя все пак искаше да узнае повече за това. Виждаше Грант в другия край на стаята. Разговаряше с двама колеги. А те продължаваха да гледат към нея.

Нека, помисли си тя.

Ребус беше в Гейфилд Скуеър и тук нищо не се случваше. Което означаваше, че кипеше усилена дейност, но целият този шум и суетене не можеха да скрият пълзящото чувство на отчаяние. Самият заместник-началник на Главното полицейско управление си придаваше спокоен вид, докато Гил Темплър и Бил Прайд го информираха за хода на разследването. Той даде ясно да се разбере, че това, което им трябва, е „бързо заключение“. Самите Темплър и Прайд малко покъсно употребиха същата фраза, откъдето Ребус разбра какви са ги говорили.

— Инспектор Ребус? — застана един от вълнодрешковците пред него. — Шефката иска да разговаряте.

Когато влезе, тя му каза да затвори вратата. Стаята беше претъпкана с най-различни неща и навсякъде се разнасяше миризма на пот. Мястото не достигаше и Гил споделяше стаята си с други двама детективи, работещи на смени.

— Може би ще трябва да започнем да използваме и затворническите килии — каза тя, докато събираше чашите от бюрото си, без да намери по-подходящо място къде да ги остави. — Едва ли би могло да бъде по-лошо от това.

— Не си прави труда — каза Ребус. — Няма да оставам тук дълго.

— Точно така, няма! — Тя сложи чашите на пода и почти веднага ритна едната от тях.

Без да обръща внимание на разлятото Гил седна.

Ребус остана прав, което днес беше задължително, поради липсата на други столове в стаята.

— Какво стана във Фолс?

— Стигнах до бързо заключение.

— Кое е? — изгледа го тя злобно.

— Че ще се получи страхотна история за таблоидите.

Гил кимна.

— Снощи мернах нещо във вечерния вестник.

— Жената, която е намерила куклата — или поне така твърди — се е разприказвала.

— „Или поне така твърди“?

Той само сви рамене.

— Мислиш, че това може да е нейна работа?

Ребус пхна ръце в джобовете си.

— Кой знае?

— Познавам човек, който може да знае. Моя приятелка на име Джийн Бърчил. Смятам, че трябва да говориш с нея.

— Каква е тя?

— Уредник в Музея на Шотландия.

— И знае нещо за тази кукла?

— Възможно е. — Гил направи пауза. — Според Джийн, това далеч не е първият случай.

Ребус призна на своята екскурзоводка, че никога преди това не е идвал в музея.

— Водил съм дъщеря си в стария музей, когато беше още дете.

Джийн Бърчил изцъка укорително.

— Но това е съвсем друго нещо, инспекторе. Тук става въпрос за това кои сме, за нашата история и култура.

— Нямате ли жертвени животни като при индианците и стълбове с изображения на тотеми?

— Не се сещам за такива — усмихна се тя.

Вървяха през изложбените зали на приземния етаж, оставяйки зад себе си огромното варосано фоайе до входа. Спряха пред малък асансьор и Бърчил се обърна с лице към него, като го изгледа от главата до петите.

— Гил ми разказа за вас — каза тя.

Вратите на асансьора се отвориха и тя влезе, а Ребус я последва.

— Само добри неща, надявам се.

Той се опитваше да придаде лек тон на разговора. Бърчил само го изгледа отново и се усмихна. Въпреки възрастта си, тя му напомняше на ученичка — тази смесица от срамежливост и знание, прекомерен морал и любопитство.

— На четвъртия етаж — каза му тя.

Когато вратите на асансьора се отвориха отново, те навлязоха в тесен коридор, изпълнен със сенки и образи на смъртта.

— Това е секцията, свързана с вярванията — обясни тя, а гласът ѝ едва се чуваше. — Магии и осквернители на гробове и погребения.

Една черна катафалка стоеше в очакване да откара следващия си товар към някое викторианско гробище, докато наблизко имаше голям метален ковчег. Ребус не можа да се въздържи да не протегне ръка да го докосне.

— Това е така нареченият „Сейф на мъртвите“ — каза тя и след като видя неразбиращия му поглед, продължи: — Семействата на починалите са заключвали ковчега в метален сейф за първите шест месеца, за да възпрат „възкресителите“^[2].

— Имаш предвид крадците на трупове? — това вече беше част от историята, която той познаваше. — Такива като Бърк и Хеър? Които са изравяли трупове и са ги продавали на университета?

Тя впи поглед в него, както учителката гледа твърдоглавия си ученик.

— Бърк и Хеър не са изравяли нищо. Това е истината за тях — те са убивали хора, а после са продавали телата на анатомите.

— Правилно — съгласи се Ребус.

Минаха край погребални венци, снимки на починали бебета и спряха пред най-отдалечената стъклена витрина.

— Ето ги — каза Бърчил. — Ковчезите от Артърс Сийт.

Ребус погледна към тях. Имаше осем ковчега. Бяха между 10 и 15 см на дължина, добре изработени, със забити пирончета в капациите им. Вътре в ковчезите имаше малки дървени кукли, някои от тях — с дрехи. Ребус се загледа в едно бяло-зелено каре.

— Привърженик на Хибс^[3] — каза той.

— Някога всичките са били облечени, но платът се е разпаднал. — Тя посочи към една снимка във витрината. — През 1836 г. няколко деца играели на хълма Артърс Сийт и намерили скрит отвор на пещера. Вътре в нея имало седемнайсет малки ковчега, от които са останали само тези осем.

— Сигурно доста са се изплашили — взираше се Ребус в снимката, като се опитваше да разбере къде точно би могла да е пещерата по масивните склонове на хълма.

— Анализът на материалите показва, че са били направени през трийсетте години на XIX век.

Ребус кимна. Тази информация беше отпечатана на серия картички, изложени сред експонатите. Тогавашните вестници изказвали предположението, че куклите са били използвани от вещици, които са правели магии за смърт на определени хора. Друга популярна теория твърдяла, че са били оставени там като талисмани за късмет преди отплаване.

— Моряци на хълма Артърс Сийт? — учуди се Ребус. — Това е нещо, което не може да се види всеки ден.

— Правилно ли усещам някаква хомофобия в думите ви, инспекторе?

Той поклати глава.

— Просто е доста далеч от доковете, това е всичко.

Тя го стрелна с очи, но лицето ѝ не издаваше нищо.

Ребус отново разгледа ковчезите. Беше готов да се обзаложи, че съществува връзка между тези предмети и намерения във Фолс. Човекът, който е направил и оставил ковчега до водопада, знаеше за експонатите в музея и по някаква причина беше решил да ги копира. Ребус разгледа и останалите мрачни свидетелства на човешката смърт.

— Вие ли сте нареждали тези неща?

Тя кимна.

— Може да е интересна тема за събирания с приятели.

— Ще останете учуден — каза тя тихо. — Когато стане дума за това, не проявяваме ли всички любопитство към нещата, от които се страхуваме?

Долу, в старата част на музея, те седнаха на пейка, умишлено изкривена, за да наподобява гръдната кост на кит. Във фонтана наблизо имаше рибки и деца протягаха ръце да ги докоснат, но в последния момент бързо ги отдръпваха, като се смееха и стискаха ръцете си. Отново тази смесица от любопитното и страшното. В края на големия салон се издигаше огромен часовник, чийто комплексен механизъм се състоеше от изкуствени части от скелети и готически фантастични фигури. Имаше дърворезба на жена, облечена в бодлива тел.

Ребус остана с чувството, че може би има и други сцени на мъчения, които остават извън неговото полезрение.

— Нашият часовник на хилядолетието — обясни Джийн Бърчил.

Тя погледна часовника си — десетина минути преди да удари отново.

— Интересен дизайн — каза Ребус. — Часовник, пълен със страдания.

Тя го погледна.

— Не всеки забелязва веднага...

Ребус само сви рамене.

— Горе имаше нещо за връзката между куклите и Бърк и Хеър, нали?

Тя кимна.

— Нещо като симулирано погребение за жертвите. Смятаме, че те вероятно са продали около седемнайсет тела за дисекция. Ужасно престъпление. Едно тяло, подложено на дисекция, не може да се изправи отново в деня на Страшния съд.

— Не и без да му се разпилеят червата — съгласи се Ребус.

Тя не му обърна внимание.

— Бърк и Хеър са били арестувани и осъдени. Хеър свидетелствал срещу приятеля си и само Уилям Бърк отишъл на бесилката. Познайте какво се е случило с тялото му след това?

Това беше лесен въпрос.

— Дисекция? — опита се да отгатне Ребус.

Тя кимна.

— Тялото му било откарано в Олд Колидж по същия път, по който повечето, ако не и всичките му жертви били откарвани и използвани от класовете по анатомия. Това станало през януари 1829 г.

— А ковчезите датират от началото на трийсетте. — Ребус се замисли. Не беше ли му се похвалил някой, че притежава сувенир, направен от кожата на Бърк? — Какво е станало с тялото след това? — попита той.

Джийн Бърчил го погледна.

— В музея на хирурзите в „Сърджънс Хол“ има един джобен бележник.

— Направен от кожата на Бърк?

Тя отново кимна.

— Всъщност, изпитвам известно съжаление към Бърк. Изглежда в него е имало нещо гениално. Преселник по икономически причини. Бедността и случайността го довели до първата му продажба. Негов гостенин, който му дължал пари, починал в дома му. Бърк знаел за съществуващата криза в Единбург — един успешен медицински факултет, без достатъчно тела, необходими за работата му.

— Хората дълго ли са живели по това време?

— Напротив. Но както ви казах, един подложен на дисекция труп не може да влезе в рая. Студентите по медицина разполагали само с тела на екзекутирани криминални престъпници. Законът за анатомията от 1832 г. поставил край на необходимостта да се оскверняват гробове...

Гласът ѝ заглъхна. Тя изглежда беше загубила връзка с настоящето за момент, докато разсъждаваше за пропитото с кръв минало на Единбург. А също и Ребус. Възкресители и портфейли, направени от човешка кожа... магии и бесилки. До ковчезите на четвъртия етаж той забеляза най-различни принадлежности на вещици — различни конфигурации от кости, сбръчкани сърца на животни с подаващи се от тях нокти.

— Хубаво местенце, а?

Той имаше предвид Единбург, но тя мислеше за обкръжението си.

— Още от дете — продължи тя, — се чувствам по-спокойно тук, отколкото на всяко друго място в града. Може да смятате работата ми за мрачна, инспекторе, но още по-малко са хората, които биха изпитвали удоволствие от вашата работа.

— Добър отговор — съгласи се той.

— Ковчезите ме интересуват, защото те са такава загадка. В един музей ние живеем по правилата на идентификацията и класификацията. Датите и доказателствата може да са несигурни, но ние почти винаги знаем с какво се занимаваме — ковчеже, ключ, останките от римско погребение.

— Но в случая с ковчезите не може да сте сигурни какво означават.

Тя се усмихна.

— Точно така, затова действат разочаровано на един уредник.

— Чувството ми е познато — каза той. — Като при мен с някой случай. Ако не може да бъде разрешен, аз се чувствам направо съсипан.

— Продължаваш да си блъскаш главата... излизаш с нови версии...

— Или нови заподозрени, да.

В този момент се погледнаха.

— Може би между нас има нещо много по-общо, отколкото си мислех — каза Джийн Бърчил.

— Може би — призна той.

Часовникът започна да бие, въпреки че стрелката за минутите още не сочеше дванайсет. Посетителите се събраха около него, а децата гледаха с отворени уста как различните механизми вдъхваха живот на ослепителните фигурки. Зазвъняха камбани, започна да звучи злокобна музика от орган. Махалото представляваше излъскано огледало. Ребус виждаше отражението си в него, а зад него целият музей, всеки посетител, оставаше запленил.

— Заслужава си да се разгледа по-отблизо — каза му Джийн Бърчил.

Те станаха и тръгнаха напред, като се присъединиха към насъбралото се множество. На Ребус му се стори, че сред дървените фигури разпозна Хитлер и Сталин. Движеха някакъв зъбчат трион.

— Още нещо — каза Джийн Бърчил. — Има други кукли, на други места.

— Какво? — откъсна той поглед от часовника.

— Най-добре ще е да ви изпратя каквото имам...

Ребус прекара остатъка от петъка в очакване смяната му да свърши. На една от стените имаше закачени снимки на гаража на Дейвид Костело като добавка към разбъркания пъзел. Спортната му кола беше тъмносиня, с гюрук. Съдебните експерти нямаха разрешение да вземат проби от колата и гумите, но това не им попречи да я огледат добре. Не личеше да е мита скоро. Ако беше, щяха да разпитат Дейвид Костело защо. Събраха още снимки на приятелите на Филипа и нейните познати и ги показаха на професор Девлин. Подпъгнаха и две снимки на момчето между тях, което накара Девлин да се оплаче от „тактика, заслужаваща презрение“.

Пет дни от онази неделна вечер, пет дни от нейното изчезване. Колкото повече Ребус се вираше в пъзела на стената, толкова по-малко виждаше. Той се замисли отново за часовника на хилядолетието, който стоеше точно насреща му — колкото повече го гледаше, толкова повече виждаше — малки фигурки изведнъж привличаха вниманието сред целия движещ се механизъм. Сега той го разглеждаше като паметник на изгубените и забравените. Изложеното на стената — снимки, факсове, ксерокопия и рисунки, по свой начин също представляваше паметник. Но накрая, каквото и да се случеше, този паметник щеше да бъде свален и захвърлен в някой кашон, някъде в склада, а животът му — ограничен, докато трае разследването.

Бил е тук и преди — друг път, други случаи, не всичките разрешени за нечие удовлетворение. Опитваш се да не ти пука, да останеш обективен, точно както те обучават по семинарите, но е трудно. Фермера продължаваше да си спомня за едно малко момче от първата си седмица в полицията, и Ребус също имаше своите спомени. Ето защо, в края на деня той се прибра вкъщи, взе си душ и се преоблече, и остана във фотьойла си близо час в компанията на чаша уиски „Лафрейг“ и Ролинг Стоунс — тази вечер с „Банкетът на просяците“ и всъщност — повече от една чаша уиски. От двете му страни се търкаляха навитите килими от хола и спалните. Матраци и

гардероби, шкафчета... Стаята приличаше на склад за отпадъци. Но от вратата до фотьойла му и от фотьойла до музикалната уредба имаше чиста пътека и това беше всичко, което му е необходимо.

След Стоунс той още имаше половин чаша от малцовото за довършване, затова си пусна друг албум. „Желание“ на Боб Дилън и песента „Ураганът“ — една история на несправедливост и погрешно обвинение. Знаеше, че това се случва. Понякога нарочно, понякога случайно. Беше работил върху случаи, където доказателствата ясно сочеха за извършител даден човек, когато изведнъж се появяваше някой друг и се признаваше за виновен. А в миналото — далечното минало — на един или двама криминални престъпници им бяха направили „постановка“, за да очистят улиците от тях или да задоволят нуждите на обществото от това някой да е осъден. Понякога си сигурен кой е извършителят, но никога не можеш да го докажеш така, както го иска прокурорът. През тези години едно или две ченгета дори преминаха границата.

Той вдигна тост за тях и видя отражението си в прозореца на всекидневната. Каза наздраве и на себе си, после вдигна телефона и повика такси.

Посока — пъбовете.

В Оксфорд Бар той се заговори с един от редовните посетители и спомена за пътуването си до Фолс.

— Не бях го чувал преди — сподели той.

— О, да — заяви другият, — знам Фолс. Не е ли това мястото, откъдето идва Уий Били.

Уий Били беше друг редовен посетител. Разследването потвърди, че още го няма в бара, но двадесетина минути по-късно той влезе все още в униформата си на готвач в ресторанта зад ъгъла. Той избърса потта от очите си, докато се промъкваше към бара.

— Свърши ли? — попита го някой.

— Взех си малко почивка, че се скапах от бачкане — отговори той, като си погледна часовника. — Халба светло, ако обичаш, Маргарет.

Докато барманката наливаше, Ребус поиска още едно и заяви, че и двете питиета са за негова сметка.

— Наздраве, Джон — каза Били, несвикнал с подобна щедрост. — Как я караш?

— Вчера ходих до Фолс, вярно ли е, че си израснал там?

— Аха, така е. Не съм се връщал от години, представяш ли си?

— Тогава не познаваш семейство Балфур?

Били поклати глава.

— Вече бях в колежа, когато те се върнаха. Мерси, Маргарет. — Той вдигна халбата. — За твоє здраве, Джон.

Ребус плати и на свой ред вдигна халбата си, наблюдавайки как Били унищожи половината бира с три жадни глътки.

— Исусе, така е по-добре.

— Много бачкане, а? — опита се да се досети Ребус.

— Не повече от обикновено. Значи работиш по случая „Балфур“?

— Заедно с всички останали ченгета в града.

— Какво ще кажеш за Фолс?

— Не е голямо.

Били се усмихна, бръкна в джоба си за хартия и тютюн, за да си свие цигара.

— Очаквам да се е променило малко от моето време.

— Ти момче от Медоусайд ли си?

— Как позна? — Били запали цигарата си. — Чист късмет — миньорска порода, това съм аз. Дядо ми прекара целия си живот в забоите. Татко и той започна същото, но го съкратиха.

— Аз самият съм израснал в миньорско градче — каза Ребус.

— Тогава знаеш какво е като затворят мините. Дотогава Медоусайд беше добре. — Били гледаше в една точка, припомняйки си младостта.

— Селото е още там — каза му Ребус.

— О, да, но не е същото... Не може да бъде същото. Всички майки отвън, търкат стъпалата пред вратите, за да ги направят от бели по-бели. Бащите косят тревата, редовно се отбиват до съседите за някоя клюка или да поискат нещо назаем. — Той замълча, после поръча още две бири за двамата. — Последно чувах, че Фолс е пълен с юпита. Всичко около Медоусайд е твърде скъпо за местните, за да го купят. Децата порастват и се махат — като мен. Някой спомена ли ти нещо за кариерата?

Ребус поклати глава. Правеше му удоволствие да слуша.

— Това беше преди може би две или три години — говореха за отварянето на кариера точно до селото. Много работни места, такива

неща. Но изведнъж се пръкна оная петиция — не че някой в Медоусайд я е подписал или са го канили да я подпише, като стана въпрос за това. И следващото нещо, хоп — няма да има кариера.

— Юпитата ли?

— Както щеш ги наричай. Голям шамар, разбираш ли. Вероятно и господин Балфур има пръст в тая работа, доколкото знам. Фолс... — поклати той глава. — Не е това, което беше, Джон.

Той изпуши цигарата си и я изгаси в пепелника. После се сети за нещо.

— Ей, нали харесваш музиката от твоето време?

— Зависи коя.

— Лу Рийд. Ще има концерт в театъра. Остават ми два свободни билета.

— Ще си помисля, Били. Имаш ли време за още едно? — кимна той с глава към капките в чашата на Били.

Готвачът отново погледна часовника си.

— Трябва да се връщам. Може би другия път, а?

— Следващия път — съгласи се Ребус.

— И ми се обади за онези билети.

Ребус кимна, погледна как Били си пробива път към вратата и излиза в нощта. Лу Рийд — едно име от миналото. Един от любимите на Ребус за всички времена. А на бас китарата свиреше същият музикант, който написа „Дядо“. Понякога съществуваше и такова нещо като прекалено много информация.

— Още една, Джон? — попита барманката.

Той поклати глава.

— Чувам как дивото зове — отвърна той, като стана от стола си и се запъти към вратата.

[1] Гандалф — герой от „Властелинът на пръстените“. — Б.пр. ↑

[2] Така са наричали хората, изравящи трупове, за да ги продават за аутопсия. — Б.пр. ↑

[3] Съкратеното название на футболния отбор Хибърниънз от Единбург. — Б.пр. ↑

5

В събота отиде на футболен мач с Шивон. Стадионът „Ийстър Роуд“ беше окъпан в слънчева светлина, а играчите хвърляха дълги сенки върху игрището. За известен период Ребус се улови, че по-скоро наблюдава тази игра на сенките, отколкото самия мач — черни куклени форми, не съвсем човешки, играещи нещо, което не беше точно футбол. Стадионът беше препълнен — това се случваше единствено при местните дербита и когато гостуваше отбор от Глазгоу. Днес това бяха „Рейнджърс“^[1]. Шивон имаше абонаментна карта. Ребус седеше до нея, благодарение на друг притежател на абонаментна карта, който не можеше да дойде.

— Твой приятел ли е? — попита Ребус.

— Засякохме се един-два пъти в пъба след мач.

— Готин пич ли е?

— Готин семеен пич — изсмя се тя. — Кога най-после ще престанеш да ме сватосваш?

— Само попитах — ухили се той на свой ред.

Забеляза, че мачът се предаваше по телевизията. Двете камери бяха насочени към играчите, а зрителите представляваха някакъв размазан фон или запълваха кадрите само през полувремето. Но най-интересни на Ребус му изглеждаха запалянковците. Чудеше се, какви ли истории си разказваха, какъв живот живееха. Оказа се, че не е единственият — и други зрители около него проявяваха интерес по-скоро към различните чешити в публиката, отколкото към онова, което ставаше на терена. Шивон обаче, с побелели кокалчета на ръцете от стискане на запалянковския си шал, проявяваше същата концентрация в играта, както в полицейската си работа, крещеше съвети към играчите и спореше за всяко отсъждане на рефера със запалянковците наоколо. Мъжът от другата страна на Ребус беше обхванат от същата треска. Пълен, с червено лице и потящ се. На Ребус му се струваше, че всеки момент ще получи инфаркт на миокарда. Измърморваше нещо под носа си, после постепенно усилваше децибелите, докато накрая

изкрещяваше някаква грозна псувня или ругатня, след което се оглеждаше, усмихваше се глупаво и целият този процес се повтаряше отново и отново.

— Леко, спокойно, синко — започна той по адрес на един от играчите.

— Има ли нещо ново по твоята част от случая? — Ребус попита Шивон.

— Днес е почивен ден, Джон. — Очите ѝ изобщо не се откъсваха от терена.

— Знам, просто попитах.

— Леко, леко, давай, синко, давай! — потящият се съсед беше сграбчил седалката пред себе си.

— После можем да пийнем по едно — предложи Шивон.

— Опитай се да ме спреш — отговори Ребус.

— Това е синко, това е! — Гласът на съседа се надигаше като вълна.

Ребус извади друга цигара. Макар и ясен, денят не беше топъл. Откъм Северно море брулеше бръснещ вятър и чайките над главите им едва се задържаха във въздуха.

— Хайде сега! — крещеше мъжът. — Давай! Покажи му на тоя дебел рогач! — После отново се огледа и се усмихна глупаво.

Ребус накрая запали цигарата и предложи една на мъжа, който поклати глава.

— Намалява стреса, нали разбирате, викането.

— Може да намалява твоя, приятелю. — Думите му обаче заглъхнаха в урагания рев на няколко хиляди гърла, в това число и на Шивон, които скочиха, за да излеят своята справедлива и обективна присъда по отношение на някакво нарушение, което Ребус и съдията очевидно бяха пропуснали.

Пъбът, в който тя обикновено се отбиваше, пращеше по шевовете. И въпреки това, хората продължаваха да напират да влязат. Ребус хвърли един поглед и предложи да отидат някъде другаде.

— На пет минути е, и там трябва да е по-спокойно.

— Добре тогава — съгласи се тя, но гласът ѝ беше пълен с разочарование.

Питието след мача беше нещо като време за анализ, а тя знаеше, че способностите на Ребус в това отношение са силно ограничени.

— И скрий този шал — нареди ѝ той. — Никога не знаеш кога ще попаднеш на някой „синеноско“^[2].

— Не и тук — отговори тя уверено.

Вероятно беше права. Пред стадиона имаше много полиция, която насочваше феновете на Хибс надолу по Ййстър Роуд, докато гостите от Глазгоу се отпращаха обратно към хълма към авто- и жп гарите.

Шивон следваше Ребус, докато той си пробиваше път към Лорн стрийт и накрая излезе на Лийт Уок, където уморени от работа продавачи с мъка се придвижваха през тълпата към домовете си. Пъбът, за който говореше, беше нещо почти анонимно, със скосени прозорци и кървавочервен килим с петна от изгорели фасове и почерняла дъвка. От телевизора се чуваха аплодисменти по повод на някаква шоу игра, докато в тъгъла двама старци сякаш участваха в състезание по ругатни.

— Явно знаеш къде да заведеш една дама — оплака се Шивон.

— А дамата иска ли „Бакарди Бризър“? Или може би коктейл „Московско муле“.

— Халба светло — предизвикателно каза Шивон.

Ребус си поръча халба „Ейти“ и отделно — чаша малцово уиски. След като седнаха Шивон го обвини, че вероятно знае всички скапани пъбове в града.

— Мерси — отвърна той, без нотка на ирония. — И така — вдигна Ребус чашата си, — какви са новините от компютъра на Филипа Балфур?

— Участвала е в някаква игра. Не знам много за това. Води се от някой, наречен Куизмастър. Свързах се с него.

— И?

— И — въздъхна тя, — чакам го да се свърже с мен. Досега ми изпрати дузина имейли и никаква радост.

— Има ли някакъв друг начин да го проследим?

— Поне аз не знам.

— А играта?

— Не знам нищо за началото ѝ — призна тя, като нападна бирата си. — Гил започва да мисли, че това е задънена улица. По този случай

ме накара да разпитвам студенти.

— Сигурно защото си ходила в колеж.

— Знам. Ако Гил има някакъв недостатък, това е, че ѝ липсва въображение.

— Тя има много високо мнение за теб — каза Ребус приповдигнато, за което получи юмрук в рамото.

Шивон вдигна чашата си отново и лицето ѝ се промени.

— Предложи ми поста връзки с обществеността.

— Очаквах го. Ще приемеш ли?

Тя поклати глава.

— Заради онова, което се случи с Елън Уайли ли?

— Не точно.

— Тогава защо?

Тя сви рамене.

— Може би не се чувствам готова.

— Готова си — настоя той.

— Но все пак това не е истинска полицейска работа, нали?

— Това е стъпка нагоре, Шивон.

— Знам — наведе тя поглед към питието си.

— Кой върши тази работа междувременно?

— Мисля, че Гил. — Тя замълча. — Сигурно ще намерим трупа на Флип, нали?

— Възможно е.

Тя го погледна.

— Мислиш ли, че е още жива?

— Не — отвърна той мрачно, — не мисля.

Същата вечер Ребус обиколи още няколко бара, отначало — поблизо до дома му, но накрая хвана едно такси пред „Суонис“, за да го откара до Янг стрийт. Понечи да запали цигара, но шофьорът го помоли да не пуши и той забеляза знаците „Пушенето забранено“.

Аз съм само някакво детективче, помисли си той. Прекарваше по-голямата част от времето си извън апартамента. Работата по подмяната на инсталацията спря в петък в 5 часа, като половината подови плочки останаха вдигнати и по пода навсякъде се мотаеха

жици. Свалиха и ламперията, зад която лъсна голата стена. Електротехниците си оставиха инструментите.

— Тук са в „безопасност“ — решиха те, знаейки професията му.

Твърдяха, че евентуално може да успеят в събота сутринта, но не се получи. И ето го и него през уикенда — да се препъва в опънатите навсякъде жици, а всяка втора плочка от пода или да липсва, или да не е залепена. Закуси в едно кафе, обядва в пъб, а сега му минаваха разни пикантни мисли за вечеря, включваща шотландска саздърма от агнешки дреболии и пушена наденица. Но най-напред — Оксфорд Бар.

Беше попитал Шивон какви са й плановете.

— Гореща вана и добра книга — отвърна му тя.

Лъжеше. И той го знаеше, защото Грант Худ разказа на половината участък, че има среща с нея — неговата награда, че ѝ е услужил с лаптопа си. Ребус не ѝ спомена нищо за това. Ако тя не искаше той да знае — няма проблем. Но знаейки за срещата ѝ, той дори не се опита да я изкуси с вечеря в индийски ресторант или филм. Едва когато се разделяха пред пъба на Лийт Уок му хрумна, че пропускат да я покани е проява на лошо възпитание. Двама души без никакви сериозни планове за събота вечер — не би ли било естествено да ѝ предложи да излязат? Дали не му се обиди?

„Животът е твърде кратък“, каза си той, като плати на таксито. Тези думи продължаваха да отекват в мислите му, когато влезе в пъба и видя познатите лица.

Поиска телефонния указател от бармана Хари.

— Ей там е — отговори Хари, както винаги задължаващо.

Ребус го прелисти, но не можа да намери търсения от него номер. После си спомни, че тя му беше дала визитната си картичка. Откри я в джоба си. Домашният ѝ телефон беше добавен с молив. Той излезе отново навън и включи мобилния си телефон. Никакви венчални пръстени, беше сигурен в това... Даваше свободно. Събота вечер, тя вероятно е...

— Ало?

— Госпожа Бърчил? Джон Ребус се обажда. Извинявам се, че ви звъня в събота вечер.

— Няма проблем. Станало ли е нещо?

— Не, не... Просто се чудех дали не бихме могли да се срещнем. Всичко беше толкова загадъчно, онова, което казахте, че има и други

кукли.

Тя се засмя.

— Искате да се видим сега?

— Е, мислех си, че може би утре. Знам, че е почивен ден и т.н., но можем да съчетаем работата с удоволствието. — Той премигваше докато говореше.

Първо трябваше да го обмисли, какво ще каже, как ще го каже.

— И как ще го направим? — попита тя, с нотка на леко учудване.

Край нея се чуваше музика — нещо класическо.

— Обяд? — предложи той.

— Къде?

— Къде наистина.

Почти не си спомняше последния път, когато беше водил някого на обяд. Искаше му се да е нещо впечатляващо, нещо...

— Досещам се — каза тя, — че обичате нещо пържено в неделя.

— Сякаш беше почувствала неудобството му и искаше да помогне.

— Толкова ли съм прозрачен?

— Напротив. Вие сте типичен шотландец. Аз, от друга, страна, обичам нещо просто, свежо и здравословно.

Ребус се засмя.

— Това ме подсеща за думата „несъвместими“.

— Може би не е така. Къде живеете?

— Марчмонт.

— Тогава ще отидем във „Фенуикс“ — реши тя. — Много е хубаво.

— Страхотно — каза той. — В дванайсет и половина?

— Очаквам го с нетърпение. Лека нощ, инспекторе.

— Надявам се, че няма да ме наричате инспекторе и по време на обяда.

В последвалото мълчание му се струваше, че я чува как се усмихва.

— До утре, Джон.

— Желая ти приятно прекарване през остатъка от... — но връзката прекъсна.

Той влезе обратно в пъба и грабна отново телефонния указател. „Фенуикс“ — площад Солсбъри. На по-малко от дващестина минути пеша от апартамента му. Сигурно е минавал оттам с колата десетки

пъти. Беше на петдесетина метра от мястото, където се случи инцидентът със Сами, петдесет метра от мястото, където един убиец се опита да го промуши с нож. Утре щеше да се опита да не мисли за това.

— Още веднъж същото, Хари — каза той, като се повдигна леко на пръсти.

— Ще си чакаш реда като всички останали — изръмжа Хари. На Ребус му беше все едно — това изобщо не го подразни.

Беше там десет минути по-рано. Тя влезе само пет минути след него, така че също подрани.

— Хубаво местенце — обърна се той към нея.

— Нали?

Тя беше с черен костюм върху сива копринена блуза. Точно над лявата ѝ гърда блестеше кървавочервена брошка.

— Наблизо ли живееш? — попита той.

— Не точно — в Портобело.

— Но това е доста далеч! Трябваше да кажеш.

— Защо? Тук ми харесва.

— Често ли се храниш навън? — Той все още се опитваше да асимилира факта, че е изминала целия този път до Единбург, за да обядват.

— Когато мога. Едно от предимствата на докторската ми степен е, че мога да се наричам „Доктор Бърчил“, когато правя резервация.

Ребус се огледа наоколо. Имаше само още една заета маса — долу, близо до входа, очевидно някакво семейно тържество. Две деца, шестима възрастни.

— Днес не си направих труда да резервирам маса. По обяд никога не е препълнено. Е, какво ще си поръчаме?

Той обмисляше да си вземе предястие и друго ядене, но си поръча пържени дреболии, тъй като тя беше отгатнала желанията му. Тя поиска супа и патица. Решиха да си поръчат кафе и вино едновременно.

— Типично сливане на закуската с обяда — каза тя.

— Съвсем като в неделя — не можеше да не се съгласи той.

Тя му каза, че може да запали ако иска, но той отказа. На семейната маса имаше трима пушачи, но Ребус все още нямаше желание за цигара. Започнаха разговор за Гил Темплър в стремежа си да намерят обща тема. Въпросите й звучаха хитро и опипващо.

— Не ти ли се струва, че Гил е малко преуморена?

— Тя прави каквото трябва.

— Между вас двамата е имало нещо преди време, нали?

Очите му се разшириха.

— Тя ли ти го каза?

— Не. — Джийн замълча и приглади салфетката в скута си. — Но се досетих от начина, по който говореше за теб.

— Говореше?

Тя се усмихна.

— Било е отдавна, нали?

— В праисторически времена — беше принуден да се съгласи той. — А ти?

— Надявам се, че не съм от праисторическата епоха.

Той се усмихна.

— Имах предвид да ми кажеш нещо за себе си.

— Родена съм в Елгин, родителите ми бяха учители. Учих в университета в Глазгоу. Увлякох се по археологията. Докторат от университета в Дъръм, после специализации в чужбина — САЩ и Канада, където изследвах преселванията през XIX век. Получих работа като уредник във Ванкувър, после се върнах тук, когато се откри възможност. Почти дванайсет години работих в Стария музей, а сега — в новия. — Тя сви рамене. — Това е.

— Откъде познаваш Гил?

— Бяхме съученички в продължение на две години, най-добрите приятелки. За известно време загубихме връзка...

— Никога ли не си била омъжена?

Тя погледна надолу към чинията си.

— Известно време — да, в Канада. Той почина млад.

— Съжалявам.

— Бил умря от пиене, но семейството му така и не можа да повярва. Мисля, че заради това се върнах в Шотландия.

— Защото той почина ли?

Тя поклати глава.

— Ако бях останала, това означаваше да участвам в легендата, която те вече започнаха да създават.

Ребус си мислеше, че я разбира.

— Имаш дъщеря, нали? — попита тя изведнъж, в желанието си да смени темата.

— Саманта. Тя е на... двайсет и няколко.

Джийн се засмя.

— Не знаеш ли точно на колко е?

Той се опита да се усмихне.

— Не е това. Щях да кажа, че тя е инвалид. Но няма защо да те занимавам с това.

— О. — Тя замълча за известно време, после отново вдигна поглед към него. — Но за теб е важно, иначе нямаше да е първото нещо, за което се сети.

— Така е. С изключение на това, че тя отново започва да се изправя на крака. С едно от онези приспособления, които възрастните хора използват, за да се придвижват.

— Това е добре — каза тя.

Той кимна. Не искаше да влиза в подробности, но тя така или иначе нямаше намерение да го попита.

— Как е супата?

— Добра е.

Помълчаха минута-две, след което тя го попита за работата му в полицията. Задаваше въпроси, типични за хора, които току-що са се запознали. Обикновено Ребус чувстваше неудобство да говори за работата си. Не знаеше дали това наистина интересува хората. Но дори и така, той разбираше, че те не искат да чуят за истинската ѝ страна — самоубийствата и аутопсиите; дребните вражди и мрачните настроения, довеждащи хората до затворническите килии. Домашни кавги и намушквания с нож, съботни вечери, когато нещата са взели лош завой, професионални главорези и наркомани. Когато говореше за това, винаги се страхуваше, че гласът му ще издаде неговата страст към работата. Можеше да подлага на съмнение някои методи и крайни резултати, но още изпитваше тръпка към самата работа. Чувстваше, че човек като Джийн Бърчил може да надникне под повърхността на тези неща и да види други, които изплуват във фокус. Тя би стигнала до извода, че удоволствието му от работата в същността си е воайорско,

продиктувано от страха. Той се занимаваше с подробностите от живота на другите хора, с проблемите на другите, което да го спре да не вникне в собствените си слабости и грешки.

— Възнамеряваш ли да пушиш това нещо? — Джийн изглежда се забавляваше.

Ребус погледна надолу и видя, че в ръката му се е появила цигара. Засмя се, извади пакета от джоба си и върна цигарата обратно в него.

— Наистина нямам нищо против — повтори му Джийн.

— Не разбрах кога съм го направил — каза той, за да скрие смущението си. — Щеше да ми разказваш за другите кукли.

— След като приключим с храната — отговори тя твърдо.

Но след като свършиха, тя поиска сметката. Разделиха си я по равно и излязоха навън, където следобедното слънце се опитваше да придаде малко топлинка на деня.

— Хайде да повървим — предложи тя и го хвана под ръка.

— Накъде?

— Към Медоус? — предложи тя.

Така и направиха. Слънцето беше накарало хората да излязат на обградената с дървета поляна за игра. Някои си подхвърляха фризби, докато бягащите и възседналите колелета минаваха край тях. Няколко тийнейджъри си бяха съблекли тениските и лежаха с кутии сайдер до тях. Джийн му разказваше за историята на района.

— Мисля, че тук е имало езеро — каза тя. — Със сигурност в Брънтсфилд е имало каменни кариери, а самият Марчмонт е бил ферма.

— Днес прилича повече на зоологическа градина — каза той.

Тя го погледна.

— Работиш упорито по цинизма си, нали?

— Иначе може да ръждяса.

При Джобоун Уок тя реши, че трябва да пресекат пътя и да тръгнат по Марчмонт Роуд.

— И къде точно живееш? — попита тя.

— На Ардън стрийт. Точно като завиеш от Уоръндър Парк Роуд.

— Значи недалеч оттук.

Той се усмихна и погледът му потърси очите ѝ.

— Искаш да те поканя ли?

— Честно казано, да.
— У дома е абсолютен бардак.
— Щях да остана разочарована, ако не беше. Но пикочният ми мехур твърди, че ще се задоволи с наличното...

Той отчаяно разчистваше всекидневната, когато дочу шума от тоалетното казанче. Огледа се и поклати глава. Все едно да започнеш да чистиш с прахосмукачка след бомбен удар. Абсолютно безсмислено. Вместо това се върна в кухнята и сложи кафе в две чаши. Млякото в хладилника беше от четвъртък, но все още годно. Тя стоеше на вратата и го наблюдаваше.

— Слава богу, имам оправдание за цялата тази бъркотия — каза той.

— И на мен ми сменяха инсталацията преди няколко години — съчувстваше му тя. — Тогава мислех да си продам жилището.

Когато той вдигна очи, тя разбра, че е докоснала някаква струна в душата му.

— Пускам го на пазара — призна той.

— Някаква специална причина?

Духовете — би могъл да й отговори той, но само сви рамене.

— Ново начало? — опита се да отгатне тя.

— Може би. Искаш ли захар? — подаде й той чашата.

Тя се вгледа в млечната повърхност.

— Пия го дори без мляко — отвърна тя.

— Божичко, съжалявам.

Той се опита да вземе чашата от нея, но тя се възпротиви.

— Няма проблем — каза тя, после се засмя. — И ти си един детектив. Допреди малко ме гледа как изпих две чаши кафе в ресторанта.

— И изобщо не забелязах — съгласи се Ребус като кимна.

— Има ли къде да се седне във всекидневната? Сега, след като се поопознахме, е време да ти покажа куклите.

Той разчисти масата за хранене. Тя остави чантата си на пода и извади една папка.

— Знам, че тази история може да звучи налудничаво на някои хора. Надявам се обаче, че на теб това няма да ти повлияе. Може би

затова исках да те опозная малко повече...

Тя му подаде папката и той измъкна от нея купчина изрезки от пресата. Докато тя говореше Ребус започна да ги нарежда пред себе си на масата.

— Попаднах на първата, когато някой беше написал писмо до музея. Това се случи преди две години.

Той взе писмото в ръцете си и тя кимна.

— Госпожа Андерсън от Пърт. Чула историята за намерените на хълма Артърс Сийт ковчези и искаше да ме уведоми, че нещо подобно се е случило близо до Хънтингтауър.

Прикрепената към писмото изрезка беше от „Куриер“. „Загадъчна находка близо до местен хотел: Дървена кутия с формата на малък ковчег с парче плат наблизко. Намерена под листата в една горичка от куче, изведено на дневната си разходка.“ Стопанинът на кучето отнесъл кутията в хотела, мислейки я за някаква играчка. Не намерили обяснение. Годината била 1995.

— Тази жена, госпожа Андерсън — продължи Джийн, — се интересува от историята на района. Именно затова запазила изрезката.

— Нямало ли е кукла?

Джийн поклати глава.

— Възможно е някакво животно да я е отнесло.

— Да — съгласи се Ребус, след което насочи вниманието си към втората изрезка. Беше от 1982 г., от вечерен вестник, издаван в Глазгоу: „Църквата обявява находка за лоша шега“.

— Именно госпожа Андерсън ми разказа за това — обясни Джийн. — В двора на църквата, до един от надгробните камъни. Малък дървен ковчег, този път с кукла в него — на практика — дървена щипка за дрехи с увита около нея панделка.

Ребус погледна публикуваната във вестника снимка.

— Изглежда по-груба изработка, направено от балса^[3] или нещо подобно.

Тя кимна.

— Помислих си, че това е прекалено голямо съвпадение. Оттогава започнах да следя за други такива находки.

Той раздели последните две изрезки.

— И виждам, че си ги намерила.

— Пътувам из страната и изнасям беседи от името на музея. Всеки път питам дали някой не е чувал за нещо такова.

— И усмихна ли ти се щастието?

— Досега два пъти. През 1977 г. в Неърн и през 1972 — в Дънфърмлин.

Още две загадъчни находки. В Неърн ковчегът бил намерен на плажа. В Дънфърмлин — в градската градина. Единият — с кукла в него, а другият — без. И тук някакво животно или дете биха могли да отнесат съдържанието.

— И до какви заключения стигна? — попита той.

— Това не трябва ли да е моят въпрос?

Той не отговори и продължи да прелиства материалите в папката.

— Възможно ли е да има някаква връзка с онова, което си намерил във Фолс?

— Не знам — погледна я той. — Защо да не го разберем заедно?

Неделният трафик ги забави, въпреки че повечето от колите пътуваха обратно към града, след прекарания ден в провинцията.

— Мислиш ли, че може да има още? — попита той.

— Възможно е, но засега няма нищо от местните исторически кръжоци — те обичат да събират такива странни находки и освен това имат дълга памет. Те представляват един близък кръг. Хората знаят, че проявявам интерес. — Тя облегна глава на прозореца на колата. — Сигурно щяха да ме уведомят.

Когато преминаваха край пътната табела, която ги приветстваше с добре дошли във Фолс, тя се усмихна.

— Побратимен с Ангоас — прочете тя.

— Какво?

— Табелата зад нас — Фолс е побратимен с някакъв град наречен Ангоас. Сигурно е във Франция. До името на града беше нарисувано френското знаме.

— Предполагам, че това е от голяма полза.

— Но това е и френска дума — „ангоас“ означава „болка“. Представяш ли си, град, наречен болка...

От двете страни на главния път имаше коли, които го караха да се стеснява като фуния. Ребус не вярваше, че ще намери място, затова

влезе в алеята и паркира там. Докато вървяха надолу към къщата на Бев Додс, минаха покрай двама местни, които миеха колите си. Мъжете бяха на средна възраст, а облеклото им — всекидневно — джинси и пуловери шпиц, но те носеха дрехите като униформа. Ребус бе готов да се обзаложи, че през седмицата рядко ходеха без костюм и вратовръзка. Замисли се за спомените на Уий Били — майки, търкащи стъпалата пред къщите. И ето го — съвременният еквивалент. Единият от мъжете каза „Здравейте“, а другият „Добър ден“. Ребус кимна и почука на вратата на Бев Додс.

— Сигурно е излязла да се поразходи — подхвърли единият.

— Няма да се забави — добави другият.

Никой от тях не спря работата по колата си. Ребус се зачуди дали не се състезават. Не че бързаха, но се усещаше някакъв елемент на надпревара и изключителна съсредоточеност.

— Търсите да купите някаква керамика ли? — попита първият, като започна да почиства предницата на своето беемве.

— Всъщност, исках да видя куклата — отвърна Ребус и пхна ръцете си в джобовете.

— Не мисля, че ще стане. Подписала е някакъв договор за ексклузивни права с един от вашите конкуренти.

— Аз съм полицай — заяви Ребус.

Собственикът на роувъра изсумтя презрително по повод грешката на съседа си.

— Това е друго нещо — засмя се той.

— Доста странна случка — сподели Ребус.

— Тук не ни липсват такива.

— Какво искате да кажете?

Собственикът на беемвето изстиска гъбата.

— Преди няколко месеца имахме поредица кражби, после някой оскверни вратата на църквата.

— Дечурлига от имението — намеси се шофьорът на роувъра.

— Възможно е — съгласи се съседът му. — Странното е, че никога не се беше случвало преди. После изчезна момичето на Балфур...

— Някой от вас познава ли семейството?

— Виждал съм ги — каза шофьорът на роувъра. — Правиха чаено парти преди два месеца. Отвориха къщата за посетители.

Някаква благотворителна акция, забравих каква. Изглеждаха много приятни — Джон и Жаклин.

Шофьорът на беемвето погледна към съседа си, когато той произнесе имената. Ребус го прие като още един елемент от играта, в която се беше превърнал техния живот.

— А какво ще кажете за дъщерята? — попита Ребус.

— Винаги ми е изглеждала малко дръпната — бързо изрецитира шофьорът на роувъра, за да не го изпревари съперникът му. — Трудно е да я заговориш.

— Тя разговаря с мен — заяви съперникът му. — Веднъж добре си побъбрихме за специалността ѝ в университета.

Шофьорът на роувъра го изгледа злобно. Ребус предчувстваше дуел — замеряне с мокри гюдерии от двайсет стъпки разстояние.

— А госпожа Додс? — попита той. — Добра съседка ли е?

— Прави ужасни грънци — беше единственият коментар. — Но историята с куклата вероятно ще ѝ се отрази добре на бизнеса.

— Безспорно — отвърна собственикът на беемвето. — Ако има малко мозък ще направи пари от това.

— Рекламата е кръвта на всеки нов бизнес — добави съседът му.

Ребус остана с чувството, че имат нещо предвид, за да говорят така.

— Малките отстъпки могат да направят чудеса — размишляваше човекът с беемвето. — Чайчета, домашни сладки...

И двамата бяха спрели работа, като ставаха все по-замислени.

— Предположих, че това е вашата кола на алеята — каза Бев Додс и се приближи към групата.

Докато чаят се приготвяше, Джийн попита дали може да разгледа част от керамичните произведения. В пристройката към задната страна на къщата се помещаваха кухнята и допълнителна спалня, превърната в ателие. Джийн похвали различните купи и чинии, но Ребус усети, че не ги хареса. После, когато Бев Додс започна да мести различните гривни нагоре-надолу по ръцете си, Джийн похвали и тях.

— Аз ги правя — заяви Бев Додс.

— Наистина ли? — Джийн изглеждаше доволна.

Додс протегна ръката си към нея, за да може тя да ги разгледа по-отблизо.

— Местни камъни. Измивам ги и ги полирам. Смятам, че те донякъде действат като кристали.

— Положителна енергия? — опита се да отгатне Джийн.

Ребус вече не знаеше дали наистина ѝ е интересно, или се преструва.

— Може ли да си купя една?

— Разбира се — доволно отговори Додс. Косата ѝ беше отметната назад от вятъра, а бузите — зачервени след разходката. Тя свали една от гривните си. — Какво ще кажете за тази? Една от любимите ми и струва само десет лири.

Джийн застина при споменаването на цената, но след това се усмихна и подаде банкнота от десет лири, която Додс пъргаво прибра в джоба си.

— Госпожа Бърчил работи в музея — каза Ребус.

— Наистина ли?

— Уредник съм — Джийн сложи гривната на ръката си.

— Каква прекрасна работа. Когато ходя в града се опитвам да си освободя малко време за музеите.

— Чували ли сте за ковчезите от Артърс Сийт? — попита Ребус.

— Стив ми каза за тях — отвърна Додс.

Ребус предположи, че има предвид Стив Холи — репортера.

— Госпожа Бърчил проявява интерес към тях — продължи Ребус. — И би искала да види намерената от вас кукла.

— Разбира се. — Тя отвори едно от чекмеджетата и извади ковчежето.

Джийн го пое внимателно и го постави на кухненската маса, преди да го разгледа.

— Доста добре е направено — каза тя. — Прилича повече на ковчезите от Артърс Сийт, отколкото на онези другите.

— „Другите“? — запита Бев Додс.

— Тяхно копие ли е? — намеси се Ребус, без да обръща внимание на въпроса на Додс.

— Не съвсем точно копие, не — отговори Джийн. — Различни пирони, и малко по-различна конструкция.

— Дали е направен от някой, който е виждал музейната експозиция?

— Възможно е. Всеки може да си купи пощенска картичка с ковчезите от магазина на музея.

Ребус погледна към Джийн.

— Някой проявявал ли е интерес към експозицията напоследък?

— Как бих могла да знам?

— Може би учен или някой друг?

Тя поклати глава.

— Миналата година имаше една докторантка, но тя се върна в Торонто...

— Дали има някаква връзка с това тук? — попита Бев Додс с широко отворени очи. — Някаква връзка между музея и отвличането?

— Ние не знаем дали някой е бил отвличен — предупреди я Ребус.

— Все тая...

— Госпожо Додс... Бев... — впи Ребус очи в нея. — Важно е нашият разговор да остане тайна.

Въпреки че тя кимна разбиращо, Ребус знаеше, че само броени минути след като си тръгнат, Додс ще се обади по телефона на Стив Холи. Той остави чая си недоизпит.

— По-добре да тръгваме. — Джийн разбра намека и остави чашата си на дъската за сушене.

— Беше много хубаво, благодаря.

— Няма защо. И ви благодаря, че купихте гривната. Третата ми продажба днес.

Докато се връщаха по алеята, край тях минаха две коли. Хора, тръгнали на излет към водопада, предположи Ребус. След което може би щяха да спрат пред грънчарницата като помолят да видят известния ковчег. И вероятно щяха да си купят нещо...

— За какво мислиш? — попита Джийн, после влезе в колата и започна да изучава гривната, като я държеше на светлината.

— За нищо — излъга Ребус.

Ребус реши да кара през селото. Роувърът и беемвето съхнеха на късното следобедно слънце. Младо семейство с две деца стоеше пред къщата на Бев Додс. Бащата носеше видеокамера. Ребус даде път на четири-пет коли, после продължи по пътя към Медоусайд. Три

момчета — сред които вероятно и двете от предишното му посещение — играеха футбол на поляната. Ребус спря, свали прозореца и им извика. Те погледнаха към него, но нямаха намерение да прекъсват играта си. Каза на Джийн, че няма да се бави и излезе от колата.

— Здравсти — обърна се той към момчетата.

— Ти кой си? — задалият въпроса беше мършав, с изскочили ребра и тънки ръчички със свити юмруци. Косата му беше остригана до кожа и докато гледаше косо към слънцето, успяваше да създаде впечатление на агресивен и недоверчив. Висок метър и четиридесет малък мъж.

— Аз съм полицай — каза Ребус.

— Не сме направили нищо.

— Браво.

Момчето силно ритна топката. Тя се удари с трясък в слабините на един от другите играчи, а третият прихна да се смее.

— Чудех се, дали не знаете нещо за тази поредица от кражби, за които чувам.

Момчето го погледна.

— Гепи! — каза то.

— С удоволствие, синко. Къде да те гепя сега — за врата или за топките?

Момчето се опита да се ухили злобно.

— Сигурно ти можеш да ми кажеш нещо за вандалските изстъпления в църквата?

— Не — отвърна то.

— Така ли? — учуди се Ребус. — Добре, последен изстрел... Какво ще ми кажеш за намереното ковчеже.

— Какво за него?

— Виждал ли си го?

Момчето поклати глава.

— Кажи му да изчезва, Чик — посъветва го един от приятелите му.

— Чик? — кимна Ребус, за да му покаже, че трупа информация.

— Никога не съм виждал ковчега — каза Чик. — Никога няма да почукам на вратата на оная.

— Защо?

— Щото е шибана откачалка — изсмя се Чик.

— Колко откачена?

Чик губеше търпение. Оказа се въвличен в разговора.

— Колкото всички останали.

— Тия всичките са тумба тампони — намеси се приятелят му, който дойде да го освободи. — Хайде, Чик. — Те се втурнаха обратно, като взеха третото момче и топката със себе си.

Ребус ги наблюдава известно време, но Чик не се обърна. Когато се върна при колата, забеляза, че Джийн беше свалила прозореца.

— Е — каза той, — не съм голям майстор в разпитването на ученици.

Тя се усмихна.

— Какво искаше да каже с това „тампони“.

Ребус запали колата и я погледна.

— Имаше предвид, че всички те са задръстенияци. — Той не каза нищо повече, а и нямаше нужда.

Джийн разбра всичко.

По-късно в тази неделна вечер, той се оказа на тротоара пред апартамента на Филипа Балфур. Ключовете за него бяха още в джоба му, но нямаше да влезе вътре — не и след случилото се последния път. Някой беше спуснал щорите във всекидневната и спалнята. В апартамента не се допускаше никаква светлина. Никаква.

Измина една седмица от нейното изчезване и сега се подготвяше възстановката на събитията. Една полицайка, приличаща на изчезналата студентка, беше облечена с дрехи, подобни на онези, които Флип вероятно е носела същата вечер. От гардероба на Флип липсваше новозакупена тениска на Версаче, поради което облякоха полицайката със същата такава тениска. Тя щеше да излезе от сградата, а чакащите представители на пресата щяха да я фотографират. След това щеше да отиде бързо до края на улицата, където да се качи на чакащо такси, поръчано за случая. После да слезе от него и да тръгне нагоре по хълма към центъра на града. През целия път щяха да я придружават фотографи, а униформените щяха да спират колите и пешеходците. Полицайката щеше да отиде пеша до бара в Саут Сайд... Два телевизионни екипа — на Би Би Си и Шотландската телевизия се подготвяха да филмират възстановката. Новинарските емисии щяха да

покажат части от нея. Това си беше занимание — начин да се покаже, че полицията прави нещо.

И това беше всичко.

Гил Темплър забеляза Ребус на другия край на улицата и само сви рамене. После се върна към разговора си със заместник-началника на Главното полицейско управление Колин Карсуел. Заместник-началникът очевидно искаше да реши някои въпроси. Ребус не се съмняваше, че думите „бързо заключение“ щяха да се чуят поне веднъж. От опит знаеше, че когато Гил Темплър е раздразнена, тя има навика да си играе с перлената огърлица, която понякога носеше. Така беше и сега — пръстите ѝ местеха перлите напред-назад. Ребус се замисли за гривните на Бев Додс и за думите на момчето, наречено Чик: „Шибана откачалка“... Книги за магии в нейната всекидневна, само че тя не я наричаше така, а „приемна“. Изведнъж се сети за една песен на Ролинг Стоунс — „Паякът и мухата“, страна В от албума „Сатисфекшън“. Видя Бев Додс като паяк, а приемната ѝ представляваше паяжината. По някаква причина този образ, макар и въображаем, не го напускаше.

[1] Авторът има предвид футболния отбор Глазгоу Рейнджърс. — Б.пр. ↑

[2] „Синеноско“ — прозвище на феновете на „Глазгоу Рейнджърс“, които преди мач боядисват носовете си в синьо, в съответствие с цветовете на екипите на клуба. — Б.пр. ↑

[3] Балса — вид тропическо американско дърво. — Б.пр. ↑

6

В понеделник сутринта Ребус занесе изрезките от вестници на Джийн в участъка. На бюрото го очакваха три съобщения от Стив Холи и бележка с почерка на Гил Темплър, която го информираше, че има записан час при лекаря за единайсет. Той тръгна към кабинета ѝ, за да се оплаче, но на вратата ѝ висеше съобщение, че този ден ще бъде на Гейфилд Скуеър. Ребус се върна до бюрото си, грабна цигарите и запалката и се запъти към паркинга. Тъкмо запали цигара, когато пристигна Шивон Кларк.

— Някаква радостна вест? — попита я той.

Шивон повдигна лаптопа, който носеше.

— Снощи — отвърна тя.

— Какво се случи?

Тя погледна към цигарата му.

— Когато приключиш с това гадно нещо, качи се горе и ще ти покажа.

Вратата се затвори зад нея. Ребус погледна цигарата, дръпна от нея за последен път и хвърли фасата на земята. Когато стигна до стаята на Криминалния отдел, Шивон вече беше инсталирала лаптопа. Един от колегите им извика, че на телефона чака някакъв Стив Холи. Ребус поклати глава. Знаеше прекалено добре какво иска Холи — Бев Додс му е разказала за пътуването до Фолс. Той направи знак с пръст на Шивон да изчака и избра номера на музея.

— Кабинета на Джийн Бърчил, ако обичате — каза той и зачака.

— Ало? — беше нейният глас.

— Джийн? Обаждат се Джон Ребус.

— Джон, тъкмо мислех да ти се обадя.

— Не ми казвай нищо, знам, че са ти досаждали.

— Е, не точно.

— Репортер на име Стив Холи, който иска да си говорите за куклите, нали?

— И на теб ли ти се е обаждал?

— Най-добрия съвет, който мога да ти дам, Джийн, е — не казвай нищо. Не разговаряй с него, а ако все пак се добере до теб му кажи, че нямаш какво да му съобщиш. Без значение колко те притиска.

— Разбрано. Бев Додс ли се е разбърбила?

— Вината е моя, трябваше да се сетя, че ще го направи.

— Мога да се грижа за себе си, Джон, не се тревожи.

Казаха си дочуване и той затвори телефона. Отиде до бюрото на Шивон, което беше наблизно, и прочете съобщението на екрана на лаптопа.

Тази игра не е игра. Това е поход. Ще ти трябва сила и издръжливост, да не говорим за интелигентност. Но наградата ти ще бъде огромна. Все още ли искаш да играеш?

— Изпратих му обратно имейл, че проявявам интерес, но попитах колко ще трае играта. — Шивон мърдаше пръста си по клавиатурата. — Отговори ми, че може да отнеме няколко дни или седмици. Тогава попитах дали мога да започна с Хелбанк. Отговори ми веднага, че Хелбанк е четвъртото ниво и трябва да започна отначало. Съгласих се. В полунощ пристигна ето това.

На екрана се появи новото съобщение.

— Използвал е друг адрес — каза Шивон. — Бог знае с колко такива разполага.

— Прави всичко, за да не бъде проследен? — гадаеше Ребус. После прочете: „Как мога да съм сигурен, че си тази, за която се представяш?“.

— Има предвид моя имейл адрес — обясни Шивон. — Преди това използвах адреса на Филипа, а сега — на Грант.

— Какво му отговори?

— Че ще трябва да ми се довери, а и винаги можем да се срещнем.

— Не изгаряше ли от нетърпение да се видите?

Тя се усмихна.

— Не чак толкова, но ми изпрати това — тя натисна друг клавиш, — „Севън Финс Хай Ай Кинг Кралицата вечеря добре пред

бюста“.

— Това ли е?

Шивон кимна.

— Попитах го дали не може да ми подаде някаква следа, но той само ми върна същото съобщение. Може би защото именно то съдържа следата. — Тя прокара ръка през косите си. — Стоях до късно през нощта. Предполагам, че това не ти говори нищо?

Той поклати глава.

— Трябва ти някой, който си пада по пъзелите. Младият Грант не обичаше ли да решава кръстословици с криптограми?

— Така ли? — Шивон погледна към другия край на стаята, където Грант Худ говореше по телефона.

— Защо не отидеш да го попиташ?

Когато Худ приключи с разговора, Шивон вече го чакаше при бюрото му.

— Как е лаптопа? — попита той.

— Добре — подаде му тя лист хартия. — Чувам, че обичаш пъзели.

Грант взе листа, но не го погледна.

— Съботната вечер? — попита той.

Тя кимна.

— Съботната вечер беше добре.

Не лъжеше — две питиета и после вечеря в един приличен малък ресторант в Новия град. Говориха най-вече за работа, нямайки много общо помежду си, но стана добре, че се посмяха и си побъбриха. Той се държа като джентълмен и я изпрати до вкъщи. Тя не го покани за кафе. Грант каза, че ще си хване такси от Брафън стрийт.

Сега Грант кимна в отговор и се усмихна. Нейният отговор „добре“, напълно го удовлетворяваше. После погледна към листа.

— „Севън Финс Хай Ай Кинг“ — прочете той на глас.

— Какво означава това?

— Надявах се ти да ми кажеш.

Той отново разгледа съобщението.

— Може да бъде анаграма. Макар и да не прилича много. Няма достатъчно гласни. „Пред бюста^[1]“ — дали не става въпрос за употреба на наркотици?

Шивон само сви рамене.

— Може би ще ми помогне, ако ми разкажеш малко за това — предложи Худ.

Шивон кимна.

— Ако искаш на кафе — предложи тя.

От бюрото си Ребус ги наблюдаваше как напуснаха стаята, след което взе първата от изрезките. Колегите около него разговаряха нещо за друга пресконференция. Имаше консенсус по въпроса, че ако полицейският началник Темплър поиска от някого да я води, това означава, че е решила да му види сметката. Ребус присви очи — явно е изпуснал нещо от началото на разговора. Изрезката беше от 1995 година — хотел „Хънтингтауър“, близо до Пърт, куче намира ковчег и парче плат. Някъде във втората половина на материала се цитираше анонимен служител от персонала: „Ако не внимаваме «Хънтингтауър» ще си спечели лоша репутация“. Ребус се чудеше какво ли означава това. Вдигна телефона, като смяташе, че може би Джийн Бърчил ще знае. Но не проведе разговора — не искаше тя да си помисли, че той е... какво точно? Вчера му беше приятно, а може би и на нея. Остави я пред дома ѝ в Портобело, но отказа поканата за кафе.

„И без това ти отнех много време“, каза той.

Тя не го отрече.

„Може би друг път“ — беше всичко, което тя каза.

Докато караше обратно към Марчмонт, той чувстваше, че нещо сякаш се изгуби между тях. Прииска му се да ѝ се обади, но вместо това включи телевизора и потъна в някакво научно-популярно предаване, от което не помнеше нищо след това. После се сети за възстановката и излезе да види какво става.

Ръката му продължаваше да стои върху слушалката. Той я вдигна и набра номера на хотел „Хънтингтауър“, като поиска да говори с управителя.

— Съжалявам — отговори администраторката. — В момента е на среща. Желаете ли да оставите съобщение?

Ребус обясни кой е.

— Искам да разговарям с някой, който е работил в хотела през 1995 г.

— Как се казва?

Той се усмихна на грешката ѝ.

— Не, имам предвид, който и да е.

- Аз самата работя тук от 1993 г.
- Тогава може би си спомняте за намерения малък ковчег.
- Да, смътно.
- Разполагам единствено с вестникарска изрезка от това време.

В нея се казва, че хотелът може да придобие лоша слава.

- Да.
 - А защо?
 - Не съм сигурна. Може би заради онази американска туристка.
 - Коя?
 - Онази, която изчезна.
- Той не реагира веднага и после я помоли да повтори думите си.

Ребус отиде във филиала на Националната библиотека на Козуейсайд. Не беше на повече от пет минути пеша от Сейнт Ленардс. След като показа служебната си карта и обясни какво му трябва, го заведеха до бюро, на което имаше четящо устройство за микрофилми. То представляваше огромен осветен екран над две шпули. Филмът се поставяше на едната шпула и се превърташе върху празната. Ребус беше ползвал машината и друг път, по времето, когато вестниците се съхраняваха в главната сграда на моста Джордж IV. Обясни на персонала, че това е „спешна работа“. Въпреки това му се наложи да чака близо двацет минути, преди една от библиотекарките да пристигне с кутиите с филмите. Вестник „Куриер“ беше ежедневникът на Дънди. Семейството на Ребус също го получаваше. Спомни си, че доскоро вестникът приличаше на „чаршаф“ от миналия век, с реклами с ширината на цяла колона, изпълнили челната страница. Никакви новини, никакви снимки. Хората разказваха, че след потъването на „Титаник“, „Куриер“ излязъл със заглавието „Мъж от Дънди изчезнал в морето“. Не че вестникът беше ограничен или нещо такова.

Ребус носеше изрезката за „Хънтингтауър“ и превъртя лентата напред до броя, четири седмици преди появяването на публикацията. Там, на една от вътрешните страници, имаше заглавие „Изчезването на туристката — загадка, казва полицията“. Името на въпросната жена беше Бети-Ан Джеспърсън. 38-годишна, омъжена. Член на туристическа група от САЩ. Екскурзията се наричала „Мистичните планини на Шотландия“. Снимката на Бети-Ан беше от паспорта ѝ. От

нея личеше, че е била набита жена, с тъмна накъдрена коса и очила с дебели рамки. Съпругът ѝ Гари обяснил, че имала навика да става рано и да се разхожда преди закуска. Никой в хотела не я видял да излиза. Претърсили района, а няколко полицаи били изпратени в центъра на Пърт с копия от нейната снимка. Но след като Ребус превъртя филма с една седмица напред, видя, че историята е сведена до няколко параграфа. Още една седмица по-нататък беше останал един-единствен параграф. Историята постепенно изчезваше, както се беше случило и с Бети-Ан.

Според администраторката в хотела Гари Джеспърсън направил няколко пътувания до района през първата година, последвани от цял месец престой на следващата. Последното, което чула, било, че Гари срещнал друга жена и се преместил от Ню Джърси в Балтимор.

Ребус записа някои подробности в бележника си, след което започна да почуква с пръсти по него, докато един от клиентите в читалнята се изкашля, предупреждавайки го, че вдига прекалено много шум.

Той се върна на служебното бюро и пусна заявка за още вестници — „Дънфърмлин прес“, „Глазгоу Хералд“ и „Инвърнес куриер“. Единствено „Хералд“ го имаше на микрофилм, и той започна с него. 1982 г. — куклата в църковния двор... В началото на същата тази 1982 г. Ван Морисън издаде албума си „Бютифул Вижън“. Ребус се улови, че е започнал да си тананика една от неговите песни, но спря, когато се сети къде се намира. През 1982 г. той беше още сержант-детектив и работеше в екип с друг сержант на име Джак Мортън. Участъкът им се намираще на Грейт Ландън Роуд преди да изгори. След като филмът с „Хералд“ пристигна, той го постави на шпулата и се захвана за работа, а по екрана започнаха да се нижат дни и седмици. Всички по-старши от него офицери от Грейт Ландън Роуд бяха или починали или пенсионери. Не поддържаше връзка с никой от тях. А сега и Фермера си отиде. Скоро, без значение дали му харесва или не, щеше да дойде и неговия ред. Нямаше да си тръгне без борба. Щяха да го дърпат, а той да крещи и рита...

Куклата от църковния двор беше намерена през май. Проблемът се състоеше в това, че в Глазгоу като голям град имаше повече престъпност, отколкото в Пърт. Не знаеше как ще разбере дали и кога е намерил нещо. А и дали всички изчезнали намираха място на

страниците на вестниците. Всяка година изчезваха хиляди хора. Някои от тях — без да бъдат забелязани — бездомниците, тези, които нямаха семейства или приятели. Това беше страна, където един труп можеше да остане да си седи в стола край камината, докато миризмата му вдигне съседите по тревога.

Прегледа всички броеве от април — нямаше съобщения за изчезнали, но шест смъртни случая — два от тях на жени. Едната беше намушкана с нож, след бурен купон. Твърдеше се, че някакъв мъж помага на полицията в разследването. Ребус предположи, че става въпрос за гаджето ѝ. Беше абсолютно сигурен, че ако продължи да чете нататък ще открие, че случаят е сигнал до съда. Вторият смъртен случай беше удавяне. Някаква абсолютно непозната за него река — Уайт Карт Уотър, тялото намерено край бреговете ѝ в южния край на Росхол Парк. Жертвата — Хейзъл Гибс, 22-годишна. Съпругът ѝ се изнесъл и я оставил с двете деца. Според приятелите ѝ била в депресия. Предишния ден я видели да пие, докато децата сами се грижели за себе си.

Ребус излезе, включи мобилния си телефон и набра номера на Боби Хогън от Криминалния отдел на Лийт.

— Боби, Джон е. Познаваш Глазгоу, нали?

— Донякъде.

— Чувал ли си някога за Уайт Карт Уотър?

— Не бих казал.

— А за Росхол Парк?

— Съжалявам.

— Имаш ли някакви хора там?

— Мога да се обадя.

— Ще ги попиташ, нали? — Ребус повтори имената и приключи разговора. Запали цигара и погледна към новооткрития пъб на отсрещния ъгъл. Едно питие нямаше да му навреди. Тогава се сети, че има час при лекаря. По дяволите, това можеше да почака. Винаги можеше да си уреди друг час.

След като, докато си изпуши цигарата Хогън не се обади, Ребус се върна на бюрото си и започна да преглежда броевете от май 1982 г. Извънпяването на мобилния му телефон смути персонала и читателите изпаднаха в колективен ужас. Ребус тихо изруга и долепи телефона до ухото си, стана от мястото си и се запъти навън.

— Аз съм — каза Хогън.

— Чакай малко — пошепна Ребус, придвижвайки се към изхода.

— Росхол Парк е в Полък — югоизточно от центъра на града, Уайт Карт Уотър минава през него.

Ребус се закова на място.

— Сигурен ли си? — вече не шепнеше.

— Така ми казаха.

Ребус се върна обратно на бюрото си. Изрезката от „Хералд“ беше точно под тази от „Куриер“. Той я измъкна, за да провери.

— Благодаря, Боби — каза той и затвори телефона.

Хората около него не скриваха раздразнението си, но той изобщо не им обръщаше внимание.

„Църквата обявява находка за лоша шега“ — „Ковчегът намерен в двора на църквата“, а самата църква се намиреше на Потърхил Роуд в Полък.

— Предполагам, че няма да си направиш труда да ми дадеш обяснение — каза Гил Темплър.

Ребус беше отишъл в Гейфилд Скуеър, където я помоли да му отдели пет минути. Бяха в същия задушен кабинет.

— Точно това искам да направя — отвърна Ребус, като постави ръка на челото си — чувстваше, че лицето му гори.

— Трябваше да си при лекаря.

— Възникна нещо. Господи, няма да повярваш.

Тя заби пръст в разтворения на бюрото й вестник.

— Имаш ли някаква представа как Стив Холи се е добрал до това?

Ребус обърна вестника към себе си. Холи вероятно не е разполагал с много време, но беше скалъпил една история, в която успяваше да спомене ковчезите от Артърс Сийт, „местен експерт от Музея на Шотландия“, ковчегът от Фолс, както и „упорития слух за съществуването на още ковчези“.

— Какво означава това „още ковчези“? — попита Гил.

— Точно това се опитвам да ти обясня — разказа й цялата история той.

В прашните, подвързани е кожа папки с броеве на „Дънфърмлин прес“ и „Инвърнес куриер“ той беше намерил точно онова, което знаеше и се страхуваше, че ще намери. През юли 1977 г., по-малко от седмица преди да намерят ковчега на плажа край Неърн, тялото на Пола Гиъринг било изхвърлено на брега четири мили по-нагоре по крайбрежието. Смъртта ѝ не могла да бъде обяснена и била записана като нещастен случай. През октомври 1972 г., три седмици преди намирането на ковчега в Дънфърмлин било съобщено за липсваща тийнейджърка на име Керълайн Фармър — ученичка в 12-ти клас на гимназията в Дънфърмлин. Дългогодишното ѝ гадже я зарязало неотдавна и се предполагаше, че най-вероятно това я е накарало да избяга от къщи. Семейството ѝ казваше, че няма да се успокои докато не я намери. Ребус се съмняваше, дали изобщо са успели...

Гил Темплър изслуша историята му без коментар. След като той свърши, тя разгледа изрезките и бележките, нахвърляни от него в библиотеката. Накрая погледна към него.

— Това не доказва връзката с нашия случай, Джон.

Ребус скочи от стола си. Имаше нужда да се движи, но в стаята нямаше достатъчно място.

— Гил, тук има нещо.

— Убиец, който оставя ковчези близо до местопрестъплението?

— Тя бавно поклати глава. — Не виждам връзка. Имаш два трупа, без видими знаци за някаква измама, и две изчезвания. Просто не се връзва.

— Три изчезвания, включително Филипа Балфур.

— Има и още нещо. Ковчегът от Фолс се появи близо седмица след нейното изчезване. Отново не се връзва.

— Мислиш, че си въобразявам ли?

— Може би.

— Имаш ли нещо против поне да проследя нещата до края?

— Джон...

— Още един, най-много двама колеги. Дай ни няколко дни, да видим дали няма да те убедим.

— И без това сме ангажирали много хора.

— Ангажирали в какво? Да свиркат в тъмното, докато тя се появи отново, или се обади вкъщи, или се окаже мъртва. Дай ми двама души.

Тя бавно поклати глава.

— Само един. Най-много за три-четири дни. Разбрано?

Ребус кимна.

— И още нещо, Джон. Отиди на лекар, или ще ме ядосаш.
Разбрано?

— Тъй вярно. С кого ще работя?

Темплър се замисли.

— Кого искаш?

— Дай ми Елън Уайли.

Тя го изгледа.

— Някаква по-специална причина за това?

Той сви рамене.

— Може да не става за телевизионна звезда, но е добро ченге.

Темплър продължаваше да го наблюдава внимателно.

— Добре — каза тя накрая. — Продължавай.

— Има ли някаква възможност да накараш Стив Холи да не ни досажда?

— Мога да опитам. — После посочи към вестника. — Предполагам, че местният експерт е Джийн?

Тя изчака потвърждението, след което въздъхна.

— Трябваше да се сетя. Това да ви събера вас двамата заедно...

— Гил започна да търка челото си. Беше нещо, което Фермера също правеше, когато получаваше пристъпи от нареченото от него „Главоболие Ребус“...

— Какво точно търсим? — попита Елън Уайли.

Тя беше повикана в Сейнт Ленардс и не изглеждаше очарована от перспективата да работи в двойка с Ребус.

— Първото нещо — отговори той, — е да защитим гърбовете си, което означава да проверим дали тези изчезнали не са се появили отново.

— Да разговаряме със семействата? — опита се да отгатне тя, като си отбеляза нещо в бележника.

— Точно така. Що се отнася до двете тела, трябва отново да прегледаме резултатите от аутопсиите, за да видим дали патолозите не са пропуснали нещо.

— 1977 и 1982? Мислиш ли, че резултатите не са потънали някъде?

— Надявам се, че не. Във всеки случай, някои от тези патолози имат дълга памет.

Елън отново си отбеляза нещо.

— Ще попитам пак — какво търсим? Мислиш, че е възможно да докажем връзка между тези жени и ковчезите, така ли? Не знам — но тя знаеше какво има предвид. — Едно е да вярваш в нещо, а съвсем друго — да можеш да го докажеш, особено в съда.

— Поне тази мисъл ще спре да ме преследва — каза той накрая.

— И всичко това е започнало с някакви ковчези на Артърс Сийт?

Той кимна — неговият собствен ентусиазъм не променяше нейния скептицизъм.

— Виж — продължи той, — ако си въобразявам нещо, ще имаш възможност да ми го кажеш, но първо ще направим някои проучвания.

Тя сви рамене и демонстративно надраска още нещо в бележника си.

— Ти ли ме поиска, или ме дадоха на теб?

— Аз попитах.

— И полицейски началник Темпълър се съгласи?

Ребус кимна отново.

— Има ли някакъв проблем?

— Не знам — замисли се тя сериозно върху въпроса му. — Вероятно не.

— Тогава да започваме.

Отне му близо два часа, за да напечата всичко, с което разполагаше по случая. Искаше да имат нещо като „библия“ за работата си по-нататък. Отбеляза датите и страниците за всеки от вестникарските материали и уреди от библиотеката да им направят копия от тях. Междувременно Уайли се захвана с телефона да поиска услуги от полицейските участъци в Глазгоу, Пърт, Дънфърмлин и Неърн.

Тя ги помоли да им изпратят документите по тези случаи, ако все още съществуваха, плюс имената на патолозите. По смеха ѝ Ребус познаваше какво са ѝ казали току-що: „Изобщо не искате много,

нали?“. Докато тракаше по клавиатурата си той я слушаше как работи. Елът знаеше кога да бъде скромна, кога — твърда и кога — да флиртува. Гласът ѝ изобщо не издаваше уморените от постоянното повтаряне на едно и също черти на лицето ѝ.

— Благодаря ви — каза тя за кой ли път и пусна слушалката във вилката. Написа нещо в бележника си, провери колко е часа и също го отбеляза. Беше изключително последователна. „Едно е да обещаеш...“ повтаряше тя.

— Все пак е по-добре от нищо.

— Особено когато обещанията се спазват.

После вдигаше слушалката отново, поемаше си дълбоко дъх и се обаждаше отново.

Ребус беше заинтригуван от дългите празни периоди в хронологията: 1972, 1977, 1982, 1995. Пет години, пет години, тринайсет години. И сега, може би отново, още един петгодишен промеждутък. Петиците се редуваха на равни интервали, но тази последователност изведнъж се нарушаваше от празнината между 1982 и 1995 година. Имаше най-различни обяснения: извършителят, който и да е той, може да е заминал някъде, дори да е бил в затвора. Кой можеше да твърди, че такива ковчези са намерени само в Шотландия? Вероятно си струваше да се направи едно по-генерално проучване, за да се разбере дали техни колеги на други места са се сблъскали със същия феномен. Ако извършителят е излежавал присъда в затвора, тогава трябваше да се проверят досиетата. Тринайсет години е доста дълга присъда — убийство, най-вероятно.

Разбира се, съществуваше и друга възможност: той да не е бил никъде. Да е продължил да се забавлява тук, без да се занимава с ковчези, или последните изобщо да не са били намерени. Малка дървена кутия... Всяко куче може да я сдъвче и да я направи на каша; дете да я отнесе вкъщи. Някой да я изхвърли в кофата за боклук, с цел по-бързо да се отърве от лошата шега. Ребус разбираше, че единият от начините е да направят публично обръщение, но не виждаше как Темплър ще се съгласи. Първо трябваше да се убеди.

— Нищо ли? — попита той Уайли, когато тя затвори телефона.

— Никой не отговаря. Сигурно вече се е разчуло за шантавото ченге от Единбург.

Ребус смачка един лист и го хвърли през рамото си към кошчето.

— Мисля, че наистина започваме да превъртаме — каза той. — Дай да прекъснем за малко.

Уайли се запъти към хлебарницата, за да си купи поничка с конфитюр. Ребус реши просто да се поразходи. Улиците около Сейнт Ленардс не предлагаха кой знае какъв избор. Жилищни кооперации и къщи или Холируд Роуд със забързания трафик на фона на скалистия хълм Солсбъри. Ребус реши да се мушне в тесните улички между Сейнт Ленардс и Никълсън стрийт. Отби се в едно магазинче за вестници и си купи кутия „Ърн-Бру“, като отпиваше от нея, докато вървеше. Казваха, че напитката е прекрасно средство срещу махмурлук, но той я използваше, за да потисне острата си нужда от едно истинско питие — халба бира с чашка концентрат в някое задимено местенце, където дават конни надбягвания по телевизията... Една от възможностите беше „Саутсайдър“, но той пресече улицата, за да го избегне. По тротоарите играеха деца, основно от азиатски произход. Училището беше приключило за днес и ето ги с тяхната енергия и въображение. Замисли се, дали неговото собствено въображение вече не е малко претоварено... Дали не му се привиждаха някакви връзки между неща, без те изобщо да съществуват. Извади мобилния си телефон и листче хартия, на което имаше изписан номер.

След като отсреща се обадиха, той помоли да го свържат с Джийн Бърчил.

— Джийн? — спря той на място. — Джон Ребус се обажда. Твоите малки ковчези може да се окажат златна находка. — После се заслуша какво му говорят отсреща. — Не мога да ти разкажа точно сега. — Той се огледа. — Отивам на една среща, довечера заета ли си? — Той се заслуша отново. — Жалко, ще имаш ли време за по едно питие преди лягане? — Лицето му се просветли. — В десет? В Портобело или в града? — Нова пауза. — Да, в града е добре, при положение че срещата ти е там. После ще те закарам с колата. Значи в десет пред музея? Добре, чао.

Той се огледа. Намираше се на Хил Скуеър, а пред него имаше указателна табела. Сега разбра къде се намира — на гърба на „Сърджънс Хол“. Анонимната врата пред него представляваше входа към нещо, наречено експозиция на сър Джул Торн за историята на хирургията. Погледна часовника си и свери работното време.

Разполагаше с около десетина минути. Дявол го взел, помисли си той, бутна вратата и влезе.

Оказа се в обикновен коридор на сграда. Изкачи първите стъпала и се озова на малка площадка с две врати срещу него. Изглежда водеха към частни апартаменти и той продължи по-нагоре. Когато премина прага на музея се чу сигнал, който предупреди човек от персонала за пристигането на нов посетител.

— Идвали ли сте тук досега? — попита тя.

Той поклати глава.

— Е, съвременната медицина е горе, а веднага вляво е залата на стоматологията...

Той ѝ благодари и тя го остави да разглежда. Наоколо нямаше никой, доколкото Ребус можеше да види. Той остана половин минута в залата на зъболечението. Струваше му се, че технологиите не са отишли много напред през последните два века. Главната експозиция на музея заемаше два етажа и беше представена много добре. Експонатите се оказаха поставени в стъклени витрини, повечето от които — добре осветени. Той застана пред аптеката, после се премести към фигурата в пълен размер на лекаря Джоузеф Листър, прегледа списъка с неговите постижения, най-важното от които — въвеждането на карболовия спрей и стерилния катгут. Малко по-нататък премина покрай витрина, в която се намираше портфейла, направен от кожата на Бърк. Напомняше му за малка, подвързана с кожа Библия, подарък от един от неговите чичовци в детството, по случай рождения му ден. До портфейла имаше гипсови отливки на главата на Бърк (следите от примката на бесилото още личаха), както и на един от неговите съучастници — Джон Брогън, помагал за превозването на трупове. Докато Бърк изглеждаше спокоен — с пригладена коса и отпуснато лице, Брогън очевидно беше изпитал голямо страдание — кожата, опъната назад от долната му челюст, а черепът издут и зачервен.

Следваше портрет на анатома Нокс — получателят на все още неизстиналите трупове.

— Горкият Нокс — каза глас зад него.

Ребус се огледа. Възрастен мъж, облечен изцяло във вечерни дрехи — папийонка, англо-индийски пояс и лачени обувки. Ребус го разпозна веднага — професор Девлин, съседът на Флип. Девлин пристъпи напред като гледаше експонатите.

— Водят се много спорове доколко е знаел.

— Имате предвид, дали е знаел, че Бърк и Хеър са убийци?

Девлин кимна.

— Аз самият изобщо не се съмнявам, че е знаел. По онова време повечето тела, предоставени на анатомите за работа, са били наистина студени. Карали са ги в Единбург от всички краища на Великобритания — някои са идвали дори през Юнион Канал. Възкресителите — крадците на трупове са ги „мариновали“ в уиски за превозването. Това било доста доходна търговия.

— А дали уискито се е изпивало след това?

Девлин се изкикоти.

— Икономистите биха казали, че да — отвърна той. — По ирония на съдбата и Бърк и Хеър са дошли в Шотландия като преселници по икономически причини. Работата им била да помагат в изграждането на Юнион Канал.

Ребус си спомни Джийн да казва нещо подобно.

Девлин направи пауза и бръкна с пръст в пояса си.

— Но бедния Нокс... Човекът е бил обсебен от някаква гениална идея. Никога не се доказало, че е имал някакво съучастие в убийствата. Но църквата е била против него — това се оказало проблем. Човешкото тяло се е смятало за храм, нали знаете. Голяма част от духовенството се е обявявала против изследванията — гледали на това като на светотатство. Именно те организирали похода срещу Нокс.

— Какво се е случило с него?

— Според литературата, починал от апоплексия. Хеър, който се превърнал в свидетел на Короната, трябвало да напусне Шотландия. Но дори и след това не бил в безопасност. Нападнали го с негасена вар и той завършил дните си сляп и просещ по улиците на Лондон. Знам, че някъде в Лондон има пъб, наречен „Слепият просяк“, но дали съществува някаква връзка...

— Шестнайсет убийства — замисли се Ребус, — в такъв малък район като Уест Порт.

— Днес не можем да си представим това да се случи, нали?

— Но днес имаме съдебни лекари, патология...

Девлин извади пръста си от пояса и го размаха пред него.

— Точно така — каза той. — И изобщо нямаше да имаме анатомически изследвания и наука, ако не са били възкресителите и

хора като господата Бърк и Хеър!

— Затова ли сте тук? Да им отдадете почитта си?

— Може би — отвърна Девлин. После погледна часовника си. — Горе има вечеря в седем. Реших, ако пристигна по-рано, да прекарам известно време сред експонатите.

Ребус си спомни за поканата върху камината на Девлин: „Черна вратовръзка и знаци за отличия...“.

— Съжалявам, професор Девлин — обади се уредничката. — Време е да заключа залата.

— Няма проблем, Меги — отвърна ѝ Девлин. След това се обърна към Ребус: — Искате ли да видите останалата част?

Ребус се замисли, че Елън Уайли сигурно вече е отново на бюрото си.

— Аз наистина трябва да...

— Хайде, хайде — настоя Девлин. — Не можете да посетите „Сърджънс Хол“ и да пропуснете Черния музей...

Наложи се уредничката да ги преведе през две заключени врати, откъдето се озоваха в главната част на сградата. В коридорите цареше мълчание, а от двете страни имаше портрети на представители на медицинската наука. Девлин му показва библиотеката, след това спря в кръгла зала с мраморен под и посочи нагоре.

— Там ще вечеряме. Много професори и доктори, издокарани от главата до петите, ще празнуват с пилешко като подметка в чиниите.

Ребус вдигна поглед. По средата на тавана имаше стъклен купол. Първият етаж беше опасан с перила с едва забележима врата отзад.

— Какъв е поводът?

— Един господ знае. Просто им пробутвам някакъв фалшив чек, когато пристигне такава покана.

— Гейтс и Кърт ще присъстват ли?

— Вероятно. На Санди Гейтс му е трудно да откаже една обилна вечеря.

Ребус разглеждаше големите входни врати. Беше ги виждал и преди, но само от другата страна, когато минаваше с колата или вървеше по Никълсън стрийт. Не си спомняше да ги е забелязвал някога отворени, което сподели и с водача си.

— Тази вечер ще бъдат отворени — отговори му Девлин. — Гостите влизат тържествено и тръгват нагоре по стълбите. Хайде,

оттук. — Следваха още коридори и още стъпала нагоре. — Вероятно няма да е заключено — каза Девлин, когато приближиха невпечатляваща двойка врати. — Идващите на вечеря гости обичат да се поразходят след като се нахранят. Повечето от тях свършват тук. — Той натисна дръжката на вратата. Оказа се прав — тя се отвори и те се озоваха в голяма изложбена зала.

— Черният музей — обясни Девлин като жестикулираше с ръце.

— Чувал съм за него — отговори Ребус. — Но никога не съм имал повод да го посетя.

— Достъпът до него е ограничен — обясни Девлин. — Така и не разбрах защо. Колежът би могъл да припечели малко пари, ако го отвори като туристическа атракция.

Официалното му име беше Плейфеър^[2] Хол, но не изглеждаше на Ребус толкова просто, колкото името му предполагаше. В него имаше стари хирургически инструменти, които повече биха подходили на някаква килия за мъчения, отколкото на операционна. Беше пълно с кости и части на тялото, плувачи в замъглени стъкленици. По-нататък тясното стълбище ги отведе на площадка, където ги очакваха още стъкленици.

— Съжалявам оня нещастник, чиято работа е да долива формалдехид в стъклениците — каза Девлин, задъхан от изкачването.

Ребус се загледа в съдържанието на един стъклен цилиндър. Отвътре го гледеше лице на дете, което обаче изглеждаше някак си разкривено и удължено. Тогава той осъзна, че главата стоеше върху две отделни тела. Сиамски близнаци, събрани в една глава, където двете части оформяха едно цяло. Ребус, който в този живот беше взел в достатъчна степен своята порция ужас, не помръдваше, мрачно очарован. Но имаше и други експонати за разглеждане — още по-деформирани ембриони. Виждаха се и картини — повечето от XIX век — войници с откъснати части от тялото от гюлета или мускети.

— Това е моят любимец — каза Девлин — заобиколен от противни и отвратителни образи, той беше намерил едно уютно кътче — портретът на млад човек, застанал да позира почти с усмивка пред художника.

Ребус прочете надписа: „Доктор Кенет Ловъл, февруари 1829“.

— Ловъл е един от анатомите, натоварени с аутопсията на Уилям Бърк. А и е много вероятно той да е установил смъртта на Бърк след

обесването. По-малко от месец след това позирал за този портрет.

— Изглежда доста щастлив за човек с подобна съдба — коментира Ребус.

В очите на Девлин проблеснаха искри.

— Така ли? Кенет се е занимавал и със занаяти. Работел е с дърво, подобно на дякона Уилям Броуди, за когото сигурно сте чували.

— Джентълмен през деня — крадец през нощта — заяви Ребус.

— Вероятно прототип на Стивънсън за „Джекил и Хайд“. Като дете Стивънсън имал гардероб в стаята си — едно от произведенията на Броуди...

Ребус продължаваше да разглежда портрета. Ловъл имаше дълбоки черни очи, цепната брадичка и дълги тъмни кичури коса. Не се съмняваше, че художникът сигурно му се е възхищавал и най-вероятно е намалил част от годинките и от паричките му. Все пак Ловъл беше хубав мъж.

— Това за момичето на Балфур е интересно — каза Девлин.

Ребус се обърна озадачен към него. Старецът вече дишаше нормално и беше вперил очи единствено в картината.

— Кое е интересно? — попита Ребус.

— Ковчежетата, намерени на Артърс Сийт... Начинът, по който пресата отново ги извади. — Той се обърна към Ребус. — Една от версиите е, че те представляват жертвите на Бърк и Хеър...

— Да.

— А сега, едно ново ковчеже изглежда като някакъв мемориал на младата Филипа.

Ребус се обърна отново към портрета.

— Ловъл е работел с дърво?

— Масата в трапезарията ми — усмихна се Девлин. — Той я е направил.

— Затова ли сте си я купили?

— Един малък спомен за първите години на патологията. Историята на хирургията, инспекторе, е историята на Единбург. — Девлин подсмръкна и след това въздъхна. — Липсва ми, нали разбирате.

— Не мисля, че ви разбирам.

Те се отдалечаваха от портрета.

— Това по свой собствен начин е било привилегия. Безкрайно очарователно е — какво може да съдържа този животински екстериор. — Девлин се потупа по гърдите, за да илюстрира примера си.

Ребус нямаше какво да добави. За него тялото си беше тяло и това беше всичко. След смъртта, каквото и да е било интересно по отношение на него, е изчезнало. Той понечи да го каже, но знаеше, че няма да може да импонира на красноречието на стария патолог.

След като се върнаха в главната зала Девлин се обърна към него.

— Знаете ли, наистина трябва да дойдете довечера. Има достатъчно време да изтичате до вкъщи и да се преоблечете.

— Не мисля — отговори Ребус. — Ще си говорите само за вашите работи, както самият вие казахте. — И освен това — би могъл да добави — той не притежаваше смокинг, да не говорим за останалото.

— Но на вас ще ви хареса — настоя Девлин. — Особено като се има предвид нашия разговор.

— И защо? — попита Ребус.

— Ще говори свещеник от Римокатолическата църква. Ще обсъжда дихотомията между тяло и дух.

— Тук вече ме загубихте — заяви Ребус.

Девлин само му се усмихна.

— Мисля, че се преструвате на по-малко ерудиран, отколкото сте. Вероятно е полезно в избраната от вас кариера.

Ребус само сви рамене.

— Този, който ще говори — попита той — да не е отец Конър Лиъри?

Очите на Девлин се разшириха.

— Вие го познавате? Още една причина да се присъедините към нас.

Ребус се замисли.

— Може би само за по едно питие преди вечеря.

Когато се завърна в участъка Сейнт Ленардс той забеляза, че Елън Уайли не изглеждаше особено щастлива.

— Явно твоята представа за „почивка“ се различава от моята — оплака се тя.

— Срецнах случайно един човек — обясни той.

Тя не каза нищо друго, но той усещаше, че едва се въздържа. Лицето ѝ остана напрегнато и когато отново вдигна слушалката, на него се изписа злоба. Тя очакваше нещо повече от него — може би някакво по-пълно извинение или някаква похвала. Той изчака малко и след това, когато тя отново нападна телефона, попита:

— Това заради онази пресконференция ли е?

— Какво? — тръшна тя слушалката обратно.

— Елън — каза той, — това не е...

— Изобщо не се осмелявай да проявяваш снизхождение към мен!

Той се предаде и вдигна ръце.

— Добре, никакви малки имена повече. Съжалявам, ако си помислила, че се отнасям снизходително към теб, сержант Уайли.

Тя го изгледа злобно. После лицето ѝ изведнъж се промени и се отпусна. Опита се да се усмихне и разтърка бузите си с ръце.

— Извинявай — каза тя.

— И ти. — Уайли го погледна. — Затова, че се забавих толкова. Трябваше да ти се обадя — сви той рамене. — Но сега знаеш моята ужасна тайна.

— Която е?

— За да изкопчиш извинение от Джон Ребус, първо трябва да счупиш телефона.

Този път тя се засмя. Не беше изцяло от сърце и в тона ѝ се усещаха нотки на истерия, но имаше подобрение. Захванаха се отново с работата си.

В края на акцията обаче не бяха постигнали почти нищо. Той ѝ каза да не се тревожи, тъй като било ясно, че началото ще е трудно. Тя пъкна ръце в джобовете си и го попита дали отива да пийне нещо.

— Вече поех един ангажимент — каза ѝ той. — Все пак някоя друга вечер, а?

— Разбира се — отвърна тя, но не звучеше като човек, който му е повярвал.

Пиеше сам — само едно питие преди да отиде в „Сърджънс Хол“. Пи „Лафрейг“ с няколко капки вода за омекотяване на острия му

вкус. Избра неизвестен за Елън Уайли пъб, защото не искаше да налети на нея, след като вече ѝ отказа. Трябваша му няколко питиета, за да ѝ обясни, че тя греши, че онази конференция, на която езикът ѝ се заплете, не беше краят на нейната кариера. Без съмнение Гил Темплър ѝ имаше зъб, но Гил не беше толкова глупава, за да остави нещата да прераснат в открита вражда. Знаеше се, че Уайли е добро ченге, интелигентен детектив. Щеше да получи своя шанс отново. Ако Темплър продължеше да ѝ върти номера, самата тя щеше да изглежда грозно.

— Още едно? — попита барманът.

Ребус погледна часовника си.

— Добре, давай.

Това място му харесваше. Малко, анонимно и скрито. Отвън дори нямаше табела с името му. Намираще се на ъгъла на една задна уличка, където можеха да го намерят само онези, които го знаеха. В ъгъла стояха двама от редовните посетители, с очи, хипнотизирани от стената отсреща. От време на време си разменяха някакви гърлени звуци. Звукът на телевизора беше изключен, но барманът го гледаше — някаква американска съдебна драма, с хора, постоянно крачещи напред-назад и боядисани в сиво стени. Понякога камерата даваше в близък план някаква жена, която се опитваше да изглежда разтревожена. Но тъй като не искаше да разчита единствено на изражението на лицето си, тя кършеше пръсти за всеки случай. Ребус подаде парите и изля остатъка от първото питие в дошлото да го замести, като изтръска капките. Един от старците се изкашля, после подсмръкна. Съседът му каза нещо и първият мълчаливо кимна в знак на съгласие.

— Какво става? — не се сдържа Ребус да попита бармана.

— А?

— Филмът, за какво се разказва?

— Обичайната история — отвърна барманът. Така, както дните се повтаряха и си приличаха, същото се случваше и с драмите, показвани на екрана. — А ти как си? — попита барманът. — Как мина денят ти?

Думите му звучаха безлично. Ребус се замисли какво да му отговори. Че някакъв сериен убиец е на свобода и то още от началото на 70-те години, или да му разкаже за изчезналото момиче, което почти

сигурно щеше да се окаже мъртво. Едно общо изкривено лице, споделяно от сиамски близнаци.

— Е, нали знаеш — отговори той накрая.

Барманът кимна в знак на съгласие, все едно че очакваше точно този отговор.

Скоро след това Ребус напусна бара. Върна се обратно на Никълсън стрийт и скоро се озова пред вратите на „Сърджънс Хол“ — сега отворени, както професор Девлин беше предсказал. Гостите вече се събираха. Ребус нямаше покана, която да покаже на персонала, но едно обяснение и служебната му карта се оказаха достатъчни, за да мине номера. По-рано пристигналите стояха на площадката на първия етаж с питиета в ръце. Ребус се качи горе. Банкетната зала беше приготвена за вечерята, а сервитьорите припкаха напред-назад — последни приготовления. Веднага зад вратата имаше импровизирана маса, покрита с бяла покривка и наредени чаши и бутилки. Обслужващият персонал носеше черни жилетки върху добре изгладени бели ризи.

— За вас, сър?

Ребус се замисли дали да не изпие още едно уиски. Проблемът беше, че ако обърне три или четири, няма да иска да спре. А ако спреше, пулсиращата с биенето на сърцето му глава щеше да клюмне, точно когато дойдеше времето за срещата му с Джийн.

— Само портокалов сок, моля — каза той.

— Света Богородице, вече мога да умра спокойно.

Ребус се обърна по посока на гласа и се усмихна.

— И по каква причина? — попита той.

— Защото видях всичко, което може да се види на тази наша славна земя. Дайте на човека едно уиски и не бъдете свидливи — нареди той на бармана, който спря да налива портокаловия сок.

Барманът погледна към Ребус.

— Само сок — каза той.

— Е, добре — съгласи се отец Конър Лиъри. — Долавям миризма на уиски в дъха ти, от което разбирам, че не си се превърнал в пълен въздържател. Но по някаква необяснима причина искаш да останеш трезвен... — Той се замисли. — Дали нежният пол няма пръст в тази работа?

— Направо си губиш времето като свещеник — отговори Ребус.

Отец Лиъри избухна в смях.

— Искаш да кажеш, че от мен би излязъл добър детектив? И кой смее да твърди, че не си прав? — После отново се обърна към бармана: — На вас да обяснявам ли? — Барманът нямаше нужда от инструкции и наля щедра доза. Лиъри кимна и взе чашата от него. — Слонча^[3]! — каза той.

— Слонча! — отговори Ребус и отпи от сока си.

Отец Лиъри изглеждаше съвсем добре. Последният път, когато разговаряха с Ребус, старият свещеник боледуваше, а различни лекарства се бореха за пространство с бирите „Гинес“ в неговия хладилник.

— Отдавна не сме се виждали — констатира Лиъри.

— Нали знаеш как е.

— Знам само, че вие младите никога нямате достатъчно време да посетите слабите и немощните. Твърде заети сте с греховете на плътта.

— Измина доста време откакто моята плът се е сблъсквала с някакви грехове, за които си струва да се говори.

— А според Бог, те са толкова много — свещеникът плесна Ребус по стомаха.

— Може би точно в това е проблемът — призна Ребус. — А ти, на свой ред...

— А, очакваше да повехна и да умра ли? Не е това пътят, който бих избрал. Добра храна, добро питие и, по дяволите, последствията.

Лиъри носеше своята духовническа яка под сив пуловер шпиц. Панталоните му бяха от морскосин плат, а обувките — черни и лъснати. Личеше си, че е изгубил част от теглото си, с увиснал стомах и бузи; оредялата му сребриста коса приличаше на предена коприна, а очите му — хлътнали под римския бретон. Държеше чашата си с уиски така, както един работник би държал бутилка.

— Никой от нас не е облечен подходящо за случая — каза той, докато оглеждаше обкръжението от смокинги около тях.

— Ти поне си в униформа — каза Ребус.

— Почти — отговори Лиъри. — Оттеглих се от активна служба — после намигна, — знаеш, случва се, дават ни право да оставим инструментите си. Но всеки път, когато сложа старата си яка за някакъв случай като този, очаквам емисарите на папата да изскочат отнякъде с извадени ками, за да я отрежат от врата ми.

Ребус се усмихна.

— Нещо като да напуснеш чуждестранния легион, така ли?

— Наистина! Или да отрежеш плитката на пенсиониран борец по сумо.

И двамата се смееха, когато Доналд Девлин приближи.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — каза той на Ребус преди да се ръкува със свещеника. — Мисля, че вие бяхте решаващият фактор, отче — продължи той, обяснявайки поканата за вечерята. — Предложението за която остава в сила — добави той. — Сигурен съм, че ще искате да чуете речта на отеча.

Ребус поклати глава отрицателно.

— Последното нещо, от което има нужда езичник като Джон, е да му казвам кое е добро за него — заяви Лиъри.

— Точно така — съгласи се Ребус, — а и съм сигурен, че съм чувал всичко това преди. — Те се погледнаха с Лиъри и в този момент и двамата си спомниха за дългите разговори в кухнята на свещеника, подгривани от курсове до хладилника и барчето. Разговорите за Калвин и престъпниците, за вярата и безверието. Дори когато Ребус се съгласяваше с Лиъри, той се опитваше да играе адвокат на дявола, а старият свещеник се забавляваше с неговата упоритост и инат. Разговаряха дълго и често... докато Ребус започна да намира извинения да не се срещат. Ако тази вечер Лиъри го попиташе защо, той нямаше да може да обясни. Вероятно защото свещеникът започна да го засипва с безспорни факти, а Ребус нямаше време за тях. Играеха тази игра и Лиъри беше убеден, че ще успее да покръсти „езичника“.

„Задаваш всичките тези въпроси“, казваше той на Ребус. „Но защо не позволяваш на никой да ти даде отговорите?“

„Може би защото предпочитам въпросите пред отговорите“, контрираше Ребус. Тогава свещеникът вдигаше ръце отчаяно, преди да направи поредния рейд към хладилника.

Девлин попита Лиъри за темата на неговата беседа. Ребус виждаше, че Девлин вече се беше почерпил с едно-две питиета. Той стоеше с почервенели бузи и ръце в джобовете, с доволна, но далечна усмивка. Ребус доливаше портокалов сок в чашата си, когато се появиха Гейтс и Кърт — и двамата патолози облечени почти еднакво, което ги караше да изглеждат като още по-комедийно дуо от обикновено.

— Дявол да го вземе — каза Гейтс, — цялата банда е тук. После привлече вниманието на бармана. — Уиски за мен и чаша тоник за тази добра фея до мен.

Кърт изсумтя недоволно.

— Аз не съм единственият тук — кимна той към чашата на Ребус.

— Боже господи, Джон, кажи ми, че в това има водка — избоботи Гейтс. — И какво, по дяволите, правиш тук, все пак?

Гейтс се потеше, а яката на ризата стягаше гърлото му. Лицето му беше придобило червеникавокафяв оттенък. Кърт, както обикновено, изглеждаше напълно спокоен. Напоследък печелеше добре, но продължаваше да изглежда слаб, а лицето му — сиво.

— Изобщо не виждам слънчева светлина — беше редовното му извинение, когато някой го попиташе защо е толкова блед. Много от полицаите в Сейнт Ленардс започнаха да го наричат Дракула.

— Искях да хвана вас двамата — обърна се към тях Ребус.

— Отговорът е „не“ — заяви Гейтс.

— Не знаеш какво щях да кажа.

— Тонът ти беше достатъчен — ще искаш услуга. Ще кажеш, че няма да ни отнеме много време. И няма да си прав.

— Просто няколко стари резултати от аутопсии. Трябва ми второ мнение.

— Претрупани сме с работа — опита се да се извини Кърт.

— Кой ги е правил? — попита Гейтс.

— Още не съм ги получил. От Глазгоу и Неърн са. Може би, ако вие предявите искане, това ще ускори нещата.

Гейтс огледа групата.

— Не разбра ли какво ти казах?

— Ангажиментите в университета, Джон — каза Кърт, — все повече студенти и курсове и все по-малко преподаватели.

— Оценявам това... — започна Ребус.

Гейтс повдигна пояса си и посочи към скрития в него пейджър.

— Дори и тази вечер може да ни повикат за някой нов труп.

— Не мисля, че ще ги спечелиш за каузата — засмя се Лиъри.

Ребус впери очи в Гейтс.

— Говоря сериозно — каза той.

— И аз. Това е първата ни свободна вечер от толкова време, а ти отново ни преследваш с една от своите прословути „услуги“.

Ребус реши, че няма смисъл да настоява — не и когато Гейтс е в такова настроение. Може би са имали тежък работен ден, но не бяха ли всичките им дни такива?

Девлин се изкашля.

— Може би аз бих могъл...?

Лиъри потупа Девлин по гърба.

— Печелиш, Джон, доброволна жертва!

— Пенсионирах се преди няколко години, но не смятам, че теорията и практиката са се променили.

Ребус го погледна.

— Всъщност — каза той, — последният случай е от 1982.

— През 1982 Доналд още размахваше скалпела — заяви Гейтс.

Девлин се съгласи с лек поклон. Ребус се поколеба. Трябваше му някой с по-голямо влияние, някой като Гейтс.

— Въпросът е решен — каза Кърт. За него тази тема беше изчерпана.

Шивон Кларк седеше във всекидневната и гледаше телевизия. Опитва се да си сготви нещо хубаво за вечеря, но се отказа по средата, докато кълцаше червените чушки. Напъха обратно всичко в хладилника и си извади фабрично приготвена храна от фризера. Изпразнената чиния лежеше на пода пред нея. Тя седна на дивана по турски и подпря глава на ръката си. Лаптопът стоеше на масичката за кафе, но тя беше откачила мобилния си телефон от него. Не вярваше Куизмастър да се обади отново. Вдигна бележника си и се загледа в загадката. Изписа десетки листове хартия, като се опитваше да състави възможни анаграми и значения. „Севън Финс Хай Ай Кинг... и споменаването на кралицата и «бюста»“: звучеше ѝ като от игра на карти, но сборника с игри на карти, който тя взе от централната библиотека не ѝ помогна. Тъкмо се чудеше дали да не го препрочете отново за последен път, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Грант се обажда.

Шивон намали звука на телевизора.

— Какво има?

— Мисля, че го разгадах.

Шивон разплете краката си и стъпи на пода.

— Разкажи ми — каза тя.

— По-добре да ти покажа.

Отсреща се чуваше много шум. Шивон стана.

— От мобилния ли се обаждаш? — попита тя.

— Да.

— Къде си?

— Паркирал съм точно отвън.

Тя отиде до прозореца и погледна навън. Точно така — неговата алфа се намираше на средата на улицата. Шивон се усмихна.

— Тогава си намери място за паркиране, все пак. Звънецът ми е седмият от горе надолу.

Докато успее да занесе мръсните чинии до мивката, Грант вече беше при домофона. След като се увери, че е той, тя натисна бутона, за да го пусне в жилищната сграда. Вече чакаше на отворената врата, когато той изкачи последните няколко стъпала.

— Съжалявам, че толкова късно — каза той. — Но не можех да не го споделя.

— Кафе? — попита тя, като затвори вратата след него.

— Благодаря, с две бучки захар.

Те пренесоха кафетата си във всекидневната.

— Хубаво местенце — констатира той.

— На мен ми харесва.

Той седна до нея на дивана и си остави чашата на масата. После бръкна в джоба си и извади пътеводител на Лондон.

— Лондон? — попита тя.

— Проверих всички крале, за които можах да се сетя от историята, после всичко свързано с думата „кинг“^[4]. — Той вдигна книгата със задната корица към нея. Там имаше карта на лондонското метро.

— Кингс Крос^[5]? — опита се да отгатне тя.

Той кимна.

— Погледни.

Тя взе книгата от него. Той едва се удържаше на мястото си.

— „Севън Финс Хай Ай Кинг“ — каза той.

— И смяташ, че „Кинг“ е Кингс Крос?

Той се премести по-близо на дивана и пръстът му проследи светлосинята линия, която минаваше през въпросната станция.

— Виждаш ли? — попита той.

— Не — каза тя мрачно. — По-добре ми обясни.

— Тръгни една спирка на север от Кингс Крос.

— Хайбъри и Айлингтън?

— Сега нататък.

— Финсбъри Парк... после Севън Систърс.

— А сега обратно — каза той. Той направо подскачаше от вълнение.

— Да не се напишкаш — каза тя, после отново погледна картата.

— Севън Систърс... Финсбъри Парк... Хайбъри и Айлингтън... Кингс Крос — тогава разбра. Същата последователност, но съкратена.

— Севън... Финс... Хай... Ай... Кинг... — Тя погледна към Грант.

Той кимаше с глава.

— Браво! — добави тя искрено.

Грант се наведе и я прегърна силно, но тя се измъкна. След това той скочи от дивана и плесна с ръце.

— Аз самият не можех да повярвам — продължи Грант, — как така изведнъж ми хрумна. Това е линията Виктория.

Тя кимна, като не можеше да измисли какво да каже. Това наистина беше участък от линията Виктория на лондонското метро.

— Но какво означава това? — попита тя накрая.

Той седна отново и се наведе напред, като постави лактите на коленете си.

— Ето какво трябва да решим сега.

Тя се отдръпна леко, за да остави място между двамата, после вдигна бележника си и прочете: „Кралицата вечеря добре пред бюста“. Погледна към него, но той само сви рамене.

— Възможно ли е отговорът да се крие в Лондон? — попита тя.

— Не знам — отвърна той. — Бъкингамският дворец? Куинс Парк Рейнджърс? — Грант сви рамене. — Би могло да бъде в Лондон.

— Всички тези спирки на метрото... какво ли означават?

— Всички те са по линията Виктория — беше единственото, което той можа да измисли.

После изведнъж се спогледаха.

— Кралица Виктория — казаха и двамата едновременно.

Шивон притежаваше пътеводител на Лондон, закупен по повод на един уикенд до там, който никога не се състоя. Трябваше ѝ известно време, за да го намери. Докато търсеше, Грант включи компютъра и започна да рови из Интернет.

— Може да бъде име на пъб — предложи той. — Като например Ийст Енд.

— Да — съгласи се тя, докато четеше. — Или музеят на Виктория и Албърт.

— Да не забравяме и гарата Виктория — също на линията Виктория. Освен това там има и автогара. С най-гадната закусвалня в цяла Великобритания.

— От собствен опит ли го казваш?

— Ходил съм там няколко пъти като тийнейджър. Не ми хареса. — Той разглеждаше някакъв текст.

— Не ти хареса автобуса или Лондон?

— Мисля, че и двете. Думата „бюст“ на жаргон може да означава и да се „надрусаш“, нали?

— Може. Или някакво сриване на борсовия пазар. Неотдавна имаше нещо такова, нали? Черният понеделник.

Той кимна.

— И все пак, по-вероятно е да е статуя — каза тя. — Може би на кралица Виктория с ресторант отпред.

След това продължиха да работят мълчаливо, докато Шивон я заболяха очите и тя стана да направи още кафе.

— С две захарчета — каза Грант.

— Помня. — Тя го погледна как се е надвесил над компютъра, а едното му коляно играеше. Искаше да каже нещо за прегръдката, да го предупреди по някакъв начин... но знаеше, че е пропуснала момента.

След като се върна с чашите от кухнята тя го попита дали е открил нещо.

— Туристически местенца — отвърна той, после пое чашата от нея и кимна в знак на благодарност.

— Защо Лондон? — попита тя.

— Какво искаш да кажеш? — Той не отместваше очи от екрана.

— Имах предвид защо не нещо по-наблизо?

— Възможно е Куизмастър да живее в Лондон. Ние не знаем, нали?

— Не.

— А кой казва, че Флип Балфур е единствената участница в играта? При такива неща, басхващам, че някъде има уебсайт или е имало. За да може всеки, който иска да се включи, да го посети. Така че не всички са от Шотландия.

Тя кимна.

— Просто се чудех... дали Флип Балфур е била достатъчно умна, за да разреши тази загадка?

— Очевидно. В противен случай не би стигнала до следващото ниво.

— Но това може да се окаже нова игра — каза тя.

Той се обърна и я погледна.

— И защо не специално за нас.

— Ако някога срещнем това копеле, със сигурност ще го попитам.

Половин час по-късно Грант преглеждаше списък с ресторантите в Лондон.

— Не можеш да си представиш колко улици с името Виктория има в това скапано място, а на половината от тях — ресторанти със същото име.

Той се изпъна назад. Силите изглежда го бяха напуснали.

— И това е преди да започнем да преглеждаме пъбовете.

Шивон прокара пръсти през косата си и я отметна от челото си.

— Това е твърде...

— Какво?

— Първата част на загадката беше умна, но това... това е просто ровене по списъци. Да не очаква от нас да отидем до Лондон, да посетим всяка закусвалня и кафене с надеждата да намерим бюст на кралица Виктория.

— Можеше да ни каже, ако бюстовете са му проблема — изкикоти се Грант без каквото и да било чувство за хумор.

Шивон погледна към книгата за игри с карти. Прелиства я цели два часа, като през цялото време търсеше грешното нещо на грешното място. Беше успяла да стигне до библиотеката навреме. Пет минути

преди да затвори. Остави колата си на улица Виктория, като се молеше да не я глобят...

— Виктория стрийт? — извика тя.

— Разбира се, тук е пълно с такива.

— И някои от тях са точно тук — каза тя.

Грант вдигна поглед.

— Да — потвърди той, — точно така.

После слезе до колата си и се върна с атлас на Източна Централна Шотландия, отвори на показалеца и прокара пръста си надолу по списъка.

— Виктория Гардънс... има болница „Виктория“ в Кърколди... Виктория стрийт и Виктория Теръс в Единбург. — Той я погледна. — Какво мислиш?

— Мисля, че има няколко ресторанта на Виктория стрийт.

— Някакви статуи?

— Не и отвън.

Той погледна часовника си.

— Едва ли ще са отворени по това време, нали?

Тя поклати глава.

— Първото нещо утре. Закуската е от мен.

Ребус и Джийн седяха в „Палм Корт“. Тя пиеше голяма водка, докато той се „подхранваше“ с десетгодишно уиски „Макалън“. Сервитьорът донесе малка стъклена кана с вода, но Ребус не й обърна внимание. Не беше идвал в хотел „Балморал“ от години. По онова време се казваше „Норт Бритиш“. Имаше някакви промени в интериора. Не че Джийн се интересуваеше толкова от обстановката наоколо, особено сега, след разказа на Ребус.

— Значи е вероятно всички те да са били убити? — попита тя с пребледняло лице.

Светлините в салона бяха приглушени, а пианистът свиреше. Ребус разпознаваше различни мелодии, но не можеше да каже същото за Джийн.

— Възможно е — призна той.

— Но ти основаваш цялата си теория на куклите, така ли?

Очите им се срещнаха и той кимна.

— Може би откривам твърде много неща в този случай, но трябва да се проучи.

— Откъде ще започнеш?

— Чакаме оригиналните записки по случаите. — Той замълча. — Какво има?

В очите ѝ проблеснаха сълзи. Тя подсмръкна и започна да търси носна кърпичка в чантата си.

— Самата идея за това. През всичкото това време аз съм пазила тези изрезки... Може би, ако ги бях дала на полицията по-рано...

— Джийн — хвана ръката ѝ той. — Всичко, с което си разполагала, са някакви истории за кукли в ковчези.

— Така е — отвърна тя.

— Ето, сега можеш да помогнеш.

Тя не успя да намери кърпичката си. Взе салфетката от коктейла и избърса очите си с нея.

— Как? — попита тя.

— Цялата тази история започва през 1972 г. Трябва да знам кой по онова време е проявявал интерес към експонатите от Артърс Сийт. Можеш ли да направиш някакви проучвания за мен?

— Разбира се.

Той отново стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти.

Тя се усмихна с известна тъга и вдигна чашата си. Ледът потракваше, докато тя изпи остатъка от съдържанието ѝ.

— Още едно? — предложи той.

Тя поклати глава и се огледа.

— Имам чувството, че това не е любимият ти тип заведение.

— Така ли? И какъв е моят тип?

— Мисля, че се чувстваш значително по-удобно в малки, задимени барчета, пълни с разочаровани мъже. — На лицето ѝ се появи усмивка.

Ребус кимна бавно.

— Бързо схващаш — каза той.

Усмивката ѝ изчезна, когато се огледа отново наоколо.

— Бях тук само преди седмица. По такъв хубав повод... Струва ми се толкова отдавна.

— И какъв беше поводът?

— Повишението на Гил. Смяташ ли, че тя се справя?

— Гил си е Гил. Няма начин да не се справи. — Той замълча. — Като стана въпрос за това, онзи репортер продължава ли да ти досажда?

Тя успя леко да се усмихне.

— Упорит е. Иска да разбере за какви „други“ съм говорела в кухнята на Бев Додс.

— Грешката беше моя, съжалявам.

Джийн явно успяваше постепенно да възвърне самообладанието си.

— Трябва да се връщам. Сигурно ще успея да хвана такси, ако...

— Обещах ти, че ще те закарам до вас. — Той направи знак на сервитьорката да донесе сметката.

Беше паркирал своя „Сааб“ на северния мост. Духаше студен вятър, но Джийн спря, за да се наслади на гледката — Скот Монюмънт, замъкът и Ремзи Гардънс.

— Такъв красив град — каза тя.

Ребус се опита да се съгласи. Вече почти не го виждаше такъв.

За него Единбург се беше превърнал в състояние на духа — една игра на криминални помисли и низки инстинкти. Харесваше неговата големина и компактност. Обичаше баровете му. Но външният му вид отдавна беше престанал да го впечатлява.

Джийн се уви с палтото си.

— Накъдето и да погледнеш, има нещо, което ти говори, някакво малко парченце история. — Тя го погледна и той кимна в знак на съгласие, но в същото време си спомняше всички самоубийства, по които беше работил, хората, хвърлили се от Северния мост, може би защото не можеха да погледнат на този град с очите на Джийн.

— Гледката никога не ми омръзва — каза тя, като се обърна към колата.

Той кимна отново, но неискрено. За него това не представляваше никаква гледка. Оставаше си само една сцена на престъпление в очакване то да се случи.

Когато потеглиха тя попита дали не могат да си пуснат някаква музика. Той включи касетофона и колата се изпълни със звуците на песен на Хокуинд.

— Извинявай — каза той, като извади касетата.

Тя намери кутията с касетите в жабката.

— Джими Хендрикс, Крийм и Ролинг Стоунс — едва ли ще ти харесат — каза той.

Тя размаха касетата с Джими Хендрикс пред него.

— Случайно да имаш Илектрик Лейдиланд?

Ребус я погледна и се усмихна.

По пътя до Портобело слушаха Хендрикс.

— И така, как стана полицай? — попита тя в един момент.

— Странен избор на кариера ли е?

— Това не дава отговор на въпроса ми.

— Така е. — Той я погледна и се усмихна.

Тя разбра намека му и кимна разбиращо. После се заслуша в музиката.

Портобело попадеше в един от маршрутите на Ребус от Ардън стрийт. Имаше плаж и главна улица с малки квартални магазинчета. Някога е било доста посещавано място, където дребната аристокрация се е събирала да подиша чист въздух и да си осигури здравословни дози студена морска вода. Мястото вече не беше толкова популярно, но пазарът на имоти диктуваше неговото повторно раждане. Онези, които не можеха да си позволят хубави жилища в центъра на града, се местеха в „Порти“, където все още имаше големи къщи в стил от епохата на крал Джордж, но не толкова скъпи. Джийн притежаваше къща на една тясна уличка близо до улицата за разходки.

— Всичко това твое ли е? — попита той, като се взираше през предното стъкло на колата.

— Купих я преди години. Тогава да живееш в „Порти“ не беше толкова модерно. — Тя се поколеба. — Този път искаш ли да влезеш за по едно кафе?

Очите им се срещнаха. Неговите — питащи, а нейните — плахи. После лицата им се отпуснаха в усмивки.

— С голямо удоволствие — отвърна той.

Точно когато изключваше двигателя мобилният му телефон иззвъня.

— Реших, че сигурно ще искате да знаете — каза Доналд Девлин. Гласът му леко потреперваше, също като тялото.

Ребус кимна. Стояха в преддверието на импозантния вход на „Сърджънс Хол“. Горе имаше някакви хора, но те говореха тихо. Отвън чакаше една от онези сиви камионетки на моргата, а до нея — полицейска кола със светеща лампа на покрива, която обливаше в синьо челната част на сградата през няколко секунди.

— Какво се е случило? — попита Ребус.

— Прилича на сърдечен удар.

Хората допиваха брендито си, облеgnати на парапетите.

Девлин посочи нагоре.

— Изведнъж силно пребледня и се наведе през перилата. Всички помислиха, че ще повръща. Но той просто се отпусна и тежестта му го преобърна.

Ребус погледна надолу към мраморния под. Там имаше петно от кръв, което трябваше да се почисти. Наоколо стояха мъже, а някои бяха излезли отвън в градината. Пушеха и разговаряха за ужасната случка. Когато Ребус погледна отново към Девлин, той видя, че старецът го изучава, като че ли е някакъв екземпляр в стъклена чаша.

— Добре ли сте? — попита Девлин, а Ребус кимна. — Разбирам, че двамата сте били доста близки.

Ребус не отговори. Към тях се приближи Санди Гейтс, който попиваше потта от лицето си с нещо като салфетка, открадната от трапезарията.

— Ужасна история — беше всичко, което той каза. — Сигурно ще се наложи и аутопсия.

Тялото беше преместено встрани. Бяха го сложили в найлонов чувал, а върху него — одеяло. Ребус устоя на изкушението да спре санитарите и да дръпне ципа на чувала. Искаше Конър Лиъри да остане в спомените му като един изключително жизнен човек, с когото си пиеше питието.

— Той тъкмо произнесе една блестяща реч — каза Девлин. — Нещо като вселенска история на човешкото тяло. Всичко от Светото тайнство до Джак Изкормвача, като същински харуспекс.

— Като какво?

— Като гадател, който прави предсказания по вътрешностите на животните.

— Половината от това остана неразбираемо за мен — измуча Гейтс.

— А другата половина я проспa, Санди — изкоментира Девлин с усмивка. — Говори без изобщо да чете — добави той с възхита. После отново вдигна поглед към площадката на първия етаж. — Падението на човека — това беше отправната му точка. — Той бръкна в джоба си, за да потърси носна кърпичка.

— Ето — подаде му салфетката Гейтс.

Девлин шумно си издуха носа.

— Падението на човека и после падна — продължи Девлин. — Може би Стивънсън^[6] е бил прав.

— За какво?

— Той наричал Единбург „отвесен град“. Може би световъртежът е нещо характерно за това място...

Ребус помисли, че разбира за какво говори Девлин. Отвесен град... Всеки от неговите жители без изключение пада бавно, почти неусетно...

— На всичкото отгоре яденето беше ужасно — възмущаваше се Гейтс, все едно предпочиташе да загуби Конър Лиъри, след като се натъпче доволно.

Ребус не се съмняваше, че Конър би се чувствал по същия начин.

Единият от пушеците отвън беше доктор Кърт. Ребус отиде при него.

— Опитах да ти се обадя — каза Кърт, — но вече беше тръгнал насам.

— Професор Девлин ме залови.

— Така каза и той. Струва ми се, че той долови някаква връзка между теб и Конър.

Ребус само кимна бавно с глава.

— Беше доста болен, знаеш — продължи Кърт с онзи сух глас, който винаги звучеше като диктовка. — След като ти ни остави тази вечер, той говореше за теб.

Ребус се изкашля.

— Какво каза?

— Каза, че понякога мислел за теб като за покаяние. — Кърт тръсна пепелта от цигарата си във въздуха. Синя светлинка освети лицето му за момент. — Смееше се, когато говореше за това.

— Той беше приятел — отвърна Ребус. А вътре в себе си добави „и аз го изоставих“. Беше отхвърлил толкова приятелства в живота си,

предпочитайки собствената си компания, стола до прозореца в полутъмната стая. Понякога си въобразяваше, че им прави услуга на всички тях. Хората, с които беше близък в миналото, имаха навика да се нараняват, понякога дори да се убиват. Но това не беше същото. Не беше същото.

Замисли се за Джийн — накъде ли вървяха техните отношения. Беше ли готов да раздели себе си с някой друг? Да я допусне до своите тайни, до тъмната си страна? Не беше още сигурен. Онези разговори с Конър Лиъри представляваха нещо като изповеди. Пред свещеника той вероятно се разкриваше повече, отколкото пред всеки друг преди това — съпруга, дъщеря, любими жени. А сега и той си отиде... Горещо на небето, може би, въпреки че без всякакво съмнение би причинил огромен хаос там. Щеше да спори с ангелите, да търси бира „Гинес“ и сериозни опоненти.

— Добре ли си, Джон? — Кърт протегна ръка и го докосна по рамото.

Ребус бавно поклати глава, стиснал очи. Отначало Кърт не го разбра, затова се наложи Ребус да повтори думите си:

— Не вярвам, че има живот след смъртта.

И това беше най-ужасното от всичко. Този живот се оказваше единственото, което човек има. Нямаше никакво изкупление след това, никакъв шанс да изтриеш миналото и да започнеш отново.

— Всичко е наред — каза Кърт, видимо непривикнал с ролята на утешител, а ръката, която докосна Ребус — по-скоро свикнала да изважда човешки органи от зейналите рани. — Ще се справиш.

— Така ли? — каза Ребус. — Тогава няма справедливост на този свят.

— Ти знаеш това по-добре, отколкото аз.

— О, знам го със сигурност. — Ребус пое дълбоко въздух и въздъхна. Усещаше потта под ризата си, а нощният въздух го караше да потреперва от студ. — Ще се оправя — каза той тихо.

— Разбира се. — Кърт допуши цигарата си и я смачка в тревата с тока на обувката си. — Както Конър обичаше да казва: „Въпреки слуховете за противното, ти си от страната на ангелите“. — Той свали ръката си от рамото на Ребус. — Без значение дали ти харесва, или не.

Доналд Девлин се приближи забързан.

— Дали да не поръчам няколко таксита?

Кърт го погледна.

— И какво ти каза Санди?

Девлин свали очилата си и ги избърса.

— Каза ми да не бъда толкова „скапано прагматичен“. — После сложи очилата си отново.

— Аз съм с колата — каза Ребус.

— Чувстваш ли се добре да шофираш? — попита Девлин.

— Да не би да съм изгубил шибания си баща! — избухна Ребус.

След което започна да се извинява.

— Всички сме превъзбудени — каза Девлин, за да отклони извиненията. После свали очилата си и започна да ги бърше отново, сякаш светът никога не можеше да се разкрие достатъчно ясно пред него.

[1] Дума със същия начин на изписване като бюст в английския език се употребява жаргонно в смисъл на „надрусване“ с наркотици. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — Плей феър — играй честно. — Б.пр. ↑

[3] Слонча — „Наздраве!“ на ирландски келтски език. Самият отец Лиъри е ирландец, ако се съди по името му. — Б.пр. ↑

[4] Думата „кинг“ означава „крал“ на английски. — Б.пр. ↑

[5] Една от най-големите станции на лондонското метро, важен транспортен възел. — Б.пр. ↑

[6] Има се предвид Робърт Луис Стивънсън — известен шотландски писател. — Б.пр. ↑

Във вторник, в 11 ч. преди обяд Шивон Кларк и Грант Худ започнаха да работят по Виктория стрийт. Те тръгнаха с колата към моста Джордж IV, забравили, че Виктория стрийт е еднопосочна улица. Грант тегли една майна на знака „Влизането забранено“ и се присъедини към пъплещия трафик при светофарите на пресечката с Лон Маркет.

— Просто паркирай встрани до тротоара — предложи Шивон.

Той поклати глава.

— Защо?

— Движението в момента направо е безнадеждно. Няма смисъл да влошаваме нещата.

Тя се засмя.

— Винаги ли караш по правилата, Грант?

Той я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

Той замълча и само се шмугна при сигнала за ляв завой, като пресече пътя на три коли, чакащи на светофара. Шивон не се съдържа и се усмихна. Той караше състезателен тип кола, но всичко това беше фасада, зад която се криеше едно учтиво момче.

— Ходиш ли с някого в момента? — попита тя, когато светлините се смениха.

Той обмисли отговора си.

— В момента не — отговори Грант накрая.

— По едно време си мислех, че ти и Елън Уайли...

— Работехме заедно по един случай! — възрази той.

— Добре, добре. Просто изглеждаше, че вие двамата сте гаджета.

— Е, излизахме известно време.

— Точно това имам предвид. И какъв беше проблемът?

Лицето му почервения.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто си мислех дали разликата в ранга не е изиграла някаква роля. Някои мъже не могат да го приемат.

— Защото тя е сержант-детектив, а аз съм просто детектив ли?

— Да.

— Отговорът е „не“. Никога дори не съм си и мислил за това.

Стигнаха до колелото пред „Хъб“. Пътят надясно водеше към Замъка, но те завиха наляво.

— Къде отиваме? — попита Шивон.

— Ще караме наляво по Уест Порт. С малко късмет ще намерим къде да паркираме на Грасмаркет.

— И се обзалагам, че ще си купиш билетче за паркиране от автомата.

— Освен ако ти не искаш тази чест.

Шивон изсумтя.

— Мога да мина и без това — отговори тя.

Намериха място за паркиране и Грант пусна няколко монети в автомата, после взе билета и го постави отвътре на предното стъкло.

— Половин час достатъчно ли е? — попита той.

Тя сви рамене.

— Зависи какво ще открием.

Минаха край пъба „Последната капка“, известен с факта, че тук на бесилката на Грасмаркет през един от периодите в историята на града са се люлеели телата на екзекутираните престъпници. Виктория стрийт се извиваше стръмно, като достигаше до моста Джордж IV, а от двете ѝ страни имаше много барчета и магазини за сувенири. На другия край на улицата пъбовете и клубовете явно доминираха. Едно от заведенията беше едновременно кубински бар и ресторант.

— За какво се замисли? — попита Шивон.

— Не бих казал, че има твърде много статуи, освен ако не попаднем на някоя на Кастро.

Отидоха до края на улицата, после се върнаха. От едната страна имаше три ресторанта, заедно с магазин за млечни произведения и един друг, където не се продаваше нищо друго, освен четки и шнурове. Първата им спирка беше „Пиер Виктоар“. През прозореца Шивон видя, че вътре е почти празно, без някаква по-специална украса. Въпреки това влязоха, но не си направиха труда да се представят. Няколко секунди по-късно бяха отново въвн на тротоара.

— Първия го проверихме, остават още два — каза Грант. Не звучеше обнадежден.

Следващото място се наричаше „Грейн Стор“ и за него се минаваше през една врата и нагоре по стълбите. Масите бяха приготвени за обяд. Нямахме никакви статуи.

Когато излязоха отново на улицата Шивон повтори загадката. „Кралицата вечеря добре пред бюста“. Тя бавно поклати глава.

— Може би нещо грешим.

— Тогава единственото, което ни остава, е да изпратим друг имейл с молба към Куизмастър да ни окаже помощ.

— Не мисля, че е от този тип хора.

Грант сви рамене.

— Може ли на следващото място поне да прием чаша кафе? Тази сутрин пропуснах закуската.

Шивон изцъка с език.

— А какво би казала майка ти за това?

— Ще реши, че съм се успал. Тогава ще ѝ обясня, че това е, защото съм стоял до късно през нощта, опитвайки се да реша този шибан пъзел. — Той направи пауза. — И че някой ми е обещал да ми купи закуска...

Последната им спирка се казваше ресторант „Блю“. Той обещаваще „световна кухня“, но изглеждаше съвсем традиционно, когато влязоха — старо лакирано дърво, малко прозорче, през което почти не достигаше светлина до тесния интериор. Шивон се огледа, но не видя нищо друго, освен ваза с цветя.

Тя се обърна към Грант, който посочи към виеща се стълба.

— Има и втори етаж.

— Мога ли да помогна? — попита сервитьорката.

— След малко — успокой я Грант.

Той последва Шивон по стълбите нагоре. Една малка стая водеше до друга. Когато влезе във втората Шивон въздъхна. Грант, който вървеше след нея, си помисли най-лошото. После я чу да казва „Бинго“ и в същия момент видя бюста. Беше на кралица Виктория, висок около осемдесет сантиметра, от черен мрамор.

— По дяволите — ухили се той. — Разгадахме загадката!

Той изглеждаше готов да я прегърне, но тя се отмести към бюста. Той беше поставен на квадратен постамент, с колони от двете страни и

притиснат като в сандвич от масите наоколо. Шивон огледа всичко наоколо, но не видя нищо друго.

— Аз ще се погрижа за нея — каза Грант.

Той хвана Виктория за прическата и я вдигна от постаментата.

— Извинете — чу се глас зад тях. — Има ли някакъв проблем?

Шивон плъзна ръката си под бюста и извади сгънато листче хартия. Погледна с ликуващ поглед към Грант, който се обърна към сервитьорката.

— Два чая, ако обичате — инструктира я той.

— С две бучки захар за него — добави Шивон.

Седнаха на най-близката маса. Шивон държеше бележката за едното ъгълче.

— Мислиш ли, че ще намерят някакви отпечатъци? — попита тя.

— Струва си да се провери.

Тя стана и отиде до подноса с приборите в ъгъла, и се върна с нож и вилица. Сервитьорката едва не изтърва чашите им, при мисълта, че клиентите ѝ се канят да обядват върху лист хартия.

Грант взе чашите от сервитьорката и ѝ благодари. После се обърна към Шивон.

— Какво пише?

Но Шивон вдигна глава към сервитьорката.

— Намерихме това там отдолу — каза тя — като посочи към бюста.

Сервитьорката кимна.

— Имате ли някаква представа как може да се е озовало там?

Сервитьорката поклати глава. Приличаше на малко изплашено животно. Грант се опита да я успокои.

— Ние сме от полицията — каза той.

— Има ли някаква възможност да разговаряме с управителя? — добави Шивон.

След като сервитьорката излезе, Грант отново повтори въпроса си.

— Виж сам — отговори Шивон, като обърна листа към него, използвайки ножа и вилицата.

— „В 4 Скотс Лоу звучи скъпо.“

— Това ли е? — попита той.

— И ти виждаш каквото и аз.

Той се почеса по главата.

— Не е никак много, а?

— И предишния път беше така.

— Разполагахме с повече, отколкото сега.

Тя го гледаше как разбърква захарта в чая си.

— Ако Куизмастър е поставил тази загадка тук...

— Той е местен — опита се да отгатне Грант.

— Или това, или някой местен му помага.

— И той познава този ресторант — заяви Грант, като се огледа.

— Не всеки, който се осмели да влезе, ще си направи труда да се качи тук горе.

— Смяташ, че може да е редовен посетител?

Грант сви рамене.

— Погледни какво има наблизно — Централната библиотека и Националната библиотека. Учените и книжните пльхове са големи любители на загадките.

— Умно. А и музеят не е далеч.

— И съдът... и парламентът... — усмихна се той.

— За момент си помислих, че можем да стесним кръга.

— Не е изключено — отвърна тя, като вдигна чашата си като за тост. — Да прием за нас, че все пак решихме първата загадка.

— Колко ли още ни остават, докато стигнем до Хелбанк?

Шивон се замисли.

— Предполагам, че това зависи от Куизмастър. Каза ми, че това е четвъртият етап. Ще му изпратя имейл, когато се върнем, само за да го уведомя.

Тя постави листа хартия в торбичката за доказателства. Грант отново се захвана със загадката.

— Кое е първото, което ти идва на ум? — попита тя.

— Опитвам се да си спомня един от надписите на стената в началното училище. Беше в тоалетната на момчетата. — Той го написа на хартиената салфетка — „B4IP“.

Шивон го прочете на глас и се усмихна.

— „Преди да пишкам“^[1] — повтори тя. — Мислиш, че B4 може да означава това ли?

Той сви рамене.

— Би могло да бъде и част от адрес.

— Или координати...? — погледна я той. — От карта?

— Но коя именно?

— Може би останалата част от загадката ще ни подсказе. Как е твоето Скотс Лоу^[2]?

— От изпитите мина известно време.

— Същата история. Дали няма някаква дума на латински за „скъпо“, нещо свързано с правото?

— Библиотеката е винаги на разположение — предложи тя. — С огромна книжарница до нея.

Той погледна часовника си.

— Ще отида да доплатя за престоя на паркинга — каза той.

Ребус седеше на бюрото с пет листа хартия пред себе си. Всичко останало беше преместил на пода — папки, меморандуми, какво ли не. В службата беше тихо — повечето от смяната бяха отишли на Грейфилд Скуеър за брифинг. Едва ли щяха да му благодарят за препятствията, издигнати от него в тяхно отсъствие. Сега, в средата на пътеката между бюрата се намираха неговият монитор на компютъра и клавиатурата, а до тях — поставките с входящата поща.

А на бюрото му лежаха пет живота. Пет жертви, вероятно. Най-младата — Керълайн Фармър. Изчезнала едва 16-годишна. Тази сутрин най-накрая успя да се свърже с майка ѝ. Труден за провеждане разговор.

— О, боже, да не би да има нещо ново? — внезапно разцъфналата надежда остана попарена от неговия отговор. Но той откри каквото трябваше. Керълайн никога не се беше появила отново. В началото имало няколко недоказани твърдения, че са я виждали, след като публикували снимката ѝ във всички вестници. Но оттогава — нищо.

— Миналата година се преместихме — каза майка ѝ. — Това означаваше да опразним спалнята ѝ...

Но в продължение на четвърт век преди това, размишляваше Ребус, стаята на Керълайн я е очаквала със същите постери по стените, същите тийнейджърски дрехи от началото на 70-те години, прилежно сгънати в скрина.

— По онова време те изглежда си мислеха, че сме ѝ направили нещо — продължи майката. — Имам предвид нас, нейното собствено семейство.

Ребус не искаше да каже „най-често в това е замесен или бащата или някой чичо, или братовчед“.

— После се захванаха с Рони.

— Приятелят на Керълайн ли? — опита се да отгатне Ребус.

— Да, едно обикновено момче.

— Бяха ли се разделили?

— Знаете какви са тийнейджърите.

Тя сякаш говореше за неща, станали преди седмица-две. Ребус не се съмняваше, че спомените са останали живи, винаги готови да изтормозят съня ѝ, събудането ѝ.

— Свалиха ли подозренията от него?

— Отказаха се от него, да. Но след това той вече не беше същият, а семейството му се премести. Пишеше ми в продължение на няколко години.

— Госпожо Фармър.

— Сега съм госпожа Колкуон. Джо ме напусна.

— Съжалявам.

— Аз не.

— Имаше ли...? — Той спря. — Извинете, не е моя работа.

— Никога не говореше много за случилото се — беше всичко, което тя каза.

Ребус се зачуди дали бащата на Керълайн не е успял да го преживее по някакъв начин, за разлика от майката.

— Въпросът ми може да ви прозвучи странно, госпожо Колкуон, но градинката в Дънфърмлин имаше ли някакво значение за Керълайн?

— Аз... не съм сигурна какво имате предвид.

— Нито пък аз. Просто имаше нещо, което привлече вниманието ми, и се чудехме, дали може да има някаква връзка с изчезването на дъщеря ви.

— За какво става въпрос?

Той не очакваше тя да приеме ковчега в парка като добра вест, затова прибегна до старото изпитано клише: „На този етап нямам право да разкривам подробности“.

По телефонната линия последва мълчание в продължение на няколко секунди.

— Тя обичаше да се разхожда в парка.

— Сама?

— Понякога. — Нещо я пристегна в гърлото. — Да не сте открили нещо?

— Не това, което си мислите, госпожо Колкуон.

— Изровили сте тялото ѝ, нали?

— Нищо подобно.

— Тогава какво? — изпищя тя.

— Нямам право...

Тя затвори телефона. Ребус впери поглед в слушалката, после направи същото.

В тоалетната напписка лицето си с вода. Очите му бяха сиви и подпухнали. Миналата вечер, след като напусна „Сърджънс Хол“, той подкара колата към Портобело и паркира пред къщата на Джийн. У тях беше тъмно. Понечи да отвори вратата на колата, но се спря. Какво щеше да ѝ каже? За какво е дошъл? После затвори вратата възможно най-тихо и остана там, с изгасени двигател и светлини, с тихата музика на Джими Хендрикс — „Горящата среднощна лампа“.

Когато отиде в участъка, един от цивилния персонал току-що беше пристигнал с огромен кашон документи. Ребус ги отвори и погледна вътре. Кашонът не беше пълен и до половината. Той извади най-горната папка и се зачете в напечатания етикет: „Пола Дженифър Гиъринг (по баща Матиъсън), дата на раждане 10.04.1950 г., починала на 06.07.1977 г.“. Удавянето в Неърн. Ребус седна, придърпа стола си напред и започна да чете. Двайсет минути по-късно, докато си записваше поредната бележка, пристигна Елън Уайли.

— Извинявай, че закъснях — каза тя, като си съблече палтото.

— Явно имаме различни представи за началото на работния ден — отвърна той.

Уайли се изчерви, като си спомни какво му беше казала вчера, но когато погледна към него, той се усмихваше.

— Какво има? — попита тя.

— Нашите приятели на север излязоха много добри.

— Пола Гиъринг?

Ребус кимна.

— Била е на 27. От четири години имала брак с мъж, който работел на петролна платформа в Северно море. Хубава къща в покрайнините на града. Без деца. Работела на половин ден в магазинче за вестници и списания... Вероятно, по-скоро за да има някаква компания, отколкото от финансова необходимост.

Уайли се приближи към бюрото му.

— Отхвърлили ли са възможността за престъпление?

Ребус посочи бележките си.

— Никой никога не могъл да го обясни, според това, което досега съм прочел. Не приличала на човек, способен да извърши самоубийство. Не ни помага и фактът, че нямат никаква представа от коя част на брега точно е влязла всъщност във водата.

— Докладът на патолозите?

— Тук е. Можеш ли да се свържеш с Доналд Девлин, да видим дали може да ни отдели малко време?

— Професор Девлин?

— Именно него срещнах случайно вчера. Съгласи се да направи проучвания на аутопсиите за нас. — Той не й спомена нищо за истинските обстоятелства по включването на Девлин, как Гейтс и Кърт му бяха отказали.

— Номерът му трябва да е в материалите по делото — каза Ребус. — Той е един от съседите на Филипа Балфур.

— Знаем. Видя ли сутрешния вестник?

Тя го извади от чантата си и отвори на една от вътрешните страници. Фотопортрет — човекът, когото Девлин видял пред жилището в деня преди изчезването на Филипа.

— Може да бъде всеки — каза Ребус.

Уайли кимна в знак на съгласие. Къса тъмна коса, прав нос, тесни очи и тънки устни.

— Става отчайващо, нали? — каза тя.

Сега дойде ред и на Ребус да се съгласи. Пускането на фотопортрет в медиите, особено толкова общ като този, си беше знак на отчаяние.

— Свържи се с Девлин — помоли той.

— Да, сър.

Уайли взе вестника със себе си, седна на едно от свободните бюра и леко разтърси глава, сякаш се беше оплела в някаква паяжина.

После вдигна телефона и се подготви за първия разговор през поредния дълъг ден.

Ребус се върна към материалите, които четеше, но не за дълго. Пред очите му изплува едно име — името на един от полицейските служители, участвали в разследването в Неърн.

Инспектор, носещ фамилията Уотсън.
Фермера.

— Извинявам се, че ви притеснявам, сър.

Фермера се усмихна и потупа Ребус по гърба.

— Вече няма нужда да ме наричаш „сър“, Джон.

Той направи знак на Ребус да мине пред него в хола. Това представляваше бивша ферма, южно от околоръстното шосе. Отвътре стените бяха боядисани в бледозелено, а мебелите — от 50-те и 60-те прекрасни години. Една от стените беше извита така, че кухнята оставаше отделена от всекидневната единствено от барплот за закуска и трапезария. Масата за хранене лъщеше. В кухнята също беше чисто и подредено, а по решетката на камината нямаше никакво петънце и наоколо не се виждаха никакви мръсни чинии или тенджери.

— Искаш ли кафе? — попита Фермера.

— Предпочитам малко чай.

Фермера се изкикоти.

— Моето кафе винаги те е плашело, нали?

— Към края започна да го правиш по-добре.

— Сядай. Ей сега идвам.

Но Ребус предпочете да обиколи всекидневната. Шкафове с остъклени врати, а зад тях — порцеланови изделия и пластики. Семейни снимки в рамки. Ребус разпозна две измежду тях, които доскоро украсяваха кабинета на Фермера. Килимът беше почистен с прахосмукачка, а по огледалото и телевизора нямаше и прашинка. Ребус се приближи към френските прозорци и погледна към неголямата градина, завършваща със стръмен, затревен насип.

— Прислужницата май е минавала днес, а? — извика той.

Фермера отново се засмя, като постави подноса с чая на барплота.

— Обичам по малко да се занимавам с домакинската работа — отвърна той. — Откакто Арлийн почина.

Ребус се обърна и погледна към снимките в рамки. Фермера и съпругата му на сватба, на някакъв плаж в чужбина, на събиране с внуците. Фермера сияещ, винаги с леко отворена уста. Съпругата му — малко по-сдържана, може би една глава по-ниска от него и два пъти по-лека. Беше починала преди няколко години.

— Може би това е моят начин да си спомням за нея — каза Фермера.

Ребус кимна.

— Да запазиш спомените си.

Зачуди се дали дрехите ѝ все още стояха в гардероба, а бижутата ѝ — в кутийка на тоалетната масичка...

— Как се справя Гил?

Ребус се приближи към кухнята.

— Раздава го тежко — отвърна той. — Нареди ми да отида на медицински преглед и си спечели омразата на Елън Уайли.

— Гледах пресконференцията — призна Фермера, докато оглеждаше подноса дали не е забравил нещо. — Гил изобщо не даде възможност на Елън Уайли да се окопити.

— Съвсем умишлено — добави Ребус.

— Възможно е.

— Странно е, като не сте с нас, сър. — Ребус натърти на последната дума.

Фермера се усмихна.

— Благодаря ти за тези думи, Джон! — Той отиде при чайника, тъй като водата беше започнала да завира. — И все пак, предполагам, че това посещение не е само от сантименталност.

— Не. Става въпрос за случай, по който сте работили в Неърн.

— Неърн? — повдигна вежди Фермера. — Това е някъде преди двайсетина години. Отидох там от Уест Лотиан. Тогава бях в Инвърнес.

— Да, но сте отишли в Неърн, за да проверите някакво удавяне.

Фермера се замисли.

— О, да — каза той накрая. — Как се казваше тя?

— Пола Гиъринг.

— Гиъринг — точно така! — Той щракна с пръсти, за да не изглежда, че е забравил. — Но трупът вече беше накълцан и изсушен, нали... Извинявай за израза.

— Не съм толкова сигурен, сър. — Ребус гледаше как Фермера налива вода в чашите за чай.

— Добре, дай да отнесем тези неща в хола и ще можеш да ми разкажеш всичко, свързано със случая.

И така, Ребус разказа цялата история отново — куклата във Фолс, после мистерията на Артърс Сийт и поредицата удавения и изчезвания през периода от 1972 до 1995 г. Носеше изрезките от вестниците със себе си и Фермера ги разгледа внимателно.

— Изобщо не знаех за куклата на плажа в Неърн — призна той. — Тогава вече се бях върнал в Инвърнес. Що се отнася до мен, смъртта на Гиъринг изглеждаше напълно ясна.

— Никой не е направил връзката по онова време. Тялото на Пола е било изхвърлено на брега на четири мили от града. Ако някой изобщо е мислил за това, най-вероятно го е приел като някакъв мемориал за нея. — Той спря. — Гил не е убедена, че съществува връзка.

Фермера кимна.

— Тя мисли как би се приело това от съда. Всичко, с което разполагаш, са съвпадения.

— Знам.

— И все пак... — Фермера се облегна назад. — Доста интересна верига от съвпадения.

Ребус облекчено отпусна рамене. Фермера забеляза движението му и се усмихна.

— Лоши времена, а, Джон? Успях да се пенсионирам точно преди да ме убедиш, че си се натъкнал на нещо.

— Бихте могли да поговорите с Гил, да я убедите в обратното.

Фермера поклати глава.

— Не мисля, че ще ме чуе. Тя е шефът сега... И знае прекрасно, че моята беше дотук.

— Звучи малко грубичко.

Фермера го погледна.

— Но знаеш, че въпреки това е истина. Тя е човекът, когото трябва да убедиш, а не някакъв старец у дома с чехли.

— Вие сте само с десетина години по-възрастен от мен.

— Надявам се, че ще доживеееш момента, Джон, когато ще разбереш, че на шейсет е много по-различно отколкото на петдесет. Може би идеята за медицинския преглед не е чак толкова лоша, а?

— Дори и ако знам какво ще ми кажат ли? — Ребус вдигна чашата и доизпи чая си.

Фермера отново взе изрезката, свързана със случая в Неърн.

— Какво искаш да направя?

— Казахте, че случаят е приключен. Може ли да помислите отново, дали нещо не е било пропуснато тогава — каквото и да е, без значение колко дребно или привидно инцидентно. — Той замълча. — Освен това исках да ви попитам дали не знаете какво се е случило с куклата.

— Но нали разбра, че куклата е нещо съвсем ново за мен.

Ребус кимна.

— Искаш всичките пет кукли, нали? — попита Фермера.

Ребус се съгласи.

— Това може да е единственият начин да докажа връзката между тях.

— Искаш да кажеш, че онзи, който е оставил първата през 1972 г. е оставил и една за Филипа Балфур?

Ребус кимна отново.

— Ако някой може да го направи, това си ти, Джон. Винаги съм вярвал в твоя остър нюх и вироглавие, както и в неспособността ти да слушаш началниците си.

Ребус постави чашата си обратно на чинийката.

— Ще го приема като комплимент — каза той. Огледа отново стаята, докато се приготвяше да стане и се сбогува, когато изведнъж го осени някаква мисъл. Тази къща оставаше единственото нещо, което Фермера контролираше сега. Той внасяше ред в нея, по начин, по който би контролирал Сейнт Ленардс. И ако някога загубеше желанието или способността си да поддържа реда тук, тогава щеше да легне и да умре.

— Това е безнадеждно — каза Шивон Кларк.

Прекараха почти три часа в Централната библиотека, последвани от похарчването на близо 50 лири в книжарницата за закупуване на карти и туристически справочници за Шотландия. Сега седяха в близкото кафе, разположили се на маса за шестима. Тя се намираще точно под прозореца в дъното на кафето и Грант Худ се любуваше на гледката към църковния двор на Грейфрайърс и Замъка.

Шивон го погледна.

— Изключи ли се?

Той не откъсваше очи от прозореца.

— Понякога е необходимо.

— Е, благодаря ти за подкрепата — думите ѝ прозвучаха по-раздразнено, отколкото очакваше.

— Най-доброто, което човек може да направи — продължи той, без да обръща внимание на спомени. — Има дни, когато кръстословиците ми се опъват. Тогава не си напрегам мозъка до полудяване. Просто оставям кръстословицата настрана и се връщам към нея по-късно. И често откривам как един-два отговора веднага ми идват наум. Въпросът е в това — обърна се той към нея, — че мислите на човек забиват в една посока, и накрая не може да види всички алтернативи.

Той стана, отиде до масичката, където държаха вестниците, и се върна с последния брой на „Скотсмен“.

— Питър Бий — каза той и сгъна вестника така, че най-отгоре остана кръстословицата от последната страница. — Той обича криптограми, но не разчита на анаграми, за разлика от някои други.

Той ѝ подаде вестника и тя забеляза, че Питър Бий е името на съставителя на кръстословицата.

— 12 водоравно — каза Грант, — ме накара да търся името на някакво древно римско оръжие. В крайна сметка се оказа анаграма.

— Много интересно — отговори Шивон, като хвърли вестника на масата върху половин дузина пътеводители.

— Просто се опитвам да обясня, че понякога човек трябва да прочисти мозъка си за известно време и да започне отначало.

Тя го изгледа ядосано.

— Искаш да кажеш, че сме пропилили половината от деня си ли?

Той сви рамене.

— Е, много благодаря! — Тя стана и се запъти към тоалетната. Там се надвеси над мивката и се загледа в нейната бяла лъскава повърхност. Знаеше, че Грант е прав. Но не можеше да махне с ръка като него. Тя самата поиска да играе тази игра и играта я беше увлякла. Зачуди се, дали Флип Балфур е била обсебена по същия начин. Ако е стигала до задънена улица, дали е искала помощ. Шивон си напомни, че трябва да разпита приятелите и семейството на Флип за играта. Никой не беше споменавал досега за това в десетките разпити, но и защо ли би го направил? За тях това е било вероятно само някакво развлечение, една компютърна игра. Нищо, което заслужава внимание...

Гил Темплър ѝ беше предложила поста „връзки с обществеността“, но едва след като измисли ритуалното унижение на Елън Уайли. Усещането, че е отхвърлила предложението от чувство за солидарност с Уайли би било приятно, но то нямаше нищо общо с истината. Самата Шивон се страхуваше, че това стана по-скоро под влиянието на Джон Ребус. Работеше с него вече няколко години и започваше да разбира силните му страни, както и слабостите. И когато се стигнеше до това, подобно на много други полицейски служители, тя предпочиташе независимия подход и искаше да бъде като него. Но шефовете ѝ не бяха на същото мнение. Там имаше място само за един Ребус, а собственият ѝ напредък междувременно зависеше единствено от нея. Е, и това щеше да я изпрати направо в лагера на Гил Темплър — щеше да изпълнява разпорежданията, да застава зад мнението на шефката си, и никога нямаше да предприема рискове. И така, напълно безопасно, щеше да продължава да расте в служебната йерархия... Инспектор, после може би началник на полицейското управление към 40-та си година. Сега разбираше, че Гил я е поканила на онази вечеря, за да ѝ покаже как стават нещата. Създаваш подходящите приятелства и се грижиш за тях. Проявяваш търпение и наградите не закъсняват. Един урок за Елън Уайли и един съвсем друг — за нея.

Тя се върна обратно и видя как Грант Худ довърши кръстословицата и захвърли вестника обратно, като се облегна на стола си и небрежно пъкна писалката в джоба си. Едва се съдържаше да не гледа към съседната маса, където някаква самотна любителка на кафето се възхищаваше на изпълнението му, хвърляйки погледи над книгата с меки корици, която четеше.

Шивон тръгна към масата.

— Мислех, че вече си я решавал? — каза тя като кимна към вестника.

— Вторият път е по-лесно — отговори той. — Защо се усмихваш така?

Жената отново се беше зачела в книгата си, нещо от Мюриъл Спарк.

— Просто се сетих за една стара песен — отговори Шивон.

Грант я погледна, но тя нямаше намерение да му обяснява, затова той протегна ръка и докосна кръстословицата.

— Знаеш ли какво е омоним?

— Не, но звучи доста грубо.

— Това е, когато една дума звучи като друга дума, постоянно ги използват в кръстословиците. В днешната също има един, който сега ме накара да се замисля.

— За какво?

— За нашата последна загадка. „Звучи скъпо“. Мислехме за „скъпо“ в смисъл на нещо скъпоструващо или любимо, нали така?

Шивон кимна.

— Но би могло да бъде и омоним, който звучи по същия начин.

— Трудно следя мисълта ти. — Тя обаче сви единия си крак и седна върху него, след което се наведе наред, видимо заинтересована.

— Възможно е думата, която търсим да не е „скъпо“, а „елен“^[3].

Тя се намръщи.

— Така стигаме до „В4 Скотс Лоу елен“, така ли?

— На мен ли така ми се струва, или сега загадката има още по-малко смисъл отпреди.

Той сви рамене и отново насочи вниманието си към прозореца.

— Щом така казваш.

Тя го плесна по крака.

— Стига де!

— Само ти ли имаш право да се майтапиш?

— Извинявай.

Грант я погледна. Тя отново се усмихваше.

— Така е по-добре — каза той.

— И така... нямаше ли някаква история откъде е дошло името на Холируд? За един от древните крале, който стрелял с лъка си по

някакъв елен?

— Кажи ми да ти кажа.

— Извинете. — Гласът дойде от съседната маса. — Случайно чух разговора ви. — Жената остави книгата на масата. — Става въпрос за Дейвид I, живял през XII век.

— Нима? — каза Шивон.

Жената не обърна внимание на тона й.

— Кралят бил на лов, когато един елен го повалил на земята. Той посегнал да го хване за рогата, но еленът изчезнал и кралят открил, че вместо рогата му, държи в ръцете си кръст. Холируд означава „свещен кръст“. Дейвид видял в това знак от Бога и построил абатството Холируд.

— Благодарим ви — каза Грант Худ.

Жената кимна и се върна към книгата си.

— Хубаво е да срещнеш образован човек — добави той, за радост на Шивон. Тя присви очи и сбръчка носа си. — Значи е възможно да има нещо общо с двореца Холируд.

— Една от стаите може да се нарича В4 — каза Шивон. — Както при стаите в училище.

Той забеляза, че тя не говори сериозно.

— Може да има някаква връзка между шотландското право (Скотс Лоу) и Холируд — тогава ще се получи още една „кралска“ връзка, подобно на Виктория.

Шивон разгърна ръцете си.

— Възможно е — съгласи се тя.

— Това, което трябва да направим, е да си намерим приятелски настроен юрист.

— Някой от прокуратурата ще свърши ли работа? — попита Шивон. — Ако е така, може би познавам подходящия човек...

Прокуратурата се намираше в нова сграда на Чеймбърс стрийт, точно срещу музейния комплекс. Грант изтича до Грасмаркет да пусне още монети в автомата на паркинга, въпреки възраженията на Шивон, че ще им излезе по-евтино да ги глобят.

Тя тръгна напред, за да разпита къде да намерят Хариет Браф. Юристката и този път беше облечена в костюм от туид със сиви

чорапи и черни обувки без токчета. Въпреки това Шивон не можа да не забележи добре оформените ѝ глезени.

— Скъпо мое момиче, това е прекрасно. — Браф пое ръката на Шивон и започна да я стиска като водна помпа. — Просто прекрасно.

Шивон забеляза, че гримът на по-възрастната жена по-скоро служеше да подчертае бръчките и гънките на кожата ѝ, като така образуваше ярка обвивка на лицето ѝ.

— Надявам се, че не ви безпокоя — започна Шивон.

— Ни най-малко. — Стояха във фоайето на сградата, пълно с пристави и юристи, представители на охраната, и разтревожени семейства.

Някъде тук се определяше нечия вина или невинност, раздаваха се присъди.

— За някое дело ли си тук?

— Не, просто имах един въпрос и си помислих дали няма да можете да ми помогнете.

— С удоволствие.

— Става въпрос за бележка, която намерих. Възможно е да има някаква връзка с един от разследваните случаи, но в нея явно е използван някакъв код.

Очите на юристката се разшириха.

— Колко вълнуващо — ахна тя. — Хайде да седнем някъде и ще ми разкажеш всичко.

Намериха свободна пейка и се разположиха. Браф прочете бележката през полиетиленовата обвивка. Шивон я наблюдаваше как мърда устните си, а веждите ѝ се сбръчкаха.

— Съжалявам — каза тя накрая. — Може би контекстът на историята ще ми помогне.

— Става въпрос за разследване, свързано с изчезването на едно момиче — обясни Шивон. — Смятаме, че тя може да е участвала в някаква игра.

— И трябва да решите това, за да достигнете следващото ниво? Колко любопитно.

Грант Худ пристигна, като дишаше тежко. Шивон го представи на Хариет Браф.

— Нещо? — попита той.

Шивон само поклати глава. Той погледна към юристката.

— В4 не означава ли нещо в шотландското право? Някакъв параграф или раздел?

— Скъпо мое момче — засмя се Браф, — може да има стотици примери, но всички те ще бъдат по-скоро 4В, отколкото В4. Като общо правило ние първо използваме цифрите.

Худ кимна.

— Тоест, би било „параграф 4, подраздел В“?

— Точно така.

— При първата загадка — добави Шивон, — имахме кралска връзка. Отговорът беше Виктория. Чудехме се дали тази няма нещо общо с Холируд. — Тя обясни причините и Браф отново погледна бележката.

— Е, вие двамата сте по-умни от мен — призна тя. — Възможно е мисленето ми на юрист да е прекалено буквално.

Тя протегна ръка да предаде бележката на Шивон, но после я върна обратно.

— Чудя се, дали изразът „Скотс Лоу“ (шотландско право) не е поставен с цел да ви заблуди.

— Какво имате предвид? — попита Шивон.

— Ако целта на тази загадка е нарочно да бъде неясна, тогава онзи, който я е писал, би трябвало да има паралелно мислене.

Шивон погледна към Худ, но той само сви рамене. Браф сочеше към бележката.

— По времето, когато се разхождах из планините, научих нещо — каза тя, — и това е, че думата „Лоу“ на шотландски означава „хълм“...

Ребус се свърза по телефона с управителя на хотел „Хънтингтауър“.

— Дали не е някъде из складовете? — попита той.

— Не съм сигурен — отвърна управителят.

— Бихте ли погледнали? Евертуално да поразпитате дали някой не знае нещо.

— Може да е изхвърлена по време на някой от ремонтите.

— Подобно положително отношение направо ме кара да цъфтя, господин Балънтайн.

— Може би човекът, който го е намерил...

— Той казва, че го е предал.

Ребус вече се беше обадил в „Куриер“ и разговарял с репортера, отразявал случая. Журналистът прояви любопитство и Ребус призна за появата на друг ковчег в Единбург, но подчерта, че някаква евентуална връзка между двата би представлявала „най-дългия скок в историята“. Последното нещо, което искаше, беше медиите да започнат да душат наоколо. Репортерът му даде името на човека, чието куче бе намерило ковчега. С няколко разговора Ребус достигна до него, за да научи единствено, че той оставил ковчега в „Хънтингтауър“ и повече не се сетил за него.

— Е — отговори управителят на хотела. — Не искам да обещавам...

— Уведомете ме веднага, след като го намерите — прекъсна го Ребус, като повтори името си и телефонния номер.

— Въпросът е спешен, г-н Балънтайн.

— Ще направя каквото мога — въздъхна управителят.

Ребус прекъсна разговора и погледна към другото бюро, където Елън Уайли седеше с Доналд Девлин. Девлин беше облечен с друга стара жилетка, този път — с повечето копчета на нея. Те двамата се опитваха да издирят доклада от аутопсията, свързан с удавянето в Глазгоу. По изражението на лицето на Уайли си личеше, че нямат много късмет. Седящият до нея Девлин постоянно се навеждаше към Елън, докато тя говореше по телефона. Може би само се опитваше да разбере какво става, но Ребус виждаше, че на Уайли това не й харесва. Тя тайничко се опитваше да премести стола си, извиваше тялото си с рамото и гърба към патолога. Засега избягваше да погледне към Ребус.

Той си записа нещо за „Хънтингтауър“, после вдигна отново телефона. Издирването на ковчега от Глазгоу изглеждаше още по-трудно. Репортерката, отразявала случая, се беше преместила. Никой от отдел „Новини“ не можеше да си спомни нищо за него. Накрая дадоха на Ребус номера на дома на свещеника и той се обади на преподобния Мартин.

— Имате ли някаква идея какво е станало по-нататък с ковчега? — попита Ребус.

— Мисля, че журналистката го взе — отговори преподобният Мартин.

Ребус му благодари и се свърза отново с вестника, където в крайна сметка можеше да разговаря с главния редактор, който искаше да чуе версията на самия Ребус. Затова се наложи да му обясни за „ковчегата от Единбург“ и как работи за отдела на „Смелите“.

— Къде точно е намерен ковчегът от Единбург?

— Близо до Замъка — весело каза Ребус. Почти виждаше как главният редактор си води бележки и обмисля дали да не се опита да разплете историята.

След още минута-две свързаха Ребус с отдел „Кадри“, откъдето му дадоха оставения от журналистката адрес. Тя се казваше Джени Гейбриъл, а адресът се оказа в Лондон.

— Отиде да работи за един от „големите чаршафи“ — заяви ръководителят на отдела. — Нещо, което Джени винаги е искала.

Ребус излезе и си купи кафе, пасти и четири вестника — „Таймс“, „Телеграф“, „Гардиън“ и „Индипендънт“. Той ги прелисти всичките и прегледа издателските карета, но не намери името на Джейн Гейбриъл. Това не го притесни, обади се на всеки един от тях и попита за нея. При третия опит от централата му казаха да изчака. Той погледна към мястото, където Девлин пръскаше трохи от пастите по бюрото на Уайли.

— Свързвам ви.

Най-сладките думи, които Ребус беше чувал през деня. Отсреща някой вдигна слушалката.

— Отдел „Новини“, Джени Гейбриъл, ако обичате — каза Ребус.

— На телефона.

Отново дойде време да си изпее урока.

— Боже мой — каза репортерката накрая, — това беше преди цели двайсет години!

— Там някъде — съгласи се Ребус. — Едва ли пазите куклата още.

— Не.

Ребус помръкна.

— Когато се преместих на юг, я дадох на един приятел. Той винаги я беше харесвал.

— Има ли някакъв начин да ме свържете с него?

— Изчакайте, ще ви дам номера му... — Последва пауза.

През това време Ребус си играеше с химикалката. Даде си сметка, че почти не знае как работи този механизъм. Пружина, обвивка, пълнител... Можеше да я разглоби, после да я сглоби отново, но от това нямаше да стане по-умен.

— Всъщност той е в Единбург — каза Джени Гейбриъл, после му даде номера.

Приятелят ѝ се казваше Доминик Ман.

— Много ви благодаря — каза Ребус и затвори.

Доминик Ман не си беше вкъщи, но телефонният секретар му даде номер на мобилен телефон. Някой се обади отсреща.

— Ало?

— С Доминик Ман ли говоря...? — Ребус отново се настрои на подходящата вълна. Този път стигна до желанния резултат. Ковчегът все още беше у Ман, който можеше да се отбие до Сейнт Ленардс по-късно през деня.

— Много ще ви бъда благодарен за това — каза Ребус. — Как сте запазили такова странно нещо през всичките тези години...?

— Планирах да го използвам в една от моите композиции.

— Композиции ли?

— Аз съм художник. Или поне бях. Сега ръководя галерия.

— Рисувате ли още?

— От дъжд на вятър. Но в крайна сметка не съм използвал ковчега. Можеше да го боядисам, да го увия в бинтове и да го продам на някой колекционер.

Ребус благодари на художника и затвори телефона. Девлин беше приключил с пастата си. Уайли обаче остави своята настрани и сега старецът гледаше към нея. Ковчегът от Неърн се оказа по-лесен за издирване — два телефонни разговора доведоха Ребус до желанния резултат. Някакъв репортер му обеща, че ще извърши известни проучвания, след което му позвъни и му даде номера на друг човек от Неърн, който на свой ред поразпитал наоколо и открил ковчега в навеса на свой съсед.

— Искате ли да ви го изпратя по пощата?

— Да, ако обичате — отговори Ребус. — Чрез куриерска служба. — Той се замисли дали да не изпрати кола, но бюджетът нямаше да позволи. По темата вече хвърчаха разни меморандуми.

— А пощенските разходи?

— Сложете данните си вътре и аз ще се погрижа да ви изплатят разноските.

Другият отсреща се замисли.

— Предполагам, че няма да имам проблем. Ще трябва да ви се доверя?

— Ако не можете да се доверите на полицията, тогава на кого.

Ребус затвори телефона и отново погледна към бюрото на Уайли.

— Нещо ново? — попита той.

— Бавно вървим напред — отвърна тя, а в гласа ѝ се чувстваше умора и раздражение.

Девлин стана, като трохите се изсипаха от скута му на пода и попита къде е „онова място“. Ребус го упъти. Девлин тръгна, но спря пред Ребус.

— Не мога да ви опиша какво удоволствие ми доставя това.

— Радвам се, че все пак някой е доволен, професоре.

Девлин постави пръст на ревера на сакото на Ребус.

— Мисля, че сте в стихията си.

Той се усмихна и излезе от стаята. Ребус отиде до бюрото на Уайли.

— По-добре изяж тази паста, ако не искаш да ти се лигави.

Тя обмисли предложението, после разчупи пастата на две и пъкна половината в устата си.

— Имам резултат за куклите — каза ѝ той. — Две — издирени, с възможност за още една.

Тя отпи от кафето, за да разкара пастата по хранопровода си.

— Тогава се справяш по-добре от нас. — Уайли погледна към другата половина от пастата, после я хвана и я изхвърли в кошчето. — Нищо лично — заяви тя.

— Професор Девлин ще бъде много нещастен.

— Точно това искам.

— Той е тук, за да ни помага, забрави ли?

Тя го изгледа злобно.

— Той вони!

— Така ли?

— Не си ли забелязал?

— Не бих казал.

Тя го погледна, все едно че този коментар говореше много за него. После раменете ѝ увиснаха.

— Защо ме поиска? От мен няма никаква полза. Всички онези репортери го видяха. Всички го знаят. Да не си приятел на инвалидите или какво?

— Дъщеря ми е инвалид — отвърна той тихо.

Лицето ѝ почервеня.

— Господи, нямах предвид...

— Но за да отговоря на твоя въпрос — единственият човек тук, който изглежда има проблем с Елън Уайли, е самата Елън Уайли.

Тя притисна ръка към лицето си, сякаш искаше да отблъсне нахлуващата в него кръв.

— Кажи го на Гил Темплър — каза тя накрая.

— Гил сгрещи. Но това не е краят на света.

Телефонът му иззвъня. Той тръгна обратно към бюрото си.

— Разбра ли? — попита Ребус.

След като тя кимна, той се обърна и вдигна слушалката. Обаждана се от „Хънтингтауър“. Бяха намерили ковчега в някакъв килер, използван за загубени вещи. 2–3 чадъра от няколко десетилетия, очила, шапки, сака, палта и фотоапарат.

— Невероятни работи има там долу — заяви господин Балънтайн. Но Ребус се интересуваше единствено от ковчега.

— Можете ли да го изпратите с куриерска служба? Ще се погрижа да ви изплатят...

Когато Девлин се върна, Ребус вече беше по следите на ковчега от Дънфърмлин, но този път удари на камък. Никой — нито местната преса, нито полицията, не знаеха какво се е случило с него. Ребус получи няколко обещания, че ще поразпитат, но не разчиташе много на това. Бяха изминали близо трийсет години; едва ли щеше да се появи.

На другото бюро Девлин тихо пляскаше с ръце, докато Уайли свърши поредния си разговор. Тя погледна към Ребус.

— Докладът за смъртта на Хейзъл Гибс пътува насам — каза тя.

Ребус впери очи в нея, после кимна и бавно ѝ се усмихна. Телефонът му отново иззвъня. Този път беше Шивон.

— Отивам да говоря с Дейвид Костело — каза тя. — Ако нямаш нещо друго.

— Мислех, че си се комбинирала с Грант.

— Полицейски началник Темплър го хвана за няколко часа.

— Така ли? Може би се кани да му предложи твоята работа за връзки с обществеността.

— Не разрешавам да се заяждаш с мен. Идваш ли, или не?

Костело беше в апартамента си. Когато им отвори вратата той изглеждаше изплашен. Шивон го успокои, че не носят лоши новини. Той не й повярва.

— Може ли да влезем, Дейвид? — попита Ребус.

Костело го погледна за пръв път, после бавно кимна. Ребус видя, че той носи същите дрехи, както при последното му посещение, а всекидневната не беше почиствана оттогава. Освен това, младежът си пускаше брада, но изглежда се чувстваше неловко и я потриваше с пръст.

— Има ли изобщо някакви новини? — попита той, като се тръшна на съвместното легло, докато Ребус и Шивон останаха прави.

— Някои детайли — отговори Ребус.

— Но вие не можете да влизате в подробности, нали? — Костело помръдваше на мястото си в желанието си да се успокои.

— Всъщност, Дейвид — намеси се Шивон, — именно детайлите или поне част от тях са причината за нашето идване тук. — Тя му подаде лист хартия.

— Какво е това? — попита той.

— Първата загадка от една игра. Игра, в която мислим, че е участвала и Флип.

Костело се наведе напред и разгледа бележката отново.

— За каква игра става въпрос?

— Нещо, което е намерила в Интернет. Води се от някой, наречен Куизмастър. Решаването на всяка една загадка води играча към следващо ниво. Флип е била на ниво, наречено Хелбанк. Възможно е да го е решила, не знаем.

— Флип? — Костело звучеше скептично.

— Никога ли не си чувал за това?

Той поклати глава.

— Не ми е казвала нито дума. — Той погледна към Ребус, но Ребус се беше зачел в някаква книга със стихове.

— Тя проявяваше ли интерес към игрите като цяло? — попита Шивон.

Костело сви рамене.

— Типичните за след вечеря. Нали знаете — загадки, сричкови ребуси и други подобни.

— Но не и фентъзи, така ли? Или ролеви игри?

Той бавно поклати глава.

— И нищо по Интернет?

Дейвид отново потърка брадата си.

— Това е ново за мен. — Той премести погледа си от Шивон към Ребус и обратно. — Сигурни ли сте, че става въпрос за Флип?

— Абсолютно сигурни — заяви Шивон.

— И смятате, че това има нещо общо с изчезването ѝ?

Шивон само сви рамене и погледна към Ребус, чудейки се дали има да добави нещо. Но Ребус беше зает със собствените си мисли. Припомняше си какво каза майката на Флип Балфур за Костело, за това как той настроил Флип срещу семейството ѝ. А на въпроса на Ребус — защо, тя отвърна: „Защото е такъв“.

— Интересна тема е тази — каза той, като размаха книгата. Това беше по-скоро памфлет с розови корици и графични илюстрации. После изрецитира няколко реда:

*Човек не умира, защото е лош,
умира, защото го има.*

Ребус затвори книгата и я остави.

— Никога не съм се замислял за това преди — каза той, — но е вярно. — После замълча, за да запали цигара. — Спомняш ли си, когато разговаряхме, Дейвид? — Той всмука дима и помисли да предложи пакета на Костело, който обаче поклати глава. Половината уиски от бутилката беше изчезнала, както и недопитите половин дузина кутии светла бира. Ребус ги видя на пода, близо до кухнята, заедно с чаши, чинии и вилици, и опаковките от храна за вкъщи. Тогава реши, че Костело не пие, но може би щеше да се наложи да промени мнението си.

— Попитах те, дали Флип може да се е запознала с някой, а ти твърдеше, че тя би ти казала. Каза, че тя не може да задържа нещата в себе си.

Костело кимаше.

— И въпреки това, стигаме до игра, в която е участвала. При това, съвсем нелесна игра, с много пъзели и игра на думи. Възможно е да е имала нужда от помощ.

— Тогава не я е получила от мен.

— И никога не е споменавала Интернет или някой, наречен Куизмастър?

Той поклати глава.

— Кой е той, все пак, този Куизмастър?

— Не знаем — призна Шивон. Тя беше се приближила към рафтовете с книги.

— Но той трябва да се появи, нали?

— Точно това искаме. — Шивон вдигна войничето-играчка от лавицата. — Това сякаш е част от някаква игра?

Костело обърна глава към нея.

— Така ли?

— Ти не играеш ли?

— Дори не съм сигурен откъде се е появила.

— Но е участвала във войните — констатира Шивон, изучавайки счупения мускет.

Ребус погледна към мястото, където се намиреше компютърът на Костело — лаптоп — включен и в очакване. До него имаше купчина учебници, както и на пода под принтера.

— Ти самият не ползваш ли Интернет, Дейвид? — попита той.

— Не го ли ползват всички?

Шивон се насили да се усмихне и върна войничето на мястото му.

— Инспектор Ребус продължава да се бори с електрическите пишещи машини.

Ребус разбра целта ѝ — опитваше се да накара Костело да се отпусне, като използваше Ребус за комична фигура.

— За мен — каза той, — Интернетът е нещо, от което трябва да се пазим, така както вратарят на „Милан“ защитава вратата си.

Това накара Костело да се усмихне.

„Защото е такъв.“

Но какъв беше Дейвид Костело всъщност? Ребус започваше да се чуди.

— Ако Флип е пазила това в тайна от теб, Дейвид — намеси се Шивон, — възможно ли е да е криела и други неща?

Костело кимна отново. Той продължаваше да мърда на походното легло, сякаш никога повече нямаше да се успокои.

— Може би изобщо не съм я познавал — съгласи се той. После отново разгледа загадката. — Разбрахте ли какво означава това?

— Шивон я реши — призна Ребус. — Но това само я доведе до втора загадка.

Шивон му подаде копие от втората бележка.

— Изглежда още по-безсмислена от първата — каза Костело. — Наистина не мога да го повярвам за Флип. Това изобщо не е характерно за нея. — Той подаде бележката обратно.

— А какво ще кажете за другите ѝ приятели? — попита Шивон. — Някой от тях обича ли игри, пъзели?

Костело впери очи в нея.

— Мислите, че някой от тях би могъл...?

— Чудя се само дали е възможно Флип да е потърсила помощ от друг човек.

Костело се замисли.

— Няма от кого — каза той накрая. — Някой от тези, за които се сещам.

Шивон взе втората бележка от него.

— А какво ще кажете за тази? — попита Дейвид. — Имате ли представа какво означава?

Тя отново погледна загадката, за кой ли път.

— Не — призна тя. — Все още не.

След това Шивон закарва обратно Ребус в Сейнт Ленардс. През първите няколко минути мълчаха. Движението беше натоварено. Вечерният пиков час изглежда започваше по-рано с всяка изминала седмица.

— Какво мислиш? — попита Шивон.

— Че щяхме да стигнем по-бързо, ако вървахме пеша.

Тя очакваше подобен отговор.

— Твоите кукли в онези ковчези са доста добра изработка, нали?

— Доста странна игра, ако ме питаш.

— Същото като да водиш състезание по Интернет.

Ребус кимна, но не каза нищо.

— Не ми се иска да съм единствената, която вижда връзка между двете — добави Шивон.

— Имаш предвид моя отдел ли? — опита се да отгатне Ребус. — И все пак съществува такава възможност, нали?

Шивон кимна на свой ред.

— Ако всичките кукли имат връзка помежду си.

— Трябва ни време — каза Ребус. — Междувременно няма да ни е излишно да научим някои подробности от миналото на господин Костело.

— Изглеждаше ми достатъчно непресторен. Спомни си лицето му, когато ни посрещна на вратата. Той беше ужасен, че нещо се е случило. И освен това, проучванията за него вече са направени, нали?

— Това не означава, че не сме пропуснали нещо. Ако си спомням правилно, с това се занимаваше Хай-Хоу Силвърс, а той е толкова мързелив, че си мисли, че мързелът е олимпийски спорт. — Той леко се извърна към нея. — А ти?

— Най-малкото се опитвам да си придавам вид, че върша нещо.

— Питам какво ще правиш сега?

— Мисля да се прибирам. Край на работния ден.

— Съветвам те да внимаваш — полицейски началник Темплър обича служителите й да работят пълни осем часа.

— В такъв случай тя ми е длъжница, както и на теб. Кога за последен път си работил само осем часа?

— През септември 1986 г. — отговори Ребус и се усмихна.

— Как вървят нещата с апартамента ти?

— Подмяната на инсталацията почти привърши. Сега е ред на бояджиите.

— Намери ли нещо подходящо, което да купиш?

Ребус поклати глава.

— Човърка те, нали?

— Щом искаш да продаваш, това си е твое решение.

Той я погледна кисело.

— Знаеш какво имам предвид.

— Куизмастър ли? — Тя обмисли отговора си. — Тази игра би ми харесала...

— Ако?

— Ако нямах усещането, че и на него му харесва.

— Това, че те манипулира ли?

Шивон кимна.

— А ако постъпва така с мен, значи е правил същото и с Филипа Балфур.

— Ти продължаваш да приемаш, че това е „той“ — каза Ребус.

— Само за удобство. — Чу се извънмяване на мобилен телефон.

— Моят — каза Шивон, когато Ребус посегна към джоба си.

Нейният беше включен в зареждащото устройство до радиото на колата. Шивон натисна един от бутоните и вграденият микрофон и говорител направиха останалото.

— О, без ръце! — констатира Ребус впечатлен.

— Ало? — високо каза Шивон.

— Детектив Кларк ли е?

Тя разпозна гласа.

— Господин Костело? Какво мога да направя за вас?

— Просто си мислех какво говорехте за игрите и т.н.

— Да?

— Познавам един човек, който се занимава с това. Той е по-скоро познат на Флип.

— Как се казва?

Шивон погледна към Ребус, но той вече беше готов с бележник и писалка в ръка.

Дейвид Костело каза името, но гласът му се губеше.

— Извинявайте — помоли Шивон, — бихте ли го повторили?

Този път и двамата чуха името високо и ясно: „Раналд Мар“. Шивон се намръщи, а устата ѝ повтаряше името безмълвно. Ребус кимна. Той знаеше много добре кой е Раналд Мар — бизнес партньорът на Джон Балфур, човекът, който ръководи банката на Балфур в Единбург.

В службата беше тихо. Полицаяте или си бяха тръгнали или бяха на срещи в Гейфилд Скуеър. Имаше и включени в патрулите, но сега

много по-малко. Вече почти нямаше кого да разпитват. Още един ден без никаква вест от Филипа и никакъв знак, че още е жива. Никакво движение по кредитните ѝ карти и банковата ѝ сметка. Никакви контакти с приятелите и семейството ѝ. Нищо. В участъка говореха, че Бил Прайд е изпаднал в пълно отчаяние, като захвърлил таблото с бележките си в канцеларията, така че хората трябвало да залягат, за да не ги удари. Джон Балфур създаваше допълнително напрежение, като даваше интервюта за медиите и критикуваше липсата на прогрес по делото. Главният началник на полицията беше поискал доклад от заместника си, което означаваше, че заместникът започва да диша във врата на всички. Поради отсъствието на нови улики, те продължаваха да разпитват хората за втори или трети път. Всички бяха раздразнени и изнервени. Ребус се опита да се обади на Бил Прайд за Гейфилд, но не можа да се свърже. После набра номера на Голямата къща и поиска да разговаря с Клейвърхауз или Ормистън от Втори отдел на криминалното управление. Телефонът вдигна Клейвърхауз.

— Ребус е. Имам нужда от една услуга.

— И какво те кара да мислиш, че съм достатъчно глупав, за да се съглася?

— Въпросите ти винаги ли са толкова гадни?

— Върви да се шибаш, Ребус.

— Нищо по-хубаво от това, а междувременно майка ти ми се оплака, че вече не я обичаш. — Това беше единственият начин да се справиш с човек като Клейвърхауз — сарказъм до дупка.

— Права е. Аз съм едно гадно копеле, което ме връща към първия ми въпрос.

— Така ли? Тогава да ти го кажа по друг начин — колкото по-скоро ми помогнеш, толкова по-скоро ще мога да отида в кръчмата и да се напия като свиня.

— За бога, човече, защо не каза по-рано? Хайде, плюй!

Ребус се усмихна.

— Трябва ми една връзка.

— С кого?

— Полицията в Дъблин.

— За какво става въпрос?

— За гаджето на Филипа Балфур. Искам проверка на миналото му.

- Обзалагам се две към едно, че е той.
- Това е най-сериозната причина да ми помогнеш.
- Клейвърхауз се замисли.
- Дай ми петнайсетина минути и не мърдай от този номер.
- Ще бъда тук.

Ребус затвори и се облегна на стола си. После забеляза нещо в другия край на стаята. Старият стол на Фермера. Гил сигурно го е оставила, ако някой иска да го вземе. Ребус го придвижи до бюрото си и се настани удобно в него. Спомни си какво обясни на Клейвърхауз: „Толкова по-скоро ще мога да отида в кръчмата и да се напия като свиня“. Не че това беше нещо необичайно, но голяма част от него го искаше, искаше онази мъглява забрава, която само пиенето можеше да донесе. „Забрава“ — името на една от групите на Браян Огър. Някъде имаше техния първи албум — „Една по-добра страна“. В него имаше малко повече джаз за вкуса на Ребус. Телефонът иззвъня, той вдигна слушалката, но звъненето продължаваше — беше мобилният му. Измъкна го от джоба си и го постави до ухото си.

- Ало?
- Джон?
- Здравей, Джийн. Канех се да ти се обадя.
- Удобно ли е да разговаряме?
- Разбира се. Оня журналист досажда ли ти?

В този момент телефонът на бюрото му започна да звъни — най-вероятно Клейвърхауз. Ребус стана от стола на Фермера, прекоси стаята и излезе навън.

— Нищо, с което да не мога да се справя — заяви Джийн. — Извърших някои проучвания, както поиска. Опасявам се, че не открих много.

- Няма значение.
- Отне ми цял ден...
- Ще ги прегледам утре, ако нямаш нищо против.
- Утре е добре.
- Освен ако не си свободна тази вечер...?
- О — възкликна тя, после замълча. — Обещах на една приятелка да отида да я видя. Скоро си роди бебе.
- Това е хубаво.
- Съжалявам.

— Недей. Ще се видим утре. Можеш ли да дойдеш в участъка?

— Да.

Те се уговориха в колко часа и като приключи разговора, Ребус се върна в стаята на Криминалния отдел. Остана с чувството, че тя е доволна от него. Доволна, че я покани да се срещнат тази вечер. Именно това се надяваше да чуе — някакъв намек, че той продължава да се интересува от нея, че за него това не е само работа.

Или започваше да си въобразява.

След като се върна на бюрото си той се обади на Клейвърхауз.

— Много съм разочарован — заяви Клейвърхауз.

— Казах ти, че няма да се отделям от бюрото си и удържах на думата си.

— Тогава защо не вдигна телефона?

— Хванаха ме на мобилния.

— Някой, който означава повече за теб, отколкото аз? Сега наистина съм ранен.

— Обади се моят букмейкър. Дължа му двеста лири.

Клейвърхауз замълча за момент.

— Това доста ме развесели — каза той. — И така, човекът, с когото искаш да разговаряш, се казва Деклан Макманус.

Ребус се намръщи.

— Това не беше ли истинското име на Елвис Костело?

— Е, той очевидно го е дал на някой нуждаещ се.

Клейвърхауз продиктува на Ребус номера в Дъблин, заедно с кода за международно избиране.

— Съмнявам се, че ония циции в Сейнт Ленардс ще ти разрешат международен разговор.

— Ще трябва да попълня някои формуляри — съгласи се Ребус.

— Благодаря ти за помощта, Клейвърхауз.

— Сега ще отидеш ли да се насвяткаш?

— Това би било най-доброто. Не искам да съм в съзнание, когато букмейкърът ме намери.

— Прав си. Да пием за калпавите коне и доброто уиски.

— И обратното — добави Ребус и приключи разговора.

Клейвърхауз имаше право — главните телефони в Сейнт Ленардс бяха блокирани за международни разговори, но интуицията му подсказваше, че това не се отнася за полицейския началник.

Единственият проблем беше, че Гил си е заключила вратата. Ребус се замисли за секунда, после си спомни, че Фермера държеше резервен ключ за спешни случаи. Наведе се пред вратата на кабинета на Гил и повдигна ъгълчето на изтривалката. Бинго — ключът беше още там. Пъхна го в ключалката и влезе в кабинета ѝ, като затвори вратата след себе си.

Огледа новия ѝ стол, но реши да не сяда и се облегна на края на бюрото ѝ. От главата му не излизаше приказката за „Трите мечета“ — „Кой е седял на моя стол“ и „Кой се е обаждал от моя телефон?“.

След дълго звънене някой отсреща вдигна телефона.

— Може ли да говоря с... — той изведнъж осъзна, че не знае чина на Макманус — Деклан Макманус, ако обичате.

— За кого да предам? — В гласа на жената се усещаше онази прелъстяваща ирландска напевност.

Ребус си я представи с гарвановочерна коса и пълно тяло.

— Инспектор Джон Ребус, от полицията в Лотиан и Бордърс в Шотландия.

— Изчакайте, моля.

Докато чакаше, в мислите му нейното налято тяло се превърна в халба бавно наточена бира „Гинес“.

— Инспектор Ребус? — попита жив и енергичен глас.

— Инспектор Клейвърхауз от шотландското Криминално управление ми даде вашия номер.

— Това е изключително благороден жест от негова страна.

— Понякога просто не може да се сдържи.

— И какво мога да направя за вас?

— Не знам дали сте чували за случая, който разследваме тук — изчезнало момиче на име Филипа Балфур.

— Дъщерята на банкера ли? При нас вестниците постоянно пишат за това.

— Заради връзката ѝ с Дейвид Костело ли?

— Фамилията Костело е доста известна тук, инспекторе, нещо като част от социалната тъкан на Дъблин, би могло да се каже.

— Тогава по-добре от мен знаете причината, поради която ви се обаждам.

— Така ли?

— Искам да разбера малко повече за семейството. — Ребус започна да драска върху лист хартия. — Сигурен съм, че биографията им е безупречна, но бих се чувствал по-спокоен, ако имах някакви доказателства за това.

— Що се отнася до „безупречността“, не съм сигурен, че мога да ви дам гаранции.

— О?

— Всяко семейство си има своите кирливи ризи, нали?

— Предполагам.

— Бих могъл да ви изпратя и списък с кирливите ризи на семейство Костело. Какво ще кажете за това?

— Би било чудесно.

— Имате ли факс там?

Ребус продиктува номера на факса.

— Ще ви трябва и кода за международно избиране — предупреди той.

— Смятам, че ще се оправя. Колко конфиденциална остава тази информация?

— Доколкото зависи от мен — изцяло.

— Ще разчитам на вашата дума. Запалени ли сте по ръгбито, инспекторе?

Ребус имаше чувството, че трябва да отговори с „да“.

— Само като зрител.

— Искам да дойда до Единбург за Купата на шестте нации^[4]. Можем да се видим и да пийнем по едно.

— С удоволствие, нека да ви оставя няколко телефона — този път той издиктува номерата на служебния и мобилния си телефон.

— Непременно ще ви се обадя.

— Задължително. Дълга ви едно голямо малцово уиски.

— Ще ви го припомня, като дойда. — Последва пауза. — Всъщност не сте много запален по ръгбито, нали?

— Не — призна Ребус.

Последва смях.

— Но поне сте откровен и това е добро начало. Дочуване, инспекторе.

Ребус затвори телефона. Сети се, че и сега не знае какъв е чинът на Макманус или нещо друго за него. Когато погледна към

драсканиците, изпълнили листа хартия пред него, той откри, че е нарисувал половин дузина ковчези. Изчака двайсетина минути Макманус да му изпрати информацията, но факс апарата мълчеше.

Най-напред отиде в „Молтингс“, после в „Роял Оук“, преди да се отпрати към „Суонис“. По едно питие във всеки пъб, предшествано от халба „Гинес“. Отдавна не беше пил „Гинес“. Беше добра бира, но издуваше. Знаеше, че не може да изпие много от нея, затова превключи на светла бира и накрая чашка уиски „Лафрейг“ с капка вода. После взе такси до „Оксфорд Бар“, където унищожи последния останал сандвич с говеждо и цвекло, след което си поръча яйца по шотландски. Върна се отново към светлата бира. Имаше нужда от нещо, което да му разкара храната. Някои от редовните клиенти бяха там. В залата в дъното имаше някаква група студенти и посетителите отпред на бара почти не говореха, сякаш радостните звуци, идващи отгоре, звучаха като богохулство. Хари стоеше зад бара и очакваше с нескрито нетърпение студентската група, вдигаща тази шумотевица, да си тръгне. Когато изпращаха някой за поредния тур, Хари не спираше да коментира с реплики от типа: „Скоро ще си тръгвате... Ще отидете в някой клуб... Още е рано...“. Младежът с лъщящото, сякаш полирано лице, само се усмихваше глупаво, без да му обръща внимание. Хари поклащаше глава с отвращение. Когато младежът си тръгна с табла, натоварена с преливащи бири, един от постоянните посетители направи забележка на Хари, че си е изгубил красноречието. Последвалият порой от ругатни и обиди доказа обратното на всички останали.

Ребус дойде тук с напразното намерение да изтрие всички тези малки ковчези от съзнанието си. Той продължаваше да си ги представя, да ги вижда като работа на един и същ човек, на един убиец... и се чудеше дали няма още от тях да лежат загниващи някъде по голите хълмове, или напъхани в пукнатини, или превърнати в зловеща украса на градинските навеси на тези, които са ги открили... Артърс Сийт и Фолс и четирите ковчеза на Джийн. Той виждаше връзка между тях и това го изпълваше с ужас. Искам да ме кремират, помисли той, или може би да ме завържат на дърво, както правят аборигените. Всичко

друго, но не и между стените на някакъв сандък. Всичко друго, но не и това.

Когато вратата се отвори, посетителите обърнаха глави да видят новодошлия. Ребус се изпъна в желанието си да не изглежда изненадан. Беше Гил Темплър. Тя го видя веднага и се усмихна, докато разкопчаваше палтото си и сваляше шала си.

— Помислих си, че мога да те намеря тук — каза тя. — Опитвах да ти се обадя по телефона, но се свързах с телефонния секретар.

— Какво да ти взема?

— Джин и тоник.

Хари чу поръчката и вече приготвяше чашата.

— Лед и лимон? — попита той.

— Ако обичате.

Ребус видя как останалите на бара леко се извърнаха, за да осигурят на него и Гил някаква интимност, доколкото това беше възможно. Той плати за пиетието и видя как Гил отпи голяма глътка от него.

— Имах нужда от това — каза тя.

Ребус вдигна чашата си и каза „Наздраве“. После отпи. Гил се усмихваше.

— Извинявай — каза тя, — малко грубо от моя страна да нахълтвам така.

— Тежък ден ли?

— Имала съм и по-добри.

— И какво те води насам?

— Две неща. Както обикновено ти отново не си правиш труда да ме информираш как вървят нещата.

— Няма кой знае какво ново.

— Това означава ли, че сме стигнали до задънена улица?

— Не казах това. Просто ми трябва още няколко дни. — Той отново вдигна чашата си.

— Следва оня малък въпрос с посещението ти при лекаря.

— Да, знам. Ще отида, обещавам. — Той кимна към халбата с бира. — Между другото тази ми е първата за вечерта.

— Как ли пък не — измърмори Хари под носа си, докато сушеше чашите.

Гил се усмихна, без да отделя очи от Ребус.

— Как вървят нещата с Джийн?

Ребус сви рамене.

— Добре. Тя работи по историческата страна на въпроса.

— Ти харесваш ли я?

Сега Ребус погледна към Гил.

— Да не би сватовническите услуги да са станали безплатни?

— Просто се чудех.

— И си била целия този път дотук, за да ме попиташи?

— Преди време Джийн си имаше проблеми с един алкохолик, така се раздели със съпруга си.

— Тя ми каза. Не се тревожи за това.

Тя погледна към питието си.

— Как върви работата с Елън Уайли?

— Нямам оплаквания.

— Тя каза ли нещо за мен?

— Не. — Ребус свърши с питието си и даде знак, като поклати чашата си за следващото.

Хари започна да налива. Ребус се чувстваше неловко. Не му харесваше начина, по който се появи Гил тук — да се отбие ненадейно и да го свари неподготвен. Не му харесваше и това, че редовните посетители чуваха всяка тяхна дума. Гил изглежда усещаше неудобството му.

— Сигурно предпочиташ да водим този разговор в участъка, нали?

Той отново сви рамене.

— А ти? — попита той. — Харесва ли ти новата работа?

— Мисля, че ще се справя.

— Хващам се на бас. — Той посочи към чашата ѝ и предложи още едно.

Гил поклати глава.

— Трябва да тръгвам. Това беше едно набързо, преди да се прибера.

— И аз така. — Ребус демонстративно погледна часовника си.

— Колата ми е отвън...?

Ребус поклати глава.

— Искам да повървя, това ме държи във форма.

Хари едва не прихна зад бара.

Гил уви шала около врата си.

— Тогава може би ще се видим утре — каза тя.

— Знаеш къде е стаята ми.

Тя се огледа наоколо — стени с цвят на филтър на изпушена цигара, опушени снимки на Робърт Бърнс — и кимна.

— Да, знам.

После махна леко с ръка, като че ли се сбогува с целия бар и си тръгна.

— Това шефката ли беше? — опита се да отгатне Хари.

Ребус кимна.

— Стащи те, а? — продължи барманът.

Редовните посетители започнаха да се смеят. От стаята в дъното излезе поредният студент със списък на поръчката, надраскан на гърба на някакъв плик.

— Три светли — започна да рецитира Хари, — два лагъра, един джин с лимон и сода, две бири „Бекс“ и чаша сухо бяло вино.

Студентът погледна към бележката и после кимна доволно. Хари намигна на присъстващите.

— Може да са студенти, но не са единствените умни негодници тук.

Шивон седеше във всекидневната си и се взираше в съобщението на екрана на лаптопа. То дойде в отговор на имейла, който тя изпрати на Куизмастър, за да го уведоми, че в момента работи по втората загадка.

„Забравих да ти кажа — отсега нататък работиш за време. След 24 часа всяка следваща загадка става невалидна.“

Шивон започна да трака по клавиатурата: „Мисля, че трябва да се срещнем. Имам някои въпроси“. Тя натисна „Изпрати“, след което зачака. Отговорът му дойде веднага.

„Самата игра ще отговори на твоите въпроси.“

Тя продължи да пише: „Някой помагаше ли на Флип? Някой друг играе ли играта?“. Изчака няколко минути. Нищо. Отиде в кухнята и си наля още една половинка чаша чилийско червено вино, когато чу сигнала от лаптопа, че има съобщение. Тя се втурна обратно и разля част от виното по ръката си.

„Здравей, Шивон.“

Тя втренчи поглед в екрана. Адресът на изпратилия съобщението представляваше няколко цифри. Още преди да успее да отговори, компютърът ѝ каза, че има още едно съобщение.

„Там ли си? У вас свети.“

Тя замръзна на мястото си, а екранът сякаш започна да трепери. *Той беше тук! Отвън пред дома ѝ!* Тя отиде бързо до прозореца. Долу имаше паркирана кола с незагасени фарове. Алфата на Грант Худ. Той ѝ махна с ръка. Тя изруга и хукна към вратата, после се втурна надолу по стълбите и излезе пред сградата.

— Това ли е представата ти за шега? — изсъска тя.

Худ леко се надигна от седалката, онемял от реакцията ѝ.

— Току-що си разменяхме съобщения с Куизмастър — обясни тя. — Помислих те за него. — Тя замълча и присви очи. — Как точно направи това?

Худ вдигна мобилния си телефон.

— Това е специална услуга — обясни той, като гледаше глупаво. — Имам я от днес. Изпраца имейли, такива работи.

Тя грабна мобифона му и започна да го разглежда.

— Господи, Грант.

— Извинявай — каза той. — Исках само да...

Тя му върна телефона — знаеше прекрасно какво е искал той — да се изфука с най-новата си джунджурия.

— Какво правиш тук, все пак? — попита тя.

— Мисля, че намерих отговора на загадката.

Тя го погледна.

— Пак ли?

Той сви рамене.

— Как става така, че винаги чакаш до полунощ?

— Може би тогава мисля най-добре. — Той погледна нагоре към сградата. — Ще ме поканиш ли вътре, или ще правим безплатно шоу на съседите.

Тя се огледа. На няколко прозореца наистина се виждаха силуетите на надничащи глави.

— Влизай тогава — каза тя.

Когато се качиха, първата ѝ работа беше да провери лаптопа, но все още нямаше отговор от Куизмастър.

— Мисля, че си го изплашила — каза Худ, след като прочете диалога на екрана.

Шивон се тръшна на дивана и вдигна чашата си.

— И какво си ми приготвил тази вечер, Айнщайн?

— О, това прословуто единбургско гостоприемство — каза Худ като гледаше към чашата ѝ.

— Ти си с колата.

— Една чаша няма да ми навреди.

Шивон стана отново, като изсумтя в знак на протест и се запъти към кухнята. Худ се пресегна към чантата си и започна да вади карти и пътеводители.

— Какво е това там? — попита Шивон, като му подаде чаша и започна да налива. После седна, пресуши чашата си, напълни я отново и остави бутилката на пода.

— Сигурна ли си, че не те безпокоя? — Той я дразнеше, или поне се опитваше.

Но тя не беше в подходящото настроение.

— Казвай направо какво си открил.

— Ами... ако си абсолютно сигурна, че аз не... — Унищожителният ѝ поглед го накара да прекъсне изречението. Той наведе поглед към картите. — Замислих се за думите на юристката.

— Хариет? — намръщи се Шивон.

— Тя каза, че думата „Лоу“ понякога се употребява за хълм.

Худ кимна.

— „Скотс Лоу“ — изрецитира той. — Което означава, че може би търсим и за думата „Скотс“ някакво значение на шотландски.

— Което е...?

Худ разгъна лист хартия и започна да чете високо:

— Хълм, височини, било... — Той обърна листа към нея. — Речникът е пълен с такива.

Тя взе списъка от него и започна да го чете наум.

— Прегледахме всички карти — оплака се тя.

— Но не знаехме какво търсим. В някои от справочниците отзад има индекс на хълмове и планини. Остава да се провери какво има в квадрат В4 на всяка страница.

— И какво точно ще търсим?

— Еленов хълм, Еленово възвишение...

Шивон кимна.

— Ти приемаш, че изразът „звучи скъпо“, означава „елен“?

Худ отпи от виното.

— Допускам най-различни неща. Но така е по-добре от нищо.

— И не можеше да почака до сутринта.

— Не и когато Куизмастър изведнъж решава, че се състезаваме с времето.

Худ взе първия сборник с карти и започна да прелиства индекса.

Шивон го гледаше над чашата си.

Да, тя също мислеше по въпроса, но досега не знаеше, че времето за решаване на загадките може да е ограничено. Все още беше разтърсена от начина, по който той ѝ изпрати имейл по телефона. Чудеше се колко ли мобилен е Куизмастър. Тя му даде името си и града, в който работи. В днешно време, колко ли би го затруднило да намери адреса ѝ. Пет минути в Интернет вероятно щяха да се окажат достатъчни.

Худ изглежда не забелязваше, че тя продължава да го наблюдава.

„Може би той е по-близо, отколкото си мислиш, момиче“, каза си наум Шивон.

След около половин час тя пусна някаква музика. Попита Худ дали иска кафе. Той седеше на пода, облегал на дивана, с опънати напред крака. Беше разпънал някаква карта и изучаваше един от квадратите. Вдигна поглед към нея и премига срещу лампата.

— Наздраве — каза той.

След като се върна с кафето, тя му разказа за Раналд Мар. Лицето му придоби намръщено изражение.

— Държиш го в тайна, така ли?

— Реших, че може да почака до сутринта.

Отговорът ѝ очевидно не го удовлетворяваше и той пое кафето си, като изсумтя нещо подобно на „Благодаря“. Шивон почувства как гневът ѝ отново се надига. Това беше нейното място, нейният дом. Какво прави той тук все пак? Работата беше за канцеларията, а не за нейната всекидневна. Защо не ѝ се обади по телефона да ѝ предложи тя да отиде у тях? Колкото повече мислеше за това, толкова повече осъзнаваше, че изобщо не познава Грант. Беше работила с него и преди. Били са заедно на партита, ходили са да се черпят и да похапват. Струваше ѝ се, че той никога не е имал приятелка. В Сейнт Ленардс

някои от Криминалния отдел го наричаха „Джаджата“, правейки връзка с някакъв анимационен филм по телевизията. Той беше едновременно добър полицаи и в същото време — забавна фигура.

Те не си приличаха. Нямаха абсолютно нищо общо помежду си. И въпреки това, сега тя прекарваше свободното си време с него. И му позволяваше да превърне това свободно време в още работа.

Той вдигна друга книга с географски карти — Пътен атлас на Шотландия. На първата страница в квадрата В4 се намираше остров Ман. По някаква причина това я раздразни много — остров Ман дори не се намираше в Шотландия! На следващата страница в В4 бяха Долините на Йоркшир.

— По дяволите! — каза тя високо. — Тази скапана карта ме подлудява. — Тя прелисти на следващата страница, където в В4 беше отбелязан заливът Кинтайър, но на страницата след това погледът ѝ се спря на думите Лох Фел. Тя разгледа квадрата внимателно — магистралата М74 и градчето Мофат. Познаваше Мофат — местенце като от пощенска картичка с поне един добър хотел, където веднъж спря да обядва. В горната част на квадрата В4 забеляза малък триъгълник, който означаваше връх. Върхът се казваше Харт Фел. Висок 808 метра. Тя погледна към Худ.

— Думата „харт“ означава вид елен, нали?

Той стана от пода, приближи се и седна до нея.

— „Харт“ е елен рогач.

Той продължи да разглежда картата, а рамото му докосваше ръката на Шивон. Тя се опитваше да не реагира, но не ѝ беше лесно.

— Господи — каза той, — сякаш не стигаме до никъде.

— Но имаме някакви съвпадения — предложи тя.

Грант кимна.

— Квадрат В4. Думата „Фел“ е синоним на „Лоу“ и двете означават „хълм“. Рогачът е вид елен... — Той я погледна и поклати глава. — Не е просто съвпадение.

Шивон включи телевизора и натисна копчето за телетекста.

— Какво правиш? — попита Худ.

— Проверявам какво ще бъде времето утре. Нямам никакво намерение да изкачвам Харт Фел в някаква вихрушка.

Ребус се отби в Сейнт Ленардс и събра записките по четирите случая — Глазгоу, Дънфърмлин, Пърт и Неърн.

— Добре ли сте, сър? — попита го един от униформените.

— Защо да не съм?

Беше изпил няколко питиета. Е, и какво? Това не го правеше неспособен. Отвън го чакаше таксито. Пет минути по-късно той изкачваше стъпалата към апартаментата си. Още пет минути след това пушеше цигара, пиеше чай и отваряше първата папка. Седеше на стола си до прозореца, неговият малък оазис в центъра на хаоса. В далечината се чуваше някаква сирена — приличаше на линейка, препускаща по Мелвил Драйв. Разполагаше със снимки на четирите жертви, взети от вестниците. Те му се усмихваха черно-бели. Спомни си онази поетична фраза и осъзна общото между тях.

Те бяха умрели, защото са били живи.

Започна да забожда снимките една по една върху широка коркова дъска. Имаше и пощенска картичка, закупена от магазина в музея — три от намерените на Артърс Сийт ковчези в близък план, заобиколени от тъмнина. Обърна картичката и прочете: „Резбовани дървени фигури, облечени в плат, в миниатюрни ковчези, изработени от бор, част от група, намерена в ниша между скалите на Североизточните склонове на Артърс Сийт през юни 1836 г.“. Изведнъж го осени мисълта, че тогавашната полиция сигурно е участвала в разследването, което означаваше, че може би някъде са останали някакви документи. Каква ли е била организацията на полицията по онова време? Съмняваше се, че тогава е имало нещо като съвременните криминални отдели. Вероятно са се задоволявали с това да разглеждат очите на жертвите в търсене на образа на убиеца в тях. Не е било много по-различно от магическите ритуали, които представляваха една от теориите за появата на куклите. Дали магьосниците някога са упражнявали занаята си на Артърс Сийт? В днешно време, подозираше той, те сигурно щяха да развият някаква бизнес инициатива, свързана с това.

Той стана и си пусна музика — „Нощния пътешественик“ на Доктор Джон. После се върна на масата и запали нова цигара от старата. Димът залютя на очите му и той ги затвори. Когато ги отвори отново, всичко му изглеждаше замъглено. Сякаш снимките на четирите жени бяха скрити зад някакъв воал. Той примигна, разтърси глава и се опита да потисне умората си.

Събуди се след около два часа, така както беше заспал на масата, с глава полегнала върху ръцете му. Снимките също бяха там — тревожни лица, нахлули в съня му.

— Искан ми се да можех да ви помогна — каза им той и стана, за да отиде в кухнята. Върна се с чаша чай и я занесе до фотьойла до прозореца. Още една нощ си отиваше. Но защо ли не му беше весело?

[1] При произнасяне на „B4IP“ буква по буква се получава този израз. — Б.пр. ↑

[2] В превод „шотландско право“. — Б.пр. ↑

[3] И двете думи са омоними в английския език. — Б.пр. ↑

[4] Много популярен ръгби турнир с участието на Англия, Шотландия, Ирландия, Уелс, Франция и ЮАР — Б.пр. ↑

8

Ребус и Джийн Бърчил вървяха по Артърс Сийт. Беше хубава утрин, но духаше студен вятър. Някои хора смятаха, че Артърс Сийт прилича на лъв, който се готви за скок. Но на Ребус по-скоро му напомняше за слон или мамут с голяма, издута глава, извивка към врата и огромно туловище.

— Някога тук е имало вулкан — обясняваше Джийн, — също като Касъл Рок. После се появили фермите и кариерите, както и параклисите.

— Някои са идвали тук да търсят убежище, нали? — попита Ребус, в желанието си да й демонстрира знания.

Тя кимна.

— Тук са заточавали и длъжниците, докато си оправят нещата. Мнозина смятат, че мястото е кръстено на крал Артур.

— Искаш да кажеш, че не е?

Тя поклати глава.

— Името по-скоро е от келтски произход — „ARD-NA-SAID“, т.е. „Хълм на тъгата“.

— Доста весело наименование.

Тя се усмихна.

— Целият парк е пълен с такива — Скалата Амвон, Барутния ъгъл. — Тя го погледна. — Да не говорим за Полята на убийствата и Скалата на палача.

— Къде са те?

— Близо до езерото Дъдингстън и Невинната железница.

— Кръстили са я така, защото са използвали коне вместо влакове, така ли?

Джийн се усмихна отново.

— Възможно е. Съществуват и други теории — посочи тя към езерото. — Ребрата на Самсон. Там римляните са имали форт. — Джийн го погледна хитро. — Може би не си знаел, че те са стигнали толкова далеч на север?

Той сви рамене.

— Историята никога не е била моята сила. Знаем ли къде са намерени ковчезите?

— Източниците от онова време са доста неясни — „в Североизточния край на Артърс Сийт“ — пише в „Скотсмен“. В оголена скала. — Тя сви рамене. — Пребродила съм целия район, но никога не успях да намеря мястото. Другото, което твърди „Скотсмен“ е, че „ковчезите били в две групи“ — по осем във всяка и имало трета, току-що започната.

— Тоест, който го е правил е имал да добави още?

Тя уви якето около кръста си. Ребус имаше чувството, че не само вятърът я кара да потреперва. Мислеше за Невинната железница. В днешно време това беше място за разходки и колоездене. Преди около месец някой беше нападнат и обран там. Не вярваше тази история да развесели спътницата му. Можеше да ѝ разкаже също за самоубийствата и спринцовките, захвърлени от двете страни на пътя. Макар и да вървяха по една и съща пътека, мислите им се движеха в различни посоки.

— Историята е единственото, което мога да предложа — каза тя изведнъж. — Поразпитах, но никой не си спомни някой да е проявявал особен интерес към ковчезите, с изключение на случайни студенти или туристи. Известно време са били в частна колекция, преди да ги предадат на Дружеството на антикварите, което ги подарило на музея. — Тя сви рамене. — Не ти помогнах много, нали?

— В случай като този, Джийн, всичко е полезно. Ако не включва нещо, може да помогне да се изключат други неща.

— Имам чувството, че си го казвал и преди.

Беше негов ред да се усмихне.

— Възможно е, но това не означава, че не мисля така. Свободна ли си след това?

— Защо? — Тя си играеше с новата гривна — купената от Бев Додс.

— Ще занеса нашите ковчези от ХХ век на експерт. Малко история може да се окаже от полза. — Той замълча и се загледа към Единбург. — Господи, красив град, нали?

Тя го погледна изпитателно.

— Казваш го, защото мислиш, че искам да го чуя ли?

— Кое?

— Онази вечер, когато спрях на Северния мост, останах с чувството, че гледката не те впечатлява.

— Аз гледам, но невинаги виждам. Сега виждам. — Стояха на западния склон на хълма, откъдето не се виждаше дори половината град. Ребус знаеше, че ако се изкачи по-високо, оттам всичко ще се открие като на длан. Но това му стигаше засега — острите върхове на кулите и комините на Пентланд Хилс на юг и Фърт ъв Форт на север, а зад тях бреговата ивица на Файф.

— Може би тази гледка те впечатли — каза тя. После се усмихна, наведе се напред и се повдигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Може би е най-добре да се махаме оттук — каза тя тихо.

Ребус кимна. Не можеше да измисли какво да отговори, докато тя потрепери отново и каза, че ѝ става студено.

— Има едно кафе зад Сейнт Ленардс — предложи Ребус. — Аз черпя. Не от алтруизъм, както се досещаш, а защото искам една голяма услуга.

Тя изведнъж избухна в смях, плесна се по устата с ръка и започна да се извинява.

— Какво казах? — попита той.

— Просто Гил ме предупреди, че това ще се случи. Че ако се сближа с теб, трябва да бъда подготвена за „голямата услуга“.

— Наистина ли?

— Била е права, нали?

— Не съвсем. Искам от теб огромна, а не някаква голяма услуга...

Шивон беше облечена с яке, поло и пуловер шпиц от чиста вълна. Носеше стари, плътни джинси, с крачоли напъхани в чорапите до глезените. Беше излъскала старите си туристически обувки и те изглеждаха много добре. Не ги беше обувала от години, но не виждаше по-добра възможност да ги използва. Освен това на главата си имаше шапка с пискюл и носеше пакет, съдържащ чадър, мобилния ѝ телефон, бутилка вода и термос с подсладен чай.

— Сигурна ли си, че си взела всичко? — засмя се Худ.

Той беше с дънки и маратонки. Жълтият му анорак изглеждаше чисто нов. Обръщаше лицето си към слънцето и лъчите се отразяваха в слънчевите му очила. Паркираха колата в една отбивка. Наложиха се да изкачат някаква ограда, после леко наклонено поле, което изведнъж стана много стръмно. Теренът беше гол, с изключение на отделни храсти прецип и скалите.

— Какво мислиш? — попита Худ. — Един час до върха?

Шивон преметна раницата през рамо.

— С малко повече късмет.

Стадо овце се беше разположило до оградата. По нея минаваше бодлива тел, осеяна със снопчета сива вълна. Худ помогна на Шивон да се изкачи, след което сам прескочи оградата.

— Денят не е лош за подобно начинание — каза той, когато започнаха да се изкачват.

— Мислиш ли, че Флип го е направила сама?

— Не знам — призна Шивон.

— Не бих казал, че тя е такъв тип човек. Сигурно само щеше да погледне нагоре към върха и да се върне обратно при фолксвагена си.

— Само дете не е имала кола.

— Добра забележка. Тогава как би стигнала дотук?

Което също беше добър въпрос — те наистина се намираха в средата на едно „никъде“, без никакви градове наблизо и единствено някоя странна къща или ферма даваха признаци на живот. Бяха само на четиридесет мили от Единбург, но градът вече изглеждаше като някакъв далечен спомен. Шивон предположи, че оттук не минават почти никакви автобуси. Ако Флип е идвала дотук, тя непременно е имала нужда от помощ.

— Може би такси — каза тя.

— Това би било сума, която едва ли ще забравиш цял живот.

— Така е. — И все пак, независимо от призивите към обществеността и многото публикувани снимки на Флип във вестниците, никой таксиметров шофьор не се беше обадил.

— Възможно е да е използвала приятел, някой, до когото още не сме достигнали.

— Възможно е — но Худ звучеше скептично.

Тя забеляза, че той започна да диша тежко. Две-три минути по-късно той свали анорака, сгъна го и го пхна под ръката си.

— Не ми е ясно как може да носиш толкова неща — оплака се той.

Тя свали шапката от главата си и дръпна ципа на якето.

— Така по-добре ли е? — попита тя.

Той само сви рамене.

Накрая, на по-стръмния участък, те драцеха с ръце, докато краката им търсеха опора, а каменистата почва се ронеше и търкаляше под тях. Шивон спря за почивка, седна и повдигна колене, като заби петите си в земята. После отпи жадно от водата.

— Предаде ли се вече? — чу тя гласа на Худ на около три метра над себе си.

Предложи му бутилката, но той поклати глава и започна да се изкачва отново. Тя виждаше как потта блести в косите му.

— Грант, не сме дошли на състезание — провикна се Шивон, но той не отговори. След малко тя се обърна и тръгна след него. Той се отдалечаваше от нея. Край на екипната работа, помисли си тя. Той беше същият като много от мъжете, които познаваше — пълен с пориви, които сам не можеше да си обясни. Това беше по-скоро някакъв инстинкт, основна нужда, минаваща отвъд границите на рационалното.

Наклонът постепенно намаля. Худ се изправи с ръце на кръста и започна да се наслаждава на гледката, докато си почиваше. Шивон го настигна и му подаде бутилката с вода.

— Ето — каза тя.

Изглежда му се искаше да откаже, но накрая я взе и отпи глътка.

— Започва да се заоблачава. — Шивон се интересуваше повече от времето, отколкото от гледката. Облаците ставаха все по-гъсти и тъмни. Странно колко бързо можеше да се промени времето в Шотландия. Температурата сигурно беше паднала с 3–4 градуса, а може би и повече. — Възможно е да завали — каза тя.

Худ само кимна и ѝ подаде бутилката обратно.

Тя погледна часовника си и видя, че се катерят вече близо двайсетина минути. Това означаваше, че са на около петнайсет минути път от колата, ако се приеме, че надолу ще се движат по-бързо, отколкото нагоре. Тя погледна към върха и прецени, че ще им трябват още петнайсетина-двайсет минути, за да стигнат до него.

Худ шумно въздъхна.

— Добре ли си? — попита тя.

— Добро упражнение — каза той пресипнало. После започна да се изкачва отново. По гърба му се виждаха влажни петна от пот. Худ вероятно всеки момент щеше да се съблече и да остане само по тениска. Така и стана.

— Захладнява — предупреди го тя.

— Но на мен ми е топло — отговори той и завърза ръкавите на фланелата си около кръста.

— Поне си сложи анорака отгоре.

— Ще се сваря.

— Не, няма.

Той изглеждаше готов да спори, но после промени решението си.

Шивон отново вдигна ципа на якето си. Видимостта около тях намаляваше или заради ниските облаци, или от мъглата. Или някъде започваше да вали.

След около пет минути паднаха първите капки дъжд. Първо по-дребни, а после по-едри. Шивон отново нахлупи шапката си и видя как Грант си слага качулката. Вятърът се усилваше и брулеше лицата им. Грант загуби опора и се подпря на едното си коляно, като ругаеше. През следващите двадесетина стъпки той куцаше и държеше крака си с едната ръка.

— Искаш ли да спрем? — попита тя, въпреки че знаеше какъв отговор ще последва.

Мълчание.

Дъждът се усилваше, но в далечината небето започна да се прояснява. Нямаше да продължи дълго. Независимо от това, краката на Шивон бяха прогизнали, а дънките — залепнали. Маратонките на Грант жвакаха. Той беше превключил на автопилот, с празен поглед и единствената мисъл в главата — да достигне върха, каквото ще да става.

След като изкачиха и последната стръмнина, теренът стана равен. Бяха достигнали върха. Дъждът намаля. На 5–6 метра от тях имаше пирамида от камъни. Шивон знаеше, че понякога планинарите добавят по камък всеки път, когато приключат някакво изкачване. Сигурно така се беше появила и тази пирамида.

— Какво, тук няма ресторант? — каза Грант и приклепна, за да си поеме въздух.

Дъждът спря и сноп слънчеви лъчи раздели облаците и огря околните хълмове с жълта светлина. Той трепереше, целият прогизнал. Дъждът беше намокрил анорака и фланелата му и нямаше никакъв смисъл да ги облича сега. Цветът на дънките му беше станал още по-тъмно син от влагата.

— Има горещ чай, ако искаш — предложи Шивон.

Той кимна и тя му наля.

Грант отпи от чашата и продължи да разглежда каменната пирамида.

— Страх ли ни е от това, което ще намерим? — попита той.

— Възможно е да не намерим нищо.

Грант кимна в знак на съгласие.

— Върви погледни — каза ѝ той.

Тя зави капачката на термоса и се приближи към пирамидата, после я обиколи. Най-обикновена купчина камъни.

— Тук няма нищо — констатира Шивон. След това приклепна, за да я разгледа по-отблизо.

— Трябва да има — изправи се Грант на краката си и тръгна към нея. — Трябва да има.

— Ако е така, тогава е добре скрито.

Той стъпи с крак върху пирамидата, после леко я натисна и събори върха ѝ. Застана на колене и започна да рови с ръце из камъчетата. Лицето му беше изкривено, а зъбите — оголени. Скоро купчината камъни се оказа изцяло разместена. Шивон загуби интерес към нея и започна да се оглежда за други възможности, но не откри нищо. Грант пхна ръка в джоба на анорака си и извади двете полиетиленови торбички за доказателства, които носеше със себе си. Видя го как ги пхна под най-големия камък и се опитва да строи пирамидата отново. Стигна до някъде, но тя отново започна да се разпада.

— Остави я, Грант — предложи Шивон.

— Безполезна купчина лайна!

Тя не беше съвсем сигурна какво точно имаше предвид.

— Грант — каза Шивон тихо. — Времето пак започва да се разваля. Хайде да се връщаме.

На него сякаш не му се искаше. Седна на земята, изпъна краката си напред и се подпря на ръцете си зад гърба.

— Нещо сме сгрешили — едва не се заплака той.

Шивон гледаше към него и си мислеше, че трябва да го придума да се върнат обратно. Целият беше мокър, изстинал и отчаян. Тя клекна пред него.

— Имам нужда да бъдеш силен, Грант — сложи тя ръце на коленете му. — Ако загубиш самообладание, всичко е свършено. Нали сме екип, забрави ли?

— Екип — повтори той несъзнателно.

Шивон кимаше с глава.

— Затова, хайде да действаме като екип и да се омитаме от този гаден хълм.

Той гледаше ръцете ѝ. Протегна се към тях и ги обхвана с дланите си. Тя понечи да се изправи и го дръпна със себе си.

— Хайде, Грант! — и двамата станаха, но той не откъсваше очи от нея.

— Помниш ли какво ми каза? — попита той. — Когато се опитвахме да паркираме близо до Виктория стрийт?

— Какво?

— Попита ме, защо винаги трябва да играя по правилата...

— Грант... — Тя се опита да придаде на изражението си повече съчувствие, отколкото съжаление. — Хайде да не разваляме всичко — каза тя тихо, като се опита да измъкне ръцете си от неговите.

— Да разваляме какво? — попита той мрачно.

— Ние сме екип — повтори тя.

— Така ли?

Той я гледаше изпитателно и тя кимна. Продължи да кима и той бавно пусна ръцете ѝ. Шивон се обърна, за да тръгне надолу. Не беше изминала и пет крачки, когато Грант профуча покрай нея и полетя надолу по хълма като луд. Един или два пъти изгуби равновесие, но после се изправяше и продължаваше отново.

— О, само не и град! — извика тя в един момент.

Но наистина се оказа град — ледените зърна шибаха лицето на Шивон, докато тя се опитваше да настигне Грант. После той закачи анорака си на бодливата тел, когато прескачаше оградата, и го разпра. Докато помагаше на Шивон да се прехвърли, той псуваше с почервеняло от гняв лице. Влязоха в колата и останаха така цяла минута, за да си поемат въздух. Предното стъкло започна да се

изпотява и Шивон отвори страничния прозорец. Градушката беше спряла. Слънцето отново започваше да наднича през облаците.

— Шибано шотландско време — изруга Грант. — Тогава защо се чудим, че все не ни върви?

— Така ли е? Не бях забелязала.

Той изсумтя, но също се усмихна. Шивон го погледна с надеждата, че всичко между тях ще се оправи. Държеше се, все едно че нищо не се е случило там горе на върха. Тя съблече якето си и го захвърли на задната седалка. Грант също свали анорака си. От тениската му се вдигаше пара. Шивон извади лаптопа изпод седалката и включи мобилния си телефон към него.

Сигналът беше слаб, но щеше да свърши работа.

— Кажи му, че е гадно копеле — каза Грант.

— Не съм сигурна, че ще бъде очарован да го чуе. — Шивон започна да пише съобщение, а Грант се наведе, за да гледа.

„Току-що бях на Харт Фел. Никаква следа от следващата загадка. Нещо погрешно ли съм разбрала?“

Тя изпрати съобщението и зачака, като си наля чаша чай. Грант се опитваше да отлепи дънките от кожата си.

— Като тръгнем ще включа отоплението.

Шивон кимна и му предложи още чай. Той не отказа.

— В колко часа е срещата с банкера?

Тя провери часовника си.

— Имаме около два часа — достатъчно време да се приберем и преоблечем.

Грант погледна към екрана.

— Няма го, нали?

Шивон сви рамене и Грант запали колата. Пътуваха без да разговарят, а времето пред тях се проясняваше. Скоро стана ясно, че дъждът е бил само на върха, а при Инерлийтен пътят беше абсолютно сух.

— Чудя се, дали не трябваше да отидем дотам по шосе А701 — размишляваше Грант. — Изкачването по западната страна на хълма вероятно е по-късо като разстояние.

— Това вече няма значение — отговори Шивон. Виждаше, че в мислите си той още е на Харт Фел. Изведнъж лаптопът подаде сигнал за получено съобщение. Тя провери, но се оказа покана да посети

някакъв порносайт. — Не за първи път получавам такава — сподели тя с Грант. — Направо се чудя как ли е при теб с твоя компютър.

— Избират имена произволно — отговори той, като леко се зачерви. — Сигурно имат някаква система, която им казва, когато си в мрежата.

— Ще ти повярвам — каза тя.

— Така е! — повиши той тон.

— Добре, добре. Наистина ти вярвам.

— Аз никога не бих правил това, Шивон.

Тя кимна, но не каза нищо. Навлизаха в предградията на Единбург, когато дойде следващото съобщение. Този път беше Куизмастър. Грант спря отстрани на пътя и изключи двигателя.

— Какво казва?

— Погледни. — Шивон обърна лаптопа към него — все пак бяха екип...

„Само Харт Фел ми беше достатъчно. Нямахте нужда да го изкачваш.“

— Копеле — изсъска Грант.

Шивон написа отговор.

„Флип знаеше ли това?“

Изминаха няколко минути до следващото съобщение.

„На две стъпки си от Хелбанк. Загадката идва след десетина минути. Имаш 24 часа, за да я решиш. Искаш ли да продължиш играта?“

Шивон погледна към Грант.

— Отговори му „да“ — каза той.

— Не още — отвърна тя на погледа му. — Мисля, че той има също толкова нужда от нас, колкото и ние от него.

— Имаме ли право на такъв риск.

Но тя вече пишеше: „Трябва да знам — някой помагаше ли на Флип? Кой друг играеше?“.

Отговорът дойде веднага: „Питам за последен път. Искаш ли да продължиш?“.

— Не искаме да го загубим — предупреди я Грант.

— Той е знаел, че аз ще се изкача на хълма. Както вероятно е знаел, че Флип няма да го направи. — Шивон хапеше долната си устна. — Смятам, че можем да го попритиснем още малко.

— Две загадки ни делят от Хелбанк. Там, докдето е стигнала Флип.

Шивон кимна бавно и започна да пише: „Продължавам към следващото ниво, но моля те, само ми кажи дали някой е помагал на Флип?“.

Грант се облегна назад и притаи дъх. Отговор не последва. Шивон погледна часовника си.

— Той каза десетина минути.

— Обичаш да рискуваш, нали?

— Какво е животът без малко риск.

— Едно много по-приятно и по-малко стресиращо преживяване.

Тя го погледна.

— И това е приказка от момче със състезателна кола.

Той избърса предното стъкло.

— Ако Флип не е трябвало да изкачва Харт Фел, сигурно не ѝ се е налагало да пътува изобщо. Искам да кажа, дали не може да е решила загадката без да излиза от къщи?

— В смисъл?

— В смисъл че не ѝ се е налагало да ходи някъде, където може да ѝ се случи неприятност.

Шивон кимна.

— Може би следващата загадка ще ни покаже.

— Ако има следваща загадка.

— Трябва да имаш вяра — напевно заяви тя.

— Вярата е точно това за мен — песен на Джордж Майкъл.

Лаптопът даде сигнал за получаването на ново съобщение. Грант отново се наведе към нея, за да може да го прочете.

„Зърнесто начало, където свърши мечтата на зидаря.“

Докато те все още мислеха, пристигна още едно съобщение: „Не мисля, че Флипсайд е ползвала някаква помощ. На теб помага ли ти някой, Шивон?“.

Тя написа „Не“ и изпрати отговора.

— Защо не искаш да му кажеш? — попита Грант.

— Защото може да промени правилата или дори да се ядоса. Твърди, че Филипа е била сама и искам да си мисли същото за мен. — Тя го погледна. — Това проблем ли е?

Грант помисли за момент, после поклати глава.

— И така, какво означава последната загадка?

— Нямам никаква идея. Предполагам не си масон, т.е. зидар?

Той отново поклати глава.

— Така и не стигнах дотам. Имаш ли някаква идея къде можем да намерим такъв?

Шивон се усмихна.

— Може би в полицията на Лотиан и Бордърс? Мисля, че няма да ни е трудно...

Ковчезите пристигнаха в Сейнт Ленардс заедно с докладите от аутопсиите. Имаше само един малък проблем — ковчегът от Фолс сега беше притежание на Стив Холи. Бев Додс му го предала, за да го фотографират. Ребус реши, че трябва да посети Холи в редакцията. После грабна сакото си и отиде до бюрото отсреща, където Елън Уайли гледаше отегчено, докато Доналд Девлин проучваше съдържанието на някаква папка.

— Трябва да изляза — обясни той.

— Щастливец. Имаш ли нужда от компания?

— Грижи се за професор Девлин. Няма да се забавя.

Девлин вдигна глава.

— И къде ще ви отведат вашите странствания?

— Трябва да разговарям с един репортер.

— А, нашата силно презирана четвърта власт.

Думите на Девлин играеха по нервите на Ребус. И не само на него, ако се съдеше по изражението на Уайли. Тя винаги поставяше стола си колкото се може по-далеч от професора и понякога, ако успееше, дори от другата страна на бюрото.

— Ще гледам да приключа бързо — опита се да я успокои той, но докато се отдалечаваше, знаеше, че нейните очи го следят по целия път до вратата.

Още едно нещо, свързано с Девлин — прекалено много се стараше. Чувството, че е полезен отново, го подмлади с години. Той се наслаждаваше на докладите от аутопсиите, рецитираше цели пасажии на глас и когато Ребус беше зает или се опитваше да се концентрира, Девлин непременно имаше някакъв въпрос. Ребус прати по дяволите Гейтс и Кърт и то не за първи път. Самата Уайли обобщи

целия проблем в един въпрос към Ребус: „Припомни ми — попита тя, — той ли помага на нас, или ние на него? Ако исках да ставам служител от социални грижи, щях да кандидатствам за работа в някой старчески дом, а не в полицията...“.

Докато пътуваше с колата Ребус се опита да не обръща внимание край колко хора преминава, докато кара към центъра.

Таблоидът от Глазгоу се намираше на най-горния етаж на една сграда на Куин стрийт, съвсем близо до Би Би Си. Ребус реши да опита късмета си и паркира колата върху единичната жълта линия отвън. Главният вход беше отворен. Той се изкачи на третия етаж и мина през стъклената врата, водеща до тясна приемна, където една жена, работеща с телефонната централа, му се усмихна, докато отговаряше на поредното обаждане.

— Страхувам се, че няма да се върне до края на деня. Имате ли номера на мобилния му телефон?

Късата ѝ руса коса беше изтеглена зад ушите. На главата си имаше черна слушалка с микрофон.

— Благодаря ви — каза тя и приключи разговора, за да поеме следващия. Не гледаше към Ребус, но държеше пръста си вдигнат, с което му показваше, че не е бил забравен.

Той се огледа къде да седне, но наоколо нямаше столове, само някакво повехнало растение в саксия, която отдавна му беше отесняла.

— Страхувам се, че няма да се върне до края на деня — каза тя на поредния обадил се. — Имате ли номера на мобилния му телефон? — После продиктува номера и приключи разговора.

— Извинете ме — обърна се тя към Ребус.

— Няма проблем. Дойдох да се видя със Стив Холи, но имам чувството, че знам какво ще ми кажете.

— Страхувам се, че няма да се върне до края на деня.

Ребус кимна.

— Имате ли неговия...

— Да, разбира се.

— Той очаква ли ви?

— Не знам, дойдох да взема куклата, ако е приключил с нея.

— О, онова нещо. — Тя демонстративно потрепери. — Остави я на стола ми тази сутрин. Представите на Стив за шега.

— Някои само се чудят как да си запълват времето.

Тя се усмихна отново, доволна от тази малка конспирация срещу нейния колега.

— Мисля, че е на бюрото му.

Ребус кимна.

— Направиха ли снимките?

— О, да.

— Тогава ще мога ли...? — Той посочи с пръст към бюрата, едно от които трябваше да е на Холи.

— Не виждам защо не.

Телефонната централа отново иззвъня.

— Тогава ще ви оставя да си гледате работата — каза Ребус и се обърна, все едно че знаеше точно къде отива.

Оказа се доста лесно. Там имаше само четири бюра, отделени едно от друго с паравани. На тях не работеше никой. Малкият ковчег лежеше до клавиатурата на Холи, заедно с няколко снимки. Ребус се поздрави — това беше възможно най-добрият сценарий. Ако Холи беше тук, щеше да има най-различни подпитващи въпроси, може би малко тъга. Той се възползва да огледа работното му място още веднъж. По стените имаше закачени бележки с телефонни номера и изрезки от вестници, а върху монитора беше кацнала петсантиметрова фигурка на Скуби Ду^[1]. Имаше и настолен календар на семейство Симпсън^[2] с надраскана страница с дата отпреди три седмици. Диктофон с гнездо за батерии, отворено и празно. Отстрани на монитора беше залепено вестникарско заглавие: „Селтик са трагични“. Ребус се усмихна — вероятно Холи беше почитател на Рейнджърс. Точно когато се канеше да тръгне, забеляза името и телефонния номер на Джийн на стената до бюрото. Скъса листа и го пхна в джоба си, но видя и други номера отдолу... Неговия собствен, както и този на Гил Темплър. Под тях имаше други имена — Бил Прайд, Шивон Кларк, Елън Уайли. Репортерът разполагаше с домашните телефони на Темплър и Кларк. Ребус не можеше да знае дали Холи ги има записани и на друго място, но реши да ги вземе всичките със себе си.

След като излезе, той позвъни на мобилния на Шивон, но чу записа на оператора, че в момента няма връзка с този номер. На колата му имаше фиш за неправилно паркиране и никаква следа от катаджията. В града ги наричаха „сините гадняри“, заради цвета на униформите им. Ребус изруга и пхна фиша в жабката на колата.

Докато пъплеше обратно към Сейнт Ленардс изпуши една цигара. Толкова много еднопосочни улици — не можеш да караш накъдето си искаш. И след като не можеше да завие наляво по Принсес стрийт, а движението към моста Уейвърли се оказа ужасно, тъй като пътят беше в ремонт, накрая той потегли по Маунд и се оказа на Маркет стрийт.

Пусна си касета на Дженис Джоуплин.

— „Погребана жива в блус“. Сигурно е за предпочитане пред погребан жив по улиците на Единбург.

Когато се върна в участъка, забеляза, че Елън Уайли изглеждаше готова самата тя да запее блус.

— Имаш ли нещо против едно малко пътуване — попита Ребус.

Тя подскочи.

— Къде?

— Професор Девлин, вие също сте поканен.

— Звучи изключително интригуващо. — Днес не беше с традиционната си жилетка, а с пуловер шпиц, малко увиснал под мишниците, но прекалено къс на гърба. — Това някакво тайнствено пътуване ли ще бъде?

— Не точно. Отиваме до едно погребално бюро.

Уайли се втренчи в него.

— Правиш си майтап.

Ребус обаче поклати глава и кимна към ковчезите, наредени на бюрото му.

— Ако искаш експертно мнение — каза той, — трябва да попиташ експерт.

— То се знае — съгласи се Девлин.

Погребалното бюро се оказа недалеч от Сейнт Ленардс. Последното му посещение при погребален агент беше, когато баща му почина. Тогава пристъпи напред и докосна челото на стареца — точно както баща му го научи при смъртта на майка му. „Ако ги докоснеш, Джони, никога няма да се страхуваш от мъртвите.“ Някъде в града и Конър Лиъри почиваше в своята дървена кутия. Смъртта и данъците — нещо, което не подминава никого. Но Ребус познаваше престъпници, които никога не са плащали и стотинка данъци през живота си. Но това

нямаше значение — когато часът удари, ковчегът на всеки от тях го очакваше.

Джийн Бърчил вече ги чакаше там. Тя стана от стола в приемната, сякаш се зарадва, че няма да е повече сама. Обстановката беше мрачна, независимо от свежите цветя наоколо. Без някаква определена цел Ребус се зачуди дали получават някаква отстъпка от този, който им прави венците. Стените бяха облечени с дървена ламперия и се усещаше лека миризма на лак. Месинговите дръжки на вратите блестяха. Под краката им подът беше облицован с мраморни, черни и бели квадратни плочки, и приличаше на шахматна дъска.

Ребус ги запозна. Докато се ръкуваше с Джийн, Девлин попита:

— С коя епоха по-точно се занимавате?

— XIX век — отговори тя. — Вярвания, социални проблеми...

— Госпожа Бърчил ни помага да видим нещата от историческа гледна точка — допълни Ребус.

— Не съм сигурен, че разбирам. — Девлин я погледна за помощ.

— Аз подредих сбирката с ковчезите от Артърс Сийт.

Девлин рязко повдигна вежди.

— О, колко очарователно! Може би има и някаква връзка с днешната партия?

— Не съм сигурна дали можем да го наречем „партия“ — възпротиви се Елън Уайли. — Пет ковчега за период от трийсет години.

Девлин изглеждаше ядосан. Очевидно не получаваше често забележки за речника си. Изгледа Уайли, после се обърна към Ребус.

— Но съществува ли някаква историческа връзка?

— Не знаем. Тук сме, за да разберем.

Вътрешната врата се отвори и от нея излезе някакъв човек. Беше някъде към петдесетте, облечен в тъмен костюм, безупречно изгладена бяла риза и сива лъскава вратовръзка. Косата му — къса и посребрена, а лицето — издължено и бледо.

— Господин Ходжис? — попита Ребус.

Мъжът кимна и се поклони. Ребус се здрависа с него.

— Говорихме по телефона. Аз съм инспектор Ребус. — След това представи и останалите.

— Това беше — почти прошепна господин Ходжис, — една от най-забележителните молби, които съм получавал. И така, господин

Патуло ви очаква в моя кабинет. Желаете ли чай?

Ребус му благодари и го помоли да им покаже пътя.

— Както ви обясних по телефона, инспекторе, в днешно време повечето от ковчезите се правят по начин, който може да се опише по-скоро като процес на монтиране. Господин Патуло е от онези редки майстори на дървото, продължаващи да произвеждат ковчези по поръчка. Ползваме услугите му от години или поне откакто аз съм във фирмата.

Коридорът, по който вървяха, също беше облицован с дървена ламперия като приемната, но в него не влизаше светлина отвън. Ходжис отвори една врата и ги покани да влязат. Стаята изглеждаше просторна, без никакви излишни мебели. Ребус не знаеше какво да очаква — изложени съболезнователни картички или може би брошури за изработка на ковчези. Единственото, което напомняше, че тази стая се намира в погребално бюро, беше липсата на всякакви неща, напомнящи за смърт. Чувстваше се някаква дискретност. Идващите тук клиенти едва ли желяеха да им се напомня причината за тяхното посещение, и освен това Ребус предполагаше, че работата на един погребален агент би се усложнила, ако хората избухваха в плач на всеки две минути.

— Ще ви оставя сами — каза Ходжис и затвори вратата. Беше им осигурил достатъчно столове, но Патуло остана прав до непрозрачния прозорец. Носеше вълнен каскет, като тревожно мачкаше козирката му с пръсти. Самите му пръсти бяха криви, а кожата изглеждаше като пергамент. Ребус оцени възрастта на Патуло на около 75. По главата си още имаше гъста посребрена коса, а очите му бяха светли и гледаха предпазливо. Стоеше обаче прегърбен, а ръката му трепереше, докато се здрависваше с Ребус.

— Господин Патуло, много ви благодаря, че се съгласихте да се срещнем.

Патуло сви рамене и Ребус още веднъж представи присъстващите, преди да покани всички да седнат. Носеше ковчезите в торба, после ги извади и ги постави на бюрото на господин Ходжис, по което нямаше никакви петна. Тук бяха и четирите — от Пърт, Неърн, Глазгоу, както и последният, намерен във Фолс.

— Бих ви помолил да ги разгледате — каза Ребус. — И да ми кажете какво виждате.

— Виждам някакви малки ковчезета. — Гласът на Патуло звучеше дрезгаво.

— Имам предвид като изработка.

Патуло посегна към джоба за очилата си, после се изправи и застана пред тях.

— Можете да ги вземете, ако искате — каза Ребус.

Патуло се възползва от поканата, огледа внимателно капачетата и куклите, като се взираше отблизо в пироните.

— Гвоздейчета за килими и малки пирончета за дърво — коментира той. — Сглобките са малко груби, но при работа в такъв мащаб...

— Какво?

— Човек не може да очаква да види нещо толкова детайлно като гълъбова опашка. — Той продължи с огледа. — Искате да разберете дали са изработени от човек, който прави ковчези, така ли?

Ребус кимна.

— Не мисля. Личат някакви умения, но не чак толкова. Пропорциите са сгрешени, а по форма твърде много приличат на диамант. — Той обърна ковчезите един по един, за да ги огледа отдолу. — Виждате ли следите от молива, с който си е отбелязвал размерите?

Ребус кимна.

— Първо ги е разчертавал, после ги е рязал с трион. Не ги е рендосвал, използвал е само шкурка. — Той погледна Ребус над очилата си. — Сигурно искате да знаете дали са направени от един и същ човек?

Ребус отново кимна в знак на съгласие.

— Този е малко по-груб — каза Патуло и вдигна ковчеза от Глазгоу. — И дървото е различно. Всички останали са от бор, а този — от балса. Но сглобките са същите, както и размерите.

— Това означава ли, че са дело на един и същ човек?

— Не бих се обзаложил, ако животът ми зависи от това. — Патуло взе друг ковчез. — При този пропорциите са различни, а сглобките не са достатъчно стегнати. Или е бързал, или го е направил някой друг.

Ребус погледна към ковчеза — ставаше въпрос за намерения във Фолс.

— Значи сега имаме двама отговорни за направата на ковчезите?
— каза Уайли.

След като Патуло кимна, тя въздъхна и завъртя очите си. Наличието на двама виновници означаваше два пъти повече работа и значително намаляваше шанса да се постигне добър резултат.

— Някакъв имитатор? — предположи Ребус.

— Не мога да знам — призна Патуло.

— И така, стигаме до... — Джийн Бърчил бръкна в чантата си, извади някаква кутия и я отвори. Вътре, завит в книжна салфетка, беше един от ковчезите от Артърс Сийт. Ребус я беше помолил да го донесе и тя го погледна, за да му припомни нещо, което вече му каза в кафето — че с тази постъпка рискуваше работата си. Ако откриеха, че е изнесла тайно експонат от музея или нещо се случеше с него... щяха да я уволнят незабавно. Ребус ѝ кимна в знак, че разбира. Тя стана и постави ковчеза на бюрото.

— Доста е крехък — обърна се Джийн към Патуло.

Девлин също стана на крака, а и Уайли искаше да вижда по-добре.

— Боже мой! — ахна Девлин. — Дали е това, за което си мисля?

Джийн само кимна. Патуло не взе ковчеза в ръцете си, а само приклепна, така че очите му да са на нивото на бюрото.

— Въпросът ми е — продължи Ребус, — дали според вас е възможно ковчезите, които току-що разгледахте, да са имитация на този тук.

Патуло потри бузата си.

— Този е доста по-елементарна изработка. Все пак е добре направен, но страните му са по-прави. Това не е формата на ковчезите в днешно време. Капакът му е украсен с метални пирончета. — Той отново разтърка бузата си, после се изправи и се хвана за края на бюрото за опора. — Не са негови копия. Нищо повече не мога да ви кажа.

— Никога не съм виждал някой от тези извън музея — каза Девлин и тръгна към мястото, където стоеше Патуло. После се усмихна на Джийн Бърчил. — Знаете ли, имам теория кой ги е направил.

Джийн повдигна вежди учудено.

— Кой?

Девлин насочи вниманието си към Ребус.

— Помните ли онзи портрет, който ви показах? На доктор Кенет Ловъл? — След като Ребус кимна, Девлин се обърна отново към Джийн. — Той е анатомът, извършил аутопсията на Бърк. Според мен впоследствие е развил чувство за вина за случилото се.

Джийн остана заинтригувана.

— А самият той купувал ли е трупове от Бърк?

Девлин поклати глава.

— Не съществуват исторически доказателства за подобно нещо. Но като много анатоми по това време, той вероятно също е купил една част, без да задава много въпроси откъде идват телата. Въпросът е в това — облиза Девлин устните си, — че нашият доктор Ловъл, освен всичко друго се е интересувал и от дърводелство.

— Професор Девлин — обърна се Ребус към Джийн, — притежава маса, направена от него.

— Ловъл е бил добър човек — продължи Девлин, — и добър християнин.

— Оставил ги е в памет на мъртвите ли? — попита Джийн.

Девлин сви рамене и се огледа.

— Не разполагам с доказателства, разбира се... — Гласът му заглъхна, сякаш осъзна, че патосът му може да звучи глупаво.

— Интересна теория — призна Джийн. Но Девлин само отново сви рамене с усещането, че тя се отнася снизходително към него.

— Както казах, изработката е прилична — изкоментира Патуло.

— Съществуват и други теории — каза Джийн. — Че ковчезите от Артърс Сийт са направени от магьосници или моряци.

Патуло кимна.

— Моряците са били добри дърводелци. В някои случаи това е било необходимост, а в други — малко развлечение при дългите плавания.

— Е — каза Ребус, — благодаря ви отново за времето, което ни отделихте, господин Патуло.

— Искате ли някой от нас да ви откара до вкъщи?

— Ще се оправя.

Те се сбогуваха и Ребус поведе хората си към кафе „Метропол“, където си поръчаха кафе и влязоха в едно от сепаретата.

— Стъпка напред, две назад — каза Уайли.

— Защо така реши? — попита Ребус.

— Ако не съществува връзка между другите ковчези и този от Фолс, ние гоним Михаля.

— Аз не го разбирам така — намеси се Джийн Бърчил. — Искам да кажа, може би говоря, само защото трябва да кажа нещо, но ми се струва, че този, който е правил ковчеза във Фолс, сигурно е взел идеята отнякъде.

— Съгласна съм — отговори Уайли, — но е много по-вероятно да е взел идеята след разходка в музея, не мислиш ли?

Ребус наблюдаваше Уайли.

— Искаш да кажеш, че трябва да изключим предишните четири случая ли?

— Казвам, че те имат смисъл, само ако са свързани с ковчеза от Фолс, като по принцип предполагаме, че той има нещо общо с изчезването на Балфур. Но не можем да бъдем сигурни дори и в това.

Ребус понечи да каже нещо, но тя не беше свършила.

— Ако отидем при полицейски началник Темплър с това — както би трябвало — тя ще каже същото като мен сега. Все повече се отдалечаваме от случая „Балфур“. — Уайли вдигна чашата към устните си и отпи.

Ребус се обърна към седящия до него Девлин.

— А вие какво мислите, професоре?

— Принуден съм да се съглася, колкото и да не ми се иска да бъда захвърлен обратно в мрака на пенсионерството на един стар човек.

— Нищо ли нямаше в докладите за аутопсиите?

— Нищо по-особено. Изглежда най-вероятно и двете жени да са били живи, когато са влезли във водата. И по двете тела са открити наранявания, но това не е толкова необичайно. В реката е имало камъни и скали, и жертвата може да си е ударила главата в тях при падането. Що се отнася до жертвата в Неърн, приливите и морските обитатели могат да направят ужасни неща с едно тяло, особено ако то е било от известно време във водата. Съжалявам, че не мога да помогна повече.

— Всичко е полезно — каза Джийн Бърчил. — Ако не включва нещо, поне може да помогне да се изключат други неща.

Тя погледна към Ребус, като се надяваше, че той може да се усмихне, като чуе собствените си думи перифразирани, но мислите му бяха някъде другаде. Той се тревожеше, че Уайли има право. Четири ковчега оставени от един и същ човек, един — от някой съвсем друг и никаква връзка между тях. Той обаче имаше предчувствие, че такава връзка съществува, но не можеше да накара човек като Уайли да го разбере. Понякога инстинктът се оказваше по-важен, независимо какви са процедурите. Ребус имаше усещането, че същото се отнася и за този случай, но се съмняваше, че Уайли ще го приеме. И не можеше да я вини за това.

— Бихте ли огледали докладите още веднъж за последно — попита той Девлин.

— С удоволствие — отвърна старецът и се поклони с глава.

— Както и да разговаряте с патолозите за всеки от случаите. Понякога те си спомнят разни неща...

— Напълно съм съгласен.

Ребус насочи вниманието си към Елън Уайли.

— Напиши доклада си до полицейски началник Темплър. Кажй й какво сме направили. Сигурен съм, че за теб ще има работа по главното разследване.

Тя се облегна назад.

— Това означава ли, че не се отказваш?

Ребус се усмихна уморено.

— На път съм. Трябват ми още два-три дни.

— За какво по-точно?

— За да убедя себе си, че сме попаднали в задънена улица.

От начина, по който Джийн го гледаше през масата, той разбра желанието й да го утеши по някакъв начин — да му стисне ръката или да му каже няколко топли думи. Радваше се, че присъствието на други хора правеха този жест невъзможен. Иначе щеше да каже нещо, като например че изобщо няма нужда да го успокояват.

Освен ако утехата и забравата не представляваха едно и също нещо.

Пиенето през деня беше нещо специално. В бара времето спираше да тече, а с него изчезваше и външният свят. Докато си в пъба

се чувстваш безсмъртен и неподвластен на времето. А когато изпълзиш от мрака на ярката дневна светлина и видиш всичките хора около теб, заети със следобедните си грижи, светът придобива нови краски. В края на краищата, хората прибягваха до това проклето нещо от векове — да запълват дупките в съзнанието си с алкохол. Но днес... днес Ребус щеше да изпие само две. Знаеше, че след две може да си тръгне. Да изпие три или четири означаваше или да остане там, докато го изгонят, или докато падне от стола. Но две... две беше прилична цифра. Той се усмихна на думата „цифра“, която беше близка по звучене до друга дума — това да си вцепенен. Приятно вцепенен, както биха изпели Пинк Флойд.

— Водка и прясно изстискан портокалов сок — това не беше първият му избор, но не оставяше миризма. Така можеше да се върне в Сейнт Ленардс и никой нямаше да разбере. С единствената разлика, че светът щеше да му изглежда малко по-благ. Мобилният му извъня. Той реши да не му обръща внимание, но шумът обезпокояваше другите в бара и той натисна бутона.

— Ало?

— Нека да позная — каза гласът отсреща. Беше Шивон.

— В случай че се чудиш, не съм в пъб.

За нещастие обаче в този момент младежът на „едноръкия бандит“ удари голямата печалба и монетите започнаха да дрънчат, вдигайки ужасен шум.

— Какво каза?

— Имам среща с един човек.

— Подобни извинения карат ли те да се чувстваш по-добре?

— Какво искаш все пак?

— Трябва да намеря масон.

Той не чу добре.

— Трябва да намериш маса ли?

— Масон. Нали се сецаш — странни ръкостискания, навити панталони.

— Не мога да ти помогна. Пропуснах да се явя на прослушването.

— Но сигурно познаваш някой.

Той се замисли.

— За какво е цялата тази работа?

Тогава тя му разказа за последната загадка.

— Чакай да помисля — продължи той. — Какво ще кажеш за Фермера?

— Той такъв ли е?

— Ако се съди по ръкостискането му.

— Мислиш ли, че ще има нещо против да му се обадя?

— Напротив — последва пауза. — Сега ще попиташ дали знам телефонния му номер вкъщи и ще се окаже, че си късметлийка. — Той извади тефтерчето си и ѝ продиктува телефона.

— Благодаря ти, Джон.

— Как вървят нещата?

— Добре.

Ребус усети леко колебание в гласа ѝ.

— Всичко с Грант наред ли е?

— Да, няма проблем.

Ребус вдигна очи от бележника си.

— Той е там около теб, нали?

— Точно така.

— Разбрах. Ще говорим по-късно. О, чакай малко.

— Какво?

— Имала ли си някога работа с човек на име Стив Холи?

— Кой е той?

— Някакъв местен драскач.

— О, тоя ли. Мисля, че сме разговаряли един или два пъти.

— Звънял ли ти е някога вкъщи?

— Не ставай глупав. Това е номер, който не давам на всеки.

— Странно, но той го е окачил на стената в кабинета си.

Тя не отговори нищо.

— Имаш ли някаква идея как се е докопал до него?

— Предполагам, че има начини. Не му пускам информация или нещо такова, ако намекваш за това.

— Единственото, което намеквам, Шивон, е, че той трябва да се наблюдава. Мазен е като лайно и мирише на такова!

— Очарователно. Трябва да вървя.

— Да. И аз.

Ребус прекъсна разговора и пресуши втората чаша. Време беше да приключва. Само че по телевизията даваха надбягвания с коне и той

се загледа. Може би още едно нямаше да му навреди...

Телефонът му иззвъня отново и той излезе ругаейки, като примигваше на внезапно блъсналата го в лицето дневна светлина.

— Да? — грубо каза той.

— Това беше една малка палава постъпка.

— Кой се обажда?

— Стив Холи. Срецнахме се в къщата на Бев.

— Странно, току-що говорех за вас.

— Радвам се, че тогава се запознахме, иначе едва ли щях да се сетя за вас от описанието на Марго. — Марго — русата жена в приемната със слушалките. Не ставаше за конспиратор, след като не устоя на изкушението да изпее за Ребус...

— Какво искате да кажете?

— Хайде, Ребус. Ковчегът.

— Чух, че сте свършили с него.

— Това означава ли, че той е доказателство по случая?

— Не, просто исках да го върна на госпожа Бев.

— Не се и съмнявам. Тук става нещо.

— Умно момче. Това „нещо“ се нарича полицейско разследване. Всъщност, главата ми пуши от работа по него, така че ако не възразяваш...

— Бев каза нещо за останалите ковчези...

— Така ли? Сигурно не е чула добре.

— Не мисля. — Холи изчака, но Ребус не каза нищо повече. — Добре — продължи журналиста. — Ще говорим по-късно.

„Ще говорим по-късно“, същите думи, които Ребус каза на Шивон. За миг се замисли дали Холи не ги е подслушвал. Но това не беше възможно. След като затвори телефона, Ребус си даде сметка, че две неща му направиха много силно впечатление. Първо, че Холи не спомена за липсващите от стената му телефонни номера — вероятно още не беше забелязал. И второто — току-що се обади на Ребус по мобилния, което означаваше, че знае номера. По принцип Ребус даваше пейджъра си, а не мобилния. Зачуди се, кой от двата номера е оставил на Бев Додс.

Банка „Балфур“ изобщо не приличаше на банка. Първо, беше разположена на площад Шарлот — една от най-елегантните части на Новия град. Отпред се тълпяха пазаруващи хора в очакване на несъществуващи автобуси, но вътре беше съвсем различно — дебели килими, внушително стълбище, огромен полилей и стени, прясно боядисани в ослепително бяло. Нямаше нито каси, нито опашки. Трансакциите се извършваха от трима членове на екипа, седнали на бюрата си, достатъчно отдалечени едно от друго, с цел да се осигури по-голяма дискретност. Персоналът беше млад и добре облечен. Други клиенти изчакваха в удобни кресла, преглеждаха вестници и списания, подредени на масичката за кафе, докато ги поканеха в някой от кабинетите. Атмосферата беше изтънчена. Тук парите не просто се уважаваха, а се боготворяха. Мястото напомняше на Шивон на храм.

— Какво каза той? — попита Грант Худ.

Тя мушна мобилния си телефон обратно в джоба.

— Смята, че трябва да разговаряме с Фермера.

— Това неговият номер ли е? — кимна Грант към бележника на Шивон.

— Да. — Тя постави буквата „Ф“ до номера — „Ф“ за Фермера. Ако бележникът ѝ попаднеше в чужди ръце, някой трудно можеше да се ориентира в него. Дразнеше я мисълта, че някакъв журналист, когото почти не познаваше, притежава домашния ѝ номер. Не че ѝ се беше обаждал, но все пак...

— Мислиш ли, че някой от тези тук ползва овърдрафт^[3]? — попита Грант.

— Може би персоналът, но не съм сигурна за клиентите им.

От една от вратите излезе жена на средна възраст и тихо я затвори зад себе си. После тръгна безшумно към тях.

— Господин Мар ще ви приеме веднага.

Те очакваха да ги поведе обратно към вратата, но вместо това, жената тръгна към стълбите. Вървеше бързо на няколко крачки пред тях — никакъв шанс за разговор. В края на коридора на първия етаж тя почука на една двойна врата и изчака.

— Влез! — при тази команда тя отвори и двете врати и направи знак на двамата детективи да влязат в кабинета.

Той беше огромен, с три прозореца от пода до тавана, покрити със светли щори от плат. В средата имаше лъскава дъбова заседателна

маса, осеяна с писалки, бележници и кани с вода. Масата заемаше едва една трета от общото пространство. Имаше и място за сядане с диван, кресло и телевизор наблизко, който показваше движението на пазарите на ценни книжа. Самият Раналд Мар седеше зад бюрото си — огромна стара маса от орехово дърво. Мар беше загорял, с тен на човек, чиито корени са по-скоро някъде от Карибските острови, отколкото на Никълсън стрийт.

Беше висок, с безупречно подстригана и сресана прошарена коса. Неговият двуреден костюм с фини линии почти сигурно беше ушит по поръчка. Той им направи знак да се приближат, за да се ръкува с тях.

— Раналд Мар — каза той ненужно. После се обърна към жената. — Благодаря ви, Камил.

Тя затвори вратите след себе си и Мар им направи знак да седнат на дивана. Двамата детективи се настаниха удобно, а Мар се разположи в коженото кресло. Преметна крак върху крак.

— Нещо ново? — попита той, а изражението на лицето му остана изпитателно.

— Разследването напредва, сър — информира го Грант Худ.

Шивон се постара да не изгледа колегата си подозрително: „Разследването напредва“... Чудеше се, от кое телевизионно предаване Грант е научил тази купешка фраза.

— Причината да сме тук, господин Мар — каза Шивон, — е, че Филипа изглежда е участвала в някаква ролева игра.

— Наистина ли? — Мар изглеждаше озадачен. — Но какво общо има това с мен?

— Просто ни казаха, че и вие обичате да играете разни игри — отговори Грант.

— „Разни игри...“? — плесна с ръце Мар. — О, знам за какво става въпрос. Моите войничета. — Той се намръщи. — Флип в нещо толкова ли е участвала? Тя никога не проявяваше интерес...

— Това е игра, където се подават загадки и играчът трябва да реши всяка една от тях, за да достигне определено ниво.

— Това е съвсем различно. — Мар се плесна по коленете и стана. — Елате — покани ги той, — ще ви покажа. — После отиде до бюрото си и взе някакъв ключ от чекмеджето. — Оттук — каза той рязко и отвори вратата към коридора. Поведе ги обратно към стълбището, но

после завиха по тясна стълба към втория етаж. — Насам! — Докато вървяха, Шивон забеляза, че той леко накуцва — прикриваше го добре, но си личеше. Най-вероятно трябваше да използва бастун, но тя се съмняваше, че суетата му би го позволила. Долови мирис на одеколон. Не носеше брачна халка. Когато пхна ключа, тя забеляза скъпия му часовник с най-различни екстри и кожена каишка, подходяща на тена му.

Той отвори вратата и ги поведе навътре. Прозорецът беше покрит с черен чаршаф и той светна лампите. Стаята изглеждаше два пъти по-малка от кабинета му, а по-голямата част от пространството се заемаше от нещо, високо колкото маса. Това беше някакъв макет с дължина около 5,5 метра и широчина около 3 — със зелени хълмове и синя лента, обозначаваща река. Имаше дървета и разрушени постройки, както и две армии, заемащи по-голямата част от дъската. Няколкостотин войника, разделени по полкове. Самите войници бяха високи не повече от 2,5 см, но изработката на самите фигурки изглеждаше доста детайлна.

— Повечето сам съм ги оцветявал. Гледах да се различават по нещо, да им придам индивидуалност.

— Пресъздават битки ли? — попита Грант, като вдигна едно от оръдията.

Мар не изглеждаше щастлив от това посегателство. Той кимна и взе внимателно фигурката от Грант с палеца и показалеца си.

— Точно това правя. Можете да го наречете „Военни игри“. — Той върна фигурката върху дъската.

— Веднъж играх пейнтбол^[4] — каза му Грант. — Опитвали ли сте това?

Мар се усмихна едва-едва.

— Веднъж го направихме с персонала на банката. Не мога да кажа, че много ми хареса — твърде голяма бъркотия е. Но Джон се забавляваше. Постоянно заплашва, че някой ден ще го направим отново.

— Джон господин Балфур ли е? — опита се да отгатне Шивон.

Имаше една лавица пълна с книги — някои за моделиране, други — за самите битки. Виждаха се още рафтове с наредени по тях пластмасови кутии, в които почиваха цели армии, в очакване на своя шанс да влязат в боя и да извоюват победата.

— Понякога променяте ли изхода на битките? — попита Шивон.

— Това е част от стратегията — обясни Мар. — Анализираш грешките на победената страна и се опитваш да промениш историята. — В гласа му прозвуча страст.

Шивон се приближи към мястото, където имаше ушита кукла, облечена в униформа. Там имаше и други униформи — някои запазени от другите — закачени във витрина на стената. Не се виждаха никакви оръжия — единствено дрехи, които войниците биха носили.

— Кримската война — посочи Мар към една от униформите във витрината.

Грант Худ го прекъсна с въпрос.

— Играете ли срещу други хора?

— Понякога.

— Те ли идват тук?

— Никога тук. Не. Разполагам с много по-голяма игра в гаража у дома.

— Тогава защо ви е това тук?

Мар се усмихна.

— Открих, че ме отпуска и ми помага да мисля. От време на време си почивам от работата. Смятате го за детинско хоби ли?

— Ни най-малко — отвърна Шивон не съвсем искрено. Това си беше типична „момчешка играчка“ и тя си представи как сълзите капят от очите на Грант, докато изучаваше малките моделни армии.

— Играете ли по някакъв друг начин? — попита тя.

— Какво имате предвид?

Шивон сви рамене, сякаш това беше най-обикновен въпрос за поддържане на разговора.

— Не знам. Например да изпращате ходовете си по пощата. Чувала съм, че така правят шахматистите. Или, да речем, по Интернет?

Грант я погледна, разбрал веднага накъде бие.

— Знам някои Интернет сайтове — отговори Мар. — От ония неща с камерите.

— Уебкамери ли? — намеси се Грант.

— Точно така. Тогава можеш да играеш и с хора от други континенти.

— Никога ли не сте опитвали?

— Не притежавам много технически талант.

Шивон насочи вниманието си обратно към книгите.

— Познато ли ви е името Гандалф?

— Кое по-точно?

Тя само го погледна.

— Имам предвид, че знам поне две такива имена. Магьосникът от „Властелинът на пръстените“ и един доста възрастен приятел, който има магазин за игри на Лийт Уок.

— Значи сте ходили в магазина му?

— Купих няколко неща от него през годините. Но най-често си поръчвам по пощата.

— А по Интернет?

Мар кимна.

— Да, един или два пъти. Вижте, кой точно ви разказа всичко това?

— Че обичате да играете игри ли? — попита Грант.

— Да.

— Отне ви доста време да попитате — изкоментира Шивон.

Той я погледна ядосано.

— Ето, сега питам.

— Страхувам се, че нямаме право да кажем.

На Мар това не му хареса, но той се въздържа от коментар.

— Правилно ли си мисля — попита той вместо това, — че в каквато и игра да е участвала Флип, тя няма нищо общо с тази?

Шивон поклати глава.

— Абсолютно нищо общо, сър.

Мар си отдъхна.

— Всичко наред ли е, господине? — попита Грант.

— Да, да. Просто... това оказа ужасно напрежение върху всички нас.

— Сигурна съм, че е така — отговори Шивон. После се огледа за последен път наоколо и добави: — Благодарим ви, че ни показахте играчките си, господин Мар. По-добре да ви оставим да си гледате работата... — Понечи да се обърне и да тръгне, но изведнъж спря. — Сигурна съм, че съм виждала подобни войничета и на друго място — каза тя, все едно разсъждаваше на глас. — Дали не беше в апартамента на Дейвид Костело?

— Мисля, че дадох едно от тях на Дейвид — отговори Мар. — Той ли...? — Мар се усмихна и поклати глава. — Забравих — нямате право да казвате.

— Точно така, сър — отговори му Худ.

Когато напуснаха сградата, Грант се изкикоти.

— Не му хареса, когато ги нарече „играчки“.

— Знам, точно затова го казах.

— Не се опитвай да си отваряш банкова сметка тук. Вече получи черна точка.

Тя се усмихна.

— Той знае за Интернета, Грант, а и като играе тези игри, вероятно притежава аналитична мисъл.

— Куизмастър?

Тя направи физиономия.

— Не съм сигурна. Имам предвид, защо ще го прави? Какво би го привлякло?

Грант сви рамене.

— Може би нищо друго... освен контрола върху банката на Балфур.

— Да, този момент винаги го има — отвърна Шивон. Тя продължаваше да мисли за играчката в апартамента на Дейвид Костело. Малък подарък от Раналд Мар... Костело твърдеше, че няма никаква представа откъде се е появила, със счупения мускет и изкривената глава на войничето. После обаче ѝ се обади, за да ѝ съобщи за малкото хоби на Мар...

— Междувременно — прекъсна мислите ѝ Грант, — нямаме никакъв напредък в решаването на загадката.

Тя се обърна към него.

— Обещай ми само едно, Грант.

— Какво?

— Да не ми цъфнеш в апартамента посред нощ.

— Добре де — усмихна се Грант. — Само не забравяй, че времето ни притиска.

Тя го погледна отново и си спомни как на върха на Харт Фел той сграбчи ръцете ѝ. В момента изглеждаше, че се забавлява — преследването, предизвикателството, дали не му идваше малко много.

— Обещай! — настоя тя отново.

— Добре де — отговори той, — обещавам! — После се обърна и ѝ намигна.

Когато се върна в участъка, Шивон отиде в тоалетната, вдигна ръката си пред очите и започна да я разглежда. Леко трепереше. Любопитно как човек може да трепери вътре в себе си и въпреки това да успява да го скрие. Но тя знаеше, че тялото ѝ показваше и други външни признаци — обривите, които понякога получаваше; внезапното появяване на акне по брадата и врата ѝ; екземата по палеца и показалеца на лявата ѝ ръка, от която понякога страдеше.

Сега трепереше, защото имаше проблем да се концентрира върху това, кое е важно. Важно беше да се свърши работата добре. Друго, също така важно нещо бе, да не ядосва Гил Темплър. Не мислеше, че нейната собствена кожа е дебела колкото кожата на Ребус. Случаят беше важен и може би — Куизмастър. Тормозеше я, че не знае със сигурност. Но знаеше едно нещо — имаше опасност играта да я обсеби. Опитваше се да се постави на мястото на Флип Балфур, да мисли по същия начин. Не можеше да бъде сигурна колко добре се справя. После идваше Грант, който търсеше все по-близка връзка с нея. И все пак тя нямаше да успее да стигне дотук без него и затова можеше да е важно да продължи да работи с него. Не можеше да е сигурна дори в това, дали Куизмастър е мъж. Имаше някакво вътрешно чувство, но беше опасно да се разчита на него — беше виждала Ребус да се издънва не един път по силата на вътрешното си чувство, по въпроса дали някой е виновен, или невинен.

Продължаваше да се чуди и за поста „връзки с обществеността“, и дали си е изгорила мостовете към него. Успехът на Гил се дължеше единствено на факта, че тя започваше да прилича все повече на мъжете колеги около себе си — хора като заместник-началника на полицията Карсуел. Тя вероятно си мислеше, че играе по правилата на системата, но Шивон подозираше, че всъщност системата си играе с нея, моделира я, променя я, за да е сигурно, че тя ще се впише в нея. Това означаваше да издигаш бариери, да се държиш на дистанция. Означаваше да даваш уроци на хора като Елън Уайли.

Чу вратата на дамската тоалетна да се отваря със скърцане. Миг по-късно някой леко почука на вратата ѝ.

— Шивон? Ти ли си вътре?

Разпозна гласа — Дилис Гемил, една от униформените полицайки.

— Какво има, Дили? — попита тя.

— За събирането довчера, чудехме се с нас ли си?

Това си беше редовно мероприятие — 4–5 униформени полицайки плюс Шивон. Бар със силна музика, много клюки и коктейли „Московско муле“. Шивон се явяваше почетен член на групата — единствената неуниформена, която канеха.

— Не мисля, че ще успея, Дили.

— Хайде, момиче.

— Следващият път — със сигурност. Окей?

— Това е твоето погребение — заяви Гемил и се отдалечи.

„Надявам се, че не е“, промърмори Шивон на себе си и стана да отключи вратата.

Ребус стоеше от другата страна на улицата срещу църквата. Ходи до вкъщи да се преоблече, но сега, когато вече беше тук, не можеше да се реши да влезе. Пристигна такси и д-р Кърт излезе от него. Спря да закопчае сакото си и видя Ребус. Беше малка, местна църква, точно както искаше Лиъри. Беше го споделял неколkokратно с Ребус по време на техните разговори.

„Бързо, чисто и просто — заявяваше той. — Само така съм съгласен.“

Църквата можеше да изглежда малка, но събралите се бяха много. Службата щеше да се води от архиепископа, учил заедно с Лиъри в Скотс Колидж в Рим, и църквата постепенно се изпълваше с десетки свещеници и длъжностни лица. Можеше да е „чисто“, но Ребус се съмняваше, че събитието ще протече „бързо“ или „просто“...

Кърт пресече улицата. Ребус хвърли остатъка от цигарата си на пътя и пхна ръце в джобовете си, забеляза полепналата по ръкава му пепел, но не си направи труда да я изчисти.

— Подходящ ден за случая — изкоментира Кърт, като огледа небето, където се събираха тъмносиви облаци. То създаваше чувство за клаустрофобия, дори когато си навън.

Когато Ребус прокараваше ръка по тила си, той усещаше избилата по кожата му пот. В следобеди като този Единбург приличаше на затвор — един град от стени.

Кърт дърпаше един от ръкавите на ризата си, за да се покаже извън сакото, заедно с копчето за ръкавели от чисто сребро. Носеше тъмносин костюм, бяла риза и чисто черна вратовръзка. Черните му обувки изглеждаха лъснати. Винаги безупречно облечен. Ребус знаеше, че собственият му костюм, макар и най-добрият и най-официалният, който притежаваше, в сравнение с неговия изглеждаше като дрипа. Имаше го от 6–7 години, и се наложи да си глътне корема, за да си закопчае панталоните. Що се отнася до сакото — той дори не си направи труда да опита. Купи го от „Остин Рийд“ и може би беше време да го посети отново. Напоследък получи няколко покани за сватби и кръщенета, но погребенията бяха нещо друго. Колеги и приятели по чашка си отиваха един след друг. Само преди три седмици му се наложи да ходи до крематориума — един „вълнодрешко“ от Сейнт Ленардс, починал само година след пенсионирането си. След това Ребус метна бялата риза и черната вратовръзка обратно на закачалката. Днес след обяд провери яката на ризата, преди да я облече отново.

— Да влизаме ли? — попита Кърт.

Ребус кимна.

— Ти върви.

— Какво има?

Ребус поклати глава.

— Нищо. Просто не съм сигурен...

Той измъкна ръце от джобовете си и бръкна да си извади друга цигара. Предложи една и на Кърт, който кимна и я взе.

— Не си сигурен за какво? — попита патологът, докато Ребус му палеше цигарата. После запали и своята. Дръпна няколко пъти, след което изпусна дима.

— Искам да го запомня такъв, какъвто беше с мен — каза той. — Ако вляза там, в църквата, ще има речи и спомени на други хора. Това няма да е онзи Конър, когото познавах.

— Вие двамата бяхте доста близки по едно време — съгласи се Кърт. — Аз всъщност не го познавах толкова добре.

— Гейтс ще дойде ли? — попита Ребус.

Кърт поклати глава.

— Има важен ангажимент.

— Вие двамата ли направихте аутопсията?

— Оказа се мозъчен кръвоизлив.

Пристигаха още опечалени — някои пеша, други с коли. Дойде още едно такси, от което излезе Доналд Девлин. На Ребус му се стори, че видя сива жилетка под сакото на костюма. Девлин бързо изкачи стъпалата на църквата и изчезна вътре.

— Успя ли да ти помогне? — попита Кърт.

— Кой?

Кърт кимна към отдалечаващото се такси.

— Старецът.

— Не много. Но направи всичко възможно.

— Едва ли ние с Гейтс щяхме да стигнем до нещо повече.

— Предполагам. — Ребус се замисли за Девлин и си го представи как седи зад бюрото, потънал в подробностите, а Елън Уайли се опитва да го държи на разстояние. — Бил е женен, нали? — попита той.

Кърт отново кимна.

— Вдовец е. Защо питаш?

— Всъщност без причина.

Кърт погледна часовника си.

— По-добре да влизам. — Той стъпка цигарата на тротоара. — Идваш ли?

— Не мисля.

— А на гробищата?

— Мисля и тях да ги пропусна. — Ребус погледна нагоре към облаците. — Представлението се отлага, както биха казали американците.

Кърт кимна.

— Ще се видим някой друг път тогава.

— При следващото убийство — потвърди Ребус.

После се обърна и тръгна. Главата му се изпълваше с образи от моргата, с процеса на установяване на причините за смъртта. Дървените кубчета, върху които поставяха главите на починалите. Онези малки улейчета по масата, които отвеждаха течностите от телата. Инструментите и стъкленниците... Спомни си за стъкленниците

от черния музей, странната смесица от ужас и привличане. Един ден, може би не след дълго, той знаеше, че ще дойде и неговия ред да застане на масата, и Кърт и Гейтс ще се подготвят да изпълнят всекидневните си задължения. Това ще бъде той за тях — част от всекидневието — също като онова, което ставаше в църквата зад него. Надяваше се част от ритуала да бъде на латински — Лиъри беше голям почитател на литургиите на латински, рецитираше цели пасажии на Ребус, като знаеше, че той няма да ги разбере.

„Сигурно по твое време се е учел латински?“, попита той веднъж.

„Може би в някое модно училище — отговори Ребус. — В моето се учеше дърводелство и обработка на металите.“

„Произвеждали са изповядващите религията, наречена «тежка индустрия», а?“, Лиъри се засмя, а звуците излизаха някъде от дълбочината на гърдите му.

Ребус щеше да запомни тези звуци — цъкането с език, когато, без да иска, Ребус кажеше нещо идиотско; пъшканията и стенанията, когато ставаше да донесе още „Гинес“ от хладилника.

— О, Конър — промълви Ребус и наведе глава, за да не могат минувачите да видят сълзите в очите му.

Шивон се обади по телефона на Фермера.

— Радвам се да те чуя, Шивон.

— Всъщност, бих искала да ви помоля за една услуга, сър. Съжалявам, че ви наруших спокойствието.

— И без това започна да ми става прекалено спокойно — засмя се Фермера, за да си помисли, че се шегува, но въпреки това тя усети нещо в думите му.

— Важно е човек да остане активен. — Тя трепна. Звучеше като цитат от вестникарската рубрика „Сподели болката“.

— Така казват. — Той се засмя отново. Този път звучеше още по-пресилено. — Какво ново хоби ми предлагаш?

— Не знам. — Шивон се сви на стола си. Това не беше точно разговорът, който очакваше. Грант Худ седеше от другата страна на бюрото. Беше взел стола на Джон Ребус, който много му приличаше на стола от кабинета на Фермера. — Може би голф?

Сега Грант се намръщи, като се чудеше за какво, по дяволите, говори тя.

— Винаги съм казвал, че голфът разваля добрата разходка — отговори Фермера.

— Е, ходенето ви се отразяваше добре.

— Така ли? Благодаря, че ми го припомни.

Фермера определено звучеше сприхаво. Тя не знаеше нито защо, нито с какво го е ядосала.

— По въпроса за услугата...? — започна тя плахо.

— Да, по-добре питай бързо, преди да съм си обул обувките за бягане.

— Става въпрос за нещо като ключ към загадка.

— Да нямаш предвид кръстословица?

— Не, сър. Нещо, по което работим. Филипа Балфур се е опитвала да реши всички тези загадки и сега ние правим същото.

— И как мога да помогна аз? — Той се поуспокои, звучеше заинтересовано.

— Загадката гласи: „Зърнесто начало, където свърши мечтата на зидаря“. Чудехме се дали не става въпрос за „зидар“ в смисъл на масон.

— И някой ви е казал, че аз съм масон?

— Да.

Фермера замълча за момент.

— Чакай да взема нещо за писане — каза той накрая. После я накара да повтори загадката, за да я запише. — Зидар с главно „З“ ли е?

— Не, сър. Има ли някакво значение?

— Не съм сигурен. По принцип бих очаквал да е с главна буква.

— Това означава ли, че може да става въпрос за зидар в смисъл на строител или нещо друго?

— Чакай, не казвам, че грешиш. Просто трябва да помисля. Можеш ли да ми дадеш около половин час време?

— Разбира се.

— В Сейнт Ленардс ли си?

— Да, сър.

— Шивон, вече няма нужда да ме наричаш „сър“.

— Разбрано... сър — усмихна се тя. — Съжалявам, трудно ми е.

Фермера изглежда се поразвесели.

— Е, ще ти се обадя, след като помисля върху загадката. Има ли някакви изгледи скоро да се разбере какво е станало с нея?

— Всички работим здраво по случая, сър.

— Сигурен съм. Как се справя Гил?

— Мисля, че е в стихията си.

— Тя може да стигне далеч, Шивон, помни ми думите. Можеш да научиш много от Гил Темплър.

— Да, сър. Ще се чуем по-късно.

— Дочуване, Шивон.

Тя затвори телефона.

— Ще помисли по загадката — съобщи после на Грант.

— Страхотно, а междувременно часовникът цъка.

— Добре, умнико, хайде да чуем твоята велика идея.

Той я погледна, сякаш преценяваше предизвикателството, после вдигна пръст.

— Първо, звучи ми като заглавие на някаква история, може би от Шекспир или нещо друго. — Грант вдигна друг пръст. — Второ, думата „зърнесто“ в смисъл на нещо изначално ли е, или е свързана с произхода на царевицата?

— Имаш предвид къде първоначално са отглеждали царевица?

Той сви рамене.

— Или как започваш живота си като семе. Чувала ли си някога израза „Да посееш зърното на някаква идея“?

Тя поклати глава.

Той вдигна още един пръст.

— Трето, да предположим, че става въпрос за зидар в смисъл на човек, който зида камъни и тухли. Възможно ли е това да бъде надгробен камък? Именно там свършват всички наши мечти в крайна сметка. Може де е резба на житно стъбло или царевица. — Той сви разтворените си пръсти в юмрук. — Това имам засега.

— Ако е надгробен камък, трябва да знаем в кое гробище е. — Шивон вдигна листчето, на което беше написала загадката. — Тук няма нищо. Никаква препратка към карта или номер на страница...

Грант кимна.

— Това е различен вид загадка. — Той явно мислеше за нещо друго. — Възможно ли е „зърнесто начало“ всъщност да ни води към

думата „жълъд“^[5]?

Шивон се намръщи.

— Къде ли още ще ни заведе?

— Дъбово дърво... Може би дъбови листа. Някое гробище с думите „жълъд“ или „дъб“ в името си?

Тя въздъхна.

— И къде ли ще е това гробище, или ще трябва да проверим всеки град в Шотландия?

— Не знам — призна Грант, като разтриваше слепоочията си.

Шивон пусна листчето със загадката на бюрото.

— По-трудни ли стават? Или мозъкът ми блокира?

— Може би просто имаме нужда от малко почивка — отговори Грант и се опита да се намести удобно на стола. — И дори да приключим за деня.

Шивон вдигна поглед към часовника. Имаше право — вече работеха около десет часа. Прекараха цялата сутрин в напразното пътуване на юг. Чувстваше как мускулите я боляха от изкачването. Една продължителна гореща вана с различни соли и чаша шардоне... Звучеше изкусително. Но знаеше, че когато се събуди утре, нямаше да им остава почти никакво време и загадката щеше да стане невалидна, а със сигурност можеше да се предполага, че Куизмастър се придържа стриктно към правилата. Проблемът беше в това, че единственият начин да се разбере дали е така, означаваше да не се реши загадката навреме. Но тя не искаше да поема подобен риск.

Пътуването до банка „Балфур“... Чудеше се дали и това не се оказа изгубено време. Раналд Мар и неговите малки войничета... Насочването им към него от страна на Дейвид Костело... Осакатеното войниче в апартамента на Костело. Размишляваше дали Костело не се опита да ѝ подсказе нещо за Мар. Не можеше да измисли какво. Глождеше я мисълта, че цялото това усилие може би е напразно, че всъщност Куизмастър си играе с тях, че играта може да няма нищо общо с изчезването на Флип... Може би идеята да пийне с момичетата не беше чак толкова лоша...

Телефонът иззвъня и Шивон скочи към него.

— Детектив Кларк, криминален отдел — изрецитира тя в слушалката.

— Детектив Кларк, обаждаме се от приемната. Тук има един човек, който иска да разговаря с вас.

— Кой е той?

— Някой си господин Гандалф. — Гласът отсреща започна да шушне. — Някакъв странен чешит е, като че ли е получил слънчев удар и още не се е оправил.

Шивон слезе долу. Гандалф държеше в ръцете си мека шапка и гладеше многоцветното перо, прикрепено към лентата ѝ. Носеше кафяво кожено елече върху същата тениска на „Грейтфул Дед“^[6], с която го видя и в магазина. Светлосините му джинси бяха виждали и по-добри дни, както и сандалите на краката му.

— Здравсти — каза Шивон.

Той като че ли не я позна и очите му се разшириха.

— Аз съм Шивон Кларк — каза тя и протегна ръка. — Срегнахме се във вашия магазин.

— Да, да — измънка той. Погледна към ръката ѝ, но изглежда не беше склонен да се здрависат и тя я отдръпна.

— Какво ви води тук, Гандалф?

— Обещах да потърся нещо за Куизмастър.

— Така е — отговори тя. — Искате ли да се качите горе? Мога да направя и по едно кафе.

Той погледна към вратата, откъдето тя дойде и бавно поклати глава.

— Не обичам полицейските участъци — каза Гандалф мрачно. — Излъчват лоши вибрации.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се Шивон. — Предпочитате да говорим навън ли?

Тя хвърли поглед към улицата, още беше пиков час с безкрайна върволица от коли.

— Има едно място зад ъгъла, държат го мои познати...

— Добри вибрации? — каза Шивон.

— Отлични — отвърна Гандалф и гласът му се оживи за първи път.

— Няма ли да е затворено?

Той поклати глава.

— Още е отворено, проверих.

— Добре тогава, изчакайте ме само една минута= — Шивон отиде до бюрото, където полицаи с навити ръкави ги наблюдаваше зад бронираното стъкло. — Бихте ли звъннали горе на детектив Худ и да му предадете, че ще се върна след десет минути?

Полицаят кимна.

— Да вървим тогава — обърна се Шивон към Гандалф. — Как се нарича мястото, все пак?

— „Пред номадската палатка“.

Шивон знаеше мястото. То приличаше повече на склад, отколкото на магазин и в него се продаваха великолепни килими и произведения на художествените занаяти. Веднъж си купи оттам ориенталски килим, защото другият, който хареса, не й беше по джоба. По-голямата част от стоките идваха от Индия и Иран.

След като влязоха, Гандалф махна за поздрав на собственика, който също му махна и продължи да се занимава със сметките си.

— Добри вибрации — усмихна се Гандалф и Шивон не се съдържа да му върне усмивката.

— Не съм сигурна обаче, че банковата ми сметка ще е на същото мнение — каза тя.

— Това са само пари — отговори Гандалф, все едно произнесе някаква велика мъдрост.

Тя сви рамене, като проявяваше нетърпение да се захванат побързо за работа.

— И така, какво можете да ми кажете за Куизмастър?

— Не много, освен че не е изключено да има и други имена.

— Като например?

— Квестор, Куизлинг, Майстър, Спелбайндър, Омни-Сент... Колко искате?

— Какво означава всичко това?

— Това са имена, използвани от хора, отправили предизвикателства по Интернет.

— Игри, които вървят в момента?

Той протегна ръка и докосна висящия на най-близката стена килим.

— Можеш да изучаваш тези шарки с години — каза той, — и пак да не ги разбереш напълно.

Шивон повтори въпроса и той сякаш дойде на себе си.

— Не, това са стари игри. Някои включваха логически задачи, нумерология... при други влизаш в някаква роля, като например рицар или помощник на магьосник. — Той погледна към нея. — Говорим за виртуалния свят. Куизмастър би могъл да разполага с колкото си иска виртуални имена.

— И няма никакъв начин да го проследим?

Гандалф сви рамене.

— Може би, ако попитате ЦРУ или ФБР...

— Ще го имам предвид.

Той леко се извърна.

— Научих едно друго нещо.

— Какво?

Гандалф извади някакъв лист от задния джоб на джинсите си и го подаде на Шивон, която го отвори. Изрезка от вестник отпреди три години. Ставаше въпрос за някакъв студент, изчезнал от дома си в Германия. Тялото било намерено на един отдалечен хълм в северната част на Шотландия. Лежало там седмици наред, дори месеци, обезпокоявано единствено от дивите животни. Идентифицирането се оказало трудно, защото от тялото били останали само кожа и кости. Докато родителите на немския студент разширили търсенето си. Били убедени, че намереното на хълма тяло принадлежи на техния син Юрген. На около 5–6 метра от трупа бил открит револвер. Един-единствен куршум пронизал черепа на младежа. Полицията го определила като самоубийство и обяснила местоположението на оръжието с това, че овца или някакво друго животно са го преместили. Правдоподобно обяснение, трябваше да признае Шивон. Но родителите продължаваха да смятат, че синът им може би е бил убит. Пистолетът не бил негов, а собственикът не могъл да бъде открит. Оставаше по-големият въпрос — как се е озовал той в планините на Шотландия? Никой не знаеше. После Шивон се намръщи и ѝ се наложи да прочете последния параграф от историята отново:

Юрген имал голяма слабост към ролевите игри и прекарвал часове наред в сърфиране из Интернет. Родителите му смятат, че е възможно техният син —

студент да е бил въввлечен в някаква игра, която е имала трагични последиствия.

Шивон вдигна изрезката.

— Това ли е всичко?

Той кимна.

— Само тази история.

— Откъде я взехте?

— От един познат. — Той протегна ръката си. — Иска да му я върна.

— Защо?

— Защото пише книга за опасностите в електронната вселена. Освен това, някой ден би искал да разговаря с вас.

— Може би по-нататък. — Шивон сгъна изрезката, но не му я върна. — Трябва да задържа това, Гандалф. Приятелят ви ще може да си я получи, когато аз свърша с нея.

Гандалф изглеждаше разочарован от нея, все едно че не е изпълнила ангажимента си по някаква сделка.

— Обещавам да му я върна, когато свърша.

— Не можем ли да направим фотокопие от нея?

Шивон въздъхна. Надяваше се до един час да се отпусне във ваната, може би с джин и тоник, вместо вино.

— Добре — отвърна тя. — Елате до участъка и...

— Тук имат ксерокс. — Той посочи към ъгъла, където седеше собственикът.

— Добре, печелите.

Гандалф се поуспокои, сякаш тези две думички бяха най-сладките, които е чувал някога.

Когато се върна в участъка, след като остави Гандалф в „Пред номадската палатка“, Шивон завари Грант Худ да смачква поредния лист хартия на топка, без да успее да улучи кошчето за боклук.

— Какво има? — попита тя.

— Блъсках се с различни анаграми.

— И?

— Намерих град, в чието име, ако нямаше едно „х“ щеше да се получи анаграма на „Зърнено“.

Шивон се засмя, но се плесна с ръка през устата, когато забеляза изражението на Грант.

— Моля — каза той, — продължавай да се смееш.

— Господи, съжалявам, Грант. Мисля, че изпадам в някаква лека форма на истерия.

— Да опитаме ли да пуснем имейл на Куизмастър и да му кажем, че сме зациклили.

— Може би, когато наближи крайния срок. — Шивон погледна през рамото му към останалия на бюрото лист хартия и видя, че той работи по анаграми за „мечтата на зидаря“.

— Какво ще кажеш да приключваме? — предложи той.

— Може би.

Той улови тона на гласа ѝ.

— При теб има ли нещо ново?

— Гандалф — отвърна тя, като му подаде изрезката от вестника. Гледаше го как чете и забеляза лекото помръдване на устните му. Чудеше се дали винаги го прави...

— Интересно — каза той накрая. — Поемаме ли по тази следа?

— Аз мисля, че трябва, а ти?

Той поклати глава.

— Предай я на следствието. И без това ни стига тази проклета загадка.

— Да го предам...? — Тя изглеждаше ужасена. — Това е наше, Грант. Ами ако се окаже изключително важно?

— За бога, Шивон, чуй се, това е разследване, по което работят много хора. То не е наша собственост. Не можеш да проявяваш егоизъм с нещо такова.

— Просто не искам някой друг да ни открадне успеха.

— Дори ако това означава да не намерят Флип Балфур жива ли?

Тя замълча и направи гримаса.

— Не ставай глупав.

— Всичко това идва от Джон Ребус, нали?

Кръвта нахлу в лицето ѝ.

— Кое?

— Да искаш да запазиш всичко за себе си, сякаш цялото разследване принадлежи на теб и единствено на теб.

— Глупости.

— Ти самата го знаеш; изписано е на лицето ти.

— Не мога да повярвам на ушите си.

Той се изправи и застана пред нея. Делеше ги само една педя разстояние, бяха сами.

— Знаеш го — повтори той тихо.

— Виж какво, исках само да кажа...

— ... че не искаш да делиш славата с никого, а ако това не звучи като Ребус — здраве му кажи.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Имам чувството, че сега ще разбере.

— Ти си абсолютен пъзльо и винаги караш по правилата.

— Ти си полицай, а не частен детектив.

— А ти си бройлер. Кон с капаци, тръгнал по правия път.

— Бройлерите не носят капаци — отвърна ѝ той.

— А трябва, защото ти носиш! — избухна тя.

— Точно така — каза той, сякаш леко поуспокоен и вдигна глава.

— Точно така, аз винаги играя по правилата, нали?

— Виж, исках само да кажа...

Той я сграбчи за ръцете, придърпа я към себе си, а устните му потърсиха нейните. Тялото на Шивон се стегна и тя извърна лице. Ръцете му бяха приклезили нейните в желязна хватка и тя не можеше да ги помръдне. Отстъпи назад към бюрото, хваната като в капан.

— Едно доста тясно партньорство — избоботи някакъв глас откъм входа. — Точно това искам да виждам.

Грант пусна ръцете ѝ при влизането на Ребус в стаята.

— Не ми обръщайте внимание — продължи той. — Това, че не се впускам в подобни модерни методи на полицейска работа, съвсем не означава, че не одобрявам.

— Ние само... — Гласът на Грант заглъхна.

Шивон се беше преместила от другата страна на бюрото и седна разтреперана на стола. Ребус се приближи.

— Свършихте ли с това? — имаше предвид стола на Фермера.

Грант кимна и Ребус го върна обратно при бюрото си. Забеляза, че на бюрото на Елън Уайли докладите от аутопсиите лежаха отново завързани с канап. Прегледани, заключенията направени и вече непотребни.

— Фермера даде ли ти някакъв резултат? — попита той.

— Не се е обадил още — каза Шивон, като се опитваше да контролира гласа си. — Тъкмо се канех да му телефонирам.

— Но сбърка сливиците на Грант със слушалката, а?

— Сър — каза тя, като се стараеше да не повишава тон, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо. — Не искам да оставате с погрешно впечатление за случилото се тук...

Ребус вдигна ръка.

— Това няма нищо общо с мен, Шивон. Ти си абсолютно права. Хайде да не говорим повече за това.

— Смятам, че нещо трябва да се обясни — без да иска беше повишила глас. Погледна към мястото, където стоеше Грант, с гръб към нея и извърнати настрани очи. Но тя знаеше, че той се моли да не се оплаче от него. Господин Момченцето-състезател! Господин Кекльо с неговите джаджи и лъскава кола. По-добре да вземе бутилка джин, цяла каса джин и да напълни ваната с него.

— О-о? — Ребус наистина започваше да става любопитен.

„Мога да ти съсия кариерата точно тук и в този момент, Грант.“

— Няма нищо — каза тя накрая.

Ребус я погледна изпитателно, но очите ѝ останаха вперени в книгата пред нея.

— А ти да се похвалиш с нещо, Грант? — попита той весело и се отпусна на стола.

— Какво? — изчерви се Грант.

— Последната загадка, близо ли сте до решението ѝ?

— Не съвсем, сър. — Грант беше застанал до едно от другите бюра и стискаше ръба му.

— А ти? — размърда се Шивон.

— Аз? — Ребус почукваше кокалчетата на ръката си с писалката. — Мисля, че днес стигнах до дъното на целия скапан живот. — Той хвърли писалката на бюрото. — Черпя по този случай.

— Пийна ли нещо вече? — попита Шивон.

Ребус присви очи.

— Две питиета. Погребах мой приятел. Довечера планирам индивидуално бдение. Ако някой от вас иска да пийнем по нещо — с удоволствие.

— Трябва да се прибирам — каза Шивон.

— Аз не...

— Хайде, Грант. Ще ти дойде добре.

Грант погледна към Шивон, търсейки нейното мнение, или, може би, разрешение.

— Предполагам, че бих могъл да се справя с едно — съгласи се той.

— Добро момче — похвали го Ребус. — Нека бъде едно.

Докато Грант „ближеше“ бирата си, Ребус изпи две двойни уискита и две бири. Грант беше стигнал до половината на халбата си и остана слисан, когато му доляха още половина.

— Ще трябва да се прибирам с колата — предупреди той.

— По дяволите, Грант — изнедоволства Ребус, — само това слушам.

— Съжалявам.

— А останалото са извинения. Не разбирам защо е необходимо да се извиняваш на мен, че си натиснал Шивон.

— Не знам как се случи.

— Не се опитвай да го анализираш.

— Мисля, че случаят, по който работим. — Той спря при извънмяването на някой от мобилните телефони. — Вашият ли е, или моят? — попита той и посегна към сакото си.

Оказа се, че търсят Ребус. Ребус даде знак на Грант, че отива да говори навън.

— Ало?

Наоколо започваше да се здрачава, а такситата си търсеха клиенти. Една жена едва не падна, препъвайки се в извадена тротоарна плоча. Млад мъж с бръсната глава и обеща на носа ѝ помоща да събере разпилелите се портокали обратно в пазарската чанта. Малък жест на учтивост... но Ребус продължи да го наблюдава за всеки случай, докато младежът се отдалечи.

— Джон? Обажда се Джийн, работиш ли?

— Провеждам наблюдение — отговори ѝ Ребус.

— О, Джон, искаш ли да...?

— Всичко е наред, Джийн, пошегувах се. Просто излязох да пийна нещо.

— Как мина погребението?

— Не отидох. Искам да кажа отидох, но не можах да го понеса.

— И сега пиеш?

— Не започвай да говориш като онези от телефона на доверието.

— Нямах такова намерение — засмя се тя. — Искях да кажа, че седя тук с бутилка вино и телевизора...

— И?

— И ще бъде хубаво някой да ми прави компания.

Ребус разбираше, че не е в състояние да шофира, а и не само това.

— Не знам, Джийн. Не си ме виждала, когато съм пил.

— Какво, да не се превръщаш в господин Хайд^[7]? — Тя се засмя отново. — Имала съм подобни преживявания с бившия си съпруг. Едва ли можеш да ми покажеш нещо ново. — Тя се опитваше да звучи весело, но в гласа ѝ се усещаше известна нервност. Може би причината беше, че го покани. На никой не му е приятно да му откажат. Или нещо друго...

— Мога да взема такси. — Той се огледа. Все още беше облечен с костюма за погребението, със свалена вратовръзка и разкопчани горни копчета на ризата. — Май трябва да си отида до вкъщи и да се преоблека.

— Ако искаш.

Той погледна през улицата. Жената с портокалите вече чакаше на автобусната спирка. Той продължи да гледа към чантата ѝ, сякаш проверяваше дали всичко си е на мястото. Животът в големия град — недоверието представляваше част от собствената ти защита; такова нещо, като добра постъпка, просто не съществуваше.

— Тогава доскоро — каза той.

Влезе обратно вътре и видя Грант да стои до празната си халба. Когато Ребус се приближи, той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Трябва да тръгвам.

— Да, и аз — отговори Ребус.

Грант изглеждаше разочарован, сякаш искаше Ребус да продължи да пие и да се напие. Ребус погледна към празната чаша, като се чудеше дали Грант не е убедил бармана да излее съдържанието ѝ в мивката.

— В състояние ли си да караш? — попита Ребус.

— Добре съм.

— Чудесно. — Ребус потупа Грант по рамото. — В такъв случай можеш да ме закараш до Портобело.

Шивон прекара последния час в опити да изчисти от главата си всичко, свързано с разследването. Не ставаше. Горещата вана също не ѝ помогна, а джинът отказваше да подейства. Дори музиката на „Матън Бърдс“, която си пусна, не ѝ повлияше по обичайния начин. Последната загадка кънтеше в мислите ѝ. А на всяка половин минута... ето и сега!... се връщаше спомена за преживяното с Грант, хванал здраво ръцете ѝ, докато Джон Ребус, точно пък той! — ги наблюдава, застанал до вратата. Чудеше се, какво ли би се случило, ако Ребус не беше подсказал присъствието си. Колко ли време е стоял там и дали е чул нещо от спора им.

Тя скочи от дивана и отново започна да крачи из стаята с чаша в ръка. Не, не, не... сякаш повтарянето на думата можеше да пропъди мислите ѝ, все едно нищо не се е случило. Защото именно в това беше проблемът. Не можеш да върнеш вече станалото.

— Тъпа женка — каза тя напевно и продължи да повтаря думите, докато те загубиха своето значение.

Тъпа женка, тъпа женка...

Не, не, не... Не, не, не...

Мечтата на зидаря...

Флип Балфур... Гандалф... Раналд Мар...

Грант Худ.

Тъпа женка, тъпа женка...

Беше стигнала до прозореца, когато песента свърши. В настъпилата тишина чу кола да завива в края на улицата и инстинктът ѝ подсказа, че това е той. Изтича до лампата, настъпи с крак монтирания на пода ключ и стаята потъна в мрак. В коридора продължаваше да свети, но тя се съмняваше, че това се вижда отвън. Страхуваше се да помръдне, за да не хвърли сянка, която да я издаде. Колата спря. Започна следващата песен. Тя се присегна за

дистанционното и изключи уредбата. Сега чу двигателя на колата, който продължаваше да работи. Сърцето ѝ биеше лудо.

После чу звънеца, който ѝ съобщи, че отвън има някой и той настоява да влезе. Тя изчака без да мърда. Пръстите ѝ толкова силно стискаха чашата, че започнаха да изтръпват. Прехвърли я в другата си ръка. Отново се позвъни.

Не, не, не, не...

Просто зарежи тази работа, Грант. Влизай обратно в алфата и си върви. Утре ще се преструваме, че нищо не се е случило.

Зън, зън, зън...

Тя започна тихо да си тананика някаква измислена мелодия. Дори не можеше да се нарече мелодия. Просто някакви звуци, които да заглушат звънеца и бучащата в ушите ѝ кръв.

Чу как вратата на колата се затвори и се поуспокои. Но едва не изтърва чашата, когато телефонът иззвъня.

Тя го виждаше, благодарение на светлината от уличната лампа. Лежеше на пода до дивана. Шест позвънявания и телефонният секретар щеше да се включи. Две... три... четири...

„Може би е Фермера!“

— Ало? — Тя се отпусна на дивана със слушалката до ухото си.

— Шивон? Грант е. Къде си? Звънях на външната врата.

— Сигурно звънецът не работи. Какво мога да направя за теб?

— На първо време можеш да ме пуснеш да вляза.

— Уморена съм, Грант, тъкмо си лягах.

— Пет минути, Шивон.

— Не мисля, че е добра идея.

— Ох! — Тишината се превръщаше в третия човек в разговора — някакъв огромен приятел без чувство за хумор, поканен само от единия от тях.

— Защо просто не се прибереш? Ще се видим сутринта.

— Може да се окаже твърде късно за Куизмастър.

— О, дошъл си да говорим за работа?

— Не съвсем — призна той.

— Не, не мисля, че е добра идея. Виж какво, Грант, нека го наречем моментна лудост, съгласен ли си? Мисля, че ще мога да живея с това.

— Това ли мислиш, че беше?

- А ти?
- От какво се страхуваш, Шивон?
- Какво искаш да кажеш? — В гласа ѝ се усещаха твърди нотки. Последва кратко мълчание, след което той каза примирено:
- Нищо. Нищо не исках да кажа. Съжалявам.
- Тогава ще се видим на работа.
- Добре.
- Наспи се хубаво. Утре ще намерим отговора на загадката.
- Щом казваш.
- Сигурна съм. Лека нощ, Грант.
- Лека нощ, Шив.

Тя затвори телефона, без дори да му обясни, че мрази да я наричат „Шив“ — някога така се обръщаха към нея съученичките ѝ. Едно от гаджетата ѝ в колежа също го харесваше. Разказа ѝ, че на жаргон означавало „нож“. „Шивон“ — дори учителите ѝ в училището в Англия имаха проблеми с името ѝ. Произнасяха го като „Сиобън“ и се налагаше тя да ги поправя.

„Лека нощ, Шив...“

„Тъпа женка...“

Тя чу колата му да тръгва и видя играта на светлините от фаровете по тавана и далечната стена на стаята ѝ. Седна в тъмното и допи чашата си. Когато телефонът ѝ иззвъня отново, тя изруга на глас.

— Виж какво — изрева тя в телефонната слушалка. — Остави ме на мира, разбра ли?

— Добре... щом така искаш — беше гласът на Фермера.

— О, по дяволите, сър, съжалявам.

— Очакваш друго обаждане ли?

— Не, аз... може би друг път ще ви обясня.

— Добре тогава. Обадох се тук-там. Има хора, които познават Занаята много по-добре от мен и си помислих, че те могат да хвърлят светлина върху въпроса.

От тона му разбра онова, което искаше да чуе.

— Не се шегувате, нали?

— Ни най-малко. Но очаквам още двама души да ми се обадят. Нямахме никой у тях, затова им оставих съобщения. Не трябва да се отчайваме, както се казва, нали?

В усмивката ѝ нямаше радост.

— Някои сигурно така казват — безнадеждните оптимисти, например.

— Така че утре очаквай да ти се обадя отново. Кога е крайният срок?

— Малко преди обяд.

— В такъв случай първата ми работа сега е да им позвъня отново.

— Благодаря ви, сър.

— Хубаво е човек да се чувства отново полезен. — Той замълча.
— Нещо сякаш те измъчва, Шивон?

— Ще се справя.

— Готов съм да се обзаложа за това. Ще се чуем утре.

— Лека нощ, сър.

Тя затвори телефона. Беше си изпила чашата.

„Всичко това идва от Джон Ребус, нали?“ — това каза Грант по време на спора им. И ето я, с празна чаша в ръка, седнала в тъмното, загледана навън през прозореца.

— Изобщо не съм като него — каза тя на глас, после вдигна телефона отново и набра номера му. Включи се телефонният му секретар. Знаеше, че може да го потърси по мобилния. Може би е отишъл да пийне нещо; сигурно точно това е направил. Можеше да се срещне с него, да обиколят работещите до късно кръчми в града. Всяко, макар и слабо осветено кътче, което ги защитаваше от мрака.

Но той щеше да поиска да разговарят за Грант, за позата, в която ги завари. Това щеше да стои между тях, независимо за какво говорят.

Тя се замисли за минута, после все пак набра номера на мобилния му телефон, но той се оказа изключен. Още един телефонен секретар, още едно неоставено съобщение. Последният шанс беше неговия пейджър, но тя започна да се разколебава.

Чаша чай... ще я вземе в леглото със себе си. Включи чайника и потърси пликчетата с чай. Кутията се оказа празна. Разполагаше единствено с някакви билки — лайка. Замисли се, дали бензиностанцията на Кенънмилс няма да е отворена... Или може би магазинчето на Брафтън стрийт. Да, това е... Тя видя решението на проблемите си! Сложи си обувките и палтото, после провери дали си е взела ключове и пари. След като излезе погледна дали външната врата

се е заключила зад нея. Надолу по стълбите и навън в нощта, в търсене на съюзник, на когото може да се разчита, независимо какъв е.

Шоколад.

[1] Говорещо куче детектив от едноименен анимационен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Популярен анимационен сериал. — Б.пр. ↑

[3] Превишен кредит, позволен от банката. — Б.пр. ↑

[4] „Пейнтбол“ — симулираща игра с пистолети играчки, използващи боя за отразяване на уцелена мишена. — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи. — Б.пр. ↑

[6] Известна британска рокгрупа — Б.пр. ↑

[7] Герой от романа „Д-р Джекил и господин Хайд“ на Р. Л. Стивънсън. — Б.пр. ↑

9

Минаваше 7:30 ч., когато телефонът я събуди. Тя изпълзя от леглото и се затътри през всекидневната. С едната ръка се държеше за челото, а с другата посегна към слушалката.

— Ало?

— Добро утро, Шивон. Да не те събудих?

— Не, тъкмо си приготвих закуската. — Тя примига, после си разтри лицето, опитвайки се да си отвори очите. Фермера звучеше бодро, като човек, станал отдавна.

— Не искам да те задържам, само да ти кажа, че току-що имах много интересно телефонно обаждане.

— Един от вашите контакти ли?

— Един друг ранобудник. В момента пише книга за Ордена на тамплиерите и връзката им с масоните. Сигурно затова веднага разбра за какво става въпрос.

Шивон отиде в кухнята. Провери дали има вода в чайника и го включи. В буркана имаше достатъчно нескафе за две-три чаши. Трябваше да отиде до супермаркета в близките дни. До кухненския плот се виждаха остатъци от шоколада. Тя ги обра с пръст и ги сложи в устата си.

— Разбрал какво? — попита тя.

Фермера започна да се смее.

— Май още спиш, а?

— Само съм малко гроги.

— До късно ли си стояла?

— Нещо такава. Какво е разбрал, сър?

— Отговорът на загадката. Това е препратка към параклиса в Рослин. Знаеш ли къде е това?

— Ходих там неотдавна. — Един друг случай, по който работеше с Ребус.

— Тогава може би си го видяла — единият от прозорците е украсен с резбовани стилизирани царевични зърна.

— Не си спомням — но започваше да се събужда.

— Параклисът обаче е бил построен, когато царевицата още не е била позната във Великобритания.

— „Зърнесто начало“ — изрецитира тя.

— Точно така.

— А „мечтата на зидаря“?

— Има нещо, което със сигурност си забелязала в параклиса — две изящни колони — едната се нарича Колоната на Зидаря, а другата — Колоната на Ученика. Историята разказва, че майсторът зидар, т.е. масон, решил да отиде в чужбина, за да проучи различни видове украси за колоната, която щял да строи. Но докато отсъствал, един от неговите ученици сънувал как трябва да изглежда завършената колона. Хванал се за работа и създал Колоната на Ученика. Когато майсторът зидар се върнал го обхванала такава ревност, че се нахвърлил върху ученика си и го пребил до смърт с дървен чук.

— И така, сънят или мечтата на зидаря свършили с колоната?

— Точно така.

Шивон премисли отново цялата история.

— Всичко съвпада — каза тя накрая. — Много ви благодаря, сър.

— Мисията завършена ли е?

— Не съвсем. Трябва да тръгвам.

— Обади ми се някой друг път, Шивон. Искам да чуя как е приключило всичко.

— Непременно. Благодаря отново. — Тя прекара пръсти през косата си. „Зърнесто начало, където свърши мечтата на зидаря.“

Параклисът в Рослин. Селото беше на десетина километра южно от града. Шивон вдигна отново телефона, готова да се обади отново на Грант... Но после се отказа. Включи лаптопа и изпрати съобщение на Куизмастър.

„Колоната на ученика, параклисът в Рослин.“

После зачака. Изпи чаша слабо кафе, заедно с два парацетамола. Отиде в банята и си взе душ. Взе хавлиена кърпа да си изсуши косата и се върна във всекидневната. Още нямаше съобщение от Куизмастър. Седна отново, хапейки долната си устна. Нямаше нужда да ходят до Харт Фел — името се оказа достатъчно. След по-малко от три часа времето щеше да изтече. Дали Куизмастър не иска от нея да отиде до Рослин? Тя изпрати ново съобщение: „Да ходя, или да не ходя там?“

Продължи да чака. Второто ѝ кафе беше още по-слабо от първото. В буркана вече нямаше нищо. Ако искаше да пие нещо друго, нямаше никакъв избор, освен чай от лайка. Замисли се, дали Куизмастър не е заминал някъде. Имаше чувството, че където и да отиде, той носи лаптопа и мобилния телефон със себе си. И вероятно ги държи непрекъснато включени, също като нея. Трябваше да знае, когато получи съобщение. Каква игра играеше той сега?

— Не мога да рискувам — каза тя на глас.

Едно последно съобщение: „Отивам в параклиса“. След което започна да се облича.

Шивон влезе в колата си и остави лаптопа на съседната седалка. Помисли отново дали да не се обади на Грант, но се отказа. Щеше да се справи и сама; можеше да поеме всяко обвинение, което той хвърлеше върху нея...

„... Не искаш да споделяш с никого. И ако това не звучи като Ребус — здраве му кажи.“ Думите на Грант. И въпреки това тя тръгна към Рослин сама. Без никакво подкрепление и след като вече беше предупредила Куизмастър, че отива. Преди да стигне до края на Лийт Уок тя промени решението си. И обърна колата по посока на апартамента на Грант.

Минаваше 8:15, когато телефонът събуди Ребус. Търсеха го по мобилния. Последното, което се сети да направи, беше да го включи в единия от контактите на стената, за да се зарежда през нощта. Измъкна се от леглото и краката му се оплетоха в разхвърляните по килима дрехи. Пълзейки, той разрови купа, за да намери телефона и го вдигна до ухото си.

— Ребус — каза той. — И дано да имате да ми съобщите някаква добра новина.

— Новината е, че закъсняваш — отговори гласът отсреща. Гил Темплър.

— За какво закъснявам?

— За голямата история.

Все още в същата поза на пода, Ребус погледна към леглото. Нямаше следа от Джийн. Зачуди се дали не е отишла на работа.

— Каква голяма история?

— Трябва да дойдеш в Холируд Парк. Намерен е труп на Артърс Сийт.

— Тя ли е? — Ребус изведнъж усети как по кожата му избиха студени капки пот.

— Трудно е да се прецени на този етап.

— О, боже. — Той дръпна главата си назад и погледна към тавана. — Как е умряла?

— Тялото лежи там от доста време.

— Гейтс и Кърт дойдоха ли вече?

— Очаква се да пристигнат всеки момент.

— Тръгвам направо за там.

— Съжалявам, че те обезпокоих. Да не би случайно да си у Джийн?

— Това случайно предположение ли е?

— Наречи го женска интуиция.

— Чао, Гил.

— Чао, Джон.

Когато изключи телефона си, вратата се отвори и Джийн Бърчил влезе. Беше облечена в хавлиен пенъор и носеше поднос — портокалов сок и препечени филийки, както и пълна кана с кафе.

— Господи — възкликна тя, — какво правиш на пода? — После видя изражението на лицето му и усмивката ѝ изчезна. — Какво има? — попита тя.

И той ѝ разказа за станалото.

Грант се прозяваше. Взеха кафе от една будка, но въпреки това той беше още сънен. Косата на тила му стърчеше и очевидно съзнавайки това, той продължаваше да се опитва да я приглади с ръка.

— Не можах да спя добре снощи — каза той и погледна към Шивон. Тя не отделяше очи от пътя.

— Нещо ново във вестника?

Той беше разтворил таблоида, купен заедно с кафетата.

— Нищо особено.

— Пишат ли нещо за случая?

— Сякаш не. Потънал е в забвение.

Той изведнъж се сети за нещо и започна да се потупва по джобовете.

— Какво? — за миг тя си помисли, че сигурно е забравил някакво жизненоважно лекарство.

— Мобилният ми телефон. Трябва да съм го оставил на масата.

— Имаме моя.

— Да, закачен за моя Интернет доставчик. Какво ще стане, ако някой се опита да се обади?

— Ще остави съобщение.

— Предполагам... Виж какво, за вчера...

— Хайде да се престорим, че нищо не се е случило — каза тя бързо.

— Но се случи.

— Не по моя вина, нали?

— Ти си тази, която постоянно се оплакваше, че аз...

— Въпросът е приключен, Грант — обърна се тя към него. — Ясна ли съм? Или го приключваме, или го отнасям до шефа. Изборът е твой.

Той понечи да каже нещо, но се спря и скръсти ръце пред гърдите си. От радиото се носеше тиха музика. Това ѝ харесваше, помагаше ѝ да се събуди. Грант предпочиташе нещо с повече новини, като радио „Шотландия“ или радио „Четири“, но тя щеше да го отреже: „Това е моята кола, моето радио!“.

Той я помоли отново да му разкаже за разговора си с Фермера. Така и стана, а тя се радваше, че по този начин избягват темата за вчерашния случай. Грант отпиваше от кафето си, докато тя разказваше. Той носеше слънчеви очила, макар и да нямаше слънце. Бяха „Рей-Бан“ с рамки от черупка на костенурка.

— Звучи добре — каза той, когато тя свърши.

— И аз така мисля — съгласи се Шивон.

— Почти лесно.

Тя изсумтя.

— Толкова лесно, че направо бяхме изпуснали влака.

Той сви рамене.

— Имах предвид, че не изисква никакви особени умения. Това е от тези неща, които или знаеш, или не знаеш.

— Както ти каза — различен вид загадка.

— Според теб, колко масони познава Филипа Балфур?

— Какво?

— Ти намери отговора, благодарение на тях. А тя как ли го е направила?

— Учила е история на изкуството, нали?

— Така е. Възможно е да е чела нещо за параклиса в Рослин, нали?

— Възможно е.

— А дали Куизмастър го е знаел?

— Откъде би могъл?

— Може би му е казала какво учи.

— Не е изключено.

— В противен случай, той едва ли щеше да ѝ даде подобна задача. Разбираш ли какво имам предвид?

— Мисля, че да. Искаш да кажеш, че тук се изискват специални познания, за разлика от предишните загадки, нали?

— Нещо такова. Разбира се, съществува и една друга възможност.

— И каква е тя?

— Куизмастър да е бил абсолютно наясно, че тя знае нещо за параклиса в Рослин, без значение дали му е казвала, или не.

Шивон го усети накъде бие.

— Някой, който я е познавал? Искаш да кажеш, че Куизмастър е един от нейните приятели.

Грант я погледна над очилата.

— Няма да се учудя, ако Раналд Мар се окаже масон. Човек с неговата професия...

— Нито пък аз — отвърна Шивон замислено. — Може би трябва да се върнем и да го попитаме.

Те отбиха от главния път и навлязоха в селцето Рослин. Шивон паркира колата пред магазинчето за сувенири към параклиса. Вратата се оказа заключена.

— Отварят в десет — прочете Грант на табелата.

— С колко време разполагаме?

— Ако чакаме да стане десет — не много.

Шивон седеше в колата и проверяваше дали не е получила нови съобщения.

— Трябва да има някой. — Грант удари по вратата с юмрук.

Шивон излезе от колата и започна да разглежда стената, опасваща двора на параклиса.

— Става ли да я изкачим? — попита тя.

— Можем да опитаме — отвърна Грант.

— Ами ако и параклисът се окаже заключен?

— Някой може да почиства вътре, нали?

Той кимна. Тогава изведнъж се чу скърцане на резе. Вратата се отвори, а зад нея стоеше някакъв мъж.

— Още не сме отворили — каза той строго.

Шивон му показва служебната си карта.

— От полицията сме, господине. Опасявам се, че не можем да чакаме.

Те го последваха по пътеката към страничната врата на параклиса. Самата постройка беше покрита с огромен навес. От предишното си посещение Шивон знаеше, че има някакъв проблем с покрива. Трябваше да изсъхне, преди да се ремонтира. Отвън параклисът изглеждаше малък, но вътре — по-голям — впечатление, което се създаваше от украсата му. Самият таван се оказа изумителен, макар и голяма част от него да беше позеленяла от влагата и разрухата. Грант застана на централната пътека с отворени от възхищение уста — също като нея при първото ѝ посещение.

— Невероятно е — каза той тихо, а думите му отекнаха и се върнаха като ехо.

Навсякъде беше пълно с резбовани неща. Но Шивон знаеше какво търси и отиде направо при Колоната на Ученика. Намираще се до няколко стъпала, водещи надолу към сакристията^[1]. Колоната беше висока около два и половина метра, с издялани панделки, които се увиваха като змия около нея.

— Това ли е? — попита Грант.

— Това е.

— И какво търсим?

— Ще разберем, когато го намерим. — Шивон прокара ръцете си по студената повърхност на колоната, после приклепна. В основата имаше преплетени дракони. Опашката на единия, извита обратно към главата, образуваше малка дупка. Тя бръкна с пръсти и извади сгънато на квадрат листче.

— Дяволите да го вземат! — възкликна Грант.

Той не си направи труда да си слага ръкавици или да извади торбичка за събиране на веществени доказателства — вече знаеше, че Куизмастър не би оставил нищо за полицията. Парченце хартия, сгънато повече от три пъти. Тя го разтвори, а Грант се премести, така че и двамата да могат да прочетат написаното в него.

Сега ти си Търсачът. Твоята следваща цел е Хелбанк.
Инструкциите по-късно.

— Не го разбирам — каза Грант. — Цялата тази плетеница за това?

Той започваше да говори все по-силно.

Шивон препрочете съобщението и обърна листа. На гърба нямаше нищо. Грант се завъртя на пети и ритна във въздуха.

— Копеле! — извика той, а човекът който ги доведе се намръщи.
— Обзалагам се, че седи някъде и се кефи, като ни гледа как хвърчим насам-натам!

— Предполагам, че това е част от играта, да — тихо се съгласи Шивон.

Той се обърна към нея.

— Част от какво?

— Част от удоволствието му. Харесва му да ни разиграва.

— Да, но той не ни вижда, нали?

— Не знам, понякога имам чувството, че може би ни наблюдава.

Грант впери поглед в нея, после отиде при мъжа.

— Как се казвате?

— Уилям Иди.

Грант извади бележника си.

— И какъв е адресът ви, господин Иди?

После започна да записва данните на Иди.

— Той не е Куизмастър — заяви Шивон.

— Кой? — попита Иди с треперещ глас.

— Няма значение — отвърна Шивон. Хвана Грант за ръката и го отведе.

Върнаха се в колата и Шивон започна да пише съобщение:

Готова съм за загадката за Хелбанк.

Изпрати го и се облегна назад.

— И сега какво? — попита Грант.

Шивон сви рамене. В този момент обаче лаптопът сигнализира за получено съобщение. Тя натисна бутона на мишката, за да го прочете.

Готова си да се откажеш ли? Това е по-лесно.

Грант изсъска.

— Това загадка ли е, или подигравка?

— Може би и двете.

Пристигна ново съобщение: „Хелбанк до шест часа довечера“.

Шивон кимна.

— И двете е — повтори тя.

— До шест? Дава ни само осем часа.

— Тогава нямаме време за губене. Какво според тебе е „по-лесно“?

— Във всеки случай не загадка.

Тя го погледна.

— Смяташ, че това не е загадката ли?

Той се усмихна насила.

— Нямах това предвид. Хайде да я разгледаме отново. — Шивон върна съобщението на екрана. — Знаеш ли на какво ми прилича?

— На какво?

— На обяснение в кръстословица. Не е съвсем правилно граматически. Хем има смисъл, хем няма.

Шивон кимна.

— Като изсмукано от пръстите ли?

— Ако е загадка от кръстословица... — Грант присви устни. Когато се концентрираше, между веждите му се появяваше малка отвесна гънка. — Ако е загадка, тогава „да се откажеш“ може да означава много неща. Разбираш ли?

Той бръкна в джоба си, за да извади бележника и писалката си.

— Трябва да го видя написано — обясни Грант и се захвана със загадката. — Може да е класическа постройка на кръстословица — една част от нея ти казва какво трябва да направиш, а друга — значението, което ще получиш, ако го направиш.

— Продължавай. Току-виж съм разбрала нещо.

Той се усмихна отново, без да откъсва очи от думите пред него.

— Да предположим, че е анаграма. „Готова да се откажеш... Това е по-лесно.“ Ако думата „отказвам се“ е употребена в някое от другите ѝ значения като например „отдавам се“ или „възползвам се“ — тогава от буквите в израза „това е по-лесно“ ще получиш дума или думи, които означават нещо.

— Какво нещо? — Шивон почувства, че главата я заболява.

— Точно това трябва да открием.

— Ако е анаграма.

— Ако — съгласи се Грант.

— И какво общо има всичко това с Хелбанк, каквото и да означава то?

— Не знам.

— Ако е анаграма, не е ли прекалено лесно?

— Само ако познаваш принципа на кръстословиците. В противен случай ще го прочетеш буквално и няма да разбереш абсолютно нищо.

— Добре, но ти току-що ми го обясни и въпреки всичко продължава да ми звучи абсолютно непонятно.

— Тогава не се ли радваш, че съм тук? Хайде. — Той откъсна лист от бележника си и ѝ го подаде. — Да видим дали ще успееш да разместиш буквите в „това е по-лесно“.

— За да съставя дума, която означава нещо?

— Дума или думи — поправи я Грант. — Разполагаш с дванайсет букви.

— Няма ли някаква компютърна програма, която да използваме?

— Вероятно има. Но това означава да излъжем, нали?

— Точно в този момент нямам нищо против да излъжа.

Но Грант не чуваше. Вече беше обсебен от загадката.

— Бях тук само преди ден — каза Ребус.

Бил Прайд беше оставил дъската, на която окачваше бележките си, в участъка Гейфилд Скуеър. Дишаше тежко, докато се изкачваша. Наоколо имаше униформени полицаи. В ръцете си държаха ограничителни ленти и чакаха да им кажат дали да отцепят района. Долу на пътя имаше наредени паркирани коли — журналисти, фотографи и най-малкото един телевизионен екип. Новината се беше разчула бързо и циркът започваше.

— Имате ли да ни кажете нещо, инспектор Ребус? — попита го Стив Холи, като излезе от колата си.

— Единствено това, че ме дразните.

Прайд обясни на Ребус, че някакъв планинар намерил тялото. В някакъв храсталак, някакъв сериозен опит да се скрие.

Ребус мълчеше. Две от телата не бяха открити, а другите две — намерени във водата. Сега това — на планински хълм. Схемата се нарушаваше.

— Тя ли е? — попита той.

— Ако се съди по тениската на Версаче, би трябвало да кажа „да“.

Ребус спря и се огледа наоколо. Една пустош в средата на Единбург. Самият Артърс Сийт представляваше изгаснал вулкан, заобиколен от резерват за птици и три езера.

— Не би било лесно да довлечеш труп тук горе — каза той.

Прайд кимна.

— Вероятно е убита на това място.

— Някой да я е подмамил тук?

— Или просто може да се е разхождала.

Ребус поклати глава.

— Нямам чувството, че си е падала по разходките.

Те тръгнаха отново, приближавайки се към мястото. Виждаше се някаква група приведени фигури, бели лекарски престилки и шапки — колко лесно беше да съсипят всички евентуални следи на мястото на престъплението. Ребус разпозна професор Гейтс, със силно зачервено лице от изкачването. До него стоеше Гил Темплър, без да говори, само слушаше и гледаше. Няколко полицаи извършваха първоначалното претърсване на терена. Впоследствие, когато тялото се изнесе, щяха да доведат още униформени и да започнат щателно претърсване. Нямаше

да е лесно — тревата изглеждаше дълга и гъста. Фотограф от полицията нагласяше фотоапарата си.

— По-добре да не отиваме по-нататък — предложи Прайд, след което се провикна да им донесат два гащеризона.

Когато Ребус се опита да напъха краката си в единия, тънкия материал се разкъса и студеният вятър започна да подмята парчетата.

— Нещо за Шивон Кларк? — попита той.

— Опитах да се свържа с нея и Грант Худ — отговори Прайд. — Засега безуспешно.

— Нима? — наложи се да скрие усмивката си Ребус.

— Има ли нещо, което трябва да знам? — попита Прайд.

Ребус поклати глава.

— Зловещо място да умреш, нали?

— Не са ли всичките такива? — Прайд вдигна ципа на гащеризона си и тръгна към трупа.

— Удушена е — информира ги Гил Темплър.

— Най-доброто предположение на този етап — поправи я Гейтс. — Добро утро, Джон.

Ребус кимна в отговор на поздрава.

— Доктор Кърт не е ли с теб?

— Обади се, че е болен. Напоследък често боледува. — Гейтс просто поддържаше някакъв разговор, докато продължаваше прегледа си. Тялото лежеше в странна поза, като краката и ръцете образуваха триъгълници. Храстите прецип до него явно го бяха скрили достатъчно добре, предположи Ребус. В съчетание с високата трева, човек трябваше да е на не повече от два-три метра, за да разбере какво е това. Дрехите също помагаха за маскировката. Светлозелени военни панталони, тениска в цвят каки, сиво яке. Дрехите, които Флип е облякла в деня на изчезването си.

— Родителите информирани ли са? — попита той.

Гил кимна.

— Знаят, че е намерено някакво тяло.

Ребус обиколи наоколо, за да огледа мястото по-добре. Лицето на жертвата беше обърнато на другата страна. В косата имаше листа и следа от силен удар. Лицето изглеждаше бледомораво. Гейтс вероятно леко е преместил тялото. Ребус виждаше синини, кръвта, изтекла преди смъртта и обагрила в червено най-близките до земята части на

тялото. Беше наблюдавал десетки трупове през годините и всички те го натъжаваха и потискаха не по-малко. Животът представляваше най-важното нещо за всяко същество и неговото отсъствие се възприемаше трудно. Спомняше си как опечалени близки посягаха към телата в моргата и започваха да ги друсат, все едно това щеше да ги върне. Филипа Балфур нямаше да се върне.

— Нещо е гризало пръстите ѝ — констатира Гейтс, по-скоро за диктофона си, отколкото за останалите наоколо. — Най-вероятно местни диви животни.

Невестулки или лисици, предположи Ребус. Подобни факти за влиянието на околната среда не могат да се видят в документалните филми по телевизията.

— Да видим сега — продължаваше Гейтс.

Ребус разбра какво има предвид — ако Филипа се е борила с нападателя си, краищата на пръстите ѝ можеха да им подсказват много — парченца кожа или кръв под ноктите.

— Каква загуба — неочаквано въздъхна Прайд.

Ребус имаше чувството, че не говори за смъртта на Филипа, а за напразните им усилия през всичките тези дни след нейното изчезване — проверките по летищата, фериботите, влаковете... По силата на предположението, че тя е може би — само може би — още жива. А през това време е лежала тук и всеки изминал ден ги е лишавал от евентуални доказателства, възможни улики.

— Късмет е, че са я намерили толкова скоро — изкоментира Гейтс, вероятно за да утеши Прайд. И наистина — преди няколко месеца откриха тялото на друга жена в друга част на парка, далеч от всички познати пътеки наоколо. Тялото беше лежало там повече от месец. Оказа се, че е някаква „семейна история“. Онзи удобен евфемизъм, когато жертвите са убити от своите любими половинки.

Долу на пътя Ребус разпозна една от сивите камионетки на моргата, която току-що пристигна. Щяха да сложат тялото в чувал и да го отнесат в болницата „Уестърн Дженерал“, където Гейтс ще извърши аутопсията.

— Следи от охлузвания по петите ѝ — съобщаваше Гейтс на диктофона си. — Не много сериозни. По позата на тялото може да се съди, че тя или е била все още жива, или току-що починала, когато е била довлечена тук.

Гил Темплър се огледа.

— Какъв периметър ни е необходим за претърсването.

— 50, може би 100 метра — отвърна Гейтс.

Тя погледна към Ребус и той забеляза, че не беше изпълнена с надежда. Едва ли щяха да успеят да определят точно мястото, откъдето е била пренесена, освен ако не е изпуснала нещо.

— Няма ли нищо в джобовете? — попита Ребус.

Гейтс поклати глава.

— Бижута по ръцете и доста скъп часовник.

— „Картие“ — добави Гил.

— Поне можем да изключим версията за грабеж — измърмори Ребус, което накара Гейтс да се усмихне.

— Няма никакви следи от опити за разкъсване на дрехите — изкоментира патологът, — така че вероятно можете да изключите и сексуален мотив.

— Става все по-добре и по-добре — погледна Ребус към Гил. — Накрая въпросът ще се реши от само себе си.

— Много смешно — строго го парира тя.

В участъка Сейнт Ленардс всички говореха единствено за случилото се, но Шивон усещаше само някакво вцепенение. Участието ѝ в играта на Куизмастър — най-вероятно следвайки стъпките на Филипа, разви у Шивон някакво особено чувство за привързаност към изчезналата студентка. Сега тя вече не се водеше изчезнала и най-лошите страхове се бяха сбъднали.

— Винаги сме знаели, нали? — каза Грант. — Беше само въпрос на време кога ще открият тялото.

Той пусна бележника си на бюрото пред себе си. Беше изписал три или четири страници от него с анаграми. Седна и обърна нова страница с писалка в ръка. Освен него, в стаята на Криминалния отдел бяха Джордж Силвърс и Елън Уайли.

— Водих децата си на Артърс Сийт миналия уикенд — разказваше Силвърс.

Шивон попита кой е намерил тялото.

— Някой, който се разхождал — отговори Уайли. — Мисля, че жена на средна възраст. При ежедневната си разходка.

— Сигурно ще мине доста време, докато се осмели да мине по същия маршрут — измънка Силвърс.

— Флип там ли е лежала през цялото време? — Шивон гледаше към Грант, който се занимаваше с разместването на буквите. Сигурно имаше право да продължава да работи, но тя почувства известно отвращение. Как може да му е все едно при тази новина? Дори и циник като Джордж Силвърс изглеждаше доста шокиран.

— Артърс Сийт — повтори той, — ходихме там само преди една седмица.

Уайли реши да отговори на въпроса на Шивон.

— Изглежда началничката така мисли. — След като изрече тези думи, тя погледна надолу към бюрото си и го изтри с ръка, сякаш да го почисти от прахта.

Боли я, помисли си Шивон... Дори самото произнасяне на думата „началничката“ ѝ напомня за нейното появяване пред телевизията и предизвиква негодуванието ѝ.

Един от телефоните иззвъня и Силвърс тръгна към него.

— Не, няма го — каза той в слушалката. После добави. — Изчакайте, ще проверя — сложи ръка върху мембраната. — Елън, имаш ли някаква идея кога ще се върне Ребус?

Тя бавно поклати глава. Изведнъж Шивон осъзна къде е той — на Артърс Сийт, докато Уайли, която се водеше негова партньорка, не беше там. Сигурно е изхвърчал като куршум, оставяйки Уайли зад себе си. Шивон се замисли, дали това не е добре пресметнат ход от страна на Темплър. Тя прекрасно знаеше как щеше да се почувства Уайли.

— Съжалявам, нямам представа — каза Силвърс по телефона, после добави. — Изчакайте една секунда — след което посочи със слушалката към Шивон. — Някаква жена иска да говори с теб.

Шивон прекоси стаята, като попита коя е жената, но Силвърс само сви рамене и ѝ подаде телефона.

— Ало, аз съм детектив Кларк.

— Шивон, обажда се Джийн Бърчил.

— Здравей Джийн, какво мога да направя за теб?

— Идентифицирахте ли я вече?

— Не на 100 процента. Ти откъде разбра?

— Джон ми каза набързо и изхвърча.

Шивон остана зяпнала от учудване. Джон Ребус и Джийн Бърчил... я виж ти!

— Искаш ли да му кажа, че си се обаждала?

— Търсих го на мобилния.

— Трябва да го е изключил. Човек невинаги иска да го безпокоят на мястото.

— На кое?

— На мястото на престъплението.

— Артърс Сийт, нали? Вчера сутринта ходихме там.

Шивон погледна към Силвърс — излиза, че всеки втори човек е ходил скоро на Артърс Сийт. Когато очите ѝ се преместиха върху Грант, тя видя как гледа втренчено в бележника си, сякаш нещо там го е хипнотизирало.

— Знаеш ли в коя част на Артърс Сийт? — попита Джийн.

— От другата страна на пътя за езерото Дънсапай и малко по-нататък в източна посока.

Шивон наблюдаваше Грант. Продължаваше да го гледа, когато той стана от стола и вдигна бележника си.

— Къде е това...? — Въпросът беше риторичен, а Джийн очевидно се опитваше да си представи местоположението. Грант продължаваше да държи бележника пред себе си, но достатъчно далеч от нея, за да успее тя да различи нещо — разбъркани букви и две оградени думи. Шивон присви очи.

— О-о — изведнъж възкликна Джийн, — сетих се къде е. Мисля, че се нарича Хелбанк.

— Хелбанк? — Шивон го каза високо, за да може Грант да я чуе, но мислите му очевидно бяха някъде другаде.

— Доста стръмен склон — продължи Джийн, — което би могло да обясни наименованието му^[2], въпреки че във фолклора естествено се предпочитат имена на вещици и магьосници.

— Да — прекъсна я Шивон. — Виж, Джийн, трябва да тръгвам.

Тя гледаше оградените думи в бележника на Грант. Той беше решил анаграмата. „Това е по-лесно“ се беше превърнало в „Артърс Сийт“^[3].

Шивон затвори телефона.

— Той ни е водел към нея — каза Грант тихо.

— Възможно е.

— Какво искаш да кажеш с това „възможно е“?

— Според теб, той е знаел, че Флип е мъртва, но не можем да сме сигурни в това. Той само ни водеше към местата, където Флип е минавала.

— И на последното място се оказа мъртва. И на кой друг, освен на Куизмастър му е било известно, че тя ще бъде там?

— Някой може да я е проследил или да я е срещнал случайно.

— Но ти самата не вярваш в това — уверено заяви Грант.

— Аз играя адвокат на дявола, Грант, това е всичко.

— Той я е убил.

— Тогава защо ни помага да играем играта?

— За да се подиграва с нас. — Той замълча. — Не, за да се подиграва с теб. А може би и нещо повече.

— Тогава щеше да ме убие досега.

— Защо?

— Защото аз нямам нужда да участвам в играта повече. Стигнах дотам, докдето е стигнала и Флип.

Той бавно поклати глава.

— Искаш да кажеш, че ако ти изпрати загадката за... какво беше следващото ниво?

— Затвора.

Той кимна.

— Ако ти я изпрати, няма да се изкушиш?

— Не, отвърна тя.

— Лъжеш.

— Е, след всичко това, няма начин да отида някъде без подкрепление и той сигурно го знае. — Изведнъж нещо й хрумна. — Затвора — каза тя.

— Какво за него?

— Той е изпратил съобщение на Флип, след като тя е била убита. Защо по дяволите ще го прави, ако я е убил?

— Защото е психопат.

— Не мисля така.

— Изпрати му съобщение и го попитай.

— Да го попитам дали е психопат?

— Кажу му каквото знаем.

— Но той може просто да изчезне. Помисли си, Грант, можем да се разминем с него на улицата и да не го познаем. Той е само едно име и при това — не истинско.

Грант удари с юмрук по бюрото.

— Трябва да направим нещо. Всеки момент той ще чуе по радиото или по телевизията, че тялото е било намерено. Ще очаква да го чуе от нас.

— Прав си — призна тя.

Лаптопът беше в чантата ѝ, все още свързан с мобилния телефон. Тя го извади и го приготви, като включи компютъра и телефона в контакта на пода да се зареждат.

Което даде на Грант достатъчно време да помисли и за други неща.

— Почакай — каза той. — Трябва да изчистим този въпрос с полицейски началник Темплър.

Тя го изгледа.

— Искаш отново да играеш по правилата, а?

Лицето му почервения, но въпреки това кимна.

— Нещо такова. Трябва да ѝ кажем.

Силвърс и Уайли, които внимателно слушаха целия разговор между тях, разбраха съвсем ясно, че става нещо важно.

— Аз съм с Шивон — заяви Уайли. — Кови желязото докато е горещо и т.н.

Силвърс не беше съгласен.

— Нали знаете последствията — началничката ще ви изрита, ако действате зад гърба ѝ.

— Ние не действаме зад гърба ѝ — сопна се Шивон, като гледаше Уайли.

— Точно това правим — обади се Грант. — Тук вече става въпрос за убийство, Шивон, и времето да си играем игрички току-що приключи. — Той сложи ръце на бюрото ѝ. — Ако изпратиш този имейл, смятай, че си сама.

— Може би точно това искам — сръза го тя, но веднага съжали за думите си.

— Хубаво е да си говорим откровено — каза Грант.

— Изцяло подкрепям тази идея — обади се Джон Ребус, застанал на вратата.

Елън Уайли се изправи и скръсти ръце.

— Като стана въпрос за това — продължи той, — извинявай, Елън, трябваше да ти се обадя.

— Забрави го. — Но за всички в стаята беше ясно, че тя няма да го забрави.

След като Ребус изслуша версията на Шивон за сутрешните събития, придружена от прекъсванията на Грант от време на време, с коментари от различна гледна точка — всички те го погледнаха, за да чуят решението му. Той прокара пръст по екрана на лаптопа.

— Всичко, което току-що ми разказахте — посъветва ги той, — трябва да бъде отнесено до полицейски началник Темплър.

В очите на Шивон Грант изглеждаше не толкова реабилитиран, колкото самодоволен. Междувременно Елън Уайли имаше вид на човек, който търси с кого да се скара... за каквото и да било. Не бяха съвсем идеални за екип, разследващ убийство.

— Добре — съгласи се тя, за да постигне поне частично примирие. — Ще говорим с шефката. — След като Ребус кимна одобрително, тя добави: — Макар и да съм готова да се обзаложа, че ти самият не би постъпил така.

— Аз? — учуди се той. — Първо, аз поначало не бих се захванал със загадките, Шивон. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото за мен имейлите са черна магия.

Шивон се усмихна, но през главата ѝ премина следната мисъл: „Черна магия, ковчези, използвани в заклинания на магьосници... смъртта на Флип на хълм, наречен Хелбанк“.

— Магия?

Бяха шестима в тесния кабинет на Гейфилд Скуеър — Гил Темплър и Бил Прайд, Ребус и Елън Уайли, Шивон и Грант. Всички, с изключение на Темплър, стояха прави. Шивон носеше разпечатки на всички имейли, а Темплър ги разглеждаше мълчаливо. Накрая тя вдигна глава.

— Има ли някакъв начин да идентифицираме Куизмастър?

— Аз поне не знам такъв — призна Шивон.

— Възможно е — добави Грант. — Въсъщност не съм сигурен как, но мисля, че е възможно. Сещам се за вирусите — по някакъв

начин американците изглежда винаги успяват да ги проследят откъде идват.

Темплър кимна.

— Това е така.

— В Дирекцията на полицията има отдел за компютърни престъпления, нали? — продължи Грант. — Възможно е да имат връзки с ФБР.

Темплър го погледна изпитателно.

— Ще се заемеш ли с това, Грант?

Той поклати глава.

— Обичам компютрите, но това е извън моите компетенции. С радост бих посредничил...

— Достатъчно. — Темплър се обърна към Шивон. — Онзи немски студент, за който ни разказваше...

— Да?

— Искам малко повече подробности.

— Едва ли ще е много трудно.

Неочаквано Темплър премести погледа си към Уайли.

— Можеш ли да се заемеш с това, Елън?

Уайли изглеждаше изненадана.

— Предполагам.

— Разделяш ли ни? — намеси се Ребус.

— Освен ако не ми изтъкнеш основателна причина да не го правя.

— Във Фолс е оставена кукла, а сега се появява и тялото. Схемата е същата, както преди.

— Но не и според твоя производител на ковчези. Доколкото си спомням, той каза, че най-вероятно са правени от различни хора.

— Смяташ, че това е само съвпадение?

— Не смятам нищо и ако се появи нещо ново в тази връзка, можете да се върнете към тази версия. Но сега вече говорим за убийство и това променя всичко.

Ребус погледна към Уайли. Тя вътрешно негодуваше — прехвърлянето ѝ от прашните стари доклади за аутопсиите към основното разследване на странната смърт на една студентка... не я въодушевяваше много. Но в същото време нямаше желание да

подкрепи Ребус — беше твърде заета със собственото си чувство за извършената несправедливост.

— Така — прекъсна Темплър настъпилата тишина. — Засега се връщате към основното разследване. — Тя събра листовите от бюрото с намерение да ги върне на Шивон. — Можеш ли да останеш за секунда?

— Разбира се — отвърна Шивон.

Останалите се измъкнаха от стаята, доволни, че са на по-свеж и по-хладен въздух. Ребус обаче се въртеше близо до вратата на Темплър. Загледа се в наредената по отсрещната стена информация — факсове, снимки и други. Някакъв полицай беше зает със свалянето на колажа — това вече не представляваше случай, свързан само с изчезване. Темпото на разследването сякаш понамаля, но не поради някакъв шок или респект към мъртвата, а защото нещата се бяха променили — нямаше нужда да се бърза, за да спасят евентуално нечий живот...

В кабинета си Темплър попита Шивон дали не е променила решението си за поста „връзки с обществеността“.

— Благодаря — отговори Шивон, — но не мисля така.

Темплър се облегна назад.

— Искаш ли да ми кажеш причините?

Шивон се огледа, все едно търсеше изразите, написани по голите стени наоколо.

— Не мога да се сетя така изведнъж — сви рамене тя. — Просто в момента не ми се иска.

— А аз може да не поискам да те поканя отново.

— Знам. Сигурно защото съм навлязла прекалено навътре в случая. И искам да продължа да работя по него.

— Добре — каза Темплър, като натърти на втората сричка. — Мисля, че това беше всичко.

— Разбрах.

Шивон посегна към дръжката на вратата, като се опитваше да не търси подтекст в тези думи.

— О, би ли помолила Грант да дойде?

Шивон спря за миг пред леко откритата врата, после кимна и излезе. После се подаде главата на Ребус.

— Имаш ли две секунди, Гил?

— И толкова нямам.

Въпреки това той влезе.

— Забравих да спомена нещо.

— Забрави? — кисело се усмихна тя.

В ръката му имаше три факса.

— Дойдоха от Дъблин.

— Дъблин?

— От колега там на име Деклан Макманъс. Направих запитване за семейство Костело.

Тя вдигна поглед от листовете.

— Някаква специална причина?

— Просто подозрение.

— Вече проучихме семейството.

Той кимна.

— Разбира се, един телефонен разговор набързо и отсреща ти казват, че нямат никакви провинения. Но ти самата знаеш много добре, че това често се оказва само началото на историята.

А в случая със семейство Костело тази история беше дълга. Ребус разбираше, че Темплър няма накъде да мърда. Когато Грант Худ почука, тя му каза да дойде след пет минути.

— По-добре след десет — добави Ребус, като смигна на младежа. После махна трите кашона с документи от свободния стол и се настани на него.

Макманъс се оказа направо невероятен. В по-ранните си години Дейвид Костело бил доста див — „резултат от получаваните от него много пари и недостатъчно внимание“, както се изразяваше Макманъс. Под „див“ се разбираше бързи коли, глоби за превишена скорост, устни предупреждения за неща, за които някой друг би се оказал зад решетките. Имаше сбивания в пъбове, потрошени витрини и телефонни будки, поне два случая, когато се е облекчавал на публични места — мостът О’Конъл посред бял ден. Дори Ребус остана впечатлен от последното. По-нататък пишеше, че 18-годишният Дейвид си спечелил печална слава и в няколко пъба му било забранено да влиза там повече — общо единайсет на брой. Година преди това бившата му приятелка се оплакала в полицията, че я ударил по лицето пред нощен клуб на брега на Лифи^[4]. Темплър погледна нагоре, когато стигна до тази част.

— Случвало се е няколко пъти, а тя не могла да си спомни името на клуба — каза Ребус. — Накрая оттеглила обвинението.

— Мислиш, че ѝ е било платено ли?

Той сви рамене.

— Чети нататък.

Макманъс признаваше, че Дейвид Костело си е променил поведението, като подчертаваше повратната точка, започнала след един купон по случай един 18-ти рожден ден, когато негов приятел се опитал да скочи между два покрива, за да се изфука, но паднал лошо и се забил в алеята отдолу.

Не загинал. Но получил трайни увреждания на мозъка, гръбначния стълб и останал напълно обездвижен с нуждата от денонощни грижи. Ребус си припомни апартамента на Дейвид — бутилката уиски „Белс“... Тогава си помисли, че той не пие.

Доста голям шок за тази възраст, продължаваше Макманъс. „Това отрезви Дейвид в пряк и преносен смисъл. В противен случай той би се превърнал в копие на баща си.“

Какъвто бащата, такъв и синът. Томас Костело беше успял да потроши осем коли, без да му вземат шофьорската книжка. Съпругата му Тереза на два пъти викала полицията у тях, когато съпругът ѝ изпадал в ярост. И двата пъти я намирали в банята, а от заключената врата липсвали няколко трески, вследствие атакувания я с нож Томас. „Само се опитвах да отворя проклетата врата“, обяснил той на полицаите първия път. „Помислих, че тя ще се самоубие.“

„Не аз, а някой друг трябваше да се самоубие!“ — разкрещяла се Тереза.

(В страничните полета на факса Макманъс беше добавил написана на ръка забележка, че на два пъти Тереза е стигала до свръхдоза и че всички в града са я съжалявали — съпруга, която се пребива от работа с мързелив и тормозещ я мъж, който просто се е оказал изключително богат, без никакви сериозни усилия от негова страна.)

Веднъж на някакъв кораб Томас напсувал един турист и бил свален на брега от стюардите. В друг случай заплашил да отреже пениса на букмейкъра си, след като той попитал дали господин Костело не би искал най-послед да заплати огромните си загуби — загуби, които букмейкърът няколко месеца понасял за своя сметка.

И така нататък. Сега ставаше ясно защо са наели две отделни стаи в хотел „Каледониън“...

— Симпатично семейство — изкоментира Темплър.

— Най-доброто в Дъблин.

— И полицията е записала всичко това.

— Тц-тц — отбеляза Ребус. — Тук не бихме направили такова нещо, нали?

— Май не — отговори тя с кисела усмивка.

— И вследствие на цялата тази работа, ти мислиш, че...?

— Че Дейвид Костело има и друга страна, която изобщо не познавахме досега. А това се отнася и до семейството му.

— Те още ли са в града?

— Върнаха се в Ирландия преди два дни.

— Но ще дойдат пак?

Тя кимна.

— Сега, след като Филипа беше открита.

— Дейвид Костело уведомен ли е?

— Трябва да е чул, ако не от родителите на Филипа, тогава от медиите.

— Искаше ми се да съм бил там — каза Ребус сякаш на себе си.

— Не можеш да бъдеш навсякъде.

— Така е.

— Добре, говори с родителите, когато дойдат.

— И с момчето, нали?

Тя кимна.

— Но по-внимателно... Не прави добро впечатление, когато става въпрос за някой, който е опечален.

Той се усмихна.

— Винаги мислиш за медиите, а, Гил?

Тя го погледна.

— Би ли ми изпратил Грант?

— Един впечатляващ млад полицаи идва веднага. — Той отвори вратата.

Там стоеше Грант и се въртеше на токовете на обувките си. Ребус не каза нищо, а само му намигна отново, докато се разминаваха.

Десетина минути по-късно Шивон си вземаше кафе от машината, когато Грант я откри.

— Какво искаше Темплър? — не успя да сдържи любопитството си тя.

— Предложи ми връзките с обществеността.

Шивон съсредоточено разбъркваше кафето си.

— Предположих, че би могло да е това.

— Ще ме дават по телевизията!

— Силно съм впечатлена.

Той я погледна изпитателно.

— Можеше да си по-настоятелна.

— Прав си, можех.

Те не откъсваха очи един от друг.

— Благодаря ти, че ми помогна за загадките. Нямахте да се справя без теб.

Едва сега той осъзна, че тяхното партньорство наистина се е разпаднало.

— О... няма за какво — каза той. — Виж, Шивон...

— Да?

— За онази случка... Наистина съжалявам.

Тя се усмихна кисело.

— Страхуваш се да не се оплача ли?

— Не... Не е това...

Но и двамата знаеха, че става въпрос точно за това.

— Подстригване и нов костюм през почивните дни — предложи тя.

Той огледа сакото си.

— След като ще те дават по телевизията — едноцветна риза — никакви карета или райета. О, и, Грант...

— Какво?

Тя изпъна показалеца си напред и го плъзна под вратовръзката му.

— Вратовръзката ти също трябва да бъде едноцветна. Героите от анимационните филми просто не са забавни.

— Точно това каза и полицейски началник Темплър. — Той звучеше изненадан, докато оглеждаше шарената си вратовръзка, изпъстрена с многобройни отпечатьци на главата на Хомър Симпсън^[5].

Първата проява на Грант Худ по телевизията се състоя същия следобед. Той седеше до Гил Темплър, докато тя четеше кратко изявление, свързано с откриването на тялото. Елън Уайли наблюдаваше пресконференцията на един от мониторите в участъка. На Грант Худ не му беше отредена роля да прави изявления, но тя забеляза как когато медиите започнаха да задават различни въпроси, той се навеждаше към Темплър и шепнеше нещо в ухото ѝ, а полицейската началничка кимаше одобрително. От другата страна на Темплър седеше Бил Прайд и поемаше голяма част от въпросите. Всички искаха да разберат дали намереният труп е на Филипа Балфур; всички искаха да узнаят причината за смъртта.

— На този етап не можем да потвърдим идентификацията — заяви Прайд, а думите му се насичаха от леки покашляния. Изглеждаше нервен, а Уайли разбираше, че покашлянията представляват тикове на гласните струни. Самата тя го беше изпитала — както и това прочистване на гърлото. Когато Гил Темплър поглеждаше към Прайд, Худ приемаше това като знак, че е дошъл неговият ред да продължи.

— Причината за смъртта предстои да бъде установена — заяви той, — след аутопсията, насрочена за по-късно днес. Както знаете, тази вечер в 7 часа ще има нова пресконференция и дотогава се надяваме да разполагаме с повече подробности.

— Но смъртта се приема като подозрителна, нали? — извика един от журналистите.

— На този начален етап — да, разглеждаме смъртта като подозрителна.

Уайли ухапа със зъби края на химикалката си и започна да я гризе. Худ се оказа хладнокръвен, в това нямаше никакво съмнение. Беше сменил дрехите си — комбинацията изглеждаше чисто нова. Успял е да измие и косата си, помисли си тя.

— В този момент нямаме много да добавим — обясняваше той на медиите, — което вие без съмнение ще разберете. Когато се идентифицира едно тяло, следва да се свържем със семейството и самоличността да бъде потвърдена.

— Бих искал да попитам дали семейството на Филипа Балфур ще дойде в Единбург?

Худ кисело изгледа задалия въпроса.

— Не бих се осмелил да отговоря на това.

До него Гил Темплър кимаше в знак на съгласие, показвайки собственото си неодобрение.

— Бих искал да попитам инспектор Прайд дали разследването за изчезналата продължава.

— Разследването продължава — решително отговори Прайд, придобил известна увереност от самообладанието на Худ.

На Уайли ѝ се искаше да изключи монитора, но заедно с нея гледаха и други колеги, затова тя стана и тръгна по коридора към машината за напитки. Когато се върна, пресконференцията вървеше към приключване. Някой изключи монитора и я избави от това неудобство.

— Той се представи добре, а?

Тя изгледа униформения, задал въпроса, но не забеляза никаква злоба в него.

— Да — съгласи се тя. — Добре се справи.

— По-добре от някои — чу се друг глас.

Тя извърна глава, но там имаше трима колеги — всичките от Гейфилд. Никой от тях не гледаше към нея. Тя протегна ръка към кафето си, но не го взе от страх да не се забележи треперенето на ръката ѝ.

Вместо това насочи вниманието си към бележките на Шивон за немския студент. Като начало можеше да се заеме с няколко телефонни разговора.

И колкото се може по-бързо да изтрие думите „по-добре от някои“ от съзнанието си.

Шивон изпрати друго съобщение на Куизмастър. Отне ѝ цели двайсет минути, за да го измисли.

„Хелбанк — решена. Тялото на Флип намерено там. Искаш ли да разговаряме?“

Отговорът му не се забави.

„Как реши загадката?“

„Анаграма на Артърс Сийт. Хелбанк е име на хълма.“

„Ти ли намери тялото?“

„Не. А ти ли я уби?“

„Не.“

„Но е свързано с играта. Сигурен ли си, че някой не ѝ е помагал?“

„Не знам. Искаш ли да продължиш?“

„Да продължа?“

„Затворът чака.“

Тя погледна към екрана. Нима смъртта на Флип не означаваше почти нищо за него?

„Флип е мъртва. Някой я е убил на Хелбанк. Трябва да се появиш.“

Този път отговорът му се забави.

„Не мога да помогна.“

„Мисля, че можеш, Куизмастър.“

„Премини Затвора. Възможно е да се срещнем там.“

Тя се замисли за момент.

„Каква е целта на играта? Кога свършва?“

Не последва отговор. Тя усети как някой застана зад нея — Ребус.

— Какво казва любимият?

— „Любимият?“

— Сякаш прекарвате доста време заедно.

— Работата го изисква.

— Предполагам. И какво казва той?

— Искане да продължи играта.

— Кажете му да върви на майната си. Вече нямаш нужда от него.

— Наистина ли?

Телефонът иззвъня. Шивон вдигна слушалката.

— Да... Това е добре... Разбира се. — Тя погледна към Ребус, но той обикаляше наоколо. Когато приключи разговора, Ребус повдигна вежди в очакване.

— Шефката — обясни тя. — Сега, след като Грант ще се занимава с медиите, ще трябва да се заема и с компютърния въпрос.

— В смисъл?

— В смисъл да разбере дали има някакъв начин да се стигне до Куизмастър. Какво ще ме посъветваш.

— Криминалният отдел в Главното управление?

— Съмнявам се дали тези фукльовци могат да напишат правилно думата „модем“, независимо че го използват.

— Но те имат контакти със Специалното звено.

Ребус се съгласи мълчаливо, но сви рамене.

— Другото нещо, което трябва да направя, е да огледам отново приятелите и семейството на Флип.

— Защо?

— Защото не бих могла да стигна сама до Хелбанк.

Ребус кимна.

— И мислиш, че тя също не би могла, нали?

— Трябвало ѝ е да познава линиите на метрото в Лондон, географията и шотландския келтски език, параклиса в Рослин и принципите на загадките в кръстословиците.

— Доста дълъг списък, а?

— И аз така смятам.

Ребус се замисли.

— Който и да е Куизмастър, той също трябва да е знаел всички тези неща.

— Съгласна съм.

— Както и да е знаел, че тя има някакъв шанс да реши всяка една от загадките?

— Предполагам, че е имало и други играчи... Не за мен, а когато Флип е играела. Това е щяло да ги изправи не само срещу часовника, а и един срещу друг.

— Куизмастър нищо ли не казва?

— Не.

— Интересно защо?

Шивон сви рамене.

— Сигурна съм, че си има причина.

Ребус се подпря на бюрото.

— Аз сгреших, все пак той ни е необходим?

Тя го погледна.

— На нас?

Той вдигна ръце.

— Исках да кажа само, че разследването има нужда от него.

— Добре, защото щях да си помисля, че се опитваш да приложиш коронния си номер...

— Който е?

— Да обсебваш всяка нишка и да си присвояваш заслугата за нея.

— Избий си това от главата, Шивон. — Той замълча. — Но ако възнамеряваш да разговаряш с приятелите й...

— Да?

— Това ще включва ли Дейвид Костело?

— Вече разговаряхме с него. Каза, че не знае нищо за играта.

— Но въпреки всичко планираш да разговаряш с него отново, нали?

Тя почти се усмихна.

— Толкова ли ми личи?

— Тогава бих могъл да дойда и аз. Имам да му задам още няколко въпроса.

— Какви?

— Хайде да те черпя едно кафе и ще ти разкажа...

Същата вечер Джон Балфур, придружен от приятел на семейството, извърши официалното идентифициране на дъщеря си Филипа. Жена му го чакаше на задната седалка на ягуара на банка „Балфур“, каран от Раналд Мар. Вместо да чака на паркинга, Мар предпочете да обиколи с колата близките улички, като се върна след двадесетина минути — толкова, колкото Бил Прайд беше предположил, че ще продължи процедурата. Самият той беше дошъл да придружи господин Балфур в нелекото пътуване към залата за идентифициране.

Там имаше двама по-смели репортери, но без фотографии. Шотландската преса все още спазваше един-два принципа. Никой нямаше да задава въпроси на опечалените — трябваша им само конкретни впечатления за репортажите по-нататък. Когато всичко приключи, Прайд се обади на Ребус по мобилния, за да го уведоми за резултатите.

— Оказа се, че е тя — уведоми Ребус присъстващите.

Беше в „Оксфорд Бар“ с Шивон, Елън Уайли и Доналд Девлин. Грант Худ отхвърли предложението да се почерпят с оправданието, че трябва спешно да разучи медиите — имена и лица. Часът за

пресконференцията беше променен за 9 часа вечерта, за да е приключила аутопсията дотогава и да са налице първите заключения.

— О, боже! — възкликна Девлин. Той беше свалил самото си и пъкна юмруци в големите джобове на жилетката си. — Какъв ужас!

— Съжалявам, че закъснях — каза Джийн Бърчил, която събличаше палтото си, докато се приближаваше.

Ребус стана, взе палтото и я попита какво иска за пиене.

— Нека аз да почерпя — отговори тя, но той поклати глава.

— Поканата беше моя. Мой дълг е да платя поне първата поръчка.

Бяха окупирали голямата маса в задната част. Наоколо нямаше много хора, а включеният телевизор в отсрещния ъгъл означаваше, че няма да ги чуват.

— Нещо като разбор ли правите? — попита Джийн, след като Ребус тръгна към бара.

— Или може би бдение — отвърна Уайли.

— Значи е тя? — попита Джийн.

Мълчанието им беше красноречиво.

— Работата ти е свързана с магии и други подобни, нали? — обърна се Шивон към Джийн.

— С различните вярвания — поправи я Джийн, — но, да, магиите също спадат към тях.

— Имам предвид само това с ковчезите и намирането на тялото на Флип на място, наречено Хелбанк... Самата ти каза, че е възможно да има някаква връзка с магьосничеството.

Джийн кимна.

— Не е изключено Хелбанк да е получил името си по този начин.

— Както и че малките ковчези на Артърс Сийт могат да имат нещо общо с магьосничеството ли?

Джийн погледна към Доналд Девлин, който внимателно следеше диалога между двете. Още се чудеше какво да отговори, когато Девлин се намеси.

— Аз лично много се съмнявам, че при ковчезите от Артърс Сийт има някакъв елемент на магьосничество. Но вие предлагате една интересна хипотеза, в смисъл че независимо за колко просветени се смятаме, ние винаги сме готови да приемем някакъв обект на

безсмислено боготворене. — Той се усмихна на Шивон. — Впечатлен съм, че един полицейски детектив може да проявява такъв интерес.

— Не съм казала, че това ме интересува — сопна се Шивон.

— В такъв случай се хващаме за сламката, може би?

Когато Ребус се върна с лимона и содата на Джийн, той не можеше да не забележи настъпилото мълчание на масата.

— Е — нетърпеливо каза Уайли, — сега, след като всички вече сме тук...?

— След като всички вече сме тук... — повтори като папагал Ребус и вдигна халбата си. — Наздраве!

Той изчака докато всички вдигнат чаши преди да отпие. Шотландия — не можеш да откажеш тост.

— И така — каза той, като остави чашата си обратно на масата, — едно убийство трябва да бъде разкрито и искам да съм сигурен за себе си къде сме всички ние.

— Сутрешните оперативки не са ли за това?

Той погледна към Уайли.

— Тогава го наречи неофициална оперативка.

— С пиенето като подкуп?

— Винаги съм бил привърженик на възбуждащите схеми.

Той успя да я накара да се усмихне.

— И така, ето какво имаме дотук. Имам Бърк и Хеър — подреждайки нещата в хронологичен ред — и скоро след тях — множество малки ковчези, намерени на Артърс Сийт. — Той погледна към Джийн и забеляза за първи път, че въпреки наличието на достатъчно място на пейката до Девлин, тя беше придърпала стол от друга маса, за да може да седне до Шивон, вместо до него. — След това, свързани или не, имаме серия подобни ковчези, появяващи се на места, където са изчезвали или са намирани мъртви различни жени. Подобен ковчег е намерен във Фолс, непосредствено след изчезването на Филипа Балфур. Впоследствие тя е намерена мъртва на Артърс Сийт — мястото на първите ковчези.

— Което е далеч от Фолс — чувстваше се длъжна да отбележи Шивон.

— Искам да кажа, че ковчезите, за които говориш, са намирани близо до местопрестъпленията, нали?

— А ковчегът от Фолс е различен от останалите — добави Елън Уайли.

— Не твърдя противното — прекъсна я Ребус. — Просто се опитвам да разбера дали съм единственият, който търси евентуалните връзки?

Всички се спогледаха. Никой не каза нищо, докато накрая Уайли не вдигна чашата си е коктейл „Блъди Мери“ и, разглеждайки червената повърхност, спомена за немския студент.

— Мечове и заклинания, ролеви игри и в последна сметка завършил мъртъв на един шотландски хълм.

— Точно така.

— Но — продължи Уайли, — е трудно да се направи връзка между него и твоите изчезвания и удавяния.

Девлин изглеждаше убеден от тона ѝ.

— Тогава — добави той, — удавянията не са се приемали подозрително и прегледаните от мен материали по тези случаи не ме убеждават в противното. — Беше извадил ръцете си от джобовете и ги бе поставил на коленете на изтърканите си широки сиви панталони.

— Добре — каза Ребус, — тогава аз съм единственият, който има някакви съмнения?

Този път дори и Уайли не се обади.

Ребус отново отпи продължително от бирата.

— Е — каза той, — благодаря ви за гласуваното доверие.

— Слушай, защо сме тук? — Уайли сложи ръцете си на масата. — Опитваш се да ни убедиш да работим като екип ли?

— Само казвам, че всички тези малки подробности могат накрая да се окажат част от една и съща история.

— От Бърк и Хеър до играта на Куизмастър?

— Да. — Но самият Ребус вече не звучеше толкова убеден. — Господи, не знам... — Той прокара ръка по главата си.

— Е, благодаря за питието... — Чашата на Елън Уайли беше празна. Тя взе чантата си от пейката и понечи да се изправи.

— Елън...

Тя го погледна.

— Утре ни чака тежък ден, Джон. Първият пълен ден на разследване на убийство.

— Официално не е разследване на убийство, докато патологът не се произнесе — припомни ѝ Девлин.

Тя изглеждаше готова да му отговори, но вместо това го удостои единствено с ледената си усмивка. После се измъкна между двата стола, каза довиждане на всички и си тръгна.

— Има нещо, което свързва тези случаи — тихо промълви Ребус. — Не мога да кажа какво точно, но го има...

— Това може да се окаже пагубно — заяви Девлин. — Даден случай да завладее изцяло ума на човека, както биха се изразили нашите презокеански братовчеди. Пагубно, както за случая, така и за самия човек.

Ребус се опита да му отвърне със същата усмивка като на Елън Уайли.

— Мисля, че сега е ваш ред да почерпите — каза той.

Девлин погледна часовника си.

— Всъщност, опасявам се, че няма да мога да ви изчакам. — Той се надигна с усилие от масата. — Дали някоя от младите дами няма да ми предложи да ме откара?

— На път сте ми — съгласи се накрая Шивон.

Чувството на Ребус, че е изоставен от всички, вече не беше толкова силно, когато я видя да поглежда към Джийн — тя ги оставяше двамата насаме и това беше всичко.

— Но ще почерпя преди да тръгна — добави Шивон.

— Може би друг път — намигна ѝ Ребус. Той остана мълчалив, докато те се отдалечаваха и тъкмо се канеше да проговори, когато Девлин се върна.

— Прав ли съм да смятам — попита той, — че нуждата от мен може да се смята за приключила?

Ребус кимна.

— В такъв случай документите ще се върнат ли обратно там, откъдето дойдоха?

— Това е първото нещо, което ще накарам сержант Уайли да направи сутринта — обеща Ребус.

— Много ви благодаря тогава. — Усмивката на Девлин беше насочена към Джийн. — За мен беше удоволствие да се запозная с вас.

— За мен също — отговори тя.

— Някой ден може да се отбия в музея. Може би ще ми окажете честта да ме разведете?...

— С удоволствие.

Девлин се поклонил с глава и се отправил обратно към стълбите.

— Дано не го направи — промълви тя, след като той си тръгна.

— Защо?

— Кара ме да настръхвам.

Ребус погледна през рамо, сякаш някакъв последен оглед на Девлин можеше да го убеди, че тя е права.

— Не си първата, която го казва. — Той се обърна отново към нея. — Но не се тревожи, с мен си в пълна безопасност.

— О, дано не е така — отговори тя, а очите ѝ играеха над чашата.

Бяха в леглото, когато дойде новината. Ребус взе слушалката, седнал гол на края на дюшека, чувствайки се неудобно от гледката, която представляваше за Джийн — вероятно две спукани гуми, опасващи средата на тялото му, с повече тлъстина по ръцете и раменете, отколкото мускули.

— Била е удушена — каза ѝ той, като се мушна обратно под завивката.

— Тогава всичко е свършило бързо?

— Определено. Има следи по врата ѝ точно върху сънната артерия. Вероятно е припаднала, после той я е удушил.

— Но защо ще прави това?

— По-лесно е да убиеш някой, когато той е беззащитен. Без борба.

— А ти си експерт, нали? Убивал ли си някога човек, Джон?

— Не и така, че да забележиш.

— Лъжеш, нали?

Той я погледна и кимна. Тя се наклони и го целуна по рамото.

— Не искаш да говориш за това. Няма проблем.

Той я обвини с ръката си и я целуна по косата. В стаята имаше огледало — един от онези модели, стигащи до земята, в които можеш да се видиш от главата до петите. Намираще се срещу леглото. Ребус се зачуди дали е поставено там нарочно, но нямаше намерение да пита.

— Къде е сънната артерия? — заинтересува се тя.

Той постави пръст на врата си.

— Ако натиснеш тук, човекът изпада в безсъзнание след няколко секунди.

Тя опипа врата си, докато намери мястото.

— Интересно — каза Джийн. — Някой друг освен мен знае ли за това?

— За кое?

— Къде се намира, как действа?

— Предполагам, че не. Накъде биеш?

— Просто този, който го е направил, е знаел.

— Ченгетата го знаят, призна той. Днес това не се използва много по разбираеми причини. Но беше време, когато с него можеше да се укроти някой буен затворник. Наричахме го „Смъртната хватка на Вулкан“.

Тя се усмихна.

— Какво?

— Нали се сещаш — Спок от филма „Стар трек“ — оципа я той по рамото.

Тя се освободи от прегръдката му и го плесна с ръка по гърдите, без да я маха оттам. Ребус мислеше за подготовката си в армията и как го обучаваха в техники за нападение, включително и натиск върху сънната артерия...

— Лекарите знаят ли го? — попита Джийн.

— Всеки, учил медицина, би трябвало да го знае.

Тя изглеждаше замислена.

— Защо? — попита той накрая.

— Сетих се за нещо, написано във вестника. Един от приятелите на Филипа не беше ли студент по медицина? Един от тези, с които е трябвало да се срещне същата вечер...?

[1] Отделение в католически храм за църковни дрехи и утвар. — Б.пр. ↑

[2] Адски бряг. — Б.пр. ↑

[3] В начина на изписване израза „Това е по-лесно“ на английски език, буквите съвпадат с анаграмата на „Артърс Сийт“. — Б.пр. ↑

[4] Реката, минаваща през Дъблин. — Б.пр. ↑

[5] Популярен герой от анимационен сериал. — Б.пр. ↑

10

Казваше се Албърт Уинфилд, а приятелите му го наричаха „Алби“. Изглеждаше изненадан, че полицията отново иска да разговаря с него, но се появи в Сейнт Ленардс в уреченото време на следващата сутрин. Ребус и Шивон го оставиха да чака цели 15 минути, докато те продължаваха да се занимават с други неща, после нарочно изпратиха двама яки униформени да го отведат до стаята за разпити, където го оставиха сам още четвърт час. Преди да влязат, Шивон и Ребус се спогледаха и си кимнаха. После Ребус грубо отвори вратата.

— Много благодаря, че дойдохте, господин Уинфилд — троснато каза той.

Младежът почти подскочи на стола. Прозорецът беше плътно затворен, а в стаята беше задушно. Имаше три стола — два от едната страна на тясната маса и един — от другата. Уинфилд седеше точно срещу тези два празни стола. На стената, там където масата опираше в нея, бяха монтирани видео- и аудиозаписващи устройства. По самата маса имаше надраскани имена — доказателство, че тук в някакъв момент са затваряни и други същества като Шъг, Джаза и Бомбаджията. Знакът „Пушенето забранено!“ на стената беше задраскан с химикалка, а в горния ъгъл, близо до тавана, имаше монтирана видеокамера, насочена надолу към масата, в случай че някой реши да запише какво става там.

Ребус се стараяше краката на стола му да вдигат по възможност максимум шум, когато го придърпа към масата. После хвърли отгоре обемиста папка, без никакви надписи върху нея. Уинфилд гледаше като хипнотизиран. Той не можеше да знае, че папката е пълна с празни листове хартия, взети от един от фотокопирните апарати.

Ребус сложи ръката си на папката и се усмихна на Уинфилд.

— За вас трябва да е било ужасен шок. — Тих, успокояващ, загрижен глас...

Шивон седна до колегата си, който имаше вид на главорез.

— Аз съм детектив Кларк, между впрочем. А това е инспектор Ребус.

— Кое? — попита младежът. Върху челото му блестеше пот. Късата му кафява коса беше сресана V-образно към челото. По лицето му се виждаха младежки пъпки.

— Вестта за убийството на Филипа — продължи Шивон. — Трябва да ви е потресла.

— М-м, да... абсолютно. — Той се изразяваше като англичанин, но Ребус знаеше, че не е такъв. Частното образование на юг от границата беше изчистило всички следи от шотландските му корени. Бащата — бизнесмен в Хонконг допреди три години, разведен с майката, живееща в Пъртшир.

— Значи добре сте я познавали?

Уинфилд не откъсваше очи от Шивон.

— Така мисля. Всъщност тя беше приятелка на Камил.

— Камил вашата приятелка ли е? — попита Шивон.

— Чужденка, а? — излая Ребус.

— Не... — Очите му се преместиха към Ребус, но само за секунда. — Не, тя е от Стафордшир.

— Както казах — чужденка.

Шивон погледна към Ребус, разтревожена, че прекалено много се вживява в ролята си. Когато Уинфилд наведе глава, Ребус смигна на Шивон да не се притеснява.

— Тук е горещо, нали, Албърт? — Шивон замълча. — Нали нямаш нищо против да те наричам Албърт?

— Не... не, няма проблем. — Той отново вдигна очи към нея, но всеки път когато го правеше, нещо теглеше погледа му към съседа ѝ.

— Искаш ли да отворя прозореца?

— Би било чудесно, да.

Шивон видя как Ребус издърпа стола си назад, като вдигаше идиотски шум. Прозорците бяха тесни, разположени високо на външната стена. Ребус се надигна на пръсти, за да отвори единия, като го откряна десетина сантиметра. Вълната свеж въздух го обля.

— Така по-добре ли е? — попита Шивон.

— Да, благодаря.

Ребус остана прав от лявата страна на Уинфилд. После скръсти ръце и се облегна на стената точно под камерата.

— Само още няколко уточняващи въпроса — каза Шивон.
— Добре... — кимна Уинфилд ентузиазирано.
— Значи не си познавал Флип толкова добре?
— Излизахме заедно... като компания, искам да кажа. Понякога вечеряхме...
— В апартамента й?
— Един или два пъти. Както и в моя.
— Живееш в центъра, близо до Ботаническата градина, нали?
— Точно така.
— Хубаво местенце.
— Апартаментът е на баща ми.
— Той там ли живее?
— Не, той е... Всъщност го купи за мен.
Шивон погледна към Ребус.
— Някои добре си живеят — измърмори той, като продължаваше да стои със скръстени ръце.
— Не съм виновен, че баща ми има пари — оплака се Уинфилд.
— Разбира се, че не си — съгласи се Шивон.
— А какво ще кажеш за приятелчето на Флип? — попита Ребус.
Уинфилд се улови, че гледа в обувките на Ребус.
— Дейвид ли? Какво за него?
Ребус се наведе и махна с ръка към Уинфилд.
— Аз съм тук, горе, синко. — После се изправи.
Уинфилд успя да издържи на погледа му едва три секунди.
— Просто се чудех дали го имаш за приятел — каза Ребус.
— Ами, сега е малко странно... исках да кажа, по-точно беше странно. Те постоянно се разделяха, после отново се събираха...
— И ти сигурно си бил на страната на Флип? — опита се да отгатне Шивон.
— Трябваше, и заради Камил, и заради всичко останало.
— Казваш, че постоянно са се разделяли. По чия вина?
— Просто ми се струва, че при тях съществуваше онзи сблъсък на индивидуалностите... Нали знаете как се привличат противоположностите? Ами понякога става и обратното.
— Аз не съм се възползвал от университетското образование, господин Уинфилд — каза Ребус. — Може би ти ще ми го обясниш.

— Просто имам предвид, че те си приличаха по много неща, а това правеше отношенията им трудни.

— Караха ли се?

— Не става въпрос само за това, че не можеха да се въздържат да не спорят. Трябваше да има победител и победен, нямаше средно положение.

— При тези неразбирателства, стигаше ли се до насилие?

— Не.

— Но Дейвид си е малко буен, нали? — настояваше Ребус.

— Не повече от всеки друг.

Ребус се приближи към масата. Трябваша му само две стъпки. Той се наведе напред, така че сянката му падна върху Уинфилд.

— Но ти си го виждал да си изпуска нервите, нали?

— Не бих казал.

— Така ли?

Шивон се изкашля, знак, че според нея Ребус минава границата на допустимото.

— Албърт — гласът ѝ прозвуча като балсам, — знаеше ли, че Флип е обичала да играе компютърни игри?

— Не — отвърна той, като изглеждаше изненадан.

— А ти самият играеш ли?

— Играех Doom през първата година... и флипер в студентския клуб.

— Компютърен флипер?

— Не, нормален флипер.

— Флип е участвала в игра по Интернет, някакъв вариант на „В търсене на съкровището“. — Шивон разтвори малко листче и го плъзна по масата. — Тези загадки говорят ли ти нещо?

Той ги прочете с намръщено лице, после изпусна въздух.

— Абсолютно нищо.

— Ти учиш медицина, нали? — намеси се Ребус.

— Точно така. Трета година съм.

— Сигурно е доста трудно — каза Шивон и придърпа обратно листчето към себе си.

— Направо няма да повярвате — засмя се Уинфилд.

— Защо пък не — обади се Ребус. — В работа като нашата, човек постоянно се среща с лекари. — Въпреки че някои от нас — би

могъл да добави той, правят всичко възможно да ги избягват...

— Тогава предполагам, че знаеш нещо за сънната артерия? — попита Шивон.

— Знаем къде е — призна Уинфилд, като гледаше озадачено.

— И за какво служи тя?

— Това е артерия на врата. Всъщност, те са две.

— Пренася кръв към мозъка ли? — попита Шивон.

— Наложил се да я търся в речника — каза Ребус на Уинфилд. — Идва от гръцката дума, означаваща „сън“.

— Знаеш ли защо е това?

— Защото притискането на сънната артерия води до загуба на съзнание.

Ребус кимна.

— Точно така, до дълбок сън. А ако продължаваш да натискаш...

— Господи, така ли е умряла?

Шивон поклати глава.

— Смятаме, че първо е била доведена до състояние на безсъзнание и след това — удушена.

В последвалата тишина Уинфилд гледаше обезумяло ту единия, ту другия детектив. После започна да се надига от стола, вкопчил пръсти в краищата на масата.

— Боже господи, няма мислите...? За бога, да не мислите, че съм бил аз?

— Седни! — заповяда му Ребус. На практика Уинфилд не успя да се надигне много от стола; изглежда коленете му отказваха да се стегнат.

— Знаем, че не си ти — сериозно каза Шивон.

Студентът се отпусна на стола и едва не падна с него.

— Знаем, че не си ти, защото имаш алиби — бил си с всички останали в бара същата вечер, когато сте чакали да дойде Флип.

— Точно така — каза той, — точно така.

— Така че няма за какво да се тревожиш — отдалечи се Ребус от масата. — Освен ако не криеш нещо.

— Не, аз... Аз съм...

— Има ли някой друг от групата, който обича игрите, Албърт? — попита Шивон.

— Не, никой. Искам да кажа, че Трист има няколко игри, но те са най-обикновени. Каквито вероятно всички хора имат.

— Вероятно — призна Шивон. — Някой друг от вашия кръг учи ли медицина?

Уинфилд поклати глава, но Шивон виждаше, че някаква мисъл се върти в главата му.

— Сетих се за Клеър — каза той. — Клеър Бензи. Срещал съм я само един-два пъти по купони, но беше приятелка на Флип... От ученическите години, доколкото си спомням.

— И тя учи медицина?

— Да.

— Но ти всъщност не я познаваш?

— Тя е една година след мен и е в друга специалност. Господи, точно така. — Той вдигна очи към Шивон, после погледна към Ребус. — При наличието на всички останали възможности, тя иска да стане патолог.

— Да, познавам Клеър — каза д-р Кърт, докато ги водеше по един от коридорите. Бяха в крилото на Медицинския факултет в Университета. Ребус беше идвал тук и преди. Тук преподаваха Кърт и Гейтс. Но никога не беше влизал в лекционните зали. Именно натам ги водеше Кърт сега. Ребус го попита дали се чувства по-добре. Кърт обясни, че е имал проблеми с гастрита.

— Много приятно момиче е — продължи той, — и добра студентка. Надявам се да остане при нас.

— В какъв смисъл?

— Тя е едва втора година и още може да промени специалността си.

— Има ли много жени патолози? — попита Шивон.

— Не много... Не и в тази страна.

— Подобен избор не е ли малко странен? — намеси се Ребус. — Особено когато си толкова млад.

— Всъщност не — размишляваше Кърт. — По биология винаги аз правех дисекциите на жабите. — Той се усмихна лъчезарно. — А и бих предпочел да се занимавам с починалите, отколкото с живите пациенти — няма тревожни диагнози, очакващи семейства, а и

оплакванията за проявена небрежност са по-малко... — Той спря пред една двойна врата и надникна през стъклото отгоре. — Да, тук е.

Лекционната зала се оказа малка и старомодна — стените, покрити с дървен фурнир, с извити дървени банки, които стръмно се издигаха. Кърт погледна часовника си.

— Само още минута-две.

Ребус надникна вътре. Един непознат за него преподавател водеше лекция на няколко десетки студенти. На черната дъска имаше изписани диаграми, а до нея — подиум, където стоеше лекторът и избърсваше тебещира от ръцете си.

— Не виждам труп — изкоментира Ребус.

— Пазим ги за практическите упражнения.

— Още ли се налага да ги провеждате в болницата „Уестърн Дженерал“?

— Да, и придвижването е доста неприятно.

Залата за аутопсии в моргата беше под всяка критика. Страхът от хепатит я свързваше с вентилационна система, която отдавна беше изживяла времето си. Нямаше никакви признаци за евентуално финансиране на нова морга, което означаваше, че една от градските болници поемаше цялото натоварване, свързано с нуждите на патологията.

— Човешкото тяло е невероятна машина — каза Кърт. — Разбираш това едва след смъртта. Докато един хирург се насочва към определена част от тялото, ние сме облагодетелствани с неограничен достъп.

Видът на Шивон говореше за желанието ѝ той да престане да говори толкова весело по темата, без капка угризение.

— Доста стара сграда е — отбеляза тя.

— Не чак толкова, като се има предвид университета. Преди това медицинският факултет се е помещавал в Олд Колидж.

— Там, където са закарали тялото на Бърк ли? — намеси се Ребус.

— Да, след като го обесили. Имало тунел, който водел към Олд Колидж. Всички трупове са били докарвани по него — в някои случаи, дори късно през нощта. — Той погледна към Шивон. — Възкресителите.

— Добро име за попгрупа.

Кърт се отнесе неодобрително към нейната шега.

— Крадци на трупове — каза той.

— И са одрали кожата от тялото на Бърк, нали? — продължи

Ребус.

— Виждам, че си запознат с някои неща.

— Доскоро не бях. Тунелът още ли съществува?

— Част от него.

— Ще ми е любопитно да го разгледам някой път.

— Девлин е човекът, който ти трябва.

— Така ли?

— Той е неофициалният историк на Медицинския факултет по отношение на миналото. Писал е и статии по темата. Сам си ги е публикувал, но от тях могат да се научат доста интересни неща.

— Не знаех. Но съм сигурен, че знае нещичко за Бърк и Хеър. Неговата теория е, че д-р Кенет Ловъл е оставил ковчезите на Артърс Сийт.

— А, онези, за които пишат вестниците напоследък ли? — Кърт се замисли намръщено. — Ловъл? Е, кой може да каже дали е прав или не — каза той и се намръщи отново. — Странно е, че спомена Ловъл.

— Защо?

— Клеър наскоро ми разказа, че произхожда от неговия род. — Отвътре се чу движение. — А, д-р Ийстън е приключил. Сега всички те ще излязат оттук, затова по-добре да се отдръпнем, за да не ни прегазят.

— Значи бързат да излязат? — отбеляза Шивон.

— Да, на свеж въздух.

Само няколко от студентите погледнаха към тях. Тези, които очевидно знаеха кой е Кърт, го удостоиха с поклон, усмивка или поздрав. Към края, когато три четвърти от залата се изпразни, Кърт се повдигна на пръсти.

— Клеър! Може ли за минутка?

Тя беше висока и слаба, с къса руса коса и дълъг прав нос. Очите ѝ имаха почти ориенталска форма и приличаха на бадеми. Под едната си мишница носеше две папки. В ръката си държеше мобилен телефон. Гледаше го, докато излизаше от залата — вероятно проверяваше за съобщение. Приблужи се с усмивка.

— Здравейте, д-р Кърт. — Гласът ѝ звучеше почти закачливо.

— Клеър, тези хора са от полицията и искат да поговорите.

— За Флип, нали? — Лицето ѝ стана тъжно, а гласът ѝ придоби сериозен тон.

Шивон бавно кимна.

— Няколко изясняващи въпроса.

— Все си мисля, че не е била тя, че може би е станала някаква грешка... — Клеър погледна към патолога. — Вие ли...?

Кърт поклати глава, но това беше по-скоро отказ да отговори на въпроса, отколкото отрицание. Ребус и Шивон знаеха, че Кърт е бил единият от извършилите аутопсията на Филипа Балфур. А другият — професор Гейтс. Клеър Бензи също го знаеше. Тя не откъсваше очи от д-р Кърт.

— Някога налагало ли ви се е... на някой ваш познат?

Кърт погледна към Ребус и Ребус разбра, че той си мисли за Конър Лиъри.

— Това не е задължително — обясни Кърт на студентката си. — Когато нещо такова се случи, подобна причина може да е извинителна.

— Това означава, че и ние имаме право да страдаме, нали?

— В ограничени дози — да. — Това върна усмивката на лицето ѝ, макар и за малко.

— И така, с какво мога да ви помогна? — попита тя Шивон.

— Знаете ли, че разглеждаме смъртта на Флип като убийство?

— Така казаха по новините тази сутрин.

— Затова имаме нужда от помощта ви да изясним няколко неща.

— Можете да използвате кабинета ми — предложи Кърт.

Докато вървяха по двойки надолу по коридора, Ребус наблюдаваше Клеър Бензи отзад. Тя държеше папките пред себе си и обсъждаше току-що завършилата лекция с д-р Кърт. Шивон го погледна и се намръщи, като се чудеше какво ли си мисли. Той поклати глава.

— Нищо важно.

И все пак, Ребус смяташе, че Клеър Бензи е интересна. Същата сутрин, когато са съобщили за убийството на приятелката ѝ, тя беше способна да отиде на лекции, да говори за тях след това, дори при наличието на двама детективи, непосредствено зад гърба ѝ.

Възможно обяснение — отвличане на вниманието. Тя слагаше настрана мислите за Флип, като ги заместваше с мисли за

ежедневието. Отвлечаше си вниманието с най-различни неща, за да не избухне в плач.

Друга възможност — тя притежаваше абсолютно самообладание, а смъртта на Флип не беше в състояние да разтърси нейния свят.

Ребус знаеше коя версия предпочита, но не беше сигурен дали тя е правилната...

Д-р Кърт и професор Гейтс имаха обща секретарка. Те минаха през нейния кабинет. Насреща имаше две врати една до друга — Кърт и Гейтс. Кърт отвори и ги покани да влязат.

— Имам да свърша още едно-две неща — каза той. — Само затворете вратата, когато свършите.

— Благодаря — каза Ребус.

Но сега, след като ги доведе тук, Кърт изведнъж почувства нежелание да изостави студентката си сама с двамата детективи.

— Аз ще се оправя, доктор Кърт — увери го Клеър, сякаш усетила неговото колебание.

Кърт кимна и излезе.

Стаята се оказа тясна и задушна. Една от стените се заемаше изцяло от остъклена библиотека. Беше претъпкана. Навсякъде из стаята имаше книги и документи, и макар и да знаеше, че някъде на бюрото има компютър, Ребус не можеше да го види от струпаните документи, папки, академични списания, празни пликкове...

— Изглежда не изхвърля почти нищо, нали? — каза Клеър Бензи. — Странно е, като си помислиш какво прави с труповете.

Това толкова спокойно произнесено изречение озадачи Шивон Кларк.

— Господи, съжалявам — извини се Клеър, като затисна устата си с ръка. — При нас трябва да раздават и дипломи за лош вкус.

Ребус си мислеше за минали аутопсии — за вътрешностите, изхвърляни в кофи, за отрязаните и след това измервани на везните органи...

Шивон се беше облегнала на бюрото, Клеър седеше на стола за гости, който приличаше на мебел от трапезария, характерна за 70-те години. Ребус имаше две възможности — или да остане да стърчи в средата на стаята, или да седне на стола на Кърт. Избра втората.

— Е — каза Клеър, като остави папките на пода до краката си, — какво искате да знаете?

— Съученички сте с Флип, нали?

— Да, в продължение на няколко години.

Вече бяха прегледали бележките от първия разпит на Клеър Бензи. Двама колеги от Гейфилд Скуеър разговаряли с нея, без да научат нещо съществено.

— И после сте изгубили връзка?

— До известна степен... Няколко писма и имейли. После тя започна да следва История на изкуството, а мен ме приеха медицина в Единбург.

— И се свързахте отново?

Клеър кимна. Беше подвила единия си крак на стола и седеше върху него, докато си играеше с гривната на лявата си ръка.

— Изпратих ѝ имейл и се срещнахме.

— След това често ли се виждахте?

— Не толкова. Различни специалности, различни програми.

— И различни приятели? — попита Ребус.

— Някои от тях, да — съгласи се Клеър.

— Поддържахте ли връзка с някой друг от ученическите години?

— С един или двама.

— А Флип?

— На практика — не.

— Знаете ли как се е запознала с Дейвид Костело? — Ребус вече знаеше отговора. Срещнали се на едно вечерно парти — но се чудеше доколко Клеър познава Костело.

— Мисля, че тя спомена нещо за някакъв купон.

— Вие харесвахте ли го?

— Дейвид ли? — Тя се замисли. — Арогантно копеле, абсолютно самоуверено.

Ребус едва се сдържа да не добави „значи съвсем различен от тебе?“. Вместо това той погледна към Шивон, която бръкна в джоба на якето си, за да извади бележката.

— Клеър — попита тя, — Флип обичаше ли да играе игри?

— Игри?

— Ролеви... компютърни игри... може би по Интернет?

Тя се замисли за момент. Добре, само че Ребус знаеше как хората използват паузите, за да си съчинят някаква история...

— В училище имахме клуб за играта „Тъмници и дракони“.

— И двете ли членувахте в него?

— Докато разбрахме, че това си е типично момчешка игра. — Тя се намръщи. — Сега, като се замислям за това, дали и Дейвид не е играл в училище?

Шивон ѝ подаде листчето със загадките.

— Виждала ли си ги преди?

— Какво означават?

— Някаква игра, в която Флип е участвала. Защо се усмихваш?

— „Севън Финс Хай...“ — тя беше напълно доволна от това.

Очите на Шивон широко се отвориха.

— Моля?

— Дойде да се срещне с мен в някакъв бар... Божичко, забравих къде. Може би в „Барселона“ — погледна тя към Шивон. — Това е бар на улица Бахлюх.

Шивон кимна.

— Продължавай.

— Тя просто... се смееше... и каза това. — Клеър посочи към листчето. — „Севън Финс Хай Ай Кинг“. После ме попита дали знам какво означава. Отговорих ѝ, че нямам никаква идея. „Това е линията «Виктория» на лондонското метро“, обясни тя. Изглеждаше толкова доволна от себе си.

— Не ти ли каза какво означава?

— Нали току-що ви казах...

— Имах предвид, че това е част от загадка.

Клеър поклати глава.

— Помислих си... ами... всъщност не помня какво си помислих.

— Там имаше ли някой друг?

— В бара — не. Тъкмо си вземах нещо за пиене, когато тя връхлетя.

— Дали е споделила с някой друг?

— Поне аз не знам.

— Не ти ли обясни някоя от другите загадки? — посочи Шивон към листчето. Чувстваше огромно облекчение. „Севън Финс“ означаваше, че тя е работила по същите загадки като Флип. Донякъде се тревожеше, че Куизмастър ѝ задава различни въпроси, специфични за нея. Сега се чувстваше по-близо до Флип от всеки друг път...

— Тази игра има ли нещо общо със смъртта ѝ? — попита Клеър.

— Все още не знаем — отговори Ребус.
— Нямате ли заподозрени, някакви... улики?
— Разполагаме с много улики — побърза да я успокои Ребус. —
Каза, че смяташ Дейвид Костело за арогантен. Минавал ли е някога
границите на позволеното?
— В какъв смисъл?
— Чуваме, че между него и Флип е имало доста бурни скандали.
— Флип не оставаше длъжна на никого. — Клеър изведнъж
замълча и се загледа в пространството. Не за първи път на Ребус му се
прииска да може да чете мисли. — Била е удушена, нали?
— Да.
— Доколкото знам от курса по съдебна медицина жертвите се
борят. Дращят, ритат, хапят.
— Но не и ако са в безсъзнание — тихо отговори Ребус.
Клеър притвори очи за миг. Когато отново ги отвори, в тях
блестяха сълзи.
— Притискане на сънната артерия — продължи Ребус.
— Това не е ли предизвикало отоци преди да настъпи смъртта?
— Клеър сякаш четеше от учебник.
Шивон кимна в знак на съгласие.
— Като че ли вчера бяхме ученички...
— В Единбург ли? — попита Ребус и изчака докато Клеър кимне.
Първият разпит не беше стигнал до нейното минало, с изключение на
онова, което се отнасяше до Флип. — Семейството ви там ли
живееше?
— Сега са там, но по онова време живеехме в Козланд.
Ребус се намръщи.
— Козланд? — Името му звучеше познато.
— Това е село, или по-скоро селце, на около два километра от
Фолс.
Ребус се улови, че стиска дръжките на стола на д-р Кърт.
— Тогава познаваш Фолс, така ли?
— Някога го познавах.
— И Джунипърс — къщата на семейство Балфур?
Тя кимна.
— В един период бях там повече домакиня, отколкото гостенка.
— А после семейството ти се е преместило, така ли?

— Да.

— Защо?

— Баща ми... — Тя замълча. — Трябваше да се преместим, защото отиде да работи на друго място.

Ребус и Шивон се спогледаха. Тя очевидно нямаше намерение да каже повече от това.

— С Флип ходили ли сте до водопада? — небрежно попита Ребус.

— Знаете ли го?

Той кимна.

— Бил съм там два пъти.

Тя се усмихваше, а очите ѝ гледаха разсеяно.

— Обичахме да играем там, представяхме си, че това е нашето омагьосано кралство. Наричахме го „Вечен живот“. Ако сме знаели... — в този момент тя не издържа и се разплака, а Шивон отиде при нея, като се опитваше да я успокои.

Ребус излезе в преддверието и помоли секретарката за чаша вода. Но докато тя се върне, Клеър вече се възстановяваше. Шивон стоеше приклепнала до стола с ръка на рамото ѝ. Ребус ѝ предложи водата. Клеър избърса носа си с книжна кърпичка.

— Благодаря — каза тя, като натърти на последната сричка.

— Мисля, че трябва да спрем дотук — заяви Шивон. Ребус, макар и вътрешно недоволен, кимна в знак на съгласие. — Много ни помогна, Клеър.

— Наистина ли?

Беше ред на Шивон да кимне.

— По-нататък пак може да се видим, ако не възразяваш.

— Добре, няма проблем.

Шивон ѝ подаде визитната си картичка.

— Ако не съм в участъка, пейджърът винаги е с мен.

— Добре. — Клеър пхна картичката в една от папките си.

— Сигурна ли си, че си добре?

Клеър кимна и стана, като притискаше папките към гърдите си.

— Имам друго занятие — каза тя. — Не искам да го пропусна.

— Доктор Кърт ни разказа, че имаш родствена връзка с Кенет Ловъл?

Тя го погледна.

— По майчина линия. — Клеър спря, сякаш очакваше последващ въпрос, но Ребус нямаше такъв.

— Благодаря ти отново — каза Шивон.

Те я наблюдаваха докато излезе.

Ребус ѝ отвори вратата.

— Само още едно нещо, Клеър.

Тя спря до него и го погледна.

— Да?

— Каза ми, че си познавала Фолс. — Ребус я изчака да кимне. — Това означава ли, че не си ходила там скоро?

— Може да съм минавала.

Той кимна разбиращо. Тя отново понечи да тръгне.

— Но въпреки това познаваш Бевърли Додс — добави той.

— Кой?

— Струва ми се, че тя е направила гривната, която носиш.

Клеър повдигна ръката си.

— Това ли? — Гривната приличаше много на закупената от Джийн — пробити и нанизани едно до друго излъскани камъчета. — Флип ми я даде — каза нещо от типа, че било „добра магия“. — Тя сви рамене. — Не че вярвам в това, разбира се.

Ребус я наблюдаваше докато се отдалечи, после затвори вратата.

— Какво мислиш? — попита той, като се обърна.

— Не знам — призна Шивон.

— Не ти ли се струва, че играе някакъв театър?

— Сълзите ѝ изглеждаха съвсем истински.

— Нали именно това е голямата цел на театъра?

Шивон седна на стола на Клеър.

— Ако в нея се крие убиец, тогава той е скрит доста дълбоко.

— „Севън Финс Хай“ — да предположим, че Флип не се е срещала с нея в никакъв бар. И че Клеър вече е знаела какво означава това.

— Защото самата тя е Куизмастър ли? — недоверчиво поклати глава Шивон.

— Или също играч — каза Ребус.

— Тогава защо ще си прави труда да ни казва каквото и да било?

— Защото... — Но Ребус не можа да измисли отговор на това.

— Ще ти кажа какво си мисля.

— За баща ѝ ли? — опита се да отгатне Ребус.

Шивон кимна.

— Тя скри нещо от нас.

— И така, защо се е преместило семейството ѝ?

Шивон се замисли, но не можа да намери бърз отговор.

— От бившето ѝ училище могат да ни кажат — предложи Ребус.

Докато Шивон беше при секретарката, за да я помоли за телефонен указател, Ребус набра номера на Бев Додс. Тя се обади на шестото позвъняване.

— Аз съм инспектор Ребус — представи се той.

— Инспекторе, в момента съм малко заета... — Той чуваше други гласове около нея. Туристи, предположи Ребус, които сигурно се чудят какво да купят.

— Доколкото си спомням, изобщо не ви попитах дали познавате Филипа Балфур.

— Така ли?

— Имате ли нещо против да ви попитам сега?

— Ни най-малко. — Тя замълча. — Отговорът е „не“.

— И никога не сте я срещали?

— Никога. Защо питате?

— Нейна приятелка носи гривна и твърди, че я е получила от Филипа. Прилича ми на една от вашите.

— Напълно възможно.

— Но вие не сте я продали на Филипа, така ли?

— Ако е една от моите, е възможно да я е купила от магазин. В Хадингтън има магазин за произведения на художествените занаяти, където, наред с друг един такъв в Единбург, продават мои неща.

— Как се казва магазинът в Единбург?

— „Уикън Крафтс“. Намира се на Джефри стрийт, ако това ви интересува. Сега, ако не възразявате... — но Ребус вече беше затворил телефона.

Шивон се върна с номера на училището на Флип. Ребус се обади, като включи говорителя, за да слуша и Шивон. Оказа се, че директорката е била една от учителките по времето на Флип и Клеър.

— Горката, горката Филипа, каква ужасна новина... и какво ли преживява семейството ѝ — развълнувано говореше директорката.

— Сигурен съм, че получават подкрепа отвсякъде — съчувствено каза Ребус, като се опитваше да звучи искрено.

От другата страна на линията последва дълга въздишка.

— Но всъщност се обаждам във връзка с Клеър.

— Клеър?

— Клеър Бензи. Тя представлява част от миналото, а ние се опитваме да изградим цялостната картина за Филипа. Вярвам, че тя и Клеър са били добри приятелки по онова време.

— Да, доста добри.

— Освен това, не са ли живеели близо една до друга?

— Точно така. По пътя към Ийст Лотиан.

Ребус се замисли.

— А как идваха на училище?

— Обикновено бащата на Клеър ги докарваше с колата. Или той, или майката на Филипа, прекрасна жена, толкова ми е жал за нея...

— По това време бащата на Клеър в Единбург ли работеше?

— Да. Беше нещо като адвокат.

— Затова ли се премести семейството? Нещо свързано с неговата работа?

— О, не, доколкото знам им конфискуваха имуществото и ги накараха да се изнесат?

— Да се изнесат?

— Човек не бива да разказва клюки, но сега, след като той е починал, предполагам, че няма значение.

— Ще го запазим в най-строга тайна — обеща Ребус, като погледна към Шивон.

— Ами, нещастният човек направил някакви лоши инвестиции. Сигурна съм, че винаги е бил малко хазартен тип, но изглежда, че този път е отишъл твърде далеч, изгубил хиляди... къщата си, всичко.

— Как е починал той?

— Предполагам, че вече сте се досетили. Много скоро след това отишъл в един хотел край морето и приел свръхдоза от някакви таблетки. Все пак е паднал доста отвисоко, нали? От адвокатската кариера до банкрута...?

— Така е — съгласи се Ребус. — Много ви благодаря за информацията.

— Да, по-добре да тръгвам. Имаме учителски съвет. — От тона й Ребус разбра, че това е някакво регулярно събитие и то не от най-приятните. — Толкова жалко, две съсипани от трагедии семейства.

— Тогава дочуване — каза Ребус и затвори телефона. После погледна към Шивон.

— Инвестиции? — повтори тя думите на директорката.

— И на кого друг би се доверил, освен на бащата на най-добрата приятелка на дъщеря му?

Шивон кимна.

— Джон Балфур погребва дъщеря си днес — припомни му тя.

— Тогава да поговорим с някой друг в банката.

Шивон се усмихна.

— Познавам най-подходящия човек...

Оказа се, че Раналд Мар е отишъл в Джунипърс и те тръгнаха с колата към Фолс. Шивон помоли да спрат, за да види водопада. Двойка туристи правеха същото. Мъжът снимаше съпругата си. Той попита Ребус дали ще може да им направи една снимка заедно. Имаше акцент на човек от Единбург.

— Какво ви води тук? — попита Ребус, като се преструваше, че това не го интересува особено.

— Сигурно същото като вас — отговори мъжът и застана до съпругата си. — Гледайте да хванете водопадчето в кадъра.

— Искате да кажете, че сте тук заради ковчега ли? — продължи Ребус, докато гледаше през визъора на фотоапарата.

— Ами да, тя вече е мъртва, нали?

— Така е — отговори Ребус.

— Сигурен ли сте, че ни хващате? — тревожеше се мъжът.

— Абсолютно — отвърна Ребус и натисна бутона. Когато промият филма, на него щеше да има единствено снимка на небето и дърветата.

— Благодаря — каза мъжът и взе фотоапарата си. После кимна към едно от дърветата. — Тя е намерила ковчега.

Ребус погледна натам. На дървото имаше закрепена грубо направена табела, рекламираща керамиката на Бев Додс. Ръчно

начертана карта показваше пътя към нейната къща. Продажба на керамика, чай и кафе. Тя очевидно разширяваше асортимента.

— Тя показа ли ви го? — попита Ребус, макар и да знаеше отговора много добре. Ковчегът от Фолс беше заключен заедно с останалите в Сейнт Ленардс. Той получи десетина съобщения от нея, но тъй като знаеше какво иска, не отговори на нито едно от тях.

Туристът разочарован поклати глава.

— Полицията го е прибрала.

Ребус кимна.

— И сега къде отивате оттук?

— Мислехме да се отбием да разгледаме Джунипърс — отговори жена му. — Надяваме се да успеем да намерим къщата. За да открием водопада ни трябваше половин час. — После погледна към Шивон. — Тук не разчитат особено на указателните табели, нали?

— Аз знам къде е Джунипърс — авторитетно заяви Ребус. — Трябва да се върнете обратно и в града да завиете наляво. От дясната страна на пътя има селище, наречено Медоусайд. Влезте в него и като стигнете до края ще видите Джунипърс.

Мъжът се зарадва.

— Страхотно, много благодаря.

— Няма проблем — отговори Ребус.

Туристите им махнаха за сбогом, нетърпеливи да продължат нататък.

Шивон се обърна към Ребус.

— За зелен хайвер ли ги изпрати?

— Ще са щастливци, ако излязат от Медоусайд с четири гуми на колата — ухили се той доволно. — Това е моето добро дело за деня.

Когато се върнаха обратно в колата, Ребус се обърна към Шивон.

— Как искаш да разиграем сцената?

— Най-напред искам да разбера дали Мар е масон.

Ребус кимна.

— Аз ще се заема с това.

— После смятам да пристъпим направо към Хуго Бензи.

Ребус продължаваше да кима в знак на съгласие.

— Кой от нас ще задава въпросите?

Шивон се облегна назад.

— Предлагам да действаме според обстановката, да видим кого от нас предпочита Мар. — Ребус я изгледа. — Не си ли съгласен?

Той поклати глава.

— Не става въпрос за това.

— А за какво?

— И аз щях да предложа почти същото, това е всичко.

Тя се обърна към него и го погледна право в очите.

— Това добре ли е, или зле?

Ребус се усмихна.

— Все още се опитвам да преценя — отвърна той и запали колата.

Вратите на Джунипърс се охраняваха от двама униформени, включително Никол Кембъл — жената полицайка, с която се запозна при първото си идване тук. Самотен репортер беше паркирал колата си на банкетата. Пиеше нещо от термос, докато наблюдаваше как Ребус и Шивон се приближават към вратата, после отново се зае с кръстословицата си. Ребус свали страничния прозорец на колата.

— Не подслушвате ли вече телефоните? — попита той.

— Страх ме е, след като се оказа, че това не е отвличане — отговори Кембъл.

— А какво стана с „Мозъка“?

— Върна се в Голямата къща. Появи се нещо ново.

— Гледам, че тук обикаля един лешояд. — Ребус имаше предвид репортера. — Някакви сеирджии?

— Малко.

— Не е изключено още двама да идват насам. Кой е горе? — посочи Ребус към къщата.

— Полицейски началник Темплър и детектив Худ.

— Сигурно планират следващата пресконференция — предположи Шивон.

— Кой друг е там? — обърна се Ребус отново към Кембъл.

— Родителите — отговори тя, — персоналът на къщата... Някакъв от погребалното бюро и един приятел на семейството.

Ребус кимна. После се обърна към Шивон.

— Чудя се, дали да не поговорим с персонала. Понякога те виждат и чуват много неща... — През това време Кембъл отваряше вратите.

— Сержант Дики ги е разпитвал — каза Шивон.

— Дики? — Ребус дръпна скоростния лост и бавно прекара колата през вратите. — Онова мързеливо чиновниче, което постоянно си гледа часовника ли?

— Обичаш всичко да правиш сам, нали? — обърна се тя към него.

— Защото нямам доверие на никой, че ще го свърши както трябва.

— Много ти благодаря.

Той извърна глава към нея.

— Има и изключения.

На алеята пред къщата имаше паркирани четири коли — същата тази алея, на която Жаклин Балфур се спъна и падна, когато помисли Ребус за похитителя на дъщеря си.

— Алфата на Грант — изкоментира Шивон.

— Кара шефката.

Ребус предположи, че черното Волво S40 е на погребалната агенция. Оставаха бронзовото мазерати и зеленият Астън Мартин. Не можеше да реши коя от двете принадлежи на Раналд Мар и коя на семейство Балфур, затова го сподели с Шивон.

— Астънът е на Джон Балфур — уведоми го тя.

Той я погледна.

— Това предположение ли е? — попита Ребус.

Тя поклати глава.

— Записано е в бележките.

— Сега остава да ми кажеш и номера на обувките му.

Вратата им отвори домашната прислужница. Те показаха служебните си карти и тя ги въведе във фойето. Вървеше напред, без да продума. Ребус никога досега не беше виждал някой наистина да върви на пръсти. Никъде не се чуваха гласове.

— Тук е направо като в света на мъртвите — измърмори Шивон, докато разглеждаше дървената тапицерия и картините, свързани с миналото на рода Балфур. До стълбите имаше дори някаква броня. На масата до нея лежаха куп неотворени писма.

Вратата, през която изчезна прислужницата, се отвори. Висока, ефектна жена на средна възраст тръгна към тях. Лицето ѝ изглеждаше спокойно, но без следа от усмивка.

— Аз съм личният асистент на г-н Балфур — каза тя, почти шепнешком.

— Надявахме се да разговаряме с г-н Мар.

Тя кимна с глава.

— Но вие трябва да разберете, че това е изключително труден момент...

— Той не желае ли да разговаря с нас?

— Тук не става въпрос за желание. — Тя започваше да се дразни.

Ребус кимна бавно.

— Тогава чуйте какво ще ви кажа — отивам при полицейски началник Темплър, за да я уведомя, че г-н Мар спъва разследването за убийството на госпожица Балфур. Бихте ли ми показали пътя...

Тя го изгледа смъртоносно, но Ребус не трепна.

— Бихте ли изчакали тук — каза тя накрая.

Сега, за първи път Ребус видя зъбите ѝ. Той успя да измърмори някакво учтиво „Благодаря“, след като тя тръгна обратно към вратата.

— Впечатляващо — изкоментира Шивон.

— Тя или аз?

— Схватката като цяло.

Той кимна.

— Още две минути и щях да надяна тази броня.

Шивон отиде до масата и започна да разглежда писмата. След малко се включи и Ребус.

— Мислех, че нашите хора са ги отваряли — каза той. — С цел да проверят за евентуални искания на откуп.

— Сигурно са ги проверявали — отговори Шивон, изучавайки пощенските клейма.

— Но всичко това е от вчера и днес.

— Да има работа за пощальона. — Няколко от пликовете бяха с размери на пощенска картичка с оцветени в черно ръбове.

— Предполагам, че ги отваря личната асистентка.

Шивон кимна. Отново сеирджии и любители на страшни истории, за които смъртта на някоя известна личност се превръщаше в

най-важното нещо в живота им. Никога не знаеш от кого можеш да получиш съболезнователна картичка.

— Трябва да ги проверим.

— Добра идея. — В крайна сметка убиецът също можеше да се окаже любител на страховити истории.

Вратата отново се отвори. Този път Раналд Мар, с черен костюм, черна вратовръзка и бяла риза, пристъпи към тях. Изглеждаше раздразнен от тяхната намеса.

— Какво има сега? — попита той Шивон.

— Господин Мар? — протегна Ребус ръка. — Инспектор Ребус. Искам само да кажа колко съжаляваме, че се наложи да ви се натрапим.

Мар прие извинението и ръката на Ребус. Самият Ребус никога не стана масон, но една вечер пияният му баща го научи как да се здрависва с тях. По това време Ребус беше още ученик.

— Стига да не продължи дълго — опита се да хитрува Мар.

— Има ли място, където можем да поговорим?

— Оттук — поведе ги Мар по единия от двата коридора.

Ребус улови погледа на Шивон и кимна в отговор на въпроса ѝ. Да, Мар беше масон. Тя сви устни и се замисли.

Мар отвори нова врата, водеща към широка стая, в която имаше библиотека по протежение на цялата стена и маса за билиард с естествени размери. Когато светна лампите — стаята, подобно на останалата част от къщата, беше със спуснати завеси в знак на траур, светлината обля зеленото сукно. До стената имаше два стола с малка маса между тях. На нея лежеше сребърен поднос с гарафа уиски и кристални чаши. Мар седна и си наля. Даде знак на Ребус да направи същото, но той поклати глава, подобно на Шивон. Мар вдигна чашата си.

— За Филипа, Бог да даде мир на душата ѝ! — После отпи голяма глътка.

Още преди това Ребус усети миризмата на уиски и разбра, че това не е първото му за деня. Нито пък тостът, вероятно. Ако стояха само двамата, щеше да се наложи да разменят информация за своите ложи и Ребус можеше да има проблеми, но присъствието на Шивон гарантираше безопасността му. Той изтърколи една от червените топки на билиардната маса, тя се отби в ръба и се върна.

— Е — каза Мар, — какво искате този път?

— Интересуваме се от Хуго Бензи — отговори Ребус.

Името свари Мар неподготвен. Той повдигна вежди и отново отпи от чашата си.

— Познавали сте го, нали? — предположи Ребус.

— Не много добре. Дъщеря му и Филипа бяха съученички.

— Вашата банка ли го обслужваше?

— Нали разбирате, че не мога да обсъждам банкови въпроси. Не би било етично.

— Не сте лекар — отговори Ребус. — Вие само държите парите на хората.

Мар присви очи.

— Правим малко повече от това.

— И какво е то? Сигурно искате да кажете, че освен това губите парите им, така ли?

Мар стана рязко от стола.

— Какво общо има това с убийството на Филипа?

— Просто отговорете на въпроса — Хуго Бензи при вас ли беше инвестирал парите си?

— Не при нас, а чрез нас.

— Вие ли го съветвахте?

Мар си напълни чашата отново. Ребус погледна към Шивон. Тя си знаеше ролята — да мълчи, застанала в сенките на зелените завеси.

— Вие ли го съветвахте? — отново попита Ребус.

— Съветвахме го да не предприема рисковани начинания.

— Но той отказваше да ви слуша, така ли?

— Какво е животът без малко риск — това беше философията на Хуго. Той игра хазартно... и загуби.

— Според него банка „Балфур“ носеше ли отговорност за това?

Мар поклати глава.

— Не мисля. Нещастният човек просто свърши със себе си.

— А съпругата и дъщеря му?

— Какво за тях?

— Те имаха ли ви зъб?

Той отново поклати глава.

— Те си го знаеха що за човек е. — Мар постави чашата си на края на билиардната маса. — Но това какво общо има...? — После

сякаш започна да осъзнава. — А, продължавате да търсите мотиви... И смятате, че един мъртвец е станал от гроба си, за да отмъсти на банка „Балфур“?

Ребус търкулна друга топка по масата.

— Случиха се странни неща.

Шивон пристъпи напред и подаде листчето на Мар.

— Спомняте ли си, че ви попитах за някои игри? Това тук. — Тя посочи към загадката, свързана с параклиса в Рослин. — Разбирате ли нещо?

Той присви очи и се съсредоточи.

— Абсолютно нищо — отговори Мар и подаде листчето обратно.

— Може ли да ви попитам дали сте член на масонска ложа, господин Мар?

Мар я изгледа злобно, после очите му се извъртяха по посока на Ребус.

— Няма да удостоя този въпрос с отговор.

— Вижте, тази загадка е била дадена на Филипа, за да я разреши, а също така — и на мен. И когато стигнах до думите „Мечтата на зидаря“, трябваше да намеря член на ложа, който да ми обясни какво означава.

— И какво означава?

— Това не е важно. Онова, което може да се окаже важно, е дали Филипа е потърсила помощ за същата тази загадка.

— Вече ви казах — не знаех абсолютно нищо за това.

— Но тя може да е изпуснала нещо в разговор?...

— Е, не е.

— Дали е имала други познати масони, г-н Мар? — попита Ребус.

— Не бих могъл да знам. Вижте, наистина смятам, че ви отделих достатъчно време... и то точно в ден като този.

— Така е, господине — отговори Ребус. — Благодарим ви за срещата. — Той отново подаде ръка, но този път Мар не я пое. Тръгна мълчалив към вратата, отвори я и излезе. Ребус и Шивон го последваха надолу по коридора. Във фойето стояха Темплър и Худ. Мар мина покрай тях без да продума и потъна в някаква врата.

— Какво, за бога, търсите тук? — тихо изсъска Темплър.

— Опитваме се да хванем един убиец — отговори ѝ Ребус, — а вие?

— Изглеждаше добре по телевизията — каза Шивон на Худ.

— Благодаря.

— Да, Грант се справи прекрасно — намеси се Темплър, като пренасочи вниманието си от Ребус към Шивон. — Изключително съм доволна.

— Аз също — усмихна се Шивон.

Излязоха от къщата и всяка от двойките влезе в колата си. Малко преди да се разделят Темплър изстреля:

— Искам доклад с обяснение за вашето присъствие тук. И, Джон? Лекарят чака...

— Лекарят? — попита Шивон, докато закопчаваше колана си.

— Няма нищо — отвърна Ребус и запали колата.

— И на теб ли ти има зъб, като на мен?

Ребус се обърна към нея.

— Гил искаше да си в нейния отбор, Шивон, а ти отказа.

— Не бях готова. — Тя замълча. — Знам, че това ще прозвучи глупаво, но мисля, че тя ревнува.

— Теб ли?

Шивон поклати глава.

— Не, теб.

— Мен? — изсмя се Ребус. — Защо трябва да ме ревнува?

— Защото ти не играеш по правилата, а тя трябва. Защото, независимо какъв си, винаги успяваш да накараш хората да работят за теб, дори когато не са съгласни с онова, което искаш от тях.

— Трябва да съм по-добър, отколкото си мисля.

Тя го изгледа лукаво.

— О, мисля, че знаеш колко си добър. Или поне така си мислиш.

Той ѝ отвърна със същия поглед.

— Тук има някаква обида, но не мога съвсем да я разбера.

Шивон се облегна назад.

— И сега какво?

— Назад към Единбург.

— И?

Ребус подкара колата замислено.

— Не знам — каза той. — Мар изглеждаше като човек, загубил собственото си дете...

— Да не искаш да кажеш...?

— Тя прилича ли на него? Аз не съм много добър по тази част.

Шивон се замисли, като хапеше устните си.

— Всички богаташи ми изглеждат по един и същ начин. Смяташ, че Мар и госпожа Балфур са имали някаква любовна връзка ли?

Ребус сви рамене.

— Трудно е да се докаже без кръвна проба. — Той я погледна. — Трябва да накараме Гейтс и Кърт да запазят мостра.

— А Клеър Бензи?

Ребус махна на полицай Кембъл.

— Клеър е интересна, но не бива да шумим много около нея.

— Защо?

— Защото след някоя и друга година тя може да се окаже единственият приятелски настроен към нас патолог. Тогава аз може и да не съм вече в полицията, но ти ще си, и последното нещо, което ще искаш, е...

— Проблеми с патолозите? — усмихна се Шивон.

— Точно така — бавно кимна Ребус в знак на съгласие.

Шивон се замисли.

— Откъдето и да го погледнеш, тя има пълното право да се чувства прецакана от семейство Балфур.

— Тогава защо е останала приятелка с Флип?

— Не е изключено да е играла своя игра. — Докато пътуваха обратно, тя се оглеждаше за туристите, но не ги видя. — Дали да не проверим в Медоусайд да видим дали са добре?

Ребус поклати глава. Мълчаха, докато оставиха Фолс далеч зад себе си.

— Мар е масон — каза накрая Шивон. — И обича игричките.

— Тогава излиза, че Куизмастър е по-скоро той, отколкото Клеър Бензи, така ли?

— Смятам, че това е по-вероятно, отколкото да се окаже баща на Флип.

— Извинявай, че го казах — Ребус мислеше за Хуго Бензи.

Преди да тръгнат за Фолс той позвъни на свой приятел адвокат и разпита за него. Оказа се, че Бензи се е занимавал със завещания и

попечителство — тих човек и добър юрист, известен в града. Малцина са знаели за хазартните му страсти, които не са му пречели на работата. Говорело се, че инвестира пари в различни бизнес начинания в Далечния Изток на базата на тайна информация, подшушнати съвети и финансовите статии в любимия си всекидневник. Ако това се окажеше вярно, Ребус не можеше да разглежда банка „Балфур“ като виновник. Тяхното участие вероятно се е свеждало до превеждането на пари по негово нареждане, а после — да го уведомят, че ги е загубил. Бензи не само е загубил всичките си пари — като адвокат винаги е можел да спечели още. Според Ребус, той беше загубил нещо много по-съществено — вярата в себе си. А след като е спрял да вярва в себе си, вероятно е било лесно да започне да мисли за самоубийството като за възможност, а впоследствие и като за абсолютна необходимост. Самият Ребус бе изпадал в същото положение един или два пъти с бутилката и мрака за компания. Знаеше, че не може да скочи отвисоко — страхуваше се от височината от момента, когато го пуснаха от един хеликоптер по време на службата му в армията. Топла вана и прерязване на китките с бръснач. Там проблемът беше в бъркотията. Мисълта за някой, приятел или чужд, изправен пред тази страшна картина. Алкохол и хапчета... Винаги стигаше до тези важни „лекарства“. Не вкъщи, а в някоя анонимна хотелска стая, където персоналът щеше да го открие. За тях това щеше да бъде поредният труп на още един самотник.

Неприятни мисли. Но ако беше на мястото на Бензи... Със съпруга и дъщеря... едва ли щеше да го направи и да остави зад себе си едно съсипано семейство. А сега Клеър искаше да стане патолог — кариера, пълна с трупове, в зали с вентилация, но без прозорци. Дали във всеки един от труповете нямаше да вижда образа на баща си...?

— Искаш ли да се обзаложим? — предложи Шивон.

— Този път не играя — отвърна Ребус, вперил поглед в пътя пред себе си.

— Усмхни се — каза Хай-Хоу Силвърс, — петък следобед е.

— И какво от това?

Той наблюдаваше Елън Уайли.

— Не ми казвай, че нямаш среща довечера?

— Среща?

— Нали знаеш, вечеря, малко танци и после — хайде у тях. — Той неприлично завъртя таза си.

Лицето на Уайли изразяваше погнуса.

— Направо ще повърна!

Остатъците от сандвича ѝ бяха на бюрото — пастет от риба тон и сладка царевица. В пастета имаше нещо и стомахът ѝ се бунтуваше.

На Силвърс обаче не му пукаше.

— Сигурно си имаш гадже, а, Елън?

— Бъди спокоен, ще ти се обадя, ако много закъсам.

— Само да не е петък или събота вечер, тогава обичам да си пийвам.

— Ще го имам предвид, Джордж.

— И събота следобед, разбира се.

— Разбира се. — Уайли си помисли, че госпожа Силвърс сигурно е очарована от този график.

— Освен, ако не ни накарат да работим извънредно — превключи Силвърс на друга вълна.

— Смяташ ли, че ще ни се отдаде такава възможност?

— Зависи, нали?

Самата тя знаеше от какво зависи — от натиска на медиите, който ще принуди началниците да търсят бърз резултат. Или, може би, от Джон Балфур, който би могъл да поиска това като услуга, извивайки нечии ръце. Имаше случаи, когато Криминалният отдел работеше денонощно и без почивни дни по някой голям случай, за което съответно им се плащаше. Но сега бюджетът се оказваше силно ограничен, както и щатът. Никога не беше виждала толкова много щастливи ченгета, както в деня на Срещата на ръководителите на държавите от Британската общност, която се състоя тук и се наложи да работят извънредно. Оттогава обаче изминаха няколко години. Но тя продължаваше да чува как някои полицаи, сред тях и Силвърс, произнасят думите „Среща на ръководителите на държавите от Британската общност“ със затаен дъх, като някакво заклинание.

След като Силвърс сви рамене и се оттегли, вероятно с мислите за допълнителното заплащане, Уайли насочи вниманието си към историята с немския студент — Юрген Бекер. Тя се сети за Борис Бекер — любимият ѝ тенисист по едно време, и се зачуди дали между

Юрген и него няма никаква роднинска връзка. Не ѝ се вярваше — около един такъв представител на известен род щеше да се вдигне голям шум, както в случая с Филипа Балфур.

И въпреки това — докъде бяха стигнали? Сякаш нямаха никакъв прогрес от деня на изчезването на Филипа. Ребус имаше всички тези идеи, но те не бяха в центъра на вниманието. Той все едно протягаше ръка от някакво дърво или храст и хвърляше най-различни възможности, като трохи, в очакване хората да започнат да ги кълват.

Веднъж тя работи с него по един случай — труп, намерен в Куинсбъри Хауз, точно когато се готвеха да съборят по-голямата част от сградата, за да започнат да строят Парламента. Не стигнаха до никакъв резултат. Тогава той я заряза, а впоследствие упорито отказваше да говори за случилото се. Не намериха убиеца и случаят не стигна до съда.

И въпреки това... тя предпочиташе да е част от екипа на Ребус, отколкото никъде. Чувстваше, че е изгорила мостовите си към Гил Темплър, независимо какво говори Ребус, и това стана изцяло по нейна вина. Прекалено много искаше този пост и досаждаше на Темплър за него. Това натягане представляваше някаква форма на мързел — натискаш се да те забележат с надеждата, че ще последва повишение. И знаеше, че Темплър я отрязва, именно защото го разбра. Гил Темплър не беше стигнала до върха по този начин — тя трябваше да си скъса задника от работа и да се пребори с предразсъдъците срещу жените полицайки — тема, която никога не се обсъждаше и не се признаваше като проблем.

Но все пак съществуваше.

Уайли разбираше, че е трябвало да си наляга парцалите и да не приказва много. Така работеше Шивон Кларк — без изобщо да се натяга, макар че беше кариеристка до мозъка на костите си... и съперница. Уайли не можеше да не я разглежда като такава. Любимка на Темплър от самото начало, точно поради което, тя — Елън Уайли, започна открито кампания за поста, но както се оказа — прекалено ожесточено. Накрая остана изолирана и принудена да се занимава с глупости като историята с Юрген Бекер. В петък следобед, когато нямаше почти никакъв шанс някой да отговори на телефонните обаждания и на въпросите ѝ. Беше мъртво време, това е.

Мъртво време.

Грант Худ имаше да организира друга пресконференция. Той вече свързваше имената с лицата, беше провел кратки опознавателни срещи с „главните действащи лица“ — журналистите с голяма репутация и известни репортери, водещи криминалните хроники.

— Трябва да знаеш, Грант — довери му полицейски началник Темплър, — че има някои журналисти, които можем да наречем „наши“, в смисъл че са меки и управляеми. Те се придържат към правилата и публикуват някоя история, когато ние искаме тя да излезе, докато в същото време запазват в тайна неща, които не желаем да стават публично достояние. Така че сред тях вече имаме свои хора, но това е двупосочно. Ние на свой ред им даваме информация и те се надяват да я получат час-два преди конкурентите си.

— Конкуренти?

— Виж, когато ги видиш в залата за пресконференции, те изглеждат единни, но не са. Понякога си сътрудничат помежду си — като например да изпратят един от тях на някаква неблагоприятна мисия. После той споделя получената информация с останалите. И така се редуват.

Грант кимна разбиращо.

— Но в други случаи са безскрупулни егоисти. Поръчките журналисти извън този кръг са най-амбициозните и не се спират пред нищо. Ако се наложи, вадят чековите книжки и се опитват да те спечелят на всяка цена. Може би не с пари, но с почерпки, покани за вечеря. Карат те да се чувстваш като един от тях и ти започваш да си мислиш, че те не са толкова лоши всъщност. Това обикновено става, когато имаш проблеми, защото тогава те те „изпомпват“ през цялото време, без да се усетиш. Възможно е да изпуснеш нещо — някакъв намек или дори шега, само за да им покажеш, че си наясно. И тогава, независимо какво си казал, можеш да си сигурен, че те ще го публикуват с всякакви украшения. Ще бъдеш „полицейски източник“ или „неназован източник, близко до разследването“. И то, ако са в настроение да бъдат любезни. А ако те се докопат до нещо за теб, ще те изцедят като лимон. Ще искат да им пееш всичко или ще те направят на нищо. — Тя го потупа по рамото и завърши с думите: — Само един съвет.

— Да, госпожо. Благодаря ви.

— Хубаво е да си в добри отношения с всички тях и трябва да поддържаш връзки с по-важните, но никога не забравяй на чия страна си... или че има две страни. Разбираш ли?

Той кимна. Тогава тя му даде списъка с „главните“.

На всяка от срещите той пиеше само кафе и портокалов сок и с облекчение констатираше, че повечето от журналистите правят същото.

— „Старите“ карат на уиски и джин — каза му един от младите репортери, — но не и ние.

Следващата среща беше с един от най-уважаваните измежду „старите“. Той поиска само чаша вода.

— Младците пият като смокове, но аз виждам, че вече не мога като тях. А вие какво предпочитате, детектив Худ?

— Това не е официална среща, господин Гилис, моля, наричайте ме Грант.

— Тогава ти ме наричай Алън...

Грант не можеше да забрави предупреждението на Темплър. В резултат чувстваше, че изглежда дървен и неприятен по време на срещите. Имаше обаче една определена придобивка — Темплър му уреди самостоятелен кабинет в полицейското управление, поне докато траеше разследването. Тя го нарече „благоразумие“, като обясни, че ще му се налага да разговаря с журналистите всеки ден, а това е добър начин да ги държи на разстояние от главното разследване. Ако се отбиеха в участъците Гейфилд или Сейнт Ленардс за брифинг или дори за някой бърз въпрос, не се знаеше какво може да дочуят или забележат.

— Добра идея — кимна той.

— Същото се отнася за телефонните разговори — продължи Темплър. — Ако искаш да се обадиш на някой журналист, направи го от кабинета си, при затворена врата. Така няма да могат да чуят нищо, което не трябва, докато душат наоколо. Ако някой от тях ти се обади и те хване в Криминалния отдел или на друго място, кажи, че ще му позвъниш по-късно.

Той отново кимна.

Сигурно ѝ приличаше на едно от онези кимаци кученца от задните стъкла на колите. Грант се опита да се отърси от тази мисъл и

насочи вниманието си към екрана. Пишеше изявление за пресата с копия до Бил Прайд, Гил Темплър и заместник-началника на Главното полицейско управление Карсуел за мнение и одобрение.

Заместник-началникът на Главното управление Карсуел се помещаваше на долния етаж в същата сграда. Веднъж вече почука на вратата на Грант и му пожела успех. Когато Грант се представи като „детектив Худ“, Карсуел кимна бавно с поглед на човек, дошъл да го изпитва.

— Е — каза той, — не правете никакви гафове, а ние ще помислим какво да направим за вас, нали?

Което означаваше повишение в сержант-детектив. А и Худ знаеше, че Карсуел наистина е в състояние да го направи. Вече беше взел под крилото си един от младите служители в Криминалния отдел — инспектор Дерек Линфорд. Проблемът се състоеше в това, че нито Линфорд, нито Карсуел се срещаха с Джон Ребус, което означаваше, че Худ ще трябва да внимава. Той вече отказа едно питие с Ребус и останалите от екипа, но в същото време си даваше сметка, че съвсем наскоро прекара известно време сам в някакъв бар с Ребус. Ако подобно нещо стигнеше до Карсуел, това можеше да спре развитието на Грант. Той отново си спомни думите на Темплър: „Ако те се докопат до нещо за теб, ще те изцедят като лимон...“. През главата му премина още един образ — случката с Шивон. Отсега нататък трябваше да внимава с кого говори и какво казва, с кого прекарва времето си и какво прави.

Да внимава да не си създава врагове.

На вратата отново се почука. Беше един от цивилните.

— Нещо за вас — каза той, като му подаде някакъв пакет.

Грант се усмихна и се върна на бюрото си. Отвори пратката. Вътре имаше бутилка „Хосе Куерво Голд“, както и малка картичка:

Желаем ви успехи на новия пост. Мислете за нас като за заспиващи деца, на които всеки ден трябва да им се разказва приказка.

Вашите нови приятели от четвъртата власт

Грант се усмихна. Струваше му се, че Алън Гилис има пръст в тази работа. После изведнъж се сепна — никога не отговори на въпроса на Гилис кое е любимото му питие... и въпреки това Гилис го беше уцелил. Едва ли се е досетил — някой му е казал. Усмивката изчезна от лицето му. Текилата не беше просто подарък, а демонстрация на сила. В този момент мобилният му телефон извъня. Той го извади от джоба си.

— Ало?

— Детектив Худ?

— На телефона.

— Искрах само да се представя, тъй като вашите покани не стигнаха до мен.

— Кой се обажда?

— Името ми е Стив Холи. Сигурно сте виждали името ми във вестника.

— Така е. — Холи определено не фигурираше в списъка на Темплър с „големите“. Единственото описание, което даде за него, беше „боклук“.

— Така или иначе ще се видим на някоя от пресконференциите, но реших преди това да ви се обадя. Получихте ли бутилката?

След като Грант не отговори, Холи се засмя.

— Старият Алън винаги тръгва с този номер. Смята го за много оригинално, но вие и аз знаем, че това си е просто един резонен трик.

— Така ли?

— Аз не си падам по такива глупости, както вероятно сте забелязали.

— Да съм забелязал? — намръщи се Грант.

— Помислете върху това, детектив Худ. — С тези думи Холи затвори телефона.

Грант остана замислен. Всичко, което беше дал на журналистите до този момент, бяха неговият служебен телефон, номера на факса и пейджъра. Със сигурност не беше дал мобилния си на никой от тях. Още един от съветите на Темплър: „След като ги опознаеш, ще има един или двама, с които наистина ще се сработиш — комбинацията е различна в зависимост от това кой колега отговаря за тях. Те са наистина специални и можеш дори да им оставиш номера на мобилния си телефон. Това е знак за доверие. За останалите забрави, или вече

нямаш собствен живот... А докато те заемат линията, как някой от колегите ти ще може да се свърже с теб? Ние и те, Грант, ние и те...“.

А ето че един от тях вече притежаваше номера на мобилния му телефон. Оставаше само едно решение — да го смени.

Що се отнася до текилата, щеше да я вземе със себе си на пресконференцията. Ще я върне на Алън Гилис с думите, че напоследък не пие.

В този момент се замисли, че това не е далеч от истината. Много неща трябваше да се променят, ако е решил да следва правия път.

Грант се чувстваше готов за това.

Стаите на Криминалния отдел в Сейнт Ленардс постепенно се опразваха. Полицаяте, които не бяха ангажирани с разследването на убийството, приключваха работата си за седмицата. Някои щяха да са на смяна в събота, а други да останат на повикване, в случай че възникне нещо ново. Но за повечето от тях уикендът започваше. Те пристъпваха бодро и си тананикаха стари поп песни. Напоследък градът беше спокоен. Няколко семейни скандали и едно-две надрусвания с наркотици. Хората от отдела обаче стояха с наведени глави, затова че се бяха отзовали на фалшив сигнал — някакво общинско жилище в Грейсмаунт с поставени бели чаршафи на прозореца на спалнята стоеше затворено по цял ден и по цяла нощ. Те нахлуха в него, готови да прекратят последната доставка на канабис в Единбург, но вместо това намериха наскоро обновената спалня на някакъв тийнейджър. Майка му поставила сребристо одеяло на прозореца вместо завеси, защото го смятала за модерно...

„Гадни места за размяна на дрога срещу пари“ — беше измърморил един от отдела за борба с наркотици.

Имаше и други инциденти, но те се оказаха изолирани и трудно можеха да се причислят към истинските криминални деяния. Шивон погледна часовника си. Преди това се обади в Криминалния отдел и попита за компютърните специалисти. Клейвърхауз я прекъсна с думите: „Поставихме вече задачата. Ще изпратим човека“. И сега тя чакаше. Опита се да се свърже с Клейвърхауз отново — никакъв отговор. Вероятно беше тръгнал или към къщи или към някой пъб. Може би нямаше да изпрати човек до понеделник. Реши да изчака още

десетина минути. В края на краищата и тя имаше собствен живот, нали? Ако искаше, утре можеше да отиде на мач, независимо че нейният отбор гостуваше. В неделя можеше да се поразходи с колата — имаше толкова места, където никога не е ходила. Дворецът Линлитгоу, дворецът Фолкленд... Един приятел, когото не беше виждала от месеци, я покани на рождения си ден в събота вечер. Не възнамеряваше да отиде, но така или иначе такава възможност съществуваше...

— Вие ли сте детектив Кларк?

Той остави куфарчето си на пода. За момент ѝ заприлича на един от онези досадни търговци, които обикаляха по домовете на хората. Когато се изправи, тя видя, че е пълен, особено около кръста. Беше с къса коса, а на върха на темето му стърчеше кичур. Представи се като Ерик Бейн.

— Чувала съм за вас — призна Шивон. — Не ви ли наричат „Мозъка“?

— Понякога, но за да бъда честен, предпочитам Ерик.

— Тогава нека да е Ерик. Разполагайте се.

Бейн си придърпа един стол. Когато седна, светлосинята му риза се изпъна и между копчетата отпред се отвориха дупки, през които се виждаше бледорозовата му кожа.

— И така — каза той, — с какво разполагаме?

Докато Шивон обясняваше, Бейн се концентрира изцяло върху думите ѝ, без да откъсва очи от нея. Тя забеляза, че дишането му е учестено и на пресекулки, и се зачуди дали в един от джобовете си не носи инхалатор.

Опита се да го погледне в очите и да се отпусне, но големината му и близкото разстояние между тях я караха да се чувства неудобно. Пръстите му бяха шишкави, без брачна халка. Часовникът му имаше много бутони. Под брадата му се виждаха косми, пропуснати при сутрешното му бръснене.

Той не я прекъсна, докато говореше. Накрая поиска да види имейлите.

— На екрана или разпечатани?

— Няма значение.

Тя извади разпечатките от чантата си. Бейн премести стола си още по-близо, за да може да ги разположи по бюрото. Подреди ги в

хронологичен ред, по отбелязаните на всеки от листовете дати.

— Но това са само загадките? — констатира той.

— Да.

— Искам всички имейли.

Шивон включи лаптопа.

— Да проверя ли за нови съобщения?

— Защо не? — отвърна той.

Имаше две от Куизмастър.

„Времето на играта изтича. Искаш ли да продължиш, Търсачо?“

Час по-късно пристигна ново съобщение: „Продължаваме или спираме?“.

— Той си настоява на своето, а? — заяви Бейн. Шивон го погледна. — Ти продължаваш да наричаш Куизмастър „той“ — обясни Бейн. — Смятам, че ще ни е от полза, да не се ограничаваме само с тази възможност...

— Добре — отговори тя, като кимна. — Както кажеш.

— Искаш ли да отговориш?

Тя поклати глава, после сви рамене.

— Не съм сигурна какво искам да кажа.

— Ще е по-лесно да „я“ засечем, ако „тя“ е онлайн.

Тя погледна Бейн, след което написа отговора: „Обмислям го“, и натисна клавиша „Изпрати“. — Смяташ ли, че това е достатъчно? — попита тя.

— Това все пак е някакъв знак, че на този етап „продължаваме“ — усмихна се Бейн. — Сега ми дай онези другите съобщения.

Оказа се, че в принтера няма хартия.

— По дяволите — изсъска тя.

Шкафът беше заключен и тя нямаше представа къде стои ключът. Тогава се сети за папката на Ребус, онази, която носеше, когато разпитваха Алби — студента по медицина. Той я направи да изглежда застрашително дебела, като я натъпка с листови хартия от копирния апарат. Шивон отиде до бюрото на Ребус и започна да отваря чекмеджетата едно по едно. Бинго — папката беше там, все така пълна. Две минути по-късно, тя разполагаше с цялата кореспонденция с Куизмастър. Бейн така подреди листовете, че покриха почти цялото й бюро.

— Виждаш ли всичко това? — попита той, като сочеше към долните половини на някои от страниците. — Вероятно никога не ги поглеждаш, нали?

Шивон трябваше да признае правотата му. Там отдолу имаше повече от десетина реда допълнителна информация, която не ѝ говореше много.

— Това — каза Бейн, като леко прехапа устните си, за да ги навлажни, — е сладката работа.

— Ще ни помогне ли да идентифицираме Куизмастър?

— Не веднага, но е някакво начало.

— А защо някои от съобщенията нямат тези надписи отдолу? — попита Шивон.

— Това е лошата новина. Когато тези редове липсват, това означава, че изпращачът използва същия Интернет доставчик като теб.

— Но...

Бейн кимаше.

— Да, Куизмастър използва повече от един адрес.

— И сменя Интернет доставчиците си?

— Това не е необичайно. Имам приятел, който мрази да плаща за Интернет. Преди да се появят безплатните сървъри, той се абонираше при различни доставчици за по един месец. Така се възползваше от всичките онези бонуси, като „първият месец безплатно“. В края на месеца се отказваше и се прехвърляше при друг доставчик. Така, в продължение на цяла година не плати и стотинка. Куизмастър използва някакъв разширен вариант на това.

Бейн прокара пръста си по всички редове, като се спря на четвъртия.

— Тук пише кой е неговият Интернет доставчик. Виждаш ли, три различни фирми.

— За да е по-трудно да го хванат ли?

— По-трудно, да, но той трябва да е отворил...

Бейн забеляза как Шивон промени изражението си.

— Какво има? — попита той.

— Ти каза „той“?

— Така ли?

— Няма ли да е по-лесно да използваме това „той“, не мислиш ли? Не че не оценявам идеята ти да не се подвеждаме.

Бейн се замисли.

— Добре — отвърна той. — Та исках да кажа, че той или тя трябва да си е отворил сметка за плащане при всеки един от доставчиците. Поне така мисля. Дори когато ползваш безплатен абонамент за един месец, обикновено ти искат някои подробности, включително кредитна карта или банкова сметка.

— За да могат да започнат да те таксуват, когато му дойде времето ли?

Бейн кимна.

— Всеки човек оставя някакви следи — отговори той тихо, като разглеждаше листовете. — Без да знае, че го прави.

— Нещо като при аутопсията, така ли? Косъм, парченце кожа...

— Точно така — отново се усмихна Бейн.

— Значи трябва да говорим с Интернет доставчиците и да ги накараме да ни дадат данните му?

— Ако те изобщо поискат да разговарят с нас.

— Но това е разследване за убийство — каза Шивон. — Ще трябва да го направят.

Той я погледна.

— Има си канали, Шивон.

— Канали?

— Има си Специален отдел, който се занимава само с престъпления, базирани на високите технологии. Работят основно по проблеми, свързани със секса, проследяват купувачи на детска порнография, такива неща. Направо няма да повярваш — твърди дискове, скрити в други твърди дискове, екранни защиты, скриващи порнографски изображения...

— Ще ни трябва ли разрешение?

Бейн поклати глава.

— Ще ни трябва тяхната помощ. — Той погледна часовника си. — А вече е твърде късно, за да се направи каквото и да било.

— Защо?

— Защото в Лондон също е петък вечер. — Той я погледна. — Да те почерпя едно?

Не й се искаше да каже „да“ — имаше готови цял куп извинения. Но някак си не можеше да му откаже и те отидоха отсреща в

„Молтингс“. Той отново постави куфарчето си на пода, когато застанаха на бара.

— Какво държиш в него? — попита тя.

— Познай?

Тя сви рамене.

— Лаптоп, мобилен телефон... приспособления и флопита... не знам.

— Точно това трябва да си мислиш. — Той вдигна куфарчето си на бара, за да го отвори, но после се спря и поклати глава. — Не — каза той, — може би, след като се опознаем по-добре — и го остави обратно до краката си.

— Имаш тайни от мен? — каза Шивон. — Хубаво начало на едно партньорство.

И двамата се усмихнаха, когато питиетата им пристигнаха — за нея бутилка светла бира, а за него — халба наливно. Наоколо нямаше свободни маси.

— Е, как е в Сейнт Ленардс? — попита Бейн.

— Като във всеки друг участък, предполагам.

— Но не всеки участък си има Джон Ребус.

Тя го изгледа.

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене.

— Клейвърхауз ми спомена, че си нещо като „чирак“ на Ребус.

— Чирак! — избухна тя и накара хората наоколо да се обърнат, въпреки силната музика. — Ега ти нахалството!

— Спокойно де — каза Бейн. — Това са само думи на Клейвърхауз.

— Тогава кажи на Клейвърхауз да си го завре отзад.

Бейн се разсмя.

— Не се шегувам — предупреди го тя, но също започна да се смее.

След още две питиета Бейн каза, че е гладен и ѝ предложи да отидат да хапнат в „Хауиз“. Не ѝ се искаше да каже „да“ — след бирата не се чувстваше толкова гладна, но някак си не можеше да му откаже.

Джийн Бърчил остана да работи до късно в музея. Беше заинтригувана от историята на професор Девлин за д-р Кенет Ловъл. Реши да направи някои собствени проучвания, за да се увери дали теорията на патолога има някакви основания. Знаеше, че би могла да разговаря направо с Девлин, но нещо я спираше. Представяше си как ще усети миризмата на формалдехид, излъчваща се от кожата му, и ще почувства леденото докосване на мъртва плът, когато се ръкува с него. Историята я караше да контактува с отдавна починалите, но само чрез написаното за тях в книгите или намерените, свързани с тях неща. Когато съпругът ѝ почина, докладът за аутопсията му се оказа доста мрачно четиво, въпреки че „авторът“ явно бе изпитвал наслада да го украси с различни подробности, описващи аномалиите, свързани с черния му дроб, неговата уголеменост и претовареност. Беше използвал именно думата „претовареност“. Сигурно е доста лесно да се установи алкохолизъм след смъртта.

Джийн се замисли за пиенето на Джон Ребус. Не ѝ приличаше на това на Бил. Бил почти не ядеше на закуска, след което отиваше в гаража, където имаше скрита бутилка. Гаврътваше две преди да се качи в колата. Тя постоянно намираще различни доказателства — празни бутилки от бърбън в килера и най-отзад на горния рафт на дрешника му. Никога не казваше нищо. Бил продължаваше да бъде „животът и душата“, „стабилен и надежден“, както и „забавен“, докато един ден болестта не го принуди да спре да работи и го изпрати в болничното легло.

Тя не смяташе, че Ребус пие тайно като Бил. Той просто обичаше да се черпи. Ако го правеше сам, това беше защото нямаше много приятели. Веднъж попита Бил защо пие и той не можа да ѝ отговори. Вероятно Джон Ребус имаше обяснения, макар че едва ли щеше да иска да говори за това. Щяха да звучат като „за да се откъсна от света, да изтрия от съзнанието си загнездилите се в него проблеми и въпроси“.

Не че това щеше да го направи по-привлекателен пияница от Бил, но досега не беше виждала Ребус пиян. Имаше чувството, че той е от тези, които заспиват — независимо колко питиета са изпили, после спират да осъзнават нещата около себе си, без значение къде се намират.

Когато телефонът ѝ иззвъня, тя не бързаше да го вдигне.

- Джийн? — чу се гласът на Ребус.
- Здравей, Джон.
- Мислех, че вече си си тръгнала.
- Останах да работя до късно.
- Чудех се, дали...
- Не тази вечер, Джон. Има много неща, които искам да свърша
- оципа се тя по носа.
- Добре — в гласа му се усети разочарование.
- Какво ще кажеш за уикенда, имаш ли някакви планове?
- Точно по този повод исках да ти предложа нещо...
- Какво?
- Утре вечер ще има концерт на Лу Рийд. Имам два билета.
- Лу Рийд^[1]?
- Може да стане страхотно шоу, но може и нищо да не направи.
- Има един-единствен начин да узнаем.
- Не съм го слушала от години.
- Едва ли се е научил да пее през това време.
- Сигурно не е. Добре тогава, да отидем.
- Къде ще се срещнем?
- Сутринта трябва да напазарувам... Някъде по обяд?
- Страхотно.
- Ако нямаш други планове, можем да прекараме целия уикенд заедно.
- С голямо удоволствие.
- И за мен. Ще ходя на пазар в града... Какво ще кажеш да обядваме в „Сейнт Оноре“?
- Това не е ли близо до „Оксфорд Бар“?
- Да — усмихна се тя. За нея ориентирите в Единбург бяха ресторантите, а за Ребус — пъбовете.
- Ще се обадя да запазя маса.
- Да кажем в един часа. Обади ми се, ако няма места.
- Ще намерят за нас. Главният готвач е един от редовните посетители в „Оксфорд Бар“.
- Тя го попита как върви разследването. Той замълча, докато накрая изведнъж се сети нещо.
- Знаеш ли нещо за любимия анатом на професор Девлин?
- Кой? Кенет Ловъл?

— Точно той. Наложих се да разпитам една студентка по медицина, приятелка на Филипа. Излиза, че тя е потомка на неговия род.

— Наистина ли? — Джийн се опита да не прозвучи прекалено заинтригувана. — Същата фамилия?

— Не — Клеър Бензи. Връзката е по майчина линия.

Разговаряха още няколко минути. После Джийн затвори телефона и се огледа. Нейният „кабинет“ представляваше една малка кутийка с бюро и стол, шкаф за папки и рафтове за книги. От вътрешната страна на вратата беше сложила няколко картички, включително и тази от магазина на музея — ковчезите от Артърс Сийт. Техническият и помощен персонал се помещаваше в останалата част от преграденото помещение, но всички си бяха отишли. Някъде в сградата все още трябваше да са чистачките и охраната. Понякога се разхождаше из музея по цяла нощ, без изобщо да се страхува. Дори старата част с експонатите на препарирани животни я успокояваше. Петък вечер — знаеше, че ресторантът на последния етаж на музея ще бъде пълен. За него имаше отделен асансьор и човек на вратата, който изпращаше дошлите да вечерят директно в ресторанта, за да не се мотаят из музея.

Спомни си за първата си среща с Шивон и историята за „неприятната случка“. Можеше причината да има нещо общо с храната, макар че сметката накрая също би могла да подейства като шок. Замисли се дали да не отиде там по-късно. Цената на храната падна след десет вечерта и сигурно щяха да успеят да я настанят някъде. Докосна стомаха си. Утре — обяд... Нямаше да ѝ стане нищо, ако пропусне вечерята сега. Освен това не знаеше дали ще остане тук до десет. Проучването ѝ за живота на Кенет Ловъл не ѝ даде по-подробна информация.

Кенет — в началото си мислеше, че има някаква грешка в изписването на името, но до края продължи да го среща все така. Роден през 1807 г. в Койлтън, Еършир, което означаваше, че е бил само на двайсет и една години по времето на екзекуцията на Бърк. Родителите му се оказаха фермери, като за известен период баща му наел на работа бащата на Робърт Бърнс^[2]. Кенет получил образованието си в местното училище, подпомаган от местния свещеник — преподобния Къркпатрик...

Отвън имаше електрически чайник. Тя стана и излезе от стаята. Остави вратата отворена и дългата ѝ сянка се плъзна по пода. Не си направи труда да запали лампите. Включи чайника и постави чаша под кранчето. Пакетче чай, мляко на прах. Стоеше в полутъмната стая, облежната на плота със скръстени ръце. През вратата виждаше бюрото си и ксерокопията — всичко, което успя да намери до този момент за д-р Кенет Ловъл, асистирал при аутопсията на един убиец и помогнал да се одере кожата на Уилям Бърк. Първоначално смъртта е била установена от доктор Монроу в присъствието на избрана аудитория, включваща френолог и скулптор, както и философа сър Уилям Хамилтън и хирурга Робърт Листън. Последвала публична дисекция в специално оборудваната зала в университета с насъбралите се наоколо като лешояди шумни студенти по медицина, жадни за знания, докато останалите без пропуск блъскали по вратите да влязат и се биели с полицаите.

За проучването си тя използваше исторически книги — някои за случая „Бърк и Хеър“, а други — за историята на медицината в Шотландия. Залата „Единбург“ в Централната библиотека както винаги се оказва изключително полезна, а също и нейната позната в Националната библиотека. Вече разполагаше с фотокопия и от двете места. Отиде и до „Сърджънс Хол“, за да използва тяхната библиотека и база данни. Не каза на Ребус нищо за това. И знаеше причината — защото се тревожеше. Имаше чувството, че случаят с Артърс Сийт нямаше да доведе доникъде, а Джон, в стремежа си да намери отговори, можеше да се впусне като бесен в него. Професор Девлин имаше право — обсебването винаги е капан, в който можеш да паднеш. Това беше история — древна история в сравнение със случая „Балфур“. Дали убиецът е знаел за ковчезите от Артърс Сийт или не, изглежда нямаше отношение към случая. Не биваше да му казва. Тя правеше това проучване за свое собствено удовлетворение и не искаше Джон да вижда в него нещо повече от това. И без това си имаше достатъчно грижи.

В коридора се чу шум. След като чайникът се изключи, тя спря да мисли за тези неща. Наля вода в чашата си, потопи пакетчето с чай няколко пъти в нея и го изхвърли в кошчето за боклук. Занесе чашата обратно в стаята си, като остави вратата отворена.

Кенет Ловъл беше пристигнал в Единбург през декември 1822 г., едва 15-годишен. Не се знаеше дали е дошъл с дилижанса или пеша. По онова време не е било необичайно подобни разстояния да се изминават пеша, особено ако парите са били проблем. В книгата си за Бърк и Хеър един от историците твърдеше, че преподобният Къркпатрик се е погрижил за пътуването на Ловъл и освен това му дал препоръка, която да занесе на негов приятел — доктор Нокс. Той наскоро се бил завърнал в страната, след като прекарал известно време в чужбина и работил като армейски хирург при Ватерло и учил в Африка и Париж. Нокс приютил младия Ловъл през първите му една-две години в Единбург. Когато обаче Ловъл се записал в университета, двамата очевидно се разделили и Ловъл се преместил да живее в Уест Порт...

Джийн пиеше чая си, докато разглеждаше фотокопираните листа — нямаше бележки под линия или индекс — нищо, което да доказва тези очевидни „факти“. Като човек, занимаващ се с вярвания и предразсъдъци, тя знаеше колко е трудно да се отсее обективната истина от историческата плява. В написаното се промъкваха слухове и мълви. Допускаха се грешки, понякога вредни. Дразнеше я, че няма начин да провери фактите и в момента трябва да разчита единствено на коментарите на другите. Случай като този за Бърк и Хеър изваждаше на бял свят най-различни съвременни „експерти“, убедени, че техните твърдения са единствено верните и трябва да се вземат под внимание.

Кое не означаваше, че тя трябва да им вярва.

Смущаваше я, че Кенет Ловъл повече присъстваше като участник в историята с Бърк и Хеър, и най-вече — в онази ужасна сцена, докато в историята на медицината в Единбург ролята му оставаше принизена. В биографията му имаше големи бели полета. Когато тя приключи с изчитането на материалите, знаеше само, че е завършил следването си и се е заел с преподаване, както и с практикуване. Присъствал на аутопсията на Бърк. Три години по-късно се появил в Африка, където съчетавал така необходимите медицински умения с работата на християнски мисионер. Колко време е останал там, тя не можеше да каже. Появяваше се отново в Шотландия в края на 40-те години на XIX век. Започнал да практикува медицина в Новия град, а пациентите му били представители на богатия анклав там. Един от историците

твърдеше, че той е наследил имотите на преподобния Къркпатрик, след като „поддържал добри отношения и си кореспондирал с него през годините“. Джийн искаше да види тези писма, но те не се цитираха в никоя от книгите. Отбеляза си да ги потърси. В енорията в Еършир би могло да е останало нещо, или някой в „Сърджънс Хол“ да знае. Съществуваха две възможности — или не са могли да ги открият или са изчезнали — някой да ги е изхвърлил заедно с другите вещи на Ловъл след смъртта му, или да са зад граница. Много историческа документация се оказваше в колекции извън страната — главно в Канада и САЩ, а голяма част от тези колекции бяха частни, което означаваше, че е много трудно да се открият подробности от тяхното съдържание.

Така много проучвания се проваляха вследствие на невъзможността ѝ да разбере дали някакво писмо или документ все още съществува. Тогава се сети за професор Девлин и неговата маса в трапезарията, изработена от Ловъл. Ловъл, който според Девлин се занимавал любителски с производството на мебели... Тя прерови листовете отново, сигурна, че в тях не се споменаваше нищо за това негово хоби. Или Девлин притежаваше някаква книга, някакво доказателство, неоткрито от нея досега, или си съчиняваше истории. Тя се натъкваше на подобни случаи през цялото време — хора, които „просто знаеха“, че принадлежащата им антика някога е била собственост на принц Чарлз Едуард или сър Уолтър Скот. Ако се окажеше, че трябва да разчита единствено на думата на Девлин, че Ловъл е работил с дърво, тогава цялата идея, че именно той е оставил ковчезите на Артърс Сийт, щеше да започне да се разпада. Тя се облегна на стола, ядосана на себе си. През цялото това време работата ѝ се базираше на предположение, което можеше да се окаже невярно. Ловъл е напуснал Единбург през 1832 г., а децата се бяха натъкнали на пещерата с ковчезите през юни 1836. Възможно ли е толкова дълго време те да не са били открити?

Тя вдигна нещо от бюрото си. Диапозитив с портрета на Ловъл, взет от „Сърджънс Хол“. Не приличаше на човек, преминал през изпитанията на Африка. Кожата му беше бледа и гладка, а лицето — младежко. Тя написа с молив името на художника на гърба. Стана и отново излезе от стаята, отвори вратата на кабинета на шефа си и светна. Там имаше рафт с дебели справочници и тя намери този, който

й трябваше. После отвори на името на художника — Джей Скот Джонси. „Работил в Единбург през периода 1825–1835 г.“ прочете тя, „основно пейзажи, но и няколко портрета“. После заминал за Европа, където останал много години, преди да се установи в Хав. Това означаваше, че Ловъл е позирал за портрета през ранните си години в Единбург, преди самият той да замине. Тя се замисли дали подобно нещо е лукс, който само богатите са могли да си позволят. После се сети за преподобния Къркпатрик. Дали портретът не е бил нарисуван по негово искане — нещо, което да бъде изпратено в енорията Еършир, за да напомня на свещеника за неговия подопечен.

И все пак, би могло да има някаква дълбоко заровена следа в „Сърджънс Хол“, нещо за историята на портрета, преди да пристигне тук.

— В понеделник — изрече тя на глас. Можеше да почака до понеделник. Пред нея беше уикенда и... задачата да изтърпи концерт на Лу Рийд.

Когато загаси светлините в стаята на шефа, чу шум наблизо. Вратата се отвори и в помещението нахлу светлина. Джийн отстъпи назад, но после видя, че това е чистачката.

— Изплаши ме — сложи ръка на гърдите си тя.

Чистачката само се усмихна и прибра торбата с боклук от кошчето, след което се отправи към коридора, за да вземе прахосмукачката.

— Имаш ли нещо против да почистя? — попита тя.

— Давай — отвърна Джийн. — Тук вече приключих.

Докато подреждаше бюрото си тя забеляза, че сърцето ѝ продължава да бие силно, а ръцете ѝ — да потреперват. За първи път от всичките ѝ нощни разходки из музея досега, тя се почувства изплашена. От снимката я гледаше портретът на Кенет Ловъл. Струваше ѝ се, че Джонси не се е отнесъл много ласкаво с модела си. Да, Ловъл изглеждаше млад, но в очите му имаше студенина, устните — стиснати, а лицето — пресметливо.

— Към къщи ли? — попита чистачката, дошла да изпразни и нейното кошче.

— Може да се отбия до някой магазин за алкохол.

— Или убива, или лекува, нали? — каза чистачката.

— Нещо такова — отговори Джийн и нежеланият образ на съпруга ѝ проблесна в съзнанието ѝ. После се сети за нещо и се върна при бюрото си. Вдигна писалката си и добави едно име към направените от нея бележки.

Клеър Бензи.

[1] Известен поп изпълнител — Б.пр. ↑

[2] Световноизвестен шотландски поет. — Б.пр. ↑

— Господи, тази музика направо ме оглуши — каза Ребус.

Излязоха на тротоара пред концертната зала, а небето — все още светло, когато влязоха, сега беше тъмно.

— Значи не ходиш често на такива концерти? — попита тя. Нейните уши също бучаха. Усети се, че говори прекалено силно, нещо като компенсация.

— Отдавна не бях ходил — призна той.

Публиката представляваше някаква странна смесица от тийнейджъри, стари пънкари и хора на възрастта на Ребус... най-много година-две по-големи. Рийд изкара доста нови неща, които Ребус не разпозна, но измежду тях и някои от класическите си парчета. Последният път когато идва тук, имаше концерт на UB40, по времето, когато издадоха втория си албум. Не искаше да се замисля колко отдавна е било това.

— Да пийнем ли по нещо? — предложи Джийн.

Това правеха през цялото време досега — вино с обяда, после по едно бързо в „Оксфорд Бар“. Дълга разходка до Дийн Вилидж ѝ по крайбрежието на Лийт. По време на разходката си по поречието на Лийт седнаха на една пейка и разговаряха. Последваха нови две питиета в един пъб на брега. Обсъдиха варианта да вечерят по-рано, но още се чувстваха сити след „Сейнт Оноре“. После вървяха пеша до концертната зала. И тъй като още беше рано, първо се отбиха в пъба „Конан Дойл“ за по едно, а после — в барчето на театъра.

В един момент Ребус каза „Бих си помислил, че не близваш алкохол“. Веднага след това съжали за забележката си. Но Джийн само сви рамене.

— Имаш предвид заради Бил ли? Нещата не се правят така. Хората са различни. Някои от тях също се пропиват, а други се заклеват повече да не посегнат към чашата. Но не пиенето е виновно, а човекът, който пие. През цялото време, докато Бил имаше този проблем, аз продължавах да се черпя. Никога не съм му изнасяла

лекции и не спрях да си пийвам... защото знам, че пиенето не означава нищо за мен. — Тя замълча. — А при теб как е?

— При мен? — на свой ред сви рамене Ребус. — Просто пия, за да съм по-контактен.

— И в кой момент ставаш такъв?

Те се засмяха и изоставиха темата. Сега, малко след единайсет часа в съботната вечер, улицата беше пълна с пийнали хора.

— Къде предлагаш да отидем? — попита Джийн.

Ребус погледна часовника си. Сещаше се за доста барове, но не искаше да води Джийн на такива места.

— Можеш ли да издържиш още малко музика?

Тя сви рамене.

— Каква музика?

— Акустична. Но ще стоим прави.

Тя се замисли.

— Не се ли намира някъде между това място и апартамента ти?

Той кимна.

— Знаеш ли, у дома е малко...

— Знам какво е. — Очите им се срещнаха. — Е, ще ме поканиш ли?

— Искаш ли да останеш през нощта?

— Искам да ме поканиш.

— Разполагам само с един дюшек на пода.

Тя се засмя и стисна ръката му.

— Нарочно ли го правиш?

— Кое?

— Да се опитваш да ме откажеш?

— Не, просто... — Той сви рамене. — Не искам ти да...

Джийн го прекъсна с целувка.

— Няма — обеща тя.

Той я погали по ръката и я прегърна.

— Още ли настояваш да пийнем по едно преди това?

— Защо не? Далече ли е?

— Точно до мостовете. Нарича се „Кралският дъб“.

— Тогава ме води натам.

Те вървяха ръка за ръка и Ребус полагаше всички усилия да не се чувства неудобно. По пътя се усети, че продължава да разглежда

лицата на минавачите, в търсене на познати физиономии — колеги или бивши престъпници, без да може да каже кои от тях би искал да срещне по-малко.

— Никога ли не можеш да се отпуснеш? — попита Джийн в един момент.

— Мислех, че правя доста добра имитация.

— Почувствах го на концерта. Част от мислите ти бяха на друго място.

— Професионална деформация.

— Не мисля. Гил успява да се изключи. Предполагам, че и повечето ти колеги от Криминалния отдел.

— Може би не чак толкова много. — Той се сети за Шивон и си я представи как седи в дома си, вперила очи в лаптопа и Елън Уайли със своя гняв някъде... И Грант Худ с разхвърляни из леглото му материали, опитвайки се да запомни имена и лица. А какво ли прави Фермера? Чисти с кърпа вече изчистените повърхности? Имаше някои като Хай-Хоу Силвърс и Джо Дики, които пък трудно превключваха на работна вълна, но за сметка на това автоматично се изключваха в края на деня. Други като Бил Прайд и Боби Хогън бачкаха яко, но оставяха работата в участъка, успявайки като с магическа пръчка да отделят личния си живот от службата.

И накрая идваше ред на самия Ребус, който от дълго време поставяше работата на първо място... защото това му спестяваше необходимостта да се изправи лице в лице с някои лични проблеми.

Джийн прекъсна мислите му с въпрос.

— Някъде по пътя има ли денонощен магазин?

— И не само един, защо?

— Закуската — нещо ми подсказва, че хладилникът ти едва ли ще е зареден като пещерата на Аладин.

Понеделник сутринта. Елън Уайли отново седеше на бюрото си в онова, което всички в полицията наричаха Уест Енд, като имаха предвид полицейския участък на улица „Торфикхен“. Тя се върна с аргумента, че тук ще ѝ бъде по-лесно да работи, защото има повече свободно място. Колегите ѝ се занимаваха с две намущквания с нож през уикенда, едно улично нападение, три семейни скандали и един

палез. Минавайки край нея те я питаха за случая „Балфур“. Тя очакваше Рейнолдс и Шъг Дейвидсън по-специално — една наистина страховита двойка, да кажат нещо за появата ѝ по телевизията, но те не го направиха. Може би ѝ съчувстваха или по-скоро демонстрираха солидарност. Дори и в малък град като Единбург между различните участъци имаше съперничество. Ако при разследването на случая „Балфур“ станеше някакъв гаф със сержант-детектив Елън Уайли, това на практика удряше по реномето на Уест Енд.

— Нови задачи ли? — попита Шъг Дейвидсън.

Тя поклати глава.

— Проследявам една нишка, а дали ще го правя тук или там, няма значение.

— Да, но тук си доста далеч от блясъка на славата.

— От кое?

Той се усмихна.

— От голямата картина, от главното разследване, от центъра на всичко.

— Аз съм в центъра на Уест Енд — отговори му тя, — и това ми стига. — Това ѝ спечели намигване от страна на Дейвидсън и аплодисменти от Рейнолдс. Тя се усмихна — беше си отново у дома.

Това обаче не ѝ даваше мира през почивните дни — начинът, по който я изтикаха в периферията — свалена от длъжността „Връзки с обществеността“ и захвърлена в зоната на здрача, където работеше инспектор Джон Ребус. А после — оттам дотук — някакво самоубийство на турист, станало преди години — това също ѝ приличаше на подигравка.

И тя взе решение — щом не я искат и тя не ги иска. Добре дошла отново в Уест Енд. Прибра всички бележки със себе си. Те стояха на бюрото ѝ, което нямаше нужда да дели с още половин дузина колеги. Телефонът не звънеше постоянно, нито Бил Прайд ходеше напред-назад с дъската си за бележки и никотиновата си дъвка. Тук тя се чувстваше в безопасност и тук спокойно можеше да стигне до заключението, че отново са я изпратили да разнищва безнадежден случай.

Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да докаже това на Гил Темплър.

Тя се зае с работата си. Обади се в полицейския участък във Форт Уилям и разговаря с много отзивчив сержант на име Доналд Маклей, който добре си спомняше случая.

— На горния склон на Бен Дорхъри — каза ѝ той. — Тялото е лежало там около два месеца. Това е доста отдалечено място. Някакъв планинар го беше намерил, иначе можеше да си остане там с години. Следвахме процедурата. Не намерихме нищо, за да идентифицираме тялото. Джобовите се оказаха празни.

— Дори и пари ли нямаше?

— Никакви. Етикетите на якето, ризата и т.н. не ни говореха нищо. Обаждахме се в общежития, хотели, проверявахме регистъра с изчезналите.

— А пистолета?

— Какво за него?

— Намерихте ли някакви отпечатъци?

— След толкова време? Не, не намерихме.

— А търсихте ли?

— О, да.

Уайли записваше всичко, като съкращаваше повечето от думите.

— Някакви следи от барут?

— Моля?

— По кожата. Не е ли бил застрелян в главата?

— Точно така, патологът не откри никакви изгаряния или останки по главата.

— Това не е ли странно?

— Не и когато половината от главата е пръсната от куршума, а и дивите животни са я гложгали.

Уайли спря да пише.

— Представям си — каза тя.

— Имам предвид, че това приличаше по-скоро на плашило, отколкото на човешко тяло. Кожата беше като пергамент, там вятърът е направо ужасен.

— Всичко това не ви ли се стори доста странно?

— Придържахме се към доклада от аутопсията.

— Има ли някаква възможност да ми изпратите документите?

— Стига да ни отправите писмено искане — няма проблем.

— Благодаря. — Тя остави писалката си върху бюрото. — На какво разстояние беше пистолетът?

— На около 5–6 метра.

— Мислите ли, че някакво животно може да го е преместило?

— Да. Или това, или се е оказал там, по силата на рефлекса. Опираш си пистолет в главата и дърпаш спусъка — оръжието ще ритне назад, нали?

— Така мисля. — Тя замълча. — И какво стана после?

— Накрая опитахме да направим възстановка на лицето и извадихме снимка от фоторобота.

— И?

— Нищо особено. Работата е в това, че ние го смятахме за доста по-възрастен... някъде в началото на 40-те, така изглеждаше и на снимката. Бог знае как са разбрали германците.

— Майката и бащата?

— Точно така. Синът им беше изчезнал преди близо година, а може би и малко повече. Тогава ни се обадиха от Мюнхен, но не успяхме да разберем много. След това се появиха в участъка с преводач. Показахме им дрехите и те разпознаха две неща... якето и ръчния часовник.

— Не звучите много убеден.

— Да ви кажа право, не съм. Цяла година го бяха търсили, почти не бяха на себе си. Едно най-обикновено зелено яке, нищо по-особено по него. Същото се отнася и за часовника.

— Смятате, че те са успели да убедят себе си, просто защото са искали да повярват?

— Така е. Но синът им е бил едва на двайсет... А експертите ни казаха, че разполагаме с труп на човек близо два пъти по-възрастен. Тогава гадните вестници се намесиха и публикуваха цялата история, независимо от всичко.

— Откъде дойде идеята това да се свърже с игрите „Меч и заклинания“?

— Бихте ли изчакали за минута? — Тя чу как Маклей остави слушалката до апарата. Даваше нареждания на някого. — Непосредствено след кошниците на рибарите... там Али използва една къщичка, когато дава лодката си под наем...

Тя си представи Форт Уилям — тихо, крайбрежно местенце с острови на запад. Рибари и туристи, чайки над главите и морски водорасли.

— Извинявайте — каза Маклей.

— Създават ви работа ли?

— Така винаги е по-весело — засмя се той.

Искаше ѝ се да бъде там, при него. След като свършат разговора, тя можеше да се разходи до пристанището, да мине край тези рибарски кошници...

— Докъде бяхме стигнали? — попита той.

— До мечовете и заклинанията.

— Най-напред разбрахме това от вестниците. Отново родителите — бяха разговаряли с някакъв репортер.

Уайли държеше фотокопието от статията пред себе си. Заглавието гласеше: „Ролева игра — причина за мистериозно убийство с пистолет в планините?“. Името на репортера беше Стив Холи.

Юрген Бекер бил 20-годишен студент, живеещ с родителите си в квартал на Хамбург. Посещавал местния университет, специалност „Психология“. Обичал ролеви игри и участвал в отбор, състезаващ се във вътрешно университетската Интернет лига. Състудентите му споделили, че през последната седмица преди изчезването си, той изглеждал „неспокоен и разтревожен“. Когато излязъл от къщи за последен път, носел раница. Според родителите му в нея бил паспорта му, два чифта дрехи за преобличане, фотоапарат и портативен CD-плейър с около десетина диска.

Родителите му се оказаха специалисти — бащата — архитект, а майката — лектор, преустановили работа, за да насочат изцяло усилията си към намирането на сина си. Последният параграф на материала беше дебело подчертан: „Сега, двама опечалени родители знаят, че са намерили своя син. За тях обаче, загадката е станала още по-голяма. Защо Юрген е отишъл да намери смъртта си в една гола шотландска планина? Кой още е бил там с него? Чий е бил пистолетът? И кой го е използвал, за да отнеме живота на младия студент?“.

— Раницата и нещата му никога ли не бяха намерени? — попита Уайли.

— Никога. Но ако това не е бил той, едва ли може да се очаква да бъдат намерени.

Тя се усмихна.

— Много ми помогнахте, сержант Маклей.

— Пуснете едно писмено искане и ще ви предоставя всички материали.

— Благодаря. Ще го направя. — Тя замълча. — В Криминалния отдел в Единбург имаме един Маклей, който пътува за работа от Крейгмилър.

— Да, ние сме братовчеди. Срещал съм го на две-три сватби и погребения. Крейгмилър някакво модерно местенце ли е?

— Това от него ли го знаете?

— Излъгал ли ме е?

— Някой ден елате сам да видите.

Уайли се засмя, когато приключи разговора и трябваше да обясни на Шъг Дейвидсън защо. Той се приближи към бюрото ѝ. Стаята на Криминалния отдел не беше голяма — четири бюра, врати, водещи към килерчета, където държаха документацията от минали разследвания. Дейвидсън взе ксерокопието на вестникарския материал и го прочете.

— Изглежда ми сякаш Холи сам си го е съчинил — сподели той.

— Познаваш ли го?

— Засичали сме се няколко пъти. Холи е специалист по раздувките.

Тя взе статията обратно. Със сигурност всичко, написано за игрите, беше и доста неясно, а текстът — пълен с условности — „може да е“, „би могло“, „ако, както се смята...“.

— Трябва да разговарям с него — заяви тя и вдигна телефона отново.

— Знаеш ли номера му?

— Не, но е в единбургския офис на вестника. — Дейвидсън се запъти към бюрото си. — Ще го намериш в „Жълти страници“.

Стив Холи още пътуваше за работа, когато мобилният му телефон иззвъня. Живееше в Новия град, само на три преки от мястото, което наскоро нарече във вестника „Апартаментът на трагичната смърт“. Неговото собствено жилище изобщо не беше от класата на апартамента на Флип Балфур. То се намираше на последния

етаж на една стара, немодернизирана сграда — от малкото останали такива в Новия град. Улицата му също не изглеждаше толкова елегантна, колкото тази на Флип. Въпреки това, той наблюдаваше как стойността на апартамента му расте. Преди четири години реши, че иска да живее в тази част на града. Но дори тогава това изглеждаше извън неговите възможности, докато започна да чете некролозите в ежедневниците и вечерните вестници, излизащи в града. Когато забележеше адрес в Новия град, отиваше там с плик, надписан „Спешно“ и адресиран до „Собственика“. Писмото вътре беше кратко. Представяше се като човек, роден и израсъл на същата улица, но чието семейство се е преместило и оттогава не му вървяло. След смъртта на родителите си, сега той искал да се върне на улицата на своите най-хубави спомени и ако собственикът евентуално реши да продава...

И дявол да го вземе, това проработи. Възрастна жена, стояла болна в къщата си почти цяло десетилетие, беше починала, и нейният най-близък жив роднина — племенницата ѝ — прочела писмото на Холи и му се бе обадила по телефона още същия ден. Отиде да разгледа мястото — три спални, малко вмирисани и тъмни, но той знаеше, че такива неща се оправят. За малко да се провали, когато племенницата го попита на кой номер е живял, но успя да я забаламоса доста добре. После подхвърли — всички тези брокери и адвокати с техните комисиони... По-добре да се споразумеят за една прилична цена помежду си и да отрежат посредниците.

Племенницата живееше в Бордърс и очевидно не знаеше цените на жилищата в Единбург. Тя дори бе прибрала голяма част от мебелите на старата дама, за което той много ѝ благодари, а първата седмица след като се нанесе ги подреди отново. Ако продадеше апартамента сега, щеше да получи стотина бона — страхотна сделка. Всъщност тази сутрин той се замисли дали да не опита нещо подобно със семейство Балфур... но се сети, че те много добре знаят точната цена на жилището на Флип. Той спря и се обади на позвъняването.

— Стив Холи на телефона.

— Господин Холи, обажда се сержант-детектив Уайли от Криминалния отдел на Лотиан и Бордърс.

— Уайли? — опита се да си спомни той. — Разбира се, онази страхотна пресконференция! Да, сержант Уайли, какво мога да направя за вас тази сутрин?

— Става въпрос за материал, който сте писали преди около три години... за немския студент.

— Дали не става въпрос за студента, който се беше застрелял от 5–6 метра? — попита той с ехидна усмивка. Намираше се пред малка художествена галерия и погледна към витрината, любопитен първо за цените, а след това за картините.

— Именно за него, да.

— Само не ми казвайте, че сте хванали убиеца?

— Не сме.

— Тогава какво?

Тя се поколеба, а той се намръщи в очакване на нейните думи.

— Може да има някои нови доказателства...

— Какви нови доказателства?

— Опасявам се, че в момента нямам право да разкривам...

— Да, да. Кажете ми нещо, което не слушам всеки ден. Вие винаги искате да получите нещо срещу нищо.

— А вие не — така ли?

Точно когато извърна глава от витрината, той забеляза някакъв зелен астън да профучава край светофарите — такива не се срещаха много, сигурно е на опечаления баща...

— Това какво общо има с Филипа Балфур? — попита той.

Последва мълчание.

— Моля?

— Това не е много добър отговор, сержант Уайли. Последният път, когато ви видях, работехте по случая „Балфур“. Да не искате да кажете, че изведнъж са ви прехвърлили към случай, който дори не е в района на Лотиан и Бордърс.

— Аз...

— Най-вероятно нямате право да коментирате, нали? Аз, от друга страна, мога да говоря каквото си искам.

— Как стигнахте до идеята за игрите „Меч и заклинания“?

— Не съм си го съчинил. Научих го от родителите.

— Че е обичал ролеви игри — да, но че някаква игра го е довела в Шотландия...?

— Размишления на основата на наличните доказателства.

— Но не е имало доказателство за подобна игра, нали?

— Планините, всички тези глупости, свързани с келтските митове и легенди... най-подходящото място за човек като Юрген. Изпратен да търси нещо, само че там го очаква пистолет.

— Да, прочетох материала ви.

— И това има някаква връзка с Флип Балфур, но няма да ми кажете каква, така ли? — Холи облиза устните си — тази игра му харесваше.

— Точно така — отвърна Уайли.

— Сигурно ви е заболяло. — Гласът му звучеше почти загрижено.

— Кое?

— Когато ви махнаха от поста „Връзки с обществеността“. Вината не беше ваша, нали? Понякога приличаме на кръвожадни диваци. Трябваше да ви подготвят по-добре. Господи, Гил Темплър беше работила това цели сто години. Тя трябваше да знае.

Отново последва мълчание. Холи смекчи тона.

— А след това дават поста на някакво най-обикновено детективче. Детектив Грант Худ. Прекрасен пример. Някакво нафукано младо копеле. Според мен, това би трябвало да боли. И какво се случи с вас, сержант Уайли? Набутали са ви в някаква шотландска планина и се усукват около един репортер — представител на врага, за да ви помогне.

Помисли, че тя е затворила телефона, но тогава чу нещо като въздишка.

„О, много си добър, Стиви — помисли си той. — Някой ден ще живееш на адреса, който искаш, а по стените ти ще висят произведения на изкуството и хората ще ахкат...“

— Сержант-детектив Уайли? — каза той.

— Какво?

— Съжалявам, ако съм ви засегнал. Но, вижте, може би няма да е лошо да се срещнем. Не е изключено да успея да ви помогна, макар и малко.

— Как?

— Да се срещнем?

— Не. — Гласът ѝ стана по-твърд. — Кажете ми сега.

— Ами... — Холи изви глава към слънцето. — Предполагам, че това, по което работите... е поверително, нали? — Той пое въздух. —

Не ми отговаряйте. И двамата вече знаем. Но да предположим, че някой... журналист, поради липсата на по-добър пример, се докопа до тази история. Хората ще искат да знаят как се е добрал до нея и знаете ли към кого ще се насочат най-напред подозренията им?

— Към кого?

— Към отговорника за връзките с пресата — детектив Грант Худ. Той е човекът, който поддържа контакти с медиите. И ако някой журналист, този, който притежава изтеклата информация, се случи така, че... да речем, даде знак, че източникът му не е много далеч от отговорника за връзките с обществеността... Съжалявам, сигурно ви звучи дребнаво. Вероятно не искате да видите детектив Худ с окаляна нова изгладена риза или да допуснете полицейски началник Темплър да бъде бурно критикувана. Просто аз, когато си намисля нещо, трябва да стигна до край. Разбирате ли какво ви казвам?

— Да.

— И все пак, можем да се срещнем. Цялата сутрин съм свободен. Въпреки че вече ви казах каквото искахте да знаете за момчето в планината. Това не пречи все пак да поговорим...

Ребус стоя пред бюрото на Елън Уайли в продължение на половин минута, преди тя да осъзнае, че той е там. Беше забила поглед в книгата пред себе си, но според Ребус тя гледаше и не виждаше. Шъг Дейвидсън мина край тях, плесна Ребус по гърба и каза: „Добро утро, Джон“, и чак тогава Уайли вдигна очи.

— Толкова лош ли беше уикендът? — попита Ребус.

— Какво правиш тук?

— Търсех те, макар че започвам да се чудя защо.

Тя се стегна, прекара ръка през косата си и измърмори нещо подобно на извинение.

— Познах ли, че уикендът ти е бил лош?

Дейвидсън отново мина край тях с някакви документи в ръка.

— Беше добре допреди десетина минути. — Той спря. — Това оня чекиджия Холи ли беше?

— Не — отговори Уайли.

— Само той е бил — заяви Дейвидсън и отново се отдалечи.

— Стив Холи ли? — попита Ребус.

Уайли посочи материала във вестника.

— Наложил се да говоря с него.

Ребус кимна.

— Само се пази от него, Елън.

— Мога да се справя с него, не се тревожи.

Той кимна отново.

— И на мен така ми се струва. Е, искаш ли да ми направиш една услуга?

— Зависи каква.

— Имам чувството, че тази задача с немския студент те побърква... Затова ли се върна в Уест Енд?

— Реших, че тук ще мога да свърша повече работа. — Тя хвърли писалката на бюрото си. — Изглежда, че не съм била права.

— Дойдох да ти предложа да се откъснеш от това за малко. Трябва да разпитам двама души и имам нужда от партньор.

— Кои са те?

— Дейвид Костело и баща му.

— И защо аз?

— Мисля, че вече ти обясних.

— Благотворителност, а?

Ребус въздъхна дълбоко.

— Господи, Елън, понякога си доста трудна.

Тя погледна часовника си.

— Имам среща в единайсет и половина.

— Аз също — при доктора. Но това няма да ни отнеме много време. — Той направи пауза. — Виж какво, ако не искаш...

— Добре де — отговори тя. Раменете ѝ бяха увиснали. — Може и да си прав.

Твърде късно, Ребус вече си мислеше за друго. Тя сякаш беше загубила хъса си. Смяташе, че знае причината, но знаеше също, че не може да направи много.

— Страхотно — каза той.

Рейнолдс и Дейвидсън ги наблюдаваха от едно от другите бюра.

— Гледай, Шъг — каза Рейнолдс, — тандемът отново в действие!

Елън Уайли сякаш с усилие се надигна от стола си.

Той я инструктира в колата. Тя не питаше почти нищо и проявяваше повече интерес към преминаващия край тях парад от пешеходци. Ребус остави своя сааб на паркинга на хотела и влезе в „Каледониън“, а Уайли вървеше две крачки след него.

„Калей“ беше институция в Единбург — червена монолитна сграда в западния край на Принсес стрийт. Ребус нямаше представа колко струва една стая. Веднъж вечеря в ресторанта с жена си и двойка нейни приятели, каращи медения си месец в града. Младоженците настояха да им прехвърлят разходите към сметката за стаята, така че Ребус никога не разбра каква беше крайната сума. Цялата вечер се чувстваше неудобно, беше точно по средата на някакво разследване и му се искаше да се върне по-бързо към него. Рона знаеше какъв е проблемът му и го изключи от разговора, като го насочи към спомени, които имаше с приятелите си. Младоженците си държаха ръцете, докато очакваха поредното ястие, а понякога — и докато се хранеха. Ребус и Рона бяха отчуждени, бракът им се разпадаше...

— Да видим как живеят богатите — каза той на Уайли, докато чакаха от рецепцията да се обадят в стаята на Костело. Когато Ребус позвъни в апартамента на Дейвид Костело, никой не вдигна телефона. Разпита колегите си и разбра, че родителите му са долетели в града в неделя вечер и синът им прекарва деня си с тях.

— Никога не съм влизала тук преди — отговори Уайли. — В края на краищата това е само един хотел.

— Думите ти ще им харесат.

— Но е така, нали?

Ребус имаше чувството, че тя говори машинално. Мислите ѝ бяха някъде другаде, а думите просто запълваха празните пространства.

Администраторката им се усмихна.

— Господин Костело ви очаква. — Тя им даде номера на стаята и ги упъти към асансьорите. Наоколо обикаляше портиер в ливрея, но само един поглед към Ребус му беше достатъчен, за да разбере, че тук за него няма да има работа. Докато пътуваха нагоре с асансьора, Ребус се опитваше да избие от главата си песента „Хубаво момче“ на Кийт Мун.

— Какво си подсвиркваш? — попита Уайли.

— Моцарт — излъга Ребус.

Тя кимна, все едно че разпознаваше мелодията...

Това се оказа не стая, а апартамент със свързваща врата към съседния апартамент. Ребус успя да зърне Тереза Костело, преди съпругът ѝ да затвори вратата. Мястото изглеждаше напълно оборудвано — диван, фотьойл, масичка, телевизор... Имаше отделно спалня и баня в дъното на коридора. Ребус усещаше уханието на сапун и шампоан, а зад него — типичната за хотелските стаи миризма на застоял въздух. На масата имаше кошница с плодове и Дейвид Костело, който седеше там, тъкмо си вземаше ябълка. Беше се избръснал, но косата му изглеждаше неизмита, несресана и мазна. Носеше нова тениска и черни дънки. Връзките и на двете му маратонки бяха развързани — случайно или нарочно.

Томас Костело се оказа по-нисък, отколкото Ребус си го представяше. Ходеше напред-назад с боксьорска кърпа на раменете. Бледоморавата му риза беше разкопчана на врата, а панталоните му се крепяха на бледорозови тиранти.

— Влизайте, влизайте — покани ги той, — и се настанявайте — посочи старият Костело към дивана.

Ребус обаче седна на фотьойла, а Уайли остана права. За бащата не оставаше нищо друго, освен самият той да се настани на дивана и да разпери ръце настрани. Миг по-късно обаче, плесна с длани и възкликна, че трябва да пийнат нещо.

— Ние не, господин Костело — каза Ребус.

— А вие сигурна ли сте? — погледна Костело към Елън Уайли, но тя кимна бавно.

— Е, добре. — Бащата отново разпери ръце настрани. — Какво можем да направим за вас?

— Съжалявам, че се налага да ви безпокоим в такъв момент, господин Костело. — Ребус погледна към Дейвид, който проявяваше също толкова интерес към ставащото наоколо, колкото и Уайли.

— Напълно ви разбираме, инспекторе. Вие имате работа да вършите, а всички ние искаме да ви помогнем да хванете гадното копеле, което е направило това с Филипа. — Костело стисна юмруци, показвайки, че той самият е готов да се разправи с извършителя. Лицето му беше по-скоро широко, отколкото дълго, с късо подстригана коса, сресана от челото назад. Очите му бяха леко присвити и Ребус се досети, че той е с контактни лещи и винаги го е страх да не паднат.

— И така, господин Костело, имаме само някои доизясняващи въпроси...

— Имате ли нещо против да остана, докато питате?

— Ни най-малко, дори може да ни помогнете.

— Давайте тогава. — Той рязко извърна глава — Дейви! Слушаш ли?

Дейвид Костело кимна и отново отхапа от ябълката.

— Сцената е изцяло на ваше разположение, инспекторе — заяви бащата.

— Може би, като начало трябва да попитам Дейвид няколко неща. — Ребус демонстративно извади бележника от джоба си, въпреки че много добре знаеше въпросите си и едва ли щеше да му се наложи да записва нещо. Но понякога присъствието на бележник е в състояние да направи малки чудеса. Разпитваните явно имаха доверие в написаното. За да се запише нещо в бележника, то трябваше да е истина. Освен това, когато знаят, че отговорите им ще се записват, те внимават повече какво казват, или, в други случаи, се объркват и изтърсват истината.

— Сигурна ли сте, че не искате да седнете? — обърна се бащата към Уайли, като потупа празното място до себе си на дивана.

— Добре съм — отговори тя хладно.

Размяната на тези реплики някак си развали магията — Дейвид Костело не изглеждаше ни най-малко смутен от бележника.

— Хайде, стреляйте! — каза той на Ребус.

Ребус се прицели и стреля.

— Дейвид, питахме те за Интернет играта, в която мислим, че Флип може би е участвала...

— Да.

— И ти каза, че не знаеш нищо за нея, и не си падаш много по компютърни игри и тем подобни.

— Да.

— Но сега разбираме, че в ученическите си години си бил нещо като фурия по „Тъмници и дракони“.

— Това си го спомням — намеси се Томас Костело. — Ти и приятелчетата ти, горе в твоята спалня, по цял ден и по цяла нощ. — Той погледна към Ребус. — По цяла нощ, инспекторе, представяте ли си?

— Чувал съм възрастни хора да правят същото — отговори Ребус. — Няколко игри на покер с достатъчно големи залози...

Костело се съгласи с усмивка — разговор между двама покерджии.

— Кой ви каза, че съм бил „фурия“? — попита Дейвид.

— Просто така се случи — сви рамене Ребус.

— Е, не съм бил. Тази мания по „Тъмниците и драконите“ продължи само около месец.

— Като ученичка Флип също е играела, това знаеше ли го?

— Не съм сигурен.

— Би трябвало да ти е казвала, все пак... Имам предвид, след като и двамата сте се занимавали с това.

— Не мисля, че е ставало въпрос.

Ребус втренчи поглед в очите на Дейвид Костело. Бяха зачервени и кървясали.

— Тогава откъде приятелката на Флип Клеър е разбрала за това? Младежът изсумтя.

— Тя ли ви каза? Клеър Кравата?

Томас Костело зацъка с език.

— Ами пък такава е! — сопна се синът му. — Винаги се е опитвала да ни раздели, докато се преструваше на „приятелка“.

— Не те ли харесваше?

Дейвид Костело се замисли над думите му.

— Според мен, тя по-скоро не можеше да понесе да вижда, че Флип е щастлива. Когато го казах на Флип, тя направо ми се изсмя в лицето. Не можеше да го разбере. Между нейното семейство и семейството на Клеър имаше някаква история и Флип сякаш се чувстваше виновна. Клеър ѝ беше наистина слабото място...

— Защо не ни го каза преди?

Дейвид го погледна и се засмя.

— Защото Клеър не е убила Флип.

— Така ли?

— Господи, да не искате да кажете... — Той поклати глава. — Когато казвам, че Клеър беше зловна, имам предвид просто някакви заяждания с нея... единствено думи. — Той замълча. — Но всъщност и самата игра е била нещо такова, това ли си мислите?

— Просто си държим очите отворени — отговори Ребус.

— За бога, Дейви — намеси се бащата, — ако трябва да кажеш нещо на тези полицаи, хайде, направи го!

— Казвам се Дейвид! — изсъска младежът. Баща му изглеждаш бесен, но не каза нищо. — И все пак, не мисля, че е била Клеър — добави Дейвид заради Ребус.

— А какво ще кажеш за майката на Флип? — попита съвсем невинно Ребус. — Какви бяха отношенията ти с нея?

— Добри.

Ребус остави тишината да се настани в стаята, после върна думата „добри“ на Дейвид, този път като въпрос.

— Нали знаете какви са майките с дъщерите си — започна да обяснява Дейвид. — Все се опитват да ги пазят и т.н.

— Съвсем вярно, нали? — намигна Томас Костело на Ребус, който на свой ред погледна към Елън Уайли, като се чудеше дали това няма да я раздразни. Но тя гледаше навън през прозореца.

— Работата е в това, Дейвид — каза Ребус тихо, — че имаме основание да смятаме, че и там е имало някакви търкания.

— В какъв смисъл? — попита Томас Костело.

— Може би Дейвид ще отговори на този въпрос — отговори му Ребус.

— Е, Дейвид? — обърна се Костело към сина си.

— Нямам представа за какво говори.

— Говоря за това — каза Ребус, като се преструваше, че преглежда бележките си, — че госпожа Балфур продължава да си мисли, че си отровил съзнанието на Флип по някакъв начин.

— Сигурно нещо не сте я разбрали — намеси се Томас Костело, като отново стисна юмруци.

— Не мисля така, господине.

— Като се има предвид под какво напрежение е... тя не знае какво говори.

— Мисля, че знае. — Ребус не откъсваше очи от Дейвид.

— Така е — отговори младежът. Беше изгубил всякакъв интерес към ябълката. Тя стоеше в ръката му, а бялата ѝ вътрешност беше започнала да потъмнява. Баща му го погледна изпитателно. — Жаклин си беше внушила, че вкарвам в главата на Флип някакви идеи.

— Какви например?

— Че детството ѝ не е било щастливо. Че споменът ѝ за него е изцяло погрешен.

— А ти така ли мислиш? — попита Ребус.

— Става въпрос за Флип, а не за мен — заяви Дейвид. — Постоянно сънуваше едно и също. Че е отново в Лондон, в къщата им там и тича нагоре-надолу по стъпалата, опитвайки се да избяга от нещо. Един и същ сън в продължение на цели две седмици.

— А ти какво направи?

— Проверих в два-три учебника и ѝ казах, че може би става въпрос за нещо, потискано в паметта.

— Не го разбирам момчето — призна Томас Костело.

Синът му извърна глава към него.

— Нещо лошо, за което успяваш да не мислиш. Всъщност, аз доста ѝ завиждах за това. — Те се изгледаха един-друг.

Ребус помисли, че знае за какво говори Дейвид — да израснеш с Томас Костело едва ли е било лесно. Може би това обясняваше поведението на сина му като тийнейджър...

— Тя не сподели ли какво може да е това? — попита Ребус.

Дейвид поклати глава.

— Вероятно нищо — сънищата могат да имат най-различни значения.

— Но Флип е повярвала в това?

— За известно време — да.

— И го е казала на майка си?

Дейвид кимна.

— Която после прехвърли цялата вина върху мен.

— Гадна жена — изсъска Томас Костело и разтърка челото си. — Но тогава тя е била под голямо напрежение, изключително...

— Това е преди изчезването на Флип — припомни му Ребус.

— Нямам предвид това, а банка „Балфур“ — изръмжа Костело. В гласа му продължаваше да се усеща пренебрежението към собствения му син.

Ребус се намръщи.

— Какво за банката?

— Повечето паралии в Дъблин. Чуват се разни слухове.

— За банка „Балфур“?

— Самият аз не го разбирам много — надхвърляне на лимити... коефициенти на ликвидност... За мен това са само някакви думи.

— Искате да кажете, че банка „Балфур“ има проблеми?

Костело поклати глава.

— Просто се говори, че ако не обърнат нещата във върнатата посока, и това може да се случи. Проблемът при банките е, че доверието е всичко, не е ли така? Една-две кофти истории могат да направят много бели...

Ребус имаше чувството, че Костело нямаше да каже нищо от това, но обвиненията на Жаклин Балфур срещу сина му го извадиха от равновесие. Записа си първата бележка от разговора: „Да се провери банка «Балфур».“

Самият той имаше една такава идея — да повдигне въпроса за бурните дни на бащата и сина в Дъблин. Но Дейвид вече изглеждаше по-спокоен, а тийнейджърските му години — останали в миналото. А що се отнасяше до собствения му баща, Ребус също беше виждал подобни изблици. Нямаше нужда от поредния урок.

В стаята отново настана тишина.

— Това стига ли ви засега, инспекторе? — попита Костело, като демонстративно извади джобен часовник от панталоните си, отвори го и го затвори с щракване.

— Да — призна Ребус. — Знаете ли кога е погребението?

— В сряда — отговори Костело.

Понякога, при разследване за убийство, жертвата оставаше непогребана възможно най-дълго време, в случай че се появят някакви нови доказателства. Ребус си помисли, че Джон Балфур отново си е използвал връзките, за да наложи своето.

— Погребение ли ще бъде?

Костело кимна.

— Погребение е добре. При кремирането не можеш да изровиш тялото в случай на нужда... Е — продължи той, — ако няма какво да добавите?...

Нямаше. Ребус стана.

— Готови ли сме, сержант Уайли? — обърна се той към нея.

Тя приличаше на човек, който току-що се е събудил.

Костело настоя да ги изпрати до вратата, където се ръкува и с двамата. Дейвид не стана от стола. Когато Ребус каза „довиждане“, той

повдигна ябълката към устата си.

След като излязоха и вратата се затвори, Ребус остана там за известно време, но отвътре не се чуваха никакви гласове. Забеляза, че съседната врата е съвсем леко отворена и Тереза Костело наднича през нея.

— Всичко наред ли е? — попита тя Уайли.

— Всичко е наред, госпожо — успокои я Уайли.

Преди Ребус да успее да стигне до вратата, тя се затвори отново. Зачуди се дали Тереза Костело се чувстваше в капан, както изглеждаше...

В асансьора предложи на Уайли да я закара с колата.

— Няма нужда — отвърна тя. — Ще повървя пеша.

— Сигурна ли си? — Тя кимна и той погледна часовника си. —

А, срещата ти в единайсет и половина — досети се той.

— Точно така — каза тя глухо.

— Е, благодаря ти за помощта.

Тя примига, сякаш трудно разбираше думите. Той остана в главното фоайе, като я наблюдаваше как върви към въртящата се врата. Миг по-късно я последва навън на улицата. Тя пресече Принсес стрийт, като държеше чантата пред себе си и подтичваше. После се отправи нагоре към площад Шарлот, където се намираще главният офис на банка „Балфур“. Чудеше се накъде ли е тръгнала — към Джордж стрийт или Куин стрийт? Надолу към Новия град? Единственият начин да разбере беше да я проследи, но се съмняваше, че тя ще оцени положително любопитството му.

„Майната му“, каза си той и тръгна към пешеходната пътека. Наложил се да изчака движението да спре и успя да я види, едва когато стигна до площад Шарлот — тя беше от другата страна и се движеше бързо. Когато Ребус стигна до Джордж стрийт вече я беше изгубил. Усмихна се на себе си — голям детектив се оказа. Повървя до Касъл стрийт, после се върна. Може би е влязла в някой от магазините или кафетата. Майната му. Той отключи колата и я изкара от паркинга на хотела.

Някои хора си имаха своите демони. Според него Елън Уайли беше една от тях. В това отношение той добре познаваше човешкия характер. Опитът винаги си казваше думата.

След като се върна в Сейнт Ленардс, Ребус се обади на свой познат, който се занимаваше с бизнес страниците на един от неделните вестници.

— Колко стабилна е „Балфур“? — попита той без уводи.

— Предполагам, че питаш за банката?

— Да.

— Какво си чул?

— В Дъблин се носят някакви слухове.

Журналистът се изкикоти.

— А, слухове, закъде ли е светът без тях?

— Значи няма проблем?

— Не съм казал такова нещо. На хартия, „Балфур“ си работи съвсем нормално, но винаги има начин да се скрият някои цифри.

— И?

— И, прогнозата им за следващото полугодие беше ревизирана в посока надолу; не чак да изплаши големите инвеститори, но „Балфур“ вече е загубена кауза за по-дребните вложители. При тях се наблюдава тенденция към хипохондрия.

— И какво следва от това, Тери?

— „Балфур“ би трябвало да оцелее и да устои на опитите за враждебно изкупуване. Но ако в края на годината балансовият отчет не изглежда обещаващо, тогава не са изключени едно-две ритуални обезглавявания.

Ребус се замисли.

— Чия глава би хвъркнала?

— На Раналд Мар, предполагам, дори и само за да се покаже, че самият Балфур притежава онази безмилостност, така необходима за днешното време и днешната епоха.

— И няма място за стари приятелства?

— За да бъдем честни, никога не е имало.

— Благодаря, Тери. В „Оксфорд Бар“ ще те чака един голям джин с тоник.

— Това ще трябва да почака.

— Да не си спрял пиенето?

— Нарездане на лекаря. Отиваме си един по един, Джон.

Ребус му изказа съболезнованията си, като мислеше за собствената си среща с лекаря, която и сега пропускаше, поради този

разговор. След като затвори телефона, той написа името „Мар“ в тефтерчето си и го огради. Раналд Мар, с неговото мазерати и войничета. „Сякаш е загубил собствената си дъщеря...“ Ребус започваше да ревизира мнението си. Дали Мар знаеше колко несигурна е неговата работа? Как и най-малката мисъл, че спестяванията им могат да бъдат замразени, е в състояние да пропъди дребните вложители и някой трябва да бъде принесен в жертва...

После се замисли за Томас Костело, който никога не беше работил през живота си. Как ли се чувства човек в неговото положение? Ребус не можеше да знае отговора на този въпрос. Родителите му си останаха бедни до края на живота си. И никога не се сдобиха със собствена къща. Когато баща му почина, той остави 400 лири, които Ребус трябваше да раздели с брат си. Застраховката му стигна за разходите по погребението. Още тогава в банката, когато пъкна в джоба си своя дял от банкнотите, той се замисли... Половината от спестяванията на родителите му за целия им живот се равняваше на заплатата му за една седмица.

Самият той сега имаше някакви спестявания в банката — съвсем малка част от месечната му заплата. Апартаментът беше изплатен. Рона и Саманта не искаха нищо от него. Храна и пиене, и наемът на гаража за колата. Никога не ходеше на почивка, купуваше си по две-три плочи или диска седмично. Преди два месеца реши да се сдобие с хайфи система „Лин“, но в магазина го отрязаха с думите, че нямат нищо в наличност и ще му позвънят, когато получат. Така и не се обадиха. Билетите за концерта на Лу Рийд не го притесниха — Джийн настоя да си плати нейния... и отгоре на всичко на следващата сутрин му направи закуска.

— Охо, полицай, който се усмихва! — провикна се Шивон от другата страна на стаята.

Седеше на бюрото си заедно с Мозъка. Ребус си даде сметка, че на лицето му се е изписала доволна усмивка. Стана и отиде при тях.

— Оттеглям си забележката — каза бързо Шивон и вдигна ръце в знак, че се предава.

— Здравсти, Мозък — каза Ребус.

— Името му е Бейн — поправи го Шивон. — Обича да го наричат Ерик.

Ребус не обърна внимание на забележката ѝ.

— Това тук прилича на палубата на космически кораб от „Междузвездни войни“. — Той гледаше наредените компютри и свързващи устройства — два лаптопа, два персонални компютъра. Знаеше, че единият е на Шивон, а другият — на Флип Балфур. — Кажи ми — попита я той, — какво знаем за живота на Филипа в Лондон?

Тя сбръчка вежди и се замисли.

— Почти нищо. Защо?

— Защото гаджето ѝ твърди, че е сънувала кошмари и тичала нагоре-надолу из лондонската къща, преследвана от нещо.

— Сигурен ли си, че става въпрос за лондонската къща?

— Какво искаш да кажеш?

Тя сви рамене.

— Единствено, че Джунипърс ме кара да настръхвам — железни доспехи и прашни стари билиардни зали... Представяш ли си да израснеш в такава обстановка?

— Дейвид Костело каза, че става въпрос за къщата в Лондон.

— А дали не става въпрос за трансференция^[1] — предположи Бейн. И двамата го погледнаха. — Просто една възможност — обясни той.

— Като всъщност се е страхувала от Джунипърс ли? — попита Ребус.

— Хайде да извадим масата за викане на духове и да я попитаме. — Шивон осъзна какво е казала и потрепери. — Проява на възможно най-лош вкус, съжалявам.

— Чувал съм и по-лоши — изкоментира Ребус. И говореше истината. На мястото на убийството дочу един от „вълнодрешковците“, осигуряващ кордона, да казва на колегата си: „Бас държа, че е дошла тук да се изчука. Какво ще кажеш?“.

— Това като че наподобява Хичкок, нали? — каза Бейн. — Като във филма „Марни“...

Ребус си спомни за стихосбирката в апартамента на Дейвид Костело „Сънувам Алфред Хичкок“.

*Човек не умира, защото е лош,
умира, защото го има...*

— Вероятно си прав — отвърна той.

Шивон усети тона в гласа му.

— Все едно, ти искаш информация за годините на Флип, прекарани в Лондон?

Той започна да кима, но после поклати глава.

— Не, ти си права... Това е доста пресилено.

Когато Ребус се отдалечи Шивон се обърна към Бейн.

— Това си е типично за него — измърмори тя. — Колкото е подалечно нещо, толкова повече му харесва.

Бейн се усмихна. Носеше куфарчето със себе си, но още не беше го отворил. След вечерята в петък се разделиха. В събота сутринта Шивон се качи в колата си и се отправи на север за футболния мач. Не покани никого със себе си: беше си взела необходимите неща за преспиване. Намери си някакъв частен пансион. Следобеда последва убедителна победа за Хибс, малка разходка и вечеря. Носеше си уокмена, пет-шест касети и две книги, като остави лаптопа в апартамента си. Един уикенд без Куизмастър — точно както докторът нареди. Единственият проблем беше, че не можеше да спре да мисли за него и се чудеше дали не е получила съобщение. Нарочно реши да се прибере късно в неделя вечерта, след което да се заеме с прането си.

Сега лаптопът стоеше на бюрото ѝ. Тя едва ли не се страхуваше да го докосне, притеснена да се отдаде на страстта си...

— Добре ли прекара уикенда? — попита Бейн.

— Не беше лошо, а ти?

— Спокойно. Вечерята в петък се оказа най-забележителното.

Тя се усмихна, приемайки комплимента.

— Какво ще правим сега? Да се обадим ли на Специалното звено?

— Ще говорим с Криминалното управление. А те ще пренасочат молбата ни.

— Не можем ли да избегнем посредниците?

— На посредниците това няма да им хареса.

Шивон се замисли за Клейвърхауз. Бейн сигурно имаше право.

— Давай тогава — каза тя.

Бейн вдигна телефона и разговаря дълго с инспектор Клейвърхауз от Голямата къща. Шивон прокара пръсти по клавиатурата на лаптопа. Вече беше свързан с мобилния ѝ телефон.

Когато се прибра в петък вечерта, я очакваше телефонно съобщение — сметката за мобилния — дали знае, че рязко се е повишила. Да, много добре знаеше. Докато Бейн продължаваше да обяснява нещо на Клейвърхауз тя реши да се включи в Интернет, просто за да прави нещо...

Имаше три съобщения от Куизмастър. Първото — от петък вечер, долу-горе по същото време, когато се прибра вкъщи: „Търсачо, търпението ми се изчерпа. Играта е на път да приключи за теб. Искате ли отговор веднага“.

Второто беше пристигнало в събота следобед: „Шивон? Разочарован съм от теб. Досега отлично успяваше да спазваш сроковете. Играта вече свърши“.

Свършила или не, той отново ѝ беше писал в неделя, точно в полунощ: „Заета си да ме проследиш, това ли е? Още ли искаш да се срещнем?“.

Бейн приключи разговора и затвори телефона. Загледа се в екрана на монитора.

— Стреснала си го — заяви той.

— Нов Интернет доставчик ли? — попита Шивон.

Бейн провери съобщенията и кимна.

— Ново име, всичко ново. И все пак се досеща, че може да бъде проследен.

— Тогава защо просто не се изключи?

— Не знам.

— Наистина ли мислиш, че играта е приключила?

— Има само един начин да разберем...

Шивон започна да пише по клавиатурата: „Нямаше ме през целия уикенд, това е всичко. Разследването напредва. Между впрочем, да, още искам да се срещнем“.

Тя изпрати съобщението. Отидоха и си взеха кафе, но когато се върнаха, нямаше отговор.

— Цупи ли се? — попита Шивон.

— Или не е на компютъра си.

Тя го погледна.

— Спалнята ти е пълна с компютърна техника, нали?

— Искаш да те поканя в спалнята си ли?

Тя се усмихна.

— Не, просто се замислих. Някои от тези хора могат да стоят денонощно пред монитора, нали?

— Абсолютно. Но аз не съм от тях. Има три клуба, в които ходя редовно и сърфирам по час-два, когато ми писне.

— Какви са тези клубове?

— Техническа история. — Той премести стола си към бюрото. — И така, докато чакаме, може би трябва да погледнем изтритите файлове на госпожица Балфур. — Той забеляза изражението на лицето ѝ. — Не знаеш ли, че изтритите файлове могат да се възстановяват?

— Знам. Вече прегледахме кореспонденцията ѝ.

— Но проверихте ли имейлите ѝ?

Шивон беше принудена да признае, че не са. Или по-скоро Грант не знаеше, че това може да стане.

Бейн въздъхна и се зае с компютъра на Флип. Не му отне много време. Скоро вече разглеждаха списъка с изтрити съобщения както от Флип, така и до нея.

— Колко назад отиват във времето? — попита Шивон.

— Малко повече от две години. Кога си е купила компютъра?

— Получила го е като подарък за 18-ия си рожден ден — обясни Шивон.

— Някои не живеят зле.

Шивон кимна.

— Освен това притежава и апартамент.

Бейн я погледна и бавно поклати глава, сякаш не му се вярваше.

— А на мен ми подариха часовник и фотоапарат — каза той.

— Това същият часовник ли е? — посочи Шивон към ръката му.

Мислите на Бейн обаче бяха някъде другаде.

— И така, имаме всички имейли от самото начало.

Той маркира първия от тях и натисна бутона на мишката, но компютърът му отговори, че не може да го отвори.

— Трябва да се конвертира — каза той. — Твърдият диск вероятно го е компресирал.

Шивон се опитваше да следи какво прави, но той действаше доста бързо. Не след дълго вече четяха първото съобщение, изпратено от компютъра на Флип. Беше до офиса на баща ѝ:

Само за проба. Надявам се да го получиш.
Компютърът е супер! Ще се видим довечера.

Флип

— Май ще се наложи да ги прочетем всичките? — предположи Бейн.

— Май да — съгласи се Шивон. — Което означава да ги конвертираш едно по едно, така ли?

— Не непременно. Ако ми донесеш един чай — i мляко, без захар, ще видя какво мога да направя.

Когато се върна i чашите, Мозъка вече разпечатваше първите съобщения.

— По този начин — обясни той, — ти ще можеш да ги четеш, докато аз подготвям следващата партида.

Шивон започна да ги чете в хронологичен ред и не след дълго успя да намери нещо по-интересно от размяната на клюки между Флип и нейните приятелки.

— Виж това — каза тя на Бейн.

Той прочете имейла.

— Изпратен е от банка „Балфур“ — каза той. — От някой, наречен РАМ.

— Готова съм да се обзаложа, че това е Раналд Мар. — Шивон взе обратно листа.

Флип, това е страхотна новина, че най-после си част от виртуалния свят! Надявам се много да се забавляваш. Освен това ще откриеш, че Интернет е едно страхотно средство за търсене и се надявам да ти е от полза в следването... Да, права си, че можеш да изтриваш съобщения — това освобождава място в паметта и дава възможност на компютъра ти да работи по-бързо. Но помни, че изтритите съобщения все пак могат да се възстановят, освен ако не предприемеш някои стъпки. Ето как да изтриеш нещо окончателно.

По-нататък пишещият обясняваше целия процес. Накрая се беше подписал с Р.

Бейн прокара пръст надолу до края на екрана.

— Това обяснява големите интервали между съобщенията — каза той. — След като ѝ е обяснил как да ги изтрива напълно, тя се е възползвала.

— И освен това обяснява защо няма нито едно съобщение до или от Куизмастър. — Шивон ровеше из разпечатките. — Липсва дори оригиналното ѝ съобщение до РАМ.

— И никакво друго след това.

Шивон разтри слепоочията си.

— Защо ще иска да изтрива всичко все пак?

— Не знам. Това не е типично за повечето хора.

— Превключвам на новия адрес — каза Шивон и премести стола си. Започна да пише нов имейл до РАМ в банка „Балфур“.

Аз съм детектив Кларк. Свържете се спешно с мен.

Тя добави телефонния номер на участъка Сейнт Ленардс и изпрати съобщението, после вдигна телефона и се обади в банката.

— Кабинетът на господин Мар, ако обичате. — Свързаха я със секретарката на Мар. — Господин Мар там ли е? — попита тя, като гледаше как Бейн отпива от чая си. — Вероятно ще можете да ми помогнете. Обажда се детектив Кларк от Криминалния отдел на Сейнт Ленардс. Току-що изпратих имейл на г-н Мар и исках да разбера дали го е получил. Тук явно имаме някакъв проблем... — Тя изчака секретарката да провери.

— А? Не е ли? Тогава бихте ли ми казали къде е той. — Тя отново направи пауза, докато слушаше обяснението на секретарката. — Наистина е доста важно. — После повдигна вежди. — В Престънфилд Хауз? Това е недалеч оттук. Има ли някакъв начин да му изпратите съобщение и да го помолите да се отбие в Сейнт Ленардс след срещата? Ще му отнеме само пет минути. Така вероятно ще е по-удобно, отколкото да го посещаваме ние в работата... — Тя се заслуша отново. — Благодаря, и имейлът пристигна, така ли? Страхотно, благодаря!

Тя затвори телефона и Бейн, който беше приключил с чая си, я аплодираше мълчаливо.

Четиридесет минути по-късно Мар пристигна в участъка. Шивон накара един от униформените да го придружи горе до стаята на Криминалния отдел. Ребус вече го нямаше, но в отдела имаше доста хора. Униформеният полицаи доведе Мар до бюрото на Шивон. Тя кимна и предложи на банкера да седне. Мар се огледа — нямаше свободни столове. Няколко чифта очи го изучаваха — другите полицаи се чудеха кой е той. Облечен в добре изгладен костюм на райета, бяла риза и светла, жълтозеленикава вратовръзка, той приличаше по-скоро на скъпо платен адвокат, отколкото на обикновен посетител в участъка.

Бейн стана и придърпа собствения си стол от другата страна на бюрото, за да седне Мар.

— Шофьорът ми е паркирал на забранено място — каза Мар и демонстративно погледна часовника си.

— Няма да ни отнеме много време, господине — поясни Шивон. — Този компютър познат ли ви е? — посочи тя една от машините на бюрото.

— Кой?

— Принадлежал е на Филипа.

— Така ли? Не бих могъл да знам.

— Предполагам. Но с нея сте си изпращали имейли.

— Какво?

— РАМ — това сте вие, нали?

— И какво, ако е така?

Бейн пристъпи напред и подаде на Мар някакъв лист.

— Тогава вие сте й изпратили това — каза той. — И изглежда госпожица Балфур е спазила инструкциите.

Мар вдигна очи от съобщението, като гледаше по-скоро към Шивон, отколкото към Бейн. Тя потрепери при думите на Бейн и Мар забеляза това.

„Огромна грешка, Ерик!“, искаше й се да изкрещи. Защото Мар вече знаеше, че това е единственият имейл между него и Флип, с който разполагат. В противен случай Шивон можеше да му извива ръцете, като го кара да си мисли, че имат и останалите имейли, и да видят дали това го безпокои или не.

— Е? — каза Мар единствено, след като прочете съобщението.

— Просто е любопитно — продължи Шивон, — че вашият първи имейл до нея трябва да се занимава само с това как да се изтриват имейли.

— Филипа държеше на личния си живот по много начини — обясни Мар. — Тя обичаше да има личен живот. Първото нещо, което ме попита, беше как да изтрива съобщенията. Това е моят отговор. Не ѝ харесваше идеята някой да може да прочете написаното от нея.

— Защо?

Мар сви елегантните си рамене.

— Хората сме различни, нали? Човекът в тебе, който пише на възрастен свой роднина, не е същият като другия човек в тебе, който пише на близък приятел. Знам по себе си, че когато изпращам имейл на някой, който се занимава с военни игри, обикновено не искам секретарката ми да го прочете. Тя би видяла един различен човек в мен от човека, за когото работи.

Шивон кимаше.

— Мисля, че разбирам.

— Освен това, в моята професия конфиденциалността — или тайната, ако искате, е изключително важна. Търговската тайна е много съществен въпрос. Ние унищожаваме нежелани документи, изтриваме имейли и пр., за да защитим нашите клиенти и съвест. Така че, когато Флип спомена за изтриването, аз си мислех най-вече за това. — Той замълча и погледна към Шивон, после към Бейн и отново към Шивон. — Това ли е всичко, което искахте да узнаете?

— За какво друго си разговаряхте чрез имейлите?

— Не си писахме дълго. Флип просто беше любопитна. Имаше моя имейл адрес и знаеше, че аз знам много неща. В началото задаваше много въпроси, но се научи бързо.

— Ние все още проверяваме за изтрити съобщения — весело каза Шивон. — Имате ли представа кога е било последното съобщение от вас към нея или обратно?

— Може би преди около година. — Мар се надигна от стола. — А сега, ако сте свършили, аз наистина трябва...

— Ако не ѝ бяхте казали за изтриването, досега можеше да сме го хванали.

— Кого?

— Куизмастър.

— Човекът, срещу когото е играла тази игра ли? Още ли мислите, че това има нещо общо със смъртта ѝ?

— Бих искала да знам.

Мар стана и оправя сакото си.

— Това възможно ли е, без помощта на този... Куизмастър?

Шивон погледна към Бейн, който винаги се оказваше способен да улови някакъв намек или загатване.

— О, да — уверено заяви той. — Ще ни отнеме малко повече време, но ще го спипаме. Оставил ни е достатъчно следи по пътя.

Мар погледна първо единия, после другия.

— Прекрасно — усмихна се той. — Ако мога да ви помогна с нещо по-нататък...

— Вече ни помогнахте страшно много, господин Мар — впи поглед в него Шивон. — Ще извикам един от униформените да ви придружи...

След като той си тръгна, Бейн придърпа стола си обратно — от другата страна на бюрото до Шивон и седна до нея.

— Мислиш, че е той, нали? — тихо попита той.

Шивон кимна, загледана във вратата, през която току-що излезе Мар. После раменете ѝ увиснаха. Тя затвори очи и ги разтърка.

— Истината е, че не притежавам никаква улика.

— Освен това нямаш и никакви доказателства.

Тя кимна, без да отваря очи.

— Шесто чувство ли? — опита се да отгатне той.

Тя отвори очи.

— Знам, че не трябва да му се доверявам.

— Радвам се да го чуя. — Той ѝ се усмихна. — Не би било лошо да има някакво доказателство, нали?

Когато телефонът иззвъня, Шивон изглеждаше унесена, затова Бейн вдигна слушалката. Обаждаше се човек от Специалното звено, на име Блек. Искаше да знае дали е попаднал на човека, който му трябва. След като Бейн го увери в това, Блек го попита доколко разбира от компютри.

— Знам нещичко.

— Добре. Компютърът пред вас ли е?

След като Бейн потвърди, Блек му обясни какво иска. Когато приключиха разговора пет минути по-късно, Бейн изду бузите си и

изпуктя шумно.

— Не знам какво има в това Специално звено — каза той, — но те винаги ме карат да се чувствам като първолак.

— Ти звучеше съвсем добре — успокои го Шивон. — Какво искат?

— Копия от всички имейли между теб и Куизмастър, плюс подробности за Интернет адреса на Филипа Балфур и използваните от нея потребителски имена, плюс същото това за теб.

— Има една малка подробност, че компютърът е на Грант Худ — каза Шивон, докосвайки лаптопа.

— Е, тогава неговите данни. — Той замълча. — Блек попита дали подозираме някого.

— И ти не му каза?

Той поклати глава.

— Винаги можем да му изпратим името на Мар. И дори да му предоставим неговия имейл адрес.

— Това ще помогне ли?

— Би могло. Знаеш ли, че американците могат да четат имейли, използвайки сателити? Всички имейли в света... — Тя само го гледаше без да реагира и той се засмя. — Не казвам, че Специалното звено притежава чак такава технология, но човек никога не знае, нали?

Шивон се замисли.

— Тогава им дай всичко, което имаме. Дай им Раналд Мар.

Лаптопът сигнализира, че имат съобщение. Шивон го отвори. От Куизмастър.

„Търсачо — ще се срещнем на края на Затвора. Приемаш ли?“

— О-о-о — каза Бейн. — Той всъщност те пита.

„Значи играта не е приключила?“ — написа Шивон.

„Специално изключение.“

Тя написа ново съобщение: „Има въпроси, на които трябва да получа отговор веднага“.

Той реагира незабавно: „Питай, Търсачо“.

И тя попита: „Някой друг освен Флип участвал ли е в играта?“.

Изчакаха близо минута да дойде отговора.

„Да.“

Тя погледна към Бейн.

— Преди това каза, че не е имало.

— Или е излъгал тогава, или сега лъже. Фактът, че му задаваш въпроса отново, ме кара да мисля, че първия път не си му повярвала.

„Колко?“ — написа Шивон.

„Трима.“

„Изправени един срещу друг? Те знаеха ли?“

„Знаеха.“

„А знаеха ли срещу кого играят?“

Последва половинминутна пауза.

„Абсолютно не“.

— Лъжа или истина? — обърна се Шивон към Бейн.

— Аз съм зает с въпроса, дали господин Мар е имал достатъчно време да се прибере в кабинета си.

— При човек с неговата професия, не бих се учудила, ако има лаптоп и мобилен телефон в колата, за да може да ръководи играта — усмихна се тя.

— Бих могъл да се обадя в кабинета му... — Бейн протегна ръка към телефона.

Шивон изрецитира номера на банката.

— Кабинетът на господин Мар, ако обичате — каза Бейн в слушалката. — Помощникът на господин Мар ли е? Обажда се сержант Бейн, от полицията в Лотиан. Може ли да говоря с господин Мар? — Той погледна към Шивон. — Очаквате го всеки момент? Благодаря ви! — После се сети. — Извинете, има ли някакъв начин да се свържа с него в колата му? Дали там има достъп до имейли? — Последва пауза. — Не, всичко е наред, благодаря ви, ще се обадя покъсно. — Той затвори телефона. — Няма достъп до имейли в колата.

— Поне доколкото е известно на секретарката му — каза Шивон тихо.

Бейн кимна.

— В днешно време — продължи тя, — ти трябва само един телефон. — Телефон с Интернет връзка, мислеше си тя, като този на Грант. По някаква причина мислите ѝ се върнаха към онази сутрин в „Елефант Хауз“... Грант, зает с кръстословица, която вече е решавал, опитвайки се да впечатли жената от съседната маса...

Тя се зае със следващото съобщение:

„Можеш ли да ми кажеш кои са били те? Знаеш ли кои са те?“

Отговорът дойде веднага.

„Не.“

„Не можеш или не знаеш?“

„И в двата случая — не. Затворът чака.“

„Един последен въпрос, Мастър. Как стана така, че избра Флип?“

„Тя стигна до мен, както и ти.“

„Но как те е намерила?“

„Скоро ще получиш загадката за Затвора.“

— Струва ми се, че му писна — каза Бейн. — Вероятно не е свикнал да разговаря с робите си.

Шивон мислеше да продължи диалога, но после кимна в знак на съгласие.

— Аз не съм от класата на Грант Худ — добави Бейн. Тя се намръщи неразбиращо. — В решаването на пъзели — обясни той.

— Ще почакаме и ще видим дали е така.

— Междувременно, мога бързо да изпратя тези неща на Специалното звено.

— Добре — усмихна се Шивон.

Тя отново се замисли за Грант. Нямахше да стигне дотук без него. Но откакто се премести на новата длъжност, той не проявяваше никакво любопитство, дори не си направи труда да се обади, за да разбере дали няма някаква нова загадка за разрешаване. Учудваше се на способността му да превключва изцяло на съвсем друга вълна. Този Грант, когото видя по телевизията, изглеждаше напълно различен от онзи Грант, който обикаляше из апартамента ѝ в полунощ и който изпадна в отчаяние на Харт Фел. Тя знаеше кой от двамата предпочита и не смяташе това за чисто професионална ревност. Сега научи нещо за Гил Темплър. Гил се страхуваше, а ужасът, свързан с новия ѝ пост я караше да си го изкарва на подчинените. Тя се прицелваше в най-амбициозните и самоуверените, може би защото нямаше доверие в самата себе си. Шивон се надяваше, че това е само временен етап. Молеше се да е така.

Надяваше се, когато дойде загадката за Затвора, заетият Грант да отдели някоя минута за своя стар спаринг-партньор, без значение дали това ще се хареса на новия му благодетел, или не.

Грант Худ прекара цялата сутрин в занимания, свързани с пресата, като преработи ежедневното комюнике за по-късно следобед с надеждата, че този път полицейски началник Темплър и заместник-началникът на полицията Карсуел ще останат доволни. Освен това той пое обажданията от бащата на жертвата, ядосан, че не се отделя достатъчно време за излъчване на призови към обществеността за повече информация.

— Какво ще кажете за „Краймуоч“? — попита той няколко пъти.

Тайно в себе си Грант смяташе, че включването в предаването „Краймуоч“ е страхотна идея, затова се обади на Би Би Си в Единбург, откъдето му дадоха телефонния номер в Глазгоу. След това редакцията в Глазгоу го препрати към Лондон и от централата там го свързаха с някакъв журналист. Той го информира с тон, който намекваше, че всеки отговарящ за връзките с обществеността, който е на мястото си, би трябвало да знае, че „Краймуоч“ е свалено от екран и няма да се излъчва поне още няколко месеца.

— О, да, благодаря — отвърна Грант и затвори телефона.

Не му остана време да обядва, а от закуската — сандвич с бекон от бюфета, вече бяха изминали близо шест часа. Той осъзнаваше, че всичко около него е политика — политиката на Главното полицейско управление. Карсуел и Темплър можеха да се съгласят с някои неща, но никога с всичко, а той оставаше някъде между двамата, като се опитваше да не попадне фатално в единия от двата лагера. Карсуел беше голям началник, но Темплър — непосредственият шеф на Грант и тя можеше да го изрита обратно в низините. Работата му се състоеше в това, да я лиши от мотив и възможност да го направи.

Знаеше, че засега се справя, но с цената на лишаване от храна, сън и свободно време. Положителното беше, че случаят привличаше все по-голям интерес не само от страна на медиите в Лондон, а и от Ню Йорк, Сидни, Сингапур и Торонто. Международните информационни агенции искаха доизясняване на фактите, с които разполагаха. Споделяха намерението си да изпратят кореспонденти в Единбург и питаха дали детектив Худ ще може да даде едно кратко интервю.

Винаги досега Грант отговаряше положително. Внимателно записваше подробности за всеки журналист с номера за контакти и дори си отбелязваше часовата разлика.

— Няма смисъл да ми изпращаш факсове през нощта — каза той на един редактор на новини от Нова Зеландия.

— Бих предпочел да си кореспондираме с имейли, приятелю.

Грант си записа и тези подробности. Тогава се сети, че трябва да си прибере лаптопа от Шивон. Или това, или да инвестира в нещо по-ново. Случаят можеше да си има отделен уебсайт. Той изпрати паметна записка на Карсуел с копие до Темплър, като изложи аргументите си.

Но дали щеше да му остане време и за това...

Шивон и неговият лаптоп — не беше се сещал за нея от два-три дни. Влечението му към нея не трая дълго. Нещата между тях не се развиха. А и новата му работа щеше да вкара клин в отношенията им. Оставаше само онази целувка, но споменът за нея щеше да избледнее с времето, все едно че това никога не се е случвало. Ребус беше единственият свидетел, но те и двамата отрекоха случилото се и той също щеше да го забрави.

Грант знаеше само две неща в момента — че иска тази длъжност за постоянно и че добре си върши работата.

Взе от машината шестото си кафе за деня, като кимаше на непознатите по коридорите и стълбите. Те явно знаеха кой е той и им се искаше да го познават, както и той да ги познава. Когато отвори вратата на стаята си телефонът му звънесе отново. Офисът беше малък, едва ли не с размера на гардеробите в някои участъци, и в него не влизаше естествена светлина. И все пак, това си беше неговото кралство. Той се облегна на стола и вдигна слушалката

— Детектив Худ.

— Звучиш щастливо.

— Кой се обажда, моля?

— Стив Холи, помниш ли ме?

— Разбира се, Стив, какво мога да направя за теб? — Тонът му обаче изведнъж стана по служебен.

— И така... Грант — Холи успя да вкара жлъчна нотка в думите си. — Трябва ми някакъв цитат за нещо, което пиша в момента.

— Да? — Грант се наведе напред, като вече не се чувстваше толкова комфортно.

— Става въпрос за жени, изчезващи из цяла Шотландия... намерени кукли на местопрестъпленията... игри по Интернет...

студенти, намерени мъртви на хълмове... Нещо от това звучи ли ти познато?

На Грант му идваше да счупи слушалката. Изведнъж му причерня пред очите. Той ги затвори и се опита да събере мислите си.

— В случай като този, Стив — каза той, като се опитваше да звучи безизразно, — един репортер може да чуе какви ли не неща.

— Сигурен съм, че някои от Интернет загадките си решил самият ти, Грант. Какво ще кажеш? Сигурно имат връзка с убийството, а?

— Няма да коментирам това, господин Холи. Виж, каквото и да си мислиш, че знаеш, трябва да разбереш, че подобни истории — верни или неверни, могат да нанесат непоправими щети на едно разследване, особено когато то е в критичната си фаза.

— Случаят „Балфур“ в критичната си фаза ли е? Не бях чувал...

— Опитвам се да кажа единствено...

— Виж какво, Грант, признай си — тук си прецакан, да ме прощаваш за израза. Най-доброто, което можеш да направиш, е да ми подшушнеш нещо за статийката.

— Не мисля така.

— Сигурен ли си? Хубава службица си си намерил... Хич няма да ми е приятно да те видя как ще изгориш.

— Нещо ми подсказва, че нищо не би ти доставило по-голяма радост, Холи.

Гласът от телефонната слушалка се изсмя в ухото на Грант.

— От Стив до господин Холи, а сега просто Холи... Кое ще е следващото ми име, Грант?

— Кой ти каза това?

— Нещо толкова голямо е трудно да се запази в тайна.

— И кой издъни кофата?

— Подшушване тук, подшушване там... знаеш как е. — Холи направи пауза. — Но всъщност, не, ти не знаеш как е. Все забравям, че си на тази работа само от някакви скапани пет минутки и вече си въобразяваш, че можеш да въртиш на пръста си хора като мен.

— Не знам какво...

— Онези малки индивидуални брифинги, само ти и любимите ти пуделчета. Зарежи тая работа, Грант. Трябват ти именно хора като мен. Разбирай го както искаш.

— Благодаря, ще се възползвам. И кога ще излезе материалът?

— Ще се опиташ да ми извъртиш някакъв номер, за да ме спреш ли?

След като Грант не каза нищо, Холи се изсмя отново.

— Ти дори не знаеш как се нарича тази процедура! — изграчи той.

Но Грант беше добър ученик.

— Нарича се налагане на временна възбрана — заяви той и беше сигурен, че не греша. Съдебно постановление за спиране на публикация. — Виж — каза той, като пощипваше носа си, — официално ние не знаем дали нещо от това, за което говориш има отношение към настоящия случай.

— И все пак е новина.

— Способна да причини вреда.

— Тогава ме съди.

— Никога не забравям хора, които въртят такива мръсни номера.

— Ще имаш да вземаш.

Грант тъкмо се канеше да затвори телефона, но Холи го изпревари. Детективът стана и ритна бюрото два пъти, после кошчето за боклук, куфарчето си за документи (купено този уикенд), и след това — ъгъла, където се срещаха две стени. Накрая опря глава в стената.

Трябва да уведомя Карсуел за това. Трябва да кажа на Гил Темплър!!!

Първо на Темплър... за да се спази йерархията. След това тя ще трябва да съобщи новината на заместник-началника на Главното полицейско управление, който на свой ред вероятно ще се наложи да обезпокои шефа на полицията. Часът беше около три... Грант се замисли докога може да го забави. Не е изключено Холи да се обади на Темплър или на самия Карсуел. Ако Грант си затраеше до края на деня, ставаше още по-страшно. И освен това, може би разполагаха с достатъчно време, за да спрат статията.

Той вдигна телефона и затвори отново очи, този път за кратка мълчалива молитва.

Обади се.

Беше късен следобед и Ребус изучаваше ковчезите в продължение на около пет минути. От време на време вземаше някой от тях, разглеждаше направата му и го сравняваше с останалите. Последното, което му хрумна, беше да доведе съдебен антрополог. Инструментите, използвани за направата на ковчезите, сигурно са оставили почти невидими следи и резки, които един експерт можеше да открие и изследва. Ако за всяка сглобка е използвано едно и също длето, това вероятно можеше да се докаже. Не е изключено да са останали някакви отпечатъци, влакънца... Самите парченца плат — дали те не можеха да кажат нещо? Той постави списъка с жертвите на бюрото пред себе си — 1972... 77... 82 и 95. Най-млада се оказа първата жертва — Керълайн Фармър; останалите бяха на повече от двайсет или трийсет години — жени в разцвета на силите си. Удавяния и изчезвания. Там, където липсваше тялото, беше напълно невъзможно да се докаже, че е извършено престъпление. А що се отнася до смъртта при удавянията — патолозите можеха да установят дали човекът е бил жив, или мъртъв при попадането си във водата, но почти нищо друго... Дори да удариш някого и той да изпадне в безсъзнание, след което да го бутнеш във водата, ако случаят влезеше в съдебната зала, съществуваше възможност за пазарлъци и обвинението в убийство да се смекчи като непреднамерено или убийство по невнимание. Ребус си спомняше как един пожарникар веднъж му каза идеалния начин да извършиш убийство — напиваш жертвата в неговата или в нейната кухня и след това пускаш газовия котлон под тигана.

Просто и хитро.

Ребус все още не знаеше колко хитър е бил неговият противник. Файф, Неърн, Глазгоу и Пърт — доста отдалечени едно от друго места. Някой, който пътуваше. Замисли се за Куизмастър и екскурзиите на Шивон по този повод. Възможно ли е да се свърже Куизмастър с човека, оставил ковчезите? След като написа думите „съдебен патолог“ в бележника си, Ребус добави и „профил на извършителя“. Имаше университетски психолози, специалисти в тази област, които правеха изводи за различните черти на характера на престъпника. Ребус нямаше голямо доверие в подобни неща, но сега оставаше с чувството, че блъска с юмруци по яко залостена врата, която никога няма да успее да разбие без чужда помощ.

Когато Гил Темплър мина яростно по коридора покрай вратата на Криминалния отдел, Ребус помисли, че не го е забелязала. Но сега тя вървеше право към него с изкривено от гняв лице.

— Мисля, че се разбрахме — каза тя.

— За кое? — попита той невинно.

Тя посочи към ковчезите.

— Че това тук е загуба на време. — Гласът ѝ трепереше от гняв. Цялото ѝ тяло беше напрегнато.

— За бога, Гил, какво се е случило?

Без да пророни и дума, тя замахна с ръка към бюрото и ковчезите се разхвърчаха. Ребус скочи от стола си и започна да ги събира, като ги оглеждаше дали не са повредени. Когато вдигна очи, Гил вървеше обратно към вратата, но после спря и извърна глава през рамо.

— Утре ще разбереш — заяви тя и излезе от стаята.

Ребус се огледа. Хай-Хоу Силвърс и един от цивилните бяха прекъснали разговора си.

— Губи контрол — изкоментира Силвърс.

— Какво искаше да каже с това „утре ще разбереш“? — попита Ребус, но Силвърс само сви рамене.

— Губи контрол — повтори той.

Може би имаше право.

Ребус седна обратно на бюрото си и се замисли върху думите ѝ. Човек можеше да загуби най-различни неща. Чувстваше, че има опасност и той да загуби нещо... каквото и да е то.

Джийн Бърчил прекара по-голямата част от деня в опити да издири кореспонденцията между Кенет Ловъл и преподобния Къркпатрик. Свърза се с хора от Алоуей и Еър — енорийския свещеник, местен историк и един от потомците на Къркпатрик. Разговаря близо час по телефона с библиотеката „Мичъл“ в Глазгоу. Разходи се от музея до Националната библиотека и оттам — до адвокатурата. Накрая се върна по Чеймбърс стрийт и се запъти към „Сърджънс Хол“. В музея дълго и упорито разглежда портрета на Кенет Ловъл от Джей Скот Джонси. Ловъл беше хубав млад мъж. При портретите художниците често оставяха някакви знаци, свързани с човека, който им позира — неговата професия, семейство, хоби... Но

този тук беше нарисуван непретенциозно — главата и горната част на тялото. Съвсем обикновен, еднообразен черен фон, контрастиращ със светложълтите и розовите краски на лицето на Ловъл.

Другите портрети в „Сърджънс Хол“ обикновено показваха обектите си с някаква книга пред тях или с хартия и писалка. Понякога — в техните домашни библиотеки или позиращи с някакъв красноречив реквизит — череп, бедрена кост или анатомична рисунка. Семплият портрет на Ловъл я дразнеше. Или художникът не е бил доволен от заплащането, или самият обект е настоявал да няма много детайли. Представи си как преподобният Къркпатрик дава възнаграждението на художника и след това получава тази гола картина. Дали идеята не беше да се покаже обекта в най-изчистен вид, или това представляваше подобие на картинна пощенска картичка — нещо като реклама за Ловъл. Този млад мъж, някъде около двацетте, е асистирал при аутопсията на Бърк. Според един доклад от онова време „избликнало огромно количество кръв и когато лекцията приключила, учебната зала приличала на касапница“. Първият път, когато го прочете, описанието я потресе. Много по-добре е да умреш като една от жертвите на Бърк, напът до безсъзнание и след това — удушен. Джийн отново се вгледа в очите на Кенет Ловъл. Черните му зеници блестяха, въпреки ужасиите, на които са ставали свидетели. „Или заради тях?“ — помисли си тя.

Уредничката нямаше отговори на въпросите си, затова поиска да се види с колегата си. Но майор Брус Коудър, въпреки огромното си желание и словоохотливост, не можа да добави много повече към това, което Джийн вече знаеше.

— Не разполагаме с никакви документи — сподели той, докато седяха в кабинета му, — как портретът на Ловъл е станал собственост на Колежа. Предполагам, че става въпрос за подарък. — Беше нисък, но изглеждаше изискан, добре облечен и с лице, излъчващо добро здраве. Предложи й чай и тя прие.

— Интересувам се също така и от кореспонденцията на Ловъл.

— Да, и ние също.

— Нищо ли нямате? — Тя остана учудена.

Той поклати глава.

— Или доктор Ловъл не е обичал много да пише, или писмата му са изчезнали, или завършили в нечия тайна колекция. — Той въздъхна.

- Много жалко, знаем толкова малко за престоя му в Африка...
- А дори и в Единбург.
- Той е погребан тук. Предполагам, че гробът му едва ли представлява голям интерес за вас?...
- Къде се намира?
- В гробището „Колтън“. Гробът му не е далеч от този на Дейвид Хюм.
- Все пак бих могла да разгледам и него.
- Съжалявам, че не мога да ви помогна повече. — Той се замисли за момент и лицето му грейна. — Доналд Девлин трябва да притежава някаква маса, изработена от Ловъл.
- Да, знам, въпреки че в литературата няма нищо за интереса на Ловъл към дърводелството.
- Сигурен съм, че някъде е споменато; сякаш съм чел нещо...
- Но колкото и да се опитваше, майор Коудър не може да си спомни какво или къде.

Същата тази вечер те бяха с Джон Ребус в дома ѝ в Портобело. Взеха си китайска храна за вкъщи, със студено шардоне за нея и бутилирана бира за него. Пуснаха си музика — Ник Дрейк, Джанис Йън, „Пинк Флойд“. Той изглеждаше потънал в мислите си, но тя не се оплакваше. След като хапнаха, излязоха да се поразходят. Те не говореха много, което не ги правеше много по-различни от другите двойки. Сдържаността беше традиция в Единбург. Пазиш чувствата и бизнеса само за себе си. Някои го отдаваха на влиянието на църквата и на личности като Джон Нокс — беше чувала хора от други места да наричат града „Форт Нокс“. Но за Джийн това по-скоро имаше някаква връзка с географията на Единбург — неговите скалисти околности и мрачно небе, бръснещият вятър от Северно море, който фучеше из приличащите на каньони улици. На всеки ъгъл човек се чувстваше завладян и подвластен на обкръжението. Дори когато влизаше в града от Портобело, тя го усещаше — тази раняваща и в същото време ранена природа на това място.

Джон Ребус също си мислеше за Единбург. Когато се изнесе от апартамента, къде ще бъде следващият му дом? Имаше ли квартал, който предпочита пред другите? В Портобело му се струваше добре,

доста спокойно. Но винаги можеше да се премести на юг или на запад, извън града. Някои негови колеги пътуваха до работа чак от Фолкърк и Линлитгоу. Не беше сигурен дали е готов за едно такова пътуване. Портобело обаче не звучеше лошо. Единственият проблем беше, че докато вървяха по крайбрежната улица, той продължаваше да гледа към плажа, сякаш очакваше да види малък дървен ковчег там, подобен на намерения в Неърн. Където и да отидеше, тази мисъл щеше да го преследва. Ковчегът от Фолс не му даваше мира. Имаше единствено думата на дърводелеца, че е направен от някой друг, който няма нищо общо с останалите четири. Но ако убиецът е бил наистина хитър, нямаше ли да направи точно това — да промени начина си на работа и инструментите, с цел да ги заблуди.

О, боже, започваше отново... Същият стар танц, който се въртеше из главата му. Седна на морската дига, а Джийн го попита какво му е.

— Малко главоболие — отвърна той.

— Това не е ли повече характерно за жените? — Тя се усмихваше, но Ребус виждаше, че не ѝ е весело.

— Трябва да се връщам — каза ѝ той. — Не се оказах добра компания тази вечер.

— Искаш ли да говориш за това? — Ребус вдигна глава и я погледна в очите, а тя избухна в смях. — Извинявай, глупав въпрос. Ти си типичен шотландец и разбира се, не искаш да говориш за това.

— Не е това, Джийн, просто... — Той сви рамене. — Може би терапията не е чак толкова лоша идея.

Опитваше се да се шегува, затова тя реши да не настоява повече.

— Хайде да се връщаме — предложи Джийн. — Тук все пак е доста студено.

Хвана го под ръка, когато тръгнаха.

[1] Пренасяне на спомени от едно място на друго. — Б.пр. ↑

Когато заместник-началникът на Главното полицейско управление Колин Карсуел пристигна в участъка на Гейфилд Скуеър в тази мрачна сутрин във вторник, той жадуваше за кръв.

Джон Балфур го направи на нищо. Адвокатът на Балфур му бръкна в здравето още по-хитро, без да трепне нотка в неговия професионален и академичен език. Въпреки това Карсуел се чувстваше наранен и търсеше някакво отмъщение. Неговият шеф си оставаше недосегаем — неговото положение, неговата непристъпност трябваше да се запазят на всяка цена. Това си оставаше проблем на Карсуел и той прекара цялата предишна вечер в изучаване на случая. Все едно да го изпратят да изследва някакво поле пълно с шрапнели и счупени стъкла, въоръжен единствено с лопатка за смет и пинсети.

Най-големите умове в прокуратурата проучиха проблема и стигнаха до заключението по един дразнещо любезен и обективен начин (давайки на Карсуел да разбере, че това не им е чак такава грижа), че няма почти никаква възможност да се предотврати публикацията. В края на краищата полицията трудно можеше да докаже, че куклите или немският студент имат нещо общо със случая „Балфур“ — повечето старши служители бяха на мнение, че подобна връзка в най-добрия случай е малко вероятна — и затова ще е трудно да убедят някой съдия, че ако бъде публикувана, информацията на Холи може да навреди на следствието.

На свой ред Балфур и адвокатът му искаха да знаят защо полицията не е намерила за необходимо да сподели с тях историята с куклите или да ги уведоми за немския студент и Интернет играта.

Шефът на Главното управление искаше да знае какво възнамерява да направи Карсуел по случая.

А самият Карсуел искаше кръв.

Служебната му кола, карана от неговия помощник — инспектор Дерек Линфорд, спря пред участъка, пълен с полицаи. Всички, които бяха работили или продължаваха да работят по случая „Балфур“ —

униформени, Криминалният отдел и дори специалистите по съдебна медицина от Хаудънхол, бяха „извикани“ да присъстват на сутрешната среща. По тази причина залата за брифинги се оказа препълнена и задушна. Навън утрото още се възстановяваше от падналата през нощта суграшица, а тротоарът беше влажен и студен под краката, докато кожените подметки на Карсуел маршируваха по него.

— Идва — извика някой, докато наблюдаваше как Линфорд, след като отвори вратата на Карсуел, сега я затвори и с леко накуцване се върна при вратата на шофьора.

Разнесе се шум от сгъване на вестници, когато сутрешните таблоиди — отворени на една и съща страница и на едно и също заглавие, започнаха да се затварят и да се скриват, за да не се виждат. Полицейски началник Темплър, облечена като за погребение, с тъмни сенки под очите, първа влезе в залата. Тя пошепна нещо на инспектор Бил Прайд, който кимна, скъса едно ъгълче от бележника си и изплю в него дъвката, която дъвчеше през последния половин час. Когато самият Карсуел влезе, настана раздвижване, тъй като полицаите подсъзнателно започнаха да изправят стойките си или проверяваха облеклото си за някакви видими недостатъци.

— Липсва ли някой? — извика Карсуел. Никакво „Добро утро“, никакво „Благодаря на всички, че дойдоха“ — обичайният протокол беше забравен. Темплър му каза няколко имена — липсващите поради болест. Карсуел кимна, без изобщо да проявява интерес към думите ѝ и дори не я изчака да завърши доклада си за присъствието.

— Сред нас има къртица — изрева той, достатъчно силно, за да го чуят и в коридора. После кимна бавно, а очите му се опитваха да проникнат във всяко лице пред него. Когато забеляза, че отзад, извън обсега на неговия поглед имаше седнали полицаи, той тръгна по пътеката между бюрата. Те трябваше да се преместят така, че той да може да минава между тях, но без да ги докосва.

— Къртицата е грозно и дребно същество. Тя не може да вижда. Понякога има големи алчни лапи. Тя не обича да бъде излагана на показ. — От двете страни на устата си имаше слюнка. — Когато имам къртица в градината си, аз слагам отрова. Някои от вас ще кажат, че къртиците не са виновни. Те не знаят, че са в нечия градина — едно място на ред и спокойствие. Те не знаят, че превръщат всичко в грозота. Но те са това, независимо дали го знаят, или не. И именно

затова трябва да бъдат унищожавани. — Той замълча и тишината пълпеше с него, докато вървеше по пътеката.

Дерек Линфорд крадешком се беше промъкнал в залата и стоеше до вратата, а очите му търсеха Джон Ребус — доскорошния му враг...

Присъствието на Линфорд сякаш даде импулс на Карсуел. Той се завъртя на пети и отново се обърна с лице към подчинените си.

— Може би е станала грешка. Всички допускаме грешки. Без това не може. Но Бог е свидетел, че очевидно е изтекла доста информация! — Последва нова пауза. — Може би е било изнудване. — Той сви рамене. — Някой като Стивън Холи, той стои на още по-ниско стъпало в еволюцията и от къртицата. Той е едно примитивно създание, една отрепка. — Карсуел бавно махна с ръка пред себе си с погнуса. — Той си мисли, че ни е окалял, но не е. Играта още не е завършила. Всички го знаем. Ние сме екип. Така работим! На който не му харесва, винаги може да помоли да го върнем към елементарните полицейски задължения. Това съвсем не е сложно, дами и господа. Но само си помислете! — Той снижи глас. — Помислете за жертвата, помислете за нейното семейство, помислете колко болка ще им причини всичко това. Те са хората, за които се бъхтим тук, а не читателите на вестници или драскачите, които им осигуряват ежедневната доза буламачи.

— Може да имате нещо против мен или някой друг от екипа, но защо, по дяволите, ще постъпвате така с тях — семейството и приятелите, готвещи се за погребението утре — защо някой ще иска да причини това на хора като тях? — Той остави въпроса без отговор. Гледаше как лицата кимат в знак на колективен срам, докато ги разглеждаше внимателно. Пое дълбоко въздух и отново извиси глас. — Аз ще намеря този, който го е направил. Не мислете, че няма да го пипна. Не си въобразявайте, че господин Стивън Холи ще ви защити. На него изобщо не му пука за вас. Ако искате да останете скрити, ще трябва да го храните с още истории, и още, и още! Той няма да ви остави да се върнете на повърхността и да заживеете както преди. Вие вече сте различни. Вие сте къртици. Неговите къртици. И той никога няма да ви остави на мира, няма да ви позволи да го забравите.

Последва поглед към Гил Темпълър. Тя стоеше до стената със скръстени ръце, а очите ѝ внимателно оглеждаха залата.

— Знам, че това вероятно ви звучи като предупреждение на училищен директор. Някакви ученици счупили прозорец или надраскали нещо по стените. — Той поклати глава. — Говоря ви така, защото е важно да сме наясно какъв е залогът. Приказките може и да не убиват, но това не означава, че всеки може да говори каквото му хрумне. Внимавайте какво казвате и на кого го казвате. Ако виновникът иска да си признае — няма проблем. Може да го направи сега или по-късно. Ще бъда тук още около час, а и винаги можете да ме намерите в кабинета ми. Помислете какво ще стане, ако не си признаете. Вече не си част от екипа и не си от добрите. А си в джоба на един журналист. Дотогава, докато той иска да си там. — Последната пауза сякаш трая цяла вечност — никой не посмя да се изкашля или да прочисти гърлото си. Карсуел бръкна в джобовете си и наведе глава, сякаш искаше да провери обувките си.

— Полицейски началник Темплър? — каза той.

Сега Гил Темплър пристъпи напред и присъстващите в залата се поотпуснаха.

— Не бързайте да се радвате още! — извика тя. — И така, изтекла е информация към пресата и сега трябва да запустим пробойните. Никой няма да разговаря с никого, преди това да е съгласувано първо с мен, ясно ли е? — Присъстващите кимнаха в знак на съгласие.

Темплър продължи, но Ребус не слушаше. Той не искаше да слуша и Карсуел, но беше невъзможно да го заглушиш. Наистина впечатляващо. Той дори успя да си представи къртицата в градината, но се сдържа да не се разсмее.

Вниманието на Ребус обаче беше насочено главно към хората около него. Гил и Бил Прайд не му бяха толкова близки и можеше почти да не обръща внимание на техния дискомфорт. Големият шанс на Бил да блесне. Първото голямо разследване на Гил като полицейски началник. Точно това ли трябваше да им се случи сега...

И по-близките до него — Шивон, силно концентрирана върху речта на заместник-началника — може би научава нещо от нея. Тя винаги търсеше някакъв нов урок. Грант Худ — още един застрашен да изгуби всичко, с изписано на лицето и познаващо се по увисналите му рамене отчаяние, проличаващо и от начина, по който държеше ръцете си пред гърдите и стомаха — все едно готов да отблъсне някакви

удари. Ребус знаеше, че Грант е в беда. Изтече ли нещо към пресата — първият заподозрян е отговорникът за връзките с обществеността. Именно те осъществяваха контактите — една непремерена дума; приятелското бърборене в нетрезво състояние в края на една добра вечеря. Дори и да не е виновен, един добър отговорник за връзките с обществеността трябваше поне да може да се справи с това, което Гил наричаше „ограничаване на вредите“. С натрупването на опит, човек се научава как да манипулира журналистите, дори това да означава някакъв вид подкуп — като например примамката, че първи ще получат информация за някоя следваща история или истории...

Ребус се чудеше какъв ли е размерът на вредите. Сега Куизмастър щеше да разбере нещо, което вероятно винаги е подозирал — че играта не се е водила само между него и Шивон, и че тя е държала в течение и колегите си. Лицето ѝ не издаваше нищо, но Ребус знаеше, че вече се чуди как да се справи със ситуацията, как да формулира следващото си съобщение до Куизмастър, ако се предположи, че той иска да продължи да играе. Връзката с ковчезите от Артърс Сийт го дразнеше единствено, защото името на Джийн се споменаваше в историята, цитирано като „местния музееен експерт“ във връзка със случая. Спомни си упоритостта на Холи, останените от него съобщения за Джийн, настоявайки да разговаря с нея. Дали не е изпуснала нещо пред него, без да иска? Не му се вярваше. Не, той виждаше виновника. Елън Уайли изглеждаше смазана. Част от косата ѝ не беше сресана. В очите ѝ се четеше примирение. Докато Карсуел говореше, тя гледаше в пода, а когато той свърши, Елън изобщо не помръдна. Тя продължаваше да гледа в пода и сега, опитвайки се да намери сили да направи нещо друго. Ребус знаеше, че е разговаряла по телефона с Холи вчера сутринта. Ставало е въпрос за немския студент, но след това тя изглеждаше като умряла. Тогава Ребус си помисли, че това е, защото Уайли работеше по поредния случай, водещ към задънена улица. Сега обаче разбра, че не това е причината. Когато си тръгна от хотел „Каледониън“, тя е отишла или при Холи, или в някой бар или кафе наблизо.

Ребус я хвана.

Вероятно Шъг Дейвидсън също щеше да се досети, а колегите ѝ в Уест Енд ще си спомнят колко се е променила след онова телефонно

обаждане. Но Ребус знаеше, че те няма да я изпеят. Такива неща не се правеха. Не и с колега и приятел.

Уайли работеше по разнищването на случая дни наред. Взе я с надеждата, че това ще ѝ помогне да се откъсне от проблемите си. Но тя сигурно имаше право — той сякаш я третираше като поредния „инвалид“, като още един човек, когото може да подчини на волята си, да свърши черната работа в нещо, което винаги щеше да си остане „неговия“ случай.

А може да е имала и скрити причини.

Уайли вероятно е решила, че това е една възможност да си го върне на всички тях — на Гил Темплър, станала причината за публичното ѝ унижение; на Шивон, на която Темплър продължаваше да възлага големи надежди; на Грант Худ — новото златно момче, което се справяше там, където Уайли не успя... Както и на Ребус — манипулаторът, използвачът, който я употребяваше и потискаше. Според него ѝ оставаха две алтернативи — да си каже всичко, или да избухне от притеснение и гняв. Ако беше приел предложението ѝ да пийнат по нещо онази вечер... може би тя щеше да се разкрие и той да изслуша проблемите ѝ. Може би това беше всичко, от което Елън имаше нужда. Но той не отиде с нея. Измъкна се тайничко и седна в един пъб сам.

Карсуел започна да чете някакъв списък с имена и Ребус чу своето. Детектив Худ... Детектив Кларк... Сержант Уайли... ковчезите; немския студент — те бяха работили по тези случаи и сега заместник-началникът искаше да ги види. Останалите присъстващи извърнаха лицата си, на които беше изписано любопитство. Карсуел съобщи, че иска да ги види в „кабинета на шефа“, като имаше предвид стаята на шефа на участъка — „реквизирана“ специално за случая.

Ребус се опита да улови погледа на Бил Прайд, когато тръгнаха да излизат, но след като Карсуел напусна залата, Бил започна да рови из джобовете си за друга дъвка, а очите му търсеха дъската за бележки. Ребус остана на опашката на образувалата се летаргична змия — пред него — Худ, после Уайли и Шивон. Темплър и Карсуел вървяха начело. Застаналият пред кабинета на началника на участъка Дерек Линфорд им отвори вратата и се отдръпна. Опита се да унищожи Ребус с поглед, но на Ребус тези не му минаваха. Те стояха впили очи един в друг, когато Гил Темплър затвори вратата и развали магията.

Карсуел придърпа стола си по-близо до бюрото.

— Вече чухте какво ви казах — започна той, — така че няма да ви отегчавам повече. Ако отнякъде е изтекла информация, това е само от някой от вас. Онова леке Холи знаеше прекалено много. — Той млъкна и за първи път вдигна очи към тях.

— Сър — каза Грант Худ, като пристъпи напред и сви ръце зад гърба си, — като отговорник за връзките с обществеността, аз трябваше да спра тази история. Искам публично да се извиня за...

— Да, да, синко, каза ми всичко това снощи. Сега искам само едно признание.

— Моите уважения, сър — заяви Шивон Кларк, — но ние тук не сме криминални престъпници. Налагаше се да задаваме въпроси, да опипваме почвата. Стив Холи може просто да е събрал две и две...

Карсуел само я изгледа, после каза:

— Полицейски началник Темплър?

— Стив Холи — започна Темплър, — не работи така, ако не му се налага. Той изобщо не е най-ярко светещата крушка в полилея, но е доста подмолен и безмилостен. — Начинът, по който говореше, подсказваше на Кларк, че Темплър вече се е сблъсквала с всичко това. — Някои от другите журналисти, да, смятам, че те са в състояние да се възползват от информацията в публичното пространство и да стигнат до някакви изводи, но не и Холи.

— Но той е разбрал за случая с немския студент — настоя Кларк.

— И освен това не е трябвало да знае за връзката с игрите — почти механично отговори Темплър, — още един аргумент, който началниците явно са обсъждали.

— Изкарахме тежка нощ — каза им Карсуел. — Повярвайте ми, оглеждахме всичко отново и отново. И следите определено водят към някой от вас четиримата.

— Имало е и външна помощ — настоя Грант Худ. — Музеен уредник, пенсиониран патолог...

Ребус постави ръка на рамото на Худ, за да го накара да замълчи.

— Аз бях — каза той.

Всички глави се обърнаха към него.

— Мисля, че аз съм виновен.

Той нарочно не гледаше към Елън Уайли, но усещаше изгарящия ѝ поглед.

— Преди време ходих във Фолс и разговарях с жена на име Бев Додс. Именно тя беше намерила ковчега до водопада. Стив Холи вече душеше наоколо и тя му е разказала всичко.

— И?

— И аз се изпуснах, че има още ковчези... Изпуснах се пред нея, искам да кажа. — Той си спомняше това изпускане, което всъщност Джийн направи. — Ако Додс го е снесла на Холи, той сигурно е останал много доволен. Водех със себе си Джийн Бърчил — тя е въпросния уредник. Оттам може да е направил връзката с Артърс Сийт...

Карсуел го гледаше студено.

— А играта по Интернет?

Ребус поклати глава.

— Това не мога да го обясня, но не е много добре опазена тайна. Показвахме загадките на всичките приятели на жертвата, като ги питахме дали е искала помощ от тях. Всеки от тях може да е казал на Холи.

Карсуел продължаваше да го гледа.

— Ти поемаш вината, така ли?

— Казвам, че може и аз да съм виновен. Просто онези изпуснати думи... — Той се обърна към останалите. — Не мога да ви опиша колко съжалявам. Подведох целия екип. — Погледът му заобиколи лицето на Уайли и се насочи към косата ѝ.

— Сър — намеси се Шивон Кларк. — Това, което инспектор Ребус току-що призна, може да се отнася за всеки от нас. Сигурна съм, че е възможно и аз да съм казала нещо повече, отколкото трябва, по някакъв повод...

Карсуел махна с ръка, за да я накара да замълчи.

— Инспектор Ребус — заяви той, — отстранявам ви от активна работа до изясняване на случая.

— Не можете да направите това! — изтърси Елън Уайли.

— Млъкни, Уайли! — изсъска Гил Темплър.

— На инспектор Ребус са му известни последствията — продължи Карсуел.

Ребус кимна.

— Някой трябва да бъде наказан... — Той направи пауза. — За да се спаси екипа.

— Така е — кимна Карсуел. — В противен случай недоверието започва да разяжда хората отвътре. Мисля, че никой от нас не иска това, нали?

— Не, сър. — Гласът на Грант Худ увисна без подкрепа.

— Вървете си вкъщи, инспектор Ребус — каза Карсуел. — Напишете версията си, без да изпускате нищо. По-късно ще поговорим отново.

— Да, сър — отговори Ребус, обърна се и отвори вратата. От другата страна на прага срещу него стоеше Линфорд, чието лице се изкриви в усмивка. Ребус не се съмняваше, че е подслушвал. Изведнъж му хрумна, че Карсуел и Линфорд може да са заговорничили, за да изкарат случая срещу него да изглежда от черен по-черен. А той току-що им даде идеалното извинение да се отърват от него завинаги.

Апартаментът му беше готов за продажба и той се обади на брокерката, за да я уведоми.

— Можем ли да организираме огледи в четвъртък вечер и неделните следобеди? — попита тя.

— Защо не. — Седеше във фотьойла си и гледаше през прозореца. — Има ли някакъв начин... да не присъствам?

— Искате някой да показва апартамента от ваше име ли?

— Да.

— Разполагаме с хора, които биха го направили срещу малка комисиона.

— Добре. — Не искаше да бъде там, когато непознати хора отварят вратите, докосват нещата... Не мислеше, че е най-подходящият продавач за жилището.

— Вече имаме снимка — продължи брокерката. — Така че обявата може да излезе във вестника още следващия четвъртък.

— А не може ли вдругиден?

— Страхувам се, че не...

Когато приключи с разговора, той отиде в хола. Нови ключове за осветлението, нови контакти. Мястото изглеждаше много по-светло, благодарение на свежата боя. Килимите бяха сложени отново. Един познат, редовен посетител в бара „Суонис“, му предложи помощта си

да ги заковат по краищата. Ребус не разбираше смисъла на подобно нещо. Новите собственици така или иначе ще ги махнат.

— Трябвало е да се пооправи подовата настилка, Джон. Определено има нужда от това...

Ребус беше прочистил вещите си, така че да не запълват повече от едностаен апартамент, независимо че в момента притежаваше тристаен. Но в момента нямаше къде да отиде. Знаеше какъв е пазарът в Единбург. Ако обява за продажба на жилище, намиращо се на Ардън стрийт излезеше следващия четвъртък, сделката можеше да стане до седмица. Така, след две седмици той можеше да се окаже без дом.

И освен това, без работа.

Очакваше някой да му се обади и накрая телефонът иззвъня. Беше Гил Темплър.

Тя започна с думите:

— Ти, тъпо копеле.

— Здравей, Гил.

— Можеше да си държиш устата затворена.

— Предполагам.

— Винаги доброволният мъченик, а, Джон? — Звучеше ядосана, изморена и напрегната. Той разбираше причините и за трите.

— Просто казах истината — отвърна той.

— Това е първокласна... и изобщо не вярвам.

— Така ли?

— Стига, Джон. На челото на Елън Уайли пишеше „виновна“.

— Смяташ, че съм я защитавал, така ли?

— Не мисля, че си чак сър Галахад^[1]. Трябва да си имал причина. Може би просто за да ядосаш Карсуел; знаеш, че те мрази и в червата.

Ребус не искаше да признае, че може и да е права.

— Как е всичко останало? — попита той.

Гневът ѝ премина.

— Отговорникът за пресата се провали. Сега му помагам.

Ребус предполагаше колко е заета — всички други вестници и медии в надпревара да настигнат Стив Холи.

— А с теб какво става? — попита тя.

— Какво да става?

— Какво смяташ да правиш?

— Всъщност не съм мислил за това.

— Ами...

— По-добре да не ти преча да си гледаш работата, Гил, благодаря, че се обади.

— Дочуване, Джон.

Той тъкмо остави слушалката и телефонът иззвъня отново. Този път беше Грант Худ.

— Искях само да ти благодаря, че ни измъкна от тази каша.

— Ти не беше на мушката, Грант.

— Бях, повярвай ми.

— Чувам, че имаш доста работа.

— Откъде...? — Грант замълча. — О, полицейски началник Темплър ти се е обаждала.

— Тя помага ли, или поема поста?

— Трудно е да се каже в момента.

— Не е в стаята при теб, нали?

— Не, в кабинета си е. Когато излязохме от онази среща със заместник-главния... тя сякаш изпитваше най-голямо облекчение.

— Вероятно, защото може да загуби най-много, Грант. В момента може да не го разбираш, но е така.

— Убеден съм, че си прав — но не звучеше убеден, че неговото собствено оцеляване не е по-важно в схемата на нещата.

— Хайде, затваряй, Грант, и благодаря, че намери време да се обадиш.

— Ще се видим някой път.

— Човек никога не знае какво го очаква...

Ребус затвори телефона и зачака, като гледаше в него. Никой друг обаче не се обади. Тръгна към кухнята да си направи чай, но откри, че чаят и млякото са свършили. Без да си облича якето, той излезе и отиде до кварталния магазин, откъдето взе и шунка, питки и горчица. Когато се върна, някой на входа на сградата натискаше един от звънциите.

— Хайде-е-е, знам, че си там...

— Здравей, Шивон.

Тя се обърна към него.

— Господи, изплаши ме... — сложи тя ръка на гърлото си.

Ребус се пресегна край нея и отключи вратата.

— Защото те изненадах или защото си помисли, че седя горе с прерязани вени на китките? — Той отвори вратата пред нея.

— Какво? Не, не съм си мислила такова нещо — но лицето ѝ започна да се изчервява.

— Е, за да не се тревожиш, ако някой ден реша да свърша със себе си, ще го направя с много пиене и хапчета. И като казвам „много“, имам предвид два-три дни запой, така че все някой ще те предупреди.

Ребус мина пред нея и отвори вратата.

— Днес е твоят щастлив ден — каза той. — Не само че не съм мъртъв, ами мога да предложа чай и питки с шунка и горчица.

— Само чай, благодаря — каза тя, като най-накрая успя да се успокои. — Ей, холът изглежда страхотно!

— Огледай наоколо. Може да взема и да свикна с това.

— Пусна ли го за продажба?

— От следващата седмица.

Тя отвори вратата на спалнята и промуши глава, за да я огледа.

— Ключ за постепенно намаляване на осветлението — изкоментира Шивон и го изпробва.

Ребус отиде в кухнята и сложи чайника, после намери две чисти чаши в бюфета. На едната от тях пишеше: „Най-доброто татенце на света“. Не беше негова — сигурно някой от майсторите я беше забравил. Реши, че може да сипе чая на Шивон в нея, а той да вземе по-високата с маковете и отчупеното крайче.

— Не си боядисал всекидневната — каза тя, като влезе в кухнята.

— От последното боядисване не е минало толкова много време.

Шивон кимна. Той премълчаваше нещо, но тя нямаше намерение да го притиска.

— Още ли движите с Грант? — попита той.

— Никога не сме движили. И не искам да разговарям по тази тема.

Той извади млякото от хладилника.

— Трябва да внимаваш, да не те нарочат.

— Какво имаш предвид?

— Лоши хора. Един такъв ме гледаше на нож цяла сутрин.

— О, божичко, Дерек Линфорд. — Тя се замисли. — Не изглеждаше ли ужасно?

— А не изглежда ли така винаги? — Ребус сложи чай във всяка от чашите. — И така, за какво дойде — да ме провериш, или да ми благодариш, че си сложих главата на дръвника?

— Нямам никакво намерение да ти благодаря за това. Можеше да си замълчиш и ти го знаеш. Каза, че си виновен, защото ти така искаше. — Тя изведнъж загуби глас.

— И? — подкани я той.

— И сигурно имаш някакъв план.

— Всъщност нямам... нищо конкретно.

— Тогава защо го направи?

— Това беше най-бързият и най-простият начин. Ако се бях замислил дори за момент... може би щях да си премълча. — Той наля вода и мляко в чашите и ѝ подаде едната. Шивон погледна пакетчето чай, което плуваше в нея. — Извади го, когато стане достатъчно силен — предложи той.

— М-м-м, прекрасно.

— Сигурна ли си, че няма да мога да те изкуша с един сандвич с шунка?

Тя поклати глава.

— Не ме карай да те разочаровам.

— Може би по-късно — каза той, докато вървяха към всекидневната. — Всичко спокойно ли е в базовия лагер?

— Каквото и да говориш за Карсуел, той е ужасно добър манипулатор. Всички са на мнение, че именно речта му те е накарала да се почувстваш виновен.

— И сега всички работят по-упорито от всякога? — Той я изчака да кимне. — Един екип от щастливи градинари, без никакви гадни къртици да им се пречат.

Шивон се усмихна.

— Гадничко беше, нали? — После се огледа наоколо. — Къде ще отидеш, след като продадеш това място?

— Да нямаш свободна стая?

— Зависи за колко време.

— Просто се шегувам, Шивон. Ще се оправя. — Той отпи от чая си. — И какво точно те доведе тук?

— Имаш предвид, освен да те проверя ли?

— Предполагам, че това не е единствената причина.

Тя посегна да остави чашата си на пода.

— Получих ново съобщение.

— От Куизмастър ли? — Тя кимна. — И какво казва?

Тя извади няколко листчета от джоба си и ги разгъна, след което му ги подаде. Пръстите на ръцете им се докоснаха, когато ги вземаше. Първото беше имейл от Шивон: „Продължавам да чакам Затвора“.

— Първото нещо, което изпратих тази сутрин — каза тя.

— С надеждата, че още не знае.

Ребус се насочи към втория лист. Беше от Куизмастър.

„Разочарован съм от теб, Шивон. При това положение спирам играта.“

После Шивон: „Не вярвай на всичко, което четеш. Още искам да играя“.

Куизмастър: „И да изпяваш всичко на шефовете си?“.

Шивон: „Този път само ти и аз, обещавам!“.

Куизмастър: „Как бих могъл да ти имам доверие?“.

Шивон: „Аз ти имах доверие, нали? А и винаги знаеш къде да ме намериш. Все още нямам първата загадка за самия теб“.

— След това се наложи да почакам известно време. Последното съобщение пристигна преди около — погледна тя часовника си, — четиридесет минути.

— И ти дойде направо тук?

Тя сви рамене.

— Нещо толкова.

— И не го показва на Мозъка?

— Той отсъства по изпълнение на някаква задача от Криминалното управление.

— Някой друг? — Тя поклати глава. — И защо при мен?

— Сега, когато вече съм тук — отвърна Шивон, — всъщност не знам.

— Грант е майсторът на пъзелите.

— В момента е твърде зает да реди пъзели как да си запази поста.

Ребус бавно кимна и прочете отново последния лист: „Прибави Камю към М. Е. Смит, те се боксираат там, където слънцето не грее, а Франк Финли е реферът“.

— Е — каза той, — показа ми го... — После протегна ръка, за да ѝ върне листовете. — Но това не ми говори нищо.

— Наистина ли?

Той поклати глава.

— Франк Финли беше актьор, може и още да е, доколкото знам. Мисля, че играеше Казанова по телевизията и участваше в нещо, наречено „Бодлива тел и букети“... Нещо такова.

— Да не става въпрос за „Букет от бодлива тел“^[2]?

— Възможно е. — Той погледна към загадката за последно. — Камю е френски писател. Мислех, че се произнася като „Кеймъс“, докато един ден чух да го казват по радиото или по телевизията.

— Боксиране — това е нещо, от което разбираш.

— Марчиано, Демпси, Касиус Клей, преди да се прекръсти на Али^[3]... — Ребус сви рамене.

— „Там, където слънцето не грее“ — каза Шивон. — Това е американски израз, нали?

— Това означава „в задника“ — потвърди Ребус. — Да не си решила изведнъж, че Куизмастър е американец?

Тя се усмихна, но не ѝ беше весело.

— Приеми съвета ми, Шивон. Дай го на Криминалното управление или Специалното звено, или който там трябва да засече този задник. Или просто му отговори на имейла и му кажи да върви на майната си. — Ребус направи пауза. — Споменаваш, че той знае къде да те намери?

Тя кимна.

— Знае името ми, както и че съм от Криминалния отдел в Единбург.

— Но не и къде живееш, нали? Нали няма телефонния ти номер?

Тя поклати глава и Ребус кимна удовлетворен. Сети се за всичките онези телефонни номера, забодени на стената в кабинета на Стив Холи.

— Тогава го зарежи — каза той тихо.

— Ти това ли би направил?

— Сериозно те съветвам да го сториш.

— Значи не искаш да ми помогнеш?

Той я погледна.

— Как да ти помогна?

— Препиши загадката, направи някои проучвания.

Той се засмя.

— Искаш да си създам още по-големи неприятности с Карсуел ли?

Шивон погледна надолу към листовете.

— Прав си — призна тя. — Не помислих за това. Благодаря ти за чая.

— Остани и го допий. — Той видя как тя стана.

— Трябва да се връщам. Чака ме много работа.

— И най-напред, да предадеш загадката, нали?

Тя го изгледа.

— Знаеш, че съветите ти винаги са много важни за мен.

— Това отговор „да“ ли е, или „не“.

— Приеми го по-скоро като „да“.

Той също се изправи.

— Благодаря ти, че дойде, Шивон.

Тя тръгна към вратата.

— Линфорд иска да те отстрани, нали? Както и Карсуел?

— Не се тревожи за това.

— Но Линфорд става все по-силен. Някой ден ще стане главен инспектор.

— Както знаеш, така може би и аз ставам по-силен.

Тя обърна глава и го погледна изпитателно, но не каза нищо — нямаше нужда. Той я последва в коридора и отвори вратата пред нея.

Тя заговори отново, когато стигна до стъпалата.

— Знаеш ли какво каза Елън Уайли след срещата при Карсуел?

— Какво?

— Абсолютно нищо. — Тя го погледна отново, сложила ръка върху парапета. — Срамно. Очаквах дълга реч за твоя комплекс на мъченик...

Ребус се прибра обратно, но остана в коридора и се заслуша в стъпките, които постепенно се отдалечаваха. После отиде до прозореца във всекидневната, застана на пръсти и изви глава, за да я види как напуска сградата, а шумът от вратата отекна, когато я затвори. Тя дойде, за да го помоли за нещо, а той я отблъсна. Как да ѝ обясни, че не искаше да я нарани, както много хора, които беше допуснал до себе си в миналото? Как да ѝ каже, че тя трябва да научи своите собствени

уроци, а не неговите, както и че ще стане по-добро ченге, а и по-добър човек, в крайна сметка?

Върна се обратно в стаята. Макар и слабо, сенките от миналото се оказаха осезаеми. Хора, които е наранявал, и които са го наранявали, хора, умрели от болезнена, ненужна смърт. Но стига толкова. Още две седмици и може би щеше да се освободи от тях. Знаеше, че телефонът няма повече да звъни, нито Елън Уайли ще го посети. Те се разбираха един-друг достатъчно добре, за да направят подобен контакт излишен. Вероятно някой ден ще седнат и ще поговорят за това. Но е възможно тя никога повече да не пожелае да разговаря с него отново. Той я изпревари в онзи момент, а тя остана на мястото си и го остави. Още едно насила предизвикано поражение. Замисли се, дали Елън ще остане в джоба на Стив Холи... Колко ли дълбок и тъмен би могъл да бъде този джоб?

Ребус отиде в кухнята и изля чая на Шивон и своя в мивката. Наля си един пръст малцово уиски в чиста чаша и си взе бутилка светла бира от бюфета. Върна се във всекидневната, седна във фотьойла, извади писалка и бележник от джоба си и надраска последната загадка, като се опита да я възстанови възможно най-точно...

Сутринта на Джийн Бърчил се състоеше от серия срещи, включващи един разгорещен дебат за финансирането, който заплаши да се превърне в скандал, като един от уредниците излезе и тръшна вратата след себе си, а друга колежка избухна в плач.

Към обяд се почувства изморена, а застоялият въздух в кабинета ѝ засилваше нейното главоболие. Стив Холи ѝ беше оставил още две съобщения и тя знаеше, че ако седне на бюрото си със сандвич, телефонът ще извъни отново. Вместо това излезе и се присъедини към тълпата работници, които чакаха на опашка за сандвичи или пай. Шотландците притежаваха печален рекорд по сърдечни заболявания и развалени зъби — и двете в резултат на националната им „диета“. Наситени мазнини, сол и захар. Чудеше се, какво ли кара шотландците да посягат към такива храни, към шоколада, пържените картофи и газирани напитки — дали причината не беше в климата? Възможно ли е отговорът да се крие още по-дълбоко, в самия характер на

нацията? Джийн реши да се отклони от традицията, като си купи плодове и кутия портокалов сок.

Вървеше към града, надолу по мостовете. Навсякъде наоколо имаше магазини за евтини дрехи и храна за вкъщи, с колони от автобуси и камиони, чакащи да пропълзят през светофара при църквата. Край вратите седяха няколко просяци и наблюдаваха преминаващия парад от човешки крака. Джийн спря на светофара и погледна в двете посоки на Хай стрийт, като си представи как е изглеждало това място, преди да нарекат улицата Принсес стрийт — улични търговци, предлагащи стоката си; слабо осветени приземни помещения, където се е въртял бизнес; градският затвор и портите, които са се залоствали с падането на нощта и градът се е затварял сам в себе си... Замисли се, дали ако някой, живял през XVIII век, попадне в настоящето, ще намери тази част от града чак толкова различна. Светлините, светофарите и колите биха могли да го шокират, но не и атмосферата на това място.

Тя отново спря на Северния мост и погледна на изток към новостроящата се сграда на Парламента. Нямаше видим напредък. Вестник „Скотсмен“ се беше преместил в лъскава нова сграда на Холируд Роуд, точно срещу Парламента. Сега зад нея старата сграда се ремонтиреше — щеше да се появи още един хотел. По-надолу бившата централна сграда на пощата стоеше прашина и празна — бъдещето ѝ очевидно все още не беше решено. Говореше се, че ще се превърне в поредния хотел. Зави надясно по площад Ватерло, като дъвчеше втората си ябълка и се опитваше да не мисли за чипс и вафлички. Знаеше накъде е тръгнала — към гробището Колтън.

Когато влезе през вратата от ковано желязо, пред нея се изправи обелиск, известен като Мемориала на мъчениците, построен в памет на петима мъже — „Приятелите на хората“, дръзнали в края на XVIII век да настояват за парламентарни реформи. И това във време, когато по-малко от четиридесет човека в целия град са имали правото да гласуват при избори. Петимата били осъдени на изселване — еднопосочен билет за Австралия. Джийн погледна към ябълката в ръката си. Преди малко махна от нея етикета, на който пишеше, че е от Нова Зеландия. Замисли се за петимата изгнаници и техния живот. Но тогава в Шотландия не последвало нещо подобно на Френската революция, не и по това време.

Спомни си думите на някакъв комунистически лидер и мислител — дали не беше самият Маркс? — който предсказал, че революцията в Западна Европа ще започне от Шотландия. Още една мечта... Джийн не знаеше много за Дейвид Хюм, но застана пред паметника му, докато отпиваше от кутията със сок. Философ и есеист... Един приятел ѝ разказа, че приносят на Хюм бил да направи философията на Джон Лок разбираема, но по онова време тя не знаеше почти нищо и за Лок.

Имаше и други гробове — на Блекууд и Констабъл — издатели, както и на един от водачите на „Разкола“, довел до създаването на Свободната шотландска църква. На изток, от другата страна на гробището имаше малка кула със зъбери — знаеше, че това е всичко, което е останало от затвора „Колтън“. Беше виждала рисунки на затвора, правени от хълма Колтън отсреща — там се събирали приятели и семействата на затворниците, за да им предават съобщения и поздравя. Тя затвори очи и почти успя да замени шума от уличното движение с подвикванията, изразяващи диалога между затворниците и техните близки...

Когато отново отвори очи забеляза онова, което търсеше — гроба на д-р Кенет Ловъл. Паметната плоча беше разположена на източната стена на гробището, пропукана и потъмняла, а краищата ѝ — олющени, като отдолу се виждаше пясъчния камък. „Доктор Кенет Андерсън Ловъл“, прочете написаното Джийн, „Виден лекар на този град“. Починал през 1863 г. на 56 години. Гробът беше обрасъл с плевели, закриващи голяма част от надписа. Джийн приклепна и започна да ги скубе, като попадна на използван кондом. Откъсна листо от лапад и го махна оттам. Знаеше, че има хора, които ходят на хълма „Колтън“ нощно време и си ги представи как се съвкупяват върху надгробната плоча и натискат костите на д-р Ловъл. Как ли би се почувствал Ловъл от това? За момент тя си представи още една двойка — тя и Джон Ребус. Той всъщност не беше неин тип. В миналото Джийн се срещаше с научни работници, университетски преподаватели. Имаше и кратък флирт със скулптор в града — женен мъж. Той я водеше по гробища — неговите любими места. Джон Ребус вероятно също харесваше гробища. Когато се запознаха, тя гледаше на него като на предизвикателство и се водеше от любопитството си. Дори сега трябваше да полага доста усилия, за да не гледа на него като на експонат. В него имаше толкова много тайни, толкова много неща,

които той отказваше да разкрие пред света. Знаеше, че има какво още да се изследва у него...

Докато разчистваше плевелите, тя откри, че Ловъл се е женил поне три пъти и всяка от съпругите му е умирали преди него. Не пишеше нищо за деца... Дали някой от неговите наследници не е погребан на друго място. А може би не е имал деца. Но Джон не спомена ли нещо за потомък...? Докато разглеждаше датите, тя забеляза, че съпругите му бяха починали млади и през главата ѝ премина друга мисъл — дали не са починали при раждане?

Първата му съпруга — Беатрис, по баща Алигзандър. На 29 години.

Втората му съпруга — Алис, по баща Бакстър. 23-годишна.

Третата му съпруга — Патриша, по баща Адисън. 26-годишна.

Имаше и надпис: „Отишли си, за да се срещнат отново с радост в царството Божие“.

Джийн не можеше да не се замисли, че въпросната среща трябва да е била доста интересна — Ловъл и трите му съпруги. В джоба си имаше писалка, но не носеше бележник или хартия. Огледа гробището и намери един стар плик, скъсан на две. Позачисти го и записа подробностите върху него.

Шивон седеше отново на бюрото си и се опитваше да съставя анаграми от буквите, съдържащи се в думите „Камю“ и „М. Е. Смит“, когато Ерик Бейн влезе в стаята.

— Добре ли си? — попита той.

— Ще се оправя.

— Браво! — Той остави куфарчето си на пода, изправи се и се огледа. — Обадиха ли се от Специалното звено?

— Поне аз не знам. — Тя задраскваше букви с писалката си. Дали Куизмастър не искаше буквите „М“ и „Е“ да се разбират като „мен“? Дали не искаше да каже, че името му е Смит? „М. Е.“ означаваше още някакво медицинско състояние. Не си спомняше кои са думите зад всяка от двете букви... Но вестниците го наричаха „Грип на юпитата“. Бейн отиде до факс апарата, взе някакви листове от него и започна да ги преглежда.

— Не се ли сети да провериш? — попита той, като откъсна двата листа и постави останалите до апарата.

Шивон вдигна очи.

— Какво е това?

Той продължаваше да чете, докато се приближаваше.

— Чудесно! Направо невероятно! — удивляваше се Бейн. — Не ме питай как са го направили, но са успели.

— Кое?

— Вече са засекли един от адресите.

Столът на Шивон падна назад, когато тя скочи на крака и сграбчи факса. Тогава Бейн ѝ зададе един съвсем прост въпрос.

— Коя е Клеър Бензи?

— Клеър, ти не си арестувана — каза Шивон, — и ако искаш адвокат, това е твое право. — Но бих искала твоето съгласие да направим запис на разговора.

— Звучи сериозно — отговори Клеър Бензи.

Взеха я от апартамента ѝ в Брънтсфилд и я докараха в Сейнт Ленардс. Тя не им създаваше проблеми и не задаваше въпроси. Носеше дънки и бледорозово поло. Лицето ѝ изглеждаше съвсем чисто, без грим. Седеше в стаята за разпити със скръстени ръце, докато Бейн слагаше ролки на магнетофоните.

— Ще има едно копие за теб и едно за нас — обясни Шивон. — Нали?

Бензи само сви рамене.

Бейн каза „Окей“. Пусна и двете ролки и седна на стола до Шивон. Шивон представи себе си и Бейн за протокола, като добави времето и мястото на разпита.

— Би ли казала трите си имена, Клеър — помоли я тя.

Клеър Бензи го направи, като добави адреса си в Брънтсфилд. Шивон се облегна назад за момент, за да се съсредоточи, след което отново се наведе напред и накрая подпря лакти на тясното бюро.

— Клеър, спомняш ли си когато разговарях с теб преди време? Бях с един колега, в кабинета на д-р Кърт?

— Да, спомням си.

— Питам те дали знаеш нещо за играта, в която е участвала Филипа Балфур?

— Погребението ѝ е утре.

Шивон кимна.

— Спомняш ли си?

— Севън Финс Хай Ай Кинг — отговори Бензи. — Казах ви за това.

— Точно така. Каза ни, че Филипа е дошла при теб в един бар...

— Да...

— ... И ти го е обяснила.

— Да.

— Но ти не си знаела нищо за самата игра?

— Не. Не знаех за какво става въпрос, преди вие да ми кажете.

Шивон се облегна отново и на свой ред скръсти ръце, като почти се превърна в огледален образ на Бензи.

— Тогава как стана така, че този, който е изпращал въпросните съобщения на Флип е използвал твоя Интернет адрес?

Бензи впи очи в нея. Шивон ѝ отвърна със същото. Ерик Бейн почесваше носа си с палеца.

— Искам адвокат — заяви Бензи.

Шивон кимна бавно.

— Край на разпита, 3 часа и 12 минути след обяд.

Бейн спря ролките, а Шивон попита дали Клеър има някого предвид.

— Мисля си за семейния адвокат — отвърна студентката.

— И кой е той?

— Баща ми. — Когато видя озадаченото изражение на лицето на Шивон, тъгълчетата на устата на Бензи се извиха нагоре. — Имам предвид доведеният ми баща, детектив Кларк. Не се притеснявайте, нямам намерение да викам духове в своя защита...

Новината се беше разчула и в коридора цареше суматоха, когато Шивон излезе от стаята за разпити. Отвсякъде хвърчаха зададени шепнешком въпроси.

— Е?

— Тя ли го е направила?

— Какво казва?

— Тя ли е?

Шивон пренебрегна всички останали с изключение на Гил Темплър.

— Искат адвокат и се оказва, че в семейството ѝ случайно има такъв.

— Колко удобно.

Шивон кимна и си проби път към стаята на Криминалния отдел.

— Освен това иска нещо безалкохолно, диетично пепси за предпочитане.

Темплър се огледа, а погледът ѝ се спря върху Джордж Силвърс.

— Чу ли това, Джордж?

— Да, госпожо. — На Силвърс не му се тръгваше, докато накрая Гил го избута с ръце навън.

— И така? — Гил застана срещу Шивон.

— И така — отговори Шивон, — тя трябва да ни обясни нещо, но това не я превръща в убийца.

— Бъди любезна, дори да се окаже, че е — подхвърли някой.

Шивон си спомни думите на Ребус за Клеър Бензи. Тогава срещна погледа на Гил Темплър.

— След 2–3 години — каза Шивон, — ако момичето стане патолог, може да се наложи да работим с нея. Не мисля, че можем да си позволим да пипаме грубо. — Не беше сигурна дали цитира думите на Ребус дословно, но знаеше, че е доста близо.

Темплър я гледеше одобрително и кимаше бавно.

— Детектив Кларк каза нещо много важно — обърна се тя към останалите. После отстъпи встрани, за да пусне Шивон да мине и измърмори нещо като „Браво, Шивон!“, когато застанаха рамо до рамо.

Шивон се върна в стаята за разпити, включи телефона и каза на Клеър, че се излиза с деветка.

— Не съм я убила аз — заяви студентката с тиха увереност.

— Тогава всичко ще бъде наред. Просто трябва да разберем какво се е случило.

Клеър кимна и вдигна слушалката. Шивон направи знак на Бейн и те излязоха от стаята, като оставиха там униформена жена полицаи.

Тълпата в коридора се беше разпръснала, но от Криминалния отдел долитаха високи и развълнувани гласове.

— Да предположим, че тя не го е направила. — Шивон говореше тихо, а думите ѝ бяха предназначени само за Бейн.

— Добре — отвърна той.

— Тогава как е могъл Куизмастър да използва нейния Интернет адрес.

Той поклати глава.

— Не знам. По принцип е възможно, но в същото време е малко вероятно.

Шивон го погледна.

— Значи мислиш, че е тя.

Той сви рамене.

— Иска ми се да разбере на кого са другите използвани Интернет адреси.

— От Специалното звено казаха ли колко време ще им е необходимо?

— Може би до днес след обяд или утре.

Някой мина край тях, потупа ги по раменете, поздрави ги с вдигнат нагоре палец и се засили надолу по коридора.

— Те си мислят, че вече сме разрешили случая — изкоментира Бейн.

— Остави ги да си мислят каквото искат.

— Ти самата каза, че тя е имала мотив.

Шивон кимна. Размишляваше за последната загадка, като се опитваше да си представи, че я е съставила жена. Да, това беше възможно; разбира се, че е възможно. Виртуалният свят — в него можеш да се представяш за когото си искаш, да си избираш друг пол, друга възраст. Във вестниците беше пълно с истории за педофили на средна възраст, които се промъкваха в детските чатове по Интернет, маскирани като тийнейджъри или дори 10–12 годишни. Самата анонимност на мрежата привличаше хората. Замисли се за Клеър Бензи, за дългото и внимателно планиране, което е било необходимо, за спотаения гняв още от времето, когато баща ѝ се е самоубил. Възможно е в началото да е искала да опознае Флип отново, да я хареса и да ѝ прости, но вместо това да е открила в себе си надигаща се омраза — омразата към безпроблемния свят на Флип, нейните приятели с бързи коли, баровете, нощните клубове и партитата. Целият начин на живот, на който се радваха хора, никога не познали болката, и

които никога през живота си не са губили нещо, което не може да се върне.

— Не знам — каза тя, като прекара ръце през косата си и я опъна толкова силно, че скалпът я заболя. — Просто не знам.

— Това е добре — отговори Бейн. — Подходи към разпита без предубеждения — така пише в учебниците.

Тя се усмихна уморено и стисна ръката му.

— Благодаря ти, Ерик.

— Ще се справиш — увери я той.

Шивон се надяваше да е прав.

Може би Централната библиотека беше най-подходящото място за Ребус. Мнозина от читателите днес изглеждаха бедни, уморени, безработни. Някои спяха в по-удобните столове, а книгите в скутовете им представляваха нещо като реквизит. Някакъв старец с отворена беззъба уста седеше на бюрото близо до телефонните указатели и замислено движеше пръста си надолу по всяка колона. Ребус попита една жена от персонала за него.

— Идва тук от години и никога не чете нищо друго — информира го тя.

— Може да го вземат на работа в Бюро „Справки“.

— Ако преди това не са го уволнили именно оттам.

Ребус призна, че в това имаше резон и се върна към собствените си проучвания. Досега беше установил, че Албер Камю е френски романист и мислител, авторът на романи като „La Chute“ и „La Peste“. Получил Нобелова награда и починал някъде на около четиридесет години. Библиотекарката направи проучване за него, но това се оказа единствената информация за Камю.

— Освен ако не говорите за наименования на улици, разбира се.

— Какво?

— Имена на улици в Единбург.

Оказа се, че в града има както улица, така и булевард, парк и площад, носещи името на Камю. Никой не знаеше дали са кръстени на френския писател; според Ребус това беше най-вероятното обяснение. Той потърси хора с името Камю в телефонния указател — за късмет

старецът не го използваше в този момент — и откри едно-единствено име.

Спря да почине и се замисли дали да не се прибере вкъщи, да вземе колата си и да я подкара към улица Камю, но в това време мина такси и той му махна да спре. Улицата, булевардът, паркът и площадът Камю се оказаха малък квартет от тихи местенца, близо до Комистън Роуд във Феърмайлхед. Шофьорът на таксито изглеждаше като омаян, когато Ребус му каза да го закара обратно до моста Джордж IV. След като попаднаха в задръстване на Грейфрайърс, Ребус плати на таксито и слезе. Запъти се направо към пъба „Санди Белс“, който все още не се беше напълнил с работници, прибиращи се към къщи. Халба бира и едно малко. Барманът го познаваше и се заговори. Обясни му, че когато преместят болницата оттук, ще загубят половината си клиенти. Не лекарите и сестрите, а пациентите.

— По пижами и по чехли, не се шегувам — от отделението идват направо тук. Един юнак дори се появи с висящи от ръцете му тръбички.

Ребус се усмихна и довърши питиетата си. Църквата „Грейфрайърс“ се намираще точно зад ъгъла и той влезе в нея. Спомни си, че бившата му съпруга Рона искаше да се оженят именно в тази църква. Гробовете в двора бяха покрити с железни решетки, за да пазят починалите от „възкресителите“. Изглежда жестокостта винаги е процъфтявала в Единбург, а вековното варварство е оставало скрито зад екстериора.

Затвора... Чудеше се каква ли е връзката между думата и загадката. Не беше сигурен какво би трябвало да означава това. Излезе от църковния двор, мина по моста и се върна в библиотеката. Същата библиотекарка беше още на смяна.

— Речниците? — попита той.

Тя го насочи към съответната секция.

— Направих проверката, за която ме помолихте — добави тя. — Има няколко книги от Марк Смит, но нищо от човек на име М. Е. Смит.

— Благодаря ви все пак.

— Освен това ви разпечатах списък на произведенията на Камю, с които разполагаме.

Той взе листа от нея.

— Страхотно. Благодаря ви много.

Тя се усмихна, сякаш непривикнала на комплименти, после погледна колебливо, когато усети миризмата на алкохол в дъха му. По пътя към рафтовете той забеляза, че бюрото до телефонните указатели е празно. Дали старецът е приключил за деня — може би за него това беше нещо като работно време от 9 до 5. Извади първия попаднал му речник и отвори на думата „затвор“. Имаше няколко други значения, сред които „завързване“, „затваряне“, „стягане“. „Завързване“ предизвикваше в него асоциацията за мумии или за някой с вързани ръце, държан в плен...

Чу леко покашляне зад себе си. Беше библиотекарката.

— Време е да затваряте ли? — попита Ребус.

— Не точно. — Тя посочи към бюрото си, където сега седеше друг човек от персонала и ги наблюдаваше. — Моят колега... Кени... Той смята, че може би знае кой е господин Смит.

— Господин кой? — Ребус гледаше към Кени. Младеж, на двайсетина години, с кръгли очила с метални рамки и черна тениска.

— М. Е. Смит — отговори библиотекарката.

Ребус отиде до бюрото ѝ и кимна за поздрав към Кени.

— Той е певец — започна Кени направо. — Или поне този, за когото си мисля — Марк Е. Смит. А и не всеки би се съгласил с определението „певец“.

Библиотекарката мина от другата страна на бюрото.

— Трябва да си призная, че никога не съм го чувала — каза тя.

— Време е да разшириш хоризонта си, Бриджит — отбеляза Кени. После погледна към Ребус, като се чудеше защо ли детективът така изблеци очи.

— Онзи, който пее с групата „Водопадът“? — тихо каза Ребус почти на себе си.

— Знаете ли ги? — Кени изглеждаше изненадан, че някой на възрастта на Ребус може да има такива познания.

— Гледах ги преди двайсетина години, в един клуб в Абихил.

— Истински продавачи на шум, нали? — попита Кени.

Ребус кимна разсеяно. Тогава библиотекарката Бриджит сподели мислите си.

— Странно наистина — посочи тя към списъка в ръката на Ребус. — Романът на Камю „La Chute“ се превежда като „Водопадът“.

Разполагаме с екземпляр от него в секцията „Художествена литература“, ако искате да го вземете...

Доведеният баща на Клеър Бензи се оказа Джак Маккойст — един от най-способните адвокати в града. Той поиска да остане десетина минути насаме с нея, преди да започне разпитът. След това Шивон влезе в стаята отново, придружена от Гил Темплър, която, това очевидно го раздразни, беше заменила Ерик Бейн. Чашата на Клеър стоеше празна. Маккойст имаше полупълна чаша хладък чай пред себе си.

— Мисля, че няма нужда да правим запис — заяви Маккойст. — Нека просто да обсъдим нещата и да видим докъде ще стигнем. Съгласни ли сте? — Той погледна към Гил Темплър, която накрая кимна.

— Детектив Кларк, когато сте готова, можем да започваме — каза Темплър.

Шивон се опита да улови погледа на Клеър, но последната се оказа прекалено заета с кутията от пепси, като я търкаляше между дланите си.

— Клеър — започна тя, — една от загадките, които Флип е получавала, идва от имейл адрес, който проследихме, и се оказа, че е твой.

Пред себе си Маккойст имаше бележник с формат А4, върху който вече беше изписал няколко страници с толкова лош почерк, че приличаше по-скоро на някакъв негов личен шифър. Сега той обърна нова страница.

— Мога ли само да попитам, по какъв начин сте се сдобили с въпросните имейли?

— Те... всъщност, не сме. Някой, наречен Куизмастър, е изпратил съобщение на Флип Балфур и вместо при нея, то дойде при мен.

— Как така? — попита Маккойст, без да вдига очи от бележника. Единственото, което тя виждаше, бяха облечените му в син раиран плат рамене и върха на главата му с оредяващата му черна коса, през която прозираше кожата на черепа.

— Проверях компютъра на госпожица Балфур за нещо, което би могло да обясни нейното изчезване.

— Значи, това е станало след като тя е изчезнала, така ли? — вдигна очи той. Очилата му имаха черни рамки, а устата, когато не беше отворена, представляваше тънка нишка на съмнение.

— Да — призна Шивон.

— И сте засекли, че това съобщение идва от компютъра на моя клиент?

— Да, чрез нейния доставчик на Интернет услуги. — Шивон забеляза, че Клеър вдигна поглед за първи път, когато той употреби думите „моя клиент“. Клеър наблюдаваше доведения си баща и го изучаваше. Вероятно никога досега не го беше виждала откъм професионалната му страна.

— Последваха ли други съобщения? — попита Маккойст.

— Да.

— От същия адрес ли?

— Все още не знаем. — Шивон прецени, че той няма нужда да знае, че е имало повече от един Интернет доставчик.

— Много добре. — Маккойст постави точка върху листа с писалката си и се облегна назад замислен.

— Сега може ли да задам въпрос на Клеър? — попита Шивон.

Маккойст я погледна продължително над очилата си.

— Най-напред моята клиентка би искала да направи кратко изявление.

Клеър бръкна в джоба на дънките си и отвори лист хартия, който очевидно е бил откъснат от намиращия се на масата бележник. Почеркът изглеждаше различен от драсканиците на Маккойст, но Шивон забеляза някои знаци там, където адвокатът е предложил да направят промени.

Клеър се изкашля.

— Около две седмици преди Флип да изчезне, аз ѝ дадох назаем моя лаптоп. Трябваше да напише някакво есе и реших, че това може да ѝ помогне. Знаех, че не притежава собствен лаптоп. Никога повече нямах възможност да си го поискам обратно. Чаках да мине погребението, за да помоля семейството ѝ да го прибере от нейния апартамент.

— Този лаптоп единственият ви компютър ли е? — прекъсна я Шивон.

Клеър поклати глава.

— Не, но е свързан с доставчик на Интернет, по същата сметка, заедно с настолния ми компютър.

Шивон продължаваше да я наблюдава. До този момент очите им все още не бяха се срещнали.

— В апартамента на Филипа Балфур нямаше никакъв лаптоп — уточни тя.

Клеър най-после я погледна.

— Тогава къде е? — попита тя.

— Предполагам, че все още пазите някакво доказателство за покупката. Нещо като квитанция например.

Тогава Маккойст се намеси.

— Да не обвинявате дъщеря ми в лъжа? — Тя вече не беше негов клиент...

— Казвам, че може би има нещо, което Клеър е трябвало да ни каже малко по-рано.

— Не знаех, че е... — започна Клеър.

— Полицейски началник Темплър — високомерно заяви Маккойст, — не знаех, че е политика на полицията в Лотиан и Бордърс да обвинява потенциалните свидетели в двуличност.

— В този момент — не му остана дължна Темплър, — вашата доведена дъщеря е по-скоро заподозряна, отколкото свидетел.

— Заподозряна за какво по-точно? Че е водила Интернет игра? Откога това е наказуемо?

Гил нямаше отговор на този въпрос. Тя погледна към Шивон, а Шивон почувства, че е способна да прочете някои от мислите на шефката си: „Той е прав... Все още не знаем със сигурност дали Куизмастър има нещо общо с цялата история... Това е твое подозрение, което съм приела, просто запомни това...“.

Маккойст усети, че погледът между двете означаваше нещо. Затова реши да наблегне на своите аргументи.

— Не виждам как ще представите нещо от това на прокуратурата. Ще станете за смях пред началниците си... полицейски началник Темплър. — Той натърти на думите „полицейски началник“.

Знаеше, че скоро е повишена на тази длъжност и тепърва трябва да се доказва.

Гил успя да възвърне самообладанието си.

— Това, което искаме от Клеър, господин Маккойст, са откровени отговори, защото в противен случай версията ѝ изглежда крехка и ще бъдем принудени да направим допълнителни разследвания.

Маккойст очевидно се замисли върху думите ѝ. През това време Шивон си съставяше списък наум. Клеър Бензи наистина имаше мотив — ролята на банка „Балфур“ в самоубийството на баща ѝ. Тя притежаваше средствата за една такава ролева игра, а примамването на Флип на Артърс Сийт би ѝ осигурило възможност да го извърши. Сега тя си измисля някакъв даден назаем лаптоп, който се оказва удобно изчезнал...

Шивон започна друг списък — този път за Раналд Мар, който беше предупредил Флип преди това как да изтрива съобщенията си. Раналд Мар с неговите войничета-играчки, вторият човек в банката. И все пак не виждаше каква е ползата на Мар от смъртта на Флип.

— Клеър — каза тя тихо, — когато си ходила в Джунипърс, срещала ли си някога Раналд Мар?

— Не виждам какво...

Но Клеър прекъсна доведения си баща.

— Раналд Мар, да. Всъщност никога не разбрах какво намира тя в него.

— Кой?

— Флип. Тя си падаше по Раналд. Ученическа история, предполагам.

— Това взаимно ли беше? Не отидоха ли по-далеч в отношенията си?

— Мисля — намеси се Маккойст, — че се отклоняваме от...

Но Клеър се усмихваше на Шивон.

— Не и доскоро — отговори тя.

— Колко скоро?

— Имам чувството, че прекарваше много време с него, точно преди да изчезне.

— За какво е цялото това вълнение? — попита Ребус.

Бейн вдигна очи от бюрото, на което работеше.

— Докараха Клеър Бензи за разпит.

— Защо? — наведе се Ребус и посегна към едно от чекмеджетата на бюрото.

— Извинявай — каза Бейн, — това ли е твоето...?

Той понечи да стане, но Ребус го спря.

— Аз съм отстранен, забрави ли? Ти само ми пази мястото. — После затвори чекмеджето, след като не откри онова, което търсеше. — И какво прави тук Бензи?

— Един от имейлите, помолих Специалното звено да го проследи.

Ребус подсвири с уста.

— Изпратила го е Клеър Бензи?

— Във всеки случай е изпратен от нейния адрес.

Ребус се замисли върху това.

— Не е ли едно и също?

— Шивон е скептично настроената.

— Тя вътре с Клеър Бензи ли е? — Ребус изчака, докато Бейн кимна. — А ти защо си тук отвън?

— Полицейски началник Темплър.

— Аха! — Ребус нямаше нужда от повече обяснения.

Гил Темплър връхлетя в стаята на Криминалния отдел.

— Искам да ми докарате Раналд Мар за разпит. Кой иска да го доведе?

Веднага се намериха двама доброволци — Хай-Хоу Силвърс и Томи Флеминг. Останалите се опитваха да се сетят за името, като се чудеха какво общо може да има между него, Клеър Бензи и Куизмастър. Когато Гил се обърна, зад нея стоеше Шивон.

— Добра работа.

— Наистина ли? — попита Шивон. — Не съм много сигурна.

— Какво имаш предвид?

— Когато говоря с нея, имам чувството, че ѝ задавам въпроси, които тя иска да ѝ задам. Сякаш тя контролира положението.

— Не забелязах такова нещо. — Гил докосна рамото на Шивон. — Сега си почини. Ще намерим някой друг да разпита Раналд Мар. — Тя огледа стаята. — Останалите — продължавайте да си гледате

работата. — Очите ѝ срещнаха погледа на Джон Ребус. — А ти какво правиш тук?

Ребус отвори друго чекмедже, като този път извади пакет цигари и ги разтръска.

— Дойдох само да си прибера някои лични вещи, госпожо.

Гил сви устни и напусна стаята.

Маккойст стоеше в коридора с Клеър. Тримата поведоха кратък разговор.

Шивон се приближи към Ребус.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Изглеждаш направо съсипана.

— Доколкото чувам, благият ти език е гаден както винаги.

— Шефката ти каза да си починеш и за твой късмет, аз съм насреща. Докато ти се занимаваше с това да плашиш разни девойчета, аз върших сериозните неща...

Шивон остана на портокалов сок, като през цялото време си играеше с мобилния телефон — Бейн беше получил най-строги указания да ѝ се обади, когато има нещо ново.

— Трябва да се връщам — каза тя не за първи път. После провери дисплея на мобилния отново, дали батерията няма нужда от презареждане или сигналът не е изчезнал.

— Яла ли си? — попита Ребус.

След като поклати глава, той отиде до бара и донесе две пакетчета пържени скариди, които Шивон лакомо започна да поглъща, когато го чу да казва:

— Точно тогава ми дойде идеята.

— Кога, каква идея ти е дошла?

— За бога, Шивон, събуди се!

— Джон, имам чувството, че главата ми ще се пръсне. Честно.

— Доколкото разбирам, ти не смяташ Клеър Бензи за виновна. А сега тя твърди, че Флип Балфур е имала отношения с Раналд Мар.

— Ти вярваш ли ѝ?

Той запали нова цигара и издуха дима по-далеч от Шивон.

— Отстранен съм от работа до следващо разпореждане.

Тя го погледна мръснишки и вдигна чашата си.

— Ще бъде интересен разговор, нали? — каза Ребус.

— Кое?

— Особено когато Балфур попита верния си приятел за какво са го търсили ченгетата.

— Мислиш ли, че Мар ще му каже?

— Дори и да не го направи, Балфур със сигурност ще разбере. Утре на погребението ще бъде доста интересно. — Той издуха още дим нагоре към тавана. — Ти ще присъстваш ли?

— Чудя се. Темплър и Карсуел, и още няколко... те ще ходят.

— Може да има нужда от тях, ако вземат, че се сбият.

Тя погледна часовника си.

— Трябва да се връщам, за да чуя какво ще каже Мар.

— Казаха ти да си починеш.

— Вече си починах.

— Обади се, ако наистина почувстваш нужда.

— Може би ще го направя. — Тя забеляза, че мобилният ѝ телефон още е свързан с конектора, който, ако лаптопа не беше останал в Сейнт Ленардс, щеше да ѝ осигури достъп до мрежата. Погледна към конектора, после към Ребус. — Какво казваш?

— За кое?

— За Затвора.

Ребус се усмихна широко.

— Хубаво е, че най-после се събуди. Разказвах как прекарах цял следобед в библиотеката и разкрих първата част от загадката.

— Вече?

— Насреща си имаш качество, Шивон. Е, искаш ли да чуеш?

— Разбира се. — Тя забеляза, че чашата му е почти празна. — Искаш ли...?

— Първо чуй! — Той я дръпна обратно на мястото ѝ.

Пъбът беше полупълен и повечето посетители приличаха на студенти. Ребус си даде сметка, че е най-възрастният от всички присъстващи. Застанал до бара, някой можеше да го помисли за собственика. На масата в ъгъла с Шивон, той сигурно приличаше на похотлив шеф, който се опитва да напие секретарката си.

— Цялата съм в слух — каза му тя.

— Албер Камю — започна той бавно, — е написал книга, наречена „Водопадът“. — Ребус извади книга с меки корици от сакото

си и я постави на масата, като почука с пръст по нея. Не беше от библиотеката; намери я в една книжарница, когато отиваше към Сейнт Ленардс. — Марк Е. Смит пее с група, наречена „Водопадът“.

Шивон се намръщи.

— Май някога имах една от техните малки плочи.

— И така — продължи Ребус, — имаме „Водопадът“ и „Водопадът“. Като прибавиш едното към другото, получаваш...

— Водопадите, т.е. Фолс^[4], така ли? — опита се да отгатне Шивон.

Ребус кимна. Тя взе книгата, разгледа корицата ѝ и после я обърна, за да прочете отзивите на гърба.

— Според теб, това е мястото, където Куизмастър иска да се срещнем ли?

— Мисля, че това има нещо общо със следващата загадка.

— А останалата част от нея — боксовият мач и Франк Финли?

Ребус сви рамене.

— За разлика от групата „Симпъл Майндс“, аз не съм ти обещавал чудеса.

— Така е... — Тя замълча, после отново го погледна. — Не мислех, че ще проявиш такъв интерес към това.

— Промених решението си.

— Защо?

— Седяла ли си някога вкъщи да наблюдаваш как боята изсъхва?

— Ходила съм на срещи, където това се е оказвало за предпочитане.

— Тогава сигурно ме разбираш.

Шивон кимна, докато прелистваше страниците на книгата. После лицето ѝ се намръщи, спря да кима и вдигна поглед отново към него.

— Всъщност — заяви тя, — изобщо нямам представа какво искаш да кажеш.

— Добре, това означава, че се учиш.

— На какво се уча?

— На патентованата от Джон Ребус собствена марка за екзистенциализъм. — Той размаха пръст пред нея. — Това е дума, която не знаех до днес и трябва да ти благодаря.

— И какво означава?

— Не съм казал, че знам какво означава, но смятам, че има нещо много общо с избора да не гледаш как боята изсъхва...

Върнаха се в Сейнт Ленардс, но там нямаше нищо ново. Полицаяте направо си блъскаха главите в стените. Имаха нужда от някакъв пробив в разследването. Имаха нужда от почивка. В тоалетната беше станало някакво сбиване — двама униформени, които не можеха да кажат как е започнало всичко. Ребус наблюдава Шивон в продължение на няколко минути. Тя обикаляше от една групичка на друга, жадна да разбере всичко. Виждаше, че ѝ е трудно да се възпира — главата ѝ беше пълна с теории и идеи. Тя също имаше нужда от пробив и почивка. Той се приближи до нея. Очите ѝ блестяха. Ребус я хвана за ръката и я изведе навън. В началото тя се дърпаше.

— Кога си яла за последно? — попита той.

— Нали ми купи онези скариди.

— Имам предвид топла храна.

— Звучиш като майка ми...

Отидоха наблизко в един индийски ресторант на Никълсън стрийт. Беше полутъмен, на първия етаж и почти празен. Вторникът се оказваше поредния понеделник — една мъртва вечер в града. Уикендът започваше в четвъртък, когато планираш как да похарчиш седмичната си надница, и приключваше с една бърза халба бира след работа в понеделник, колкото да си припомниш най-хубавите моменти от отминалия уикенд. Най-разумният избор за вторник беше да се прибереш вкъщи и да си спестиш парите, които са ти останали.

— Ти познаваш Фолс по-добре от мен — каза тя. — Кое е забележителното там?

— Ами, самият водопад — виждала си го — и може би Джунипърс — била си там. — Ребус сви рамене. — Като че ли това е всичко.

— Имаше и някакво селище, нали?

Той кимна.

— Медоусайд. И бензиностанция в самия край на града. Плюс къщата на Бев Додс и няколко десетки хора, които ходят на работа в града. Няма дори църква или поща.

— Тогава това означава, че няма и боксов ринг, нали?

Ребус поклати глава.

— Няма и букети, бодлива тел или къща на Франк Финли.

Шивон загуби интерес към храната. Ребус не беше много разтревожен — тя вече изяде едно тандури^[5] и част от нейната порция биряни. Той я наблюдаваше как извади телефона си и отново опита да се обади в участъка. Вече го направи веднъж — никой не отговори. Този път някой се отзова.

— Ерик? Шивон се обажда. Какво става там? Мар пристигна ли вече? Какво казва? — Тя слушаше, после очите ѝ се срещнаха с очите на Ребус. — Наистина ли? — Гласът ѝ изтъня. — Това е доста глупаво, нали?

За секунда Ребус си помисли, че става въпрос за самоубийство. Той прокара пръст по гърлото си, но Шивон поклати глава.

— Добре, Ерик, благодаря ти. Ще се видим по-късно. — Тя приключи разговора и прибра телефона обратно в чантата си, без да бърза.

— Изплюй камъчето — подкани я Ребус.

— Ти си отстранен — забрави ли? — отстранен от случая.

— Ще те обеса на тавана, ако не кажеш.

Тя се усмихна и остави вилицата на масата, без да докосва храната. Сервитьорът пристъпи напред, готов да почисти масата, но Ребус му даде знак, че не са свършили.

— Е — започна Шивон, — отишли да вземат господин Мар от къщата му в Грейндж, само че него го нямало.

— И?

— И причината да го няма била, че са му казали за идването на нашите хора. Гил Темплър се обади на заместник-началника на Главното управление и му каза, че прибираме Мар за разпит. Заместник-началникът „предложи“ да позвънят предварително на г-н Мар в знак на „благовъзпитаност“.

Тя вдигна каната с вода и наля остатъка в чашата си. Същият сервитьор тръгна напред, готов да подмени каната, но Ребус отново го отпрати.

— Значи Мар е офейкал?

Шивон кимна.

— Така изглежда. Жена му твърди, че той отговорил на обаждането и две минути по-късно, когато отишла да го търси, него го нямало, както го нямало и неговото мазерати.

— По-добре си вземи салфетка в джоба — предложи Ребус. — Може да се наложи да избършеш някой запъртък от лицето на Карсуел.

— Предполагам, че няма да е много щастлив, когато дойде ред да обясни всичко на шефа на полицията — съгласи се Шивон, после забеляза доволната усмивка на Ребус. — Радваш ли се? — попита тя.

— Това може да свали напрежението до известна степен.

— Защото Карсуел ще бъде прекалено зает да пази собствения си задник, за да намери време да изрита твоя ли?

— Доста красноречиво изказване.

— Това е то колежанското образование.

— И какво ще правите сега с Мар? — Ребус кимна на сервитьора, който колебливо пристъпи напред, несигурен дали няма да бъде изгонен за пореден път. — Две кафета — поръча му Ребус. Той леко се поклони и се отдалечи.

— Не съм сигурна — призна Шивон.

— Вечерта преди погребението — доста нелепа история.

— Преследване с бързи коли... спиране и арестуване... — Шивон си представяше сценария. — Опечалени родители се чудят защо техният най-добър приятел изведнъж се оказва арестуван.

— Ако Карсуел е умен, няма да прави нищо преди погребението. Нищо чудно Мар да се появи там.

— За да се сбогува нежно с тайнствената си любима?

— Ако Клеър Бензи говори истината.

— Тогава защо ще бяга?

Ребус я изгледа.

— Смятам, че знаеш отговора на този въпрос.

— Имаш предвид, че Мар може да я е убил ли?

— Предполагах, че го подозираш.

Тя се замисли.

— Да, но преди това да се случи. Не смятам, че Куизмастър би избягал.

— А може би Куизмастър не е убил Флип Балфур.

Шивон кимна.

— Точно това искам да кажа. В моята схема Мар се явяваше като Куизмастър.

— Смяташ, че е била убита от някой друг?

Кафетата пристигнаха и заедно с тях — неизменните ментови шоколадчета. Шивон топна своето в горещата течност и после бързо го лапна. Без да му я искат, сервитьорът беше донесъл сметката заедно с кафетата.

— Хайде да си я разделим — предложи Шивон.

Ребус кимна и извади три банкноти по пет лири от джоба си. Когато излязоха той я попита как ще се прибира.

— Колата ми е в Сейнт Ленардс.

— Искаш ли да те закарам?

— Вечерта е хубава за разходка — отговори тя и погледна нагоре към облаците.

— Само ми обещавай, че ще се прибереш вкъщи и ще си починеш.

— Обещавам, мамо.

— И сега, след като се убеди, че Куизмастър не е убил Флип?...

— Да?

— Няма защо да се занимаваш с играта повече, нали?

Тя примигна и отговори, че сигурно е прав, но той виждаше недоверието ѝ. Играта представляваше нейната част от случая. Тя не можеше да я остави просто така. Знаеше, че и той самият би се чувствал по същия начин.

Разделиха се на тротоара и Ребус се запъти обратно към апартамента си. След като влезе, той позвъни на Джийн, но тя не си беше вкъщи. Вероятно е останала да работи до късно в музея, но и там никой не вдигна телефона. Той застана пред голямата маса и се загледа в бележките по случая, наредени на нея. Беше закачил няколко листа на стената, с данни за четирите жени — Джеспърсън, Гибс, Гиъринг и Фармър. Опитваше се да отговори на следния въпрос — защо му е трябвало на убиеца да оставя ковчезите? Добре, те представляваха неговият „подпис“, но този подпис така и си остана неразпознат. Бяха изминали почти трийсет години, преди някой да осъзнае, че изобщо е имало подпис. Ако убиецът се е надявал да се идентифицира с престъпленията си, нямаше ли да повтори същото упражнение, т.е. да ги убива по един и същ начин, или да опита друг метод — да изпрати бележка до медиите или полицията? Ако се допусне, че не е ставало въпрос за подпис, тогава какъв друг мотив би могъл да има?

Ребус разглеждаше ковчезите като едни малки мемориали, имащи значение единствено за човека, който ги е оставил там. А не би

ли могло същото да се каже и за ковчезите от Артърс Сийт? Защо отговорният за тях не се е обозначил по някакъв начин? Отговор — защото веднъж намерени, ковчезите са изгубвали значението си за своя създател. Те са представлявали мемориали, които никога не е трябвало да бъдат намерени или свързани с убийствата на Бърк и Хеър.

Да, най-вероятно имаше някаква връзка между тези ковчези и идентифицираните от Джийн. Ребус се въздържа да прибави ковчега от Фолс към списъка, но чувстваше, че и тук съществува някаква връзка — много по-слаба със сигурност, но все пак — важна.

Той провери телефонния си секретар. Имаше само едно съобщение — неговата брокерка предлагаше двойка пенсионери да показват апартамента на потенциалните купувачи, освобождавайки го от това бреме. Знаеше, че преди огледите ще трябва да скрие всичко, да почисти...

Отново набра номера на Джийн, но никой не се обади. Пусна си албума на Стив Ърли „Трудният път“.

Ребус не знаеше друг път.

— Имате късмет, че не съм си сменила името — каза Джан Бензи, след като Джийн обясни как е звъняла на всички с фамилията Бензи в телефонния указател. — Сега съм омъжена за Джак Маккойст.

Седяха в гостната на триетажната къща в западната част на града, близо до площад Палмърстън. Джан Бензи се оказа висока и слаба. Носеше черна, стигаща до коленете рокля, с блестяща брошка точно над дясната гърда. Самата стая отразяваше нейната изтънченост — антики и полирани повърхности, дебели стени и под, заглушаващи всеки звук.

— Благодаря ви, че ми отделихте време.

— Нямам да добавя много към онова, което ви казах по телефона. — Джан Бензи звучеше разсеяна, сякаш част от нея беше някъде другаде. Може би затова се съгласи да се срещнат... — Странен ден е днес, госпожице Бърчил — каза тя.

— Така ли?

Джан Бензи обаче само сви рамене и отново предложи на Джийн нещо за пиене.

— Не искам да ви задържам. Казахте, че Патриша Ловъл ви е била роднина?

— Прапрабаба... Нещо такова.

— Починала е много млада, нали?

— Вие вероятно знаете повече за нея, отколкото аз. Нямах представа, че е погребана на Колтън Хил.

— Колко деца е имала?

— Само едно — момиче.

— Знаете ли дали не е починала при раждане?

— Нямам никаква представа. — Джан Бензи се засмя на абсурдността на въпроса.

— Съжалявам! — извини се Джийн. — Знам, че всичко това звучи малко жестоко...

— Малко. Кажете, че изследвате Кенет Ловъл?

Джийн кимна.

— Семейството ви притежава ли някакви негови документи или писма?

Джан Бензи поклати глава.

— Никакви.

— Дали нямате роднини, които...?

— Не мисля, не. — Тя посегна към подвижната масичка до стола си, взе пакета с цигарите и си извади една. — Пушите ли?

Джийн поклати глава и се загледа как Джан Бензи пали цигарата си с елегантна златна запалка. Жената правеше всичко като на забавен кадър. Нещо като да гледаш филм на бавни обороти.

— Аз само търся някаква кореспонденция между д-р Ловъл и неговия благодетел.

— Дори не знаех, че е имало такъв.

— Един пастор от Еършир.

— Нима? — възкликна Джан Бензи, но Джийн забеляза, че това не я интересува. Точно в този момент цигарата между пръстите ѝ означаваше за нея повече от всичко друго.

Въпреки това Джийн реши да продължи напред.

— В „Сърджънс Хол“ има портрет на д-р Ловъл. Допускам, че е бил направен по поръчка на пастора.

— Така ли?

— Виждали ли сте го някога?

— Не бих могла да кажа, че съм.

— Доктор Ловъл е имал няколко съпруги — знаехте ли това?

— Три, нали? Не чак толкова много, при неговия начин на живот.

— Бензи остана замислена. — Сега съм с втория си съпруг... кой може да каже, че ще спра дотук. — Тя наблюдаваше пепелта в края на цигарата си. — Първият ми съпруг се самоуби.

— Не знаех.

— Няма причина да го знаете. — Тя замълча. — Не мога да очаквам същото от Джак.

Джийн не беше сигурна какво иска да каже, но Джан Бензи я изучаваше, сякаш търсеше някакъв отговор.

— Струва ми се — каза Джийн, — че би изглеждало малко подозрително човек да загуби двама съпрузи.

— И въпреки това, Кенет Ловъл е загубил три...?

Джийн точно започна да си мисли...

Изведнъж Джан Бензи се изправи и отиде до прозореца. Джийн отново огледа стаята. Всички предмети, картините и снимките в рамки, свещниците и кристалните пепелници... Имаше чувството, че нищо от тях не принадлежи на Бензи... Че са дошли вследствие на брака ѝ с Джак Маккойст, като част от донесения от него багаж.

— Е — каза тя, — време е да тръгвам, извинете ме отново, че...

— Няма проблем — отговори Бензи. — Надявам се да намерите каквото търсите.

Тогава в коридора се чуха гласове. И шум от затварянето на външната врата. Гласовете започнаха да се изкачват нагоре по стълбите и идваха все по-близо.

— Клеър и съпругът ми — обясни Джан, като седна отново и застана в позата на модел на художник.

Вратата рязко се отвори и Клеър Бензи нахълта в стаята. Джийн забеляза, че нямат физическа прилика с майка ѝ, но това отчасти можеше да се дължи и на начина, по който влезе, пращяща от енергия.

— Изобщо не ми пука! — викаше тя. — Ако искат, нека да ме заключат и да изхвърлят гадния ключ! — Клеър ходеше напред-назад из стаята, когато влезе Джак Маккойст. Той имаше същите бавни движения като жена си, но те по-скоро изглеждаха като резултат от умора.

— Клеър, казвам само, че... — Той се наведе да целуне жена си по бузата. — Имаме големи неприятности — информира я той. — Ченгетата са нападнали Клеър като въшки. Има ли някакъв начин да накараш дъщеря си да се държи по-човешки, мила? — Гласът му заглъхна, когато се изправи и видя, че има посетител.

Джийн стана от мястото си.

— Аз наистина трябва да тръгна — каза тя.

— Коя пък е тая? — изръмжа Клеър.

— Госпожа Бърчил е от музея — обясни Джан. — Разговаряме за Кенет Ловъл.

— Господи, и тя ли? — Клеър отметна глава назад, след което се тръшна на единия от двата дивана в стаята.

— Изследвам неговия живот — обясни Джийн заради Маккойст.

Той си наливаше уиски от барчето.

— Толкова късно вечерта? — беше единственият му коментар.

— Портретът му е окачен в някаква зала някъде — обърна се Джан Бензи към дъщеря си. — Знаеше ли това?

— Разбира се, че го зная! Намира се в музея в „Сърджънс Хол“.

— После погледна към Джийн. — Вие оттам ли сте?

— Не, всъщност...

— Все едно, откъдето и да сте, защо не се измитате обратно? Току-що ме освободиха от полицията и...

— Забранявам ти да разговаряш по този начин с гост в тази къща! — извика Джан Бензи, като скочи от стола си. — Джак, кажи й.

— Вижте, аз наистина трябва... — Думите на Джийн потънаха в разразилия се спор между тримата. Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Нямаш никакво право...!

— Господи, някой може да си помисли, че са разпитвали не мен, а теб!

— И все пак, това не е извинение за...

— Само едно успокояващо питие...

Те изглежда не забелязаха как Джийн отвори вратата и я затвори отново след себе си. Слезе по застланите с килими стълби на пръсти, отвори външната врата, колкото се може по-безшумно и потърси спасение на улицата, където накрая въздъхна дълбоко. Докато се отдалечаваше, тя погледна назад към прозореца на гостната, но не видя

нищо. Тук стените на къщите бяха дебели като в затвор и тя имаше чувството, че е избягала точно оттам.

Клеър Бензи притежаваше характер, чиито прояви си заслужаваше да се видят.

[1] Един от рицарите на крал Артур. — Б.пр. ↑

[2] Филм на режисьора Том Уормби (1976 г.) с участието на Франк Финли, Джеймс Обри и Шийла Алън. — Б.пр. ↑

[3] Известни американски професионални боксьори от близкото минало. След като приема исляма Касиус Клей сменя името си на Мохамед Али. — Б.пр. ↑

[4] Фолс в превод означава „водопади“. — Б.пр. ↑

[5] Индийско месно ястие, приготвено в глинен съд. — Б.пр. ↑

13

В сряда сутринта все още нямаше и следа от Раналд Мар. Съпругата му Дороти се обади в Джунипърс и разговаря с личната секретарка на Джон Балфур. Последната ѝ обясни недвусмислено, че на семейството му предстои погребение и тя няма намерение да безпокои нито господин, нито госпожа Балфур, поне на този етап.

— Не знаете ли, че те загубиха дъщеря си! — надменно заяви секретарката.

— А аз загубих шибания си съпруг, кучко! — озъби се на свой ред Дороти Мар, като след това си даде сметка, че това вероятно е първият път, когато използва ругатня като възрастен човек. Но се оказа твърде късно, за да се извинява — личната секретарка вече беше затворила телефона и инструктирала един от по-нисшестоящите членове на персонала да не приема никакви по-нататъшни обаждания от госпожа Мар.

В Джунипърс беше пълно с хора — членовете на семейството и приятели се събираха там. Някои, пътували отдалеч, бяха пристигнали предишния ден, бяха преспали там и сега обикаляха из многобройните коридори в търсене на нещо като закуска. Готвачката — госпожа Долан, реши, че топла храна не би била подходяща в такъв ден, затова не можеше да се разчита на обичайния поднос от наденички, бекон и яйца или англо-индийското ястие от задушен ориз, риба и яйца. В трапезарията имаше наредени пакетчета с готови тестени храни за закуска, сладка и конфитюри — последните домашно производство, но сред тях липсваше сладкото от касис и ябълки, производство на госпожа Долан — любимото на Флип още от детството ѝ. Този буркан специално остана в кухненския килер. За последен път от него яде самата Флип при едно от редките ѝ посещения тук.

Госпожа Долан разказваше именно това на дъщеря си Катриона, а Катриона я утешаваше и ѝ подаде поредната хартиена салфетка. Един от гостите, изпратен да попита дали има кафе и студено мляко,

подаде глава през кухненската врата, но веднага се отдръпна, притеснен от гледката на неутешимата госпожа Долан.

В библиотеката Джон Балфур обясняваше на жена си, че не иска „никакви скапани ченгета“ на гробището.

— Но, Джон, всички те работиха толкова много — каза съпругата му, — и помолиха да дойдат. Със сигурност имат толкова право, колкото и... — Гласът ѝ заглъхна.

— Колкото кой? — Гласът му не звучеше вече толкова раздразнено, но изведнъж стана още по-студен.

— Ами колкото — отвърна жена му — всичките тези хора, които не познаваме.

— Имаш предвид хората, които аз познавам? Срещала си ги по различни поводи и тържества. Джаки, за бога, те искат да изкажат уважението си.

Жена му кимна и замълча. След погребението щеше да има лек обяд в Джунипърс, не само за членовете на семейството, но и за всички партньори и познати на съпруга ѝ — близо седемдесет човека. Жаклин искаше помена да бъде в много по-тесен кръг, който да може да се побере в трапезарията. При създалата се ситуация се наложи да поръчат голяма палатка, която беше издигната на поляната отзад. Някаква фирма от Единбург — без съмнение, ръководена от поредния клиент на съпруга ѝ — се грижеше за това. В момента собственичката контролираше разтоварването на маси, покривки, съдове и прибори от непрестанно точещия се керван малки бусове. Частичната победа на Жаклин на този етап беше, че успя да разшири кръга на поканените с приятелите на Флип, въпреки че и тук имаше някои деликатни моменти. Дейвид Костело, например, трябваше да бъде поканен заедно с родителите си, макар че тя никога не беше харесвала Дейвид и освен това чувстваше, че и той изпитва същото към нея. Надяваше се или да не се появят, или да не останат дълго.

— Сребърни прибори и съдове — продължаваше да нарежда Джон, без почти да осъзнава присъствието ѝ в стаята. — Такива неща ги карат да се чувстват обвързани с „Балфур“ и ще им е трудно да отидат някъде другаде...

Жаклин се изправи разтреперана.

— Погребваме нашата дъщеря, Джон! Не правим това заради твоя гаден бизнес! Флип не е част от някаква... търговска сделка!

Балфур погледна към вратата, за да се увери, че е затворена.

— Говори по-тихо. Това беше само... нямах предвид... — Той изведнъж се тръшна на дивана и зарови лице в шепите си. — Права си, не помислих, Господи, помогни ми.

Съпругата му приседна до него, хвана го за ръцете и ги свали от лицето му.

— Нека Бог да ни помага и на двамата, Джон — каза тя.

Стив Холи беше успял да убеди шефа си в главната редакция на вестника в Глазгоу, че трябва да отиде на мястото колкото се може по-рано. Освен това, познавайки ширещата се в Шотландия географска неграмотност, той успя да го убеди и че Фолс се намира доста по-далеч от Единбург, отколкото всъщност беше, както и че идеалният вариант е да пренощува в хотел „Грейуолс“. Не си направи труда да обяснява, че „Грейуолс“ е в Гулейн, и следователно не е на повече от половин час път с кола от Единбург, нито че Гулейн като спирка по пътя се намира точно между Фолс и Единбург. Но какво значение имаше това? Той си беше осигурил нощувката, придружаван от приятелката си Джина, която дори не можеше да се нарече негова приятелка, а по-скоро момичето, с което излиза няколко пъти през последните 3 месеца. Джина искаше да отиде с него, но се тревожеше как ще стигне на работа сутринта, затова Стив ѝ поръча такси. Журналистът знаеше също и как да го извърти — ще каже, че колата му се е повредила и той самият е пристигнал с такси...

След една приказна вечеря и разходка из градината, Стив и Джина прекараха дълго време в леглото, преди да заспят тежко, а когато се събудиха, таксито на Джина вече я очакваше, и Стив трябваше да закусва сам, което между впрочем беше и неговото желание. Тогава дойде и първото разочарование — вестниците... И то големите. По пътя към Фолс той спря в Гулейн и си купи изданията на конкуренцията, остави ги на седалката до себе си и започна да ги прелиства, докато караше, а другите шофьори му присветваха и надуваха клаксони, защото заемаше по-голямата част от пътя.

— Тъпанари! — провикваше се той от прозореца, като показваше среден пръст на местните овчари и селяни. После се обади по мобилния си телефон, за да се увери, че фотографът Тони ще дойде да

снима на гробището. Знаеше, че Тони е ходил няколко пъти във Фолс на среща с Бев, или „Гръни Грънчарката“ както Стив започна да я нарича. Тони сигурно смяташе, че той е при нея. Неговият съвет беше прост: „Тази е абсолютно куку, приятелю — можеш да я изчукаш, но залагам две към едно, че ще се събудиш с оная си работа отрязана и оставена на леглото до теб“. Тони се засмя на думите му и каза, че искал само да убеди Бев да направят някои „арт пози“ за неговото „портфолио“. Така че, когато Стив се свърза с Тони тази сутрин, първите му думи както обикновено бяха:

— Сложи ли я на грънчарското си колело, приятелю?

После също, както обикновено, той започна да се смее на собствената си шега, когато забеляза в огледалото полицейската кола зад себе си с мигащи светлини. Нямаше никаква представа откога го следват.

— Ще трябва да ти се обадя по-късно, Тони — обясни той, натисна спирачките и спря на края на пътя. — Само гледай да дойдеш в църквата навреме.

— Добро утро, господа полицаи — каза той като излезе от колата.

— Добро утро и на вас, господин Холи — отвърна един от униформените.

В този момент Стив Холи си спомни, че не е любимецът за месеца на полицията в Лотиан и Бордърс.

Десет минути по-късно той беше отново на пътя, а полицаите го следваха, за да предотвратят, както самите те се изразиха, „понадлъжни нарушения“. Когато мобилният му иззвъня, той помисли да не отговаря, но го търсеха от Глазгоу, затова подаде сигнал, отби встрани на пътя и се обади, докато наблюдаваше как полицаите спряха на десетина метра зад него.

— Да? — каза той.

— Май ще излезеш едно малко хитро копеленце, а, Стиви?

Неговият шеф.

— Не и точно в този момент, не — отвърна Стив Холи.

— Един мой приятел играе голф в Гулейн. Това на практика е в Единбург, лайно такова. Същото се отнася и за Фолс. Така че, ако смяташ да ми пробуташ това малко пътуване като служебен разход, по-добре да си го завреш направо отзад.

— Никакъв проблем.

— Къде си между другото?

Холи огледа полетата и сухите диги наоколо. Някъде далеч се чуваше бръмчене на трактор.

— Обикалям гробището и чакам Тони да се появи. След 2–3 минути тръгвам за Джунипърс и ще ги последвам в църквата.

— О, така ли? Ще имаш ли доблестта да го потвърдиш?

— Какво да потвърдя?

— Тази дърта шибана лъжа, която току-що изсипа!

Холи облиза устните си.

— Нещо не разбрах. — Какво ставаше, да не би от вестника да са му сложили в колата някакво устройство за проследяване?

— Тони се обади на неговия редактор преди няма и пет минути. Редакторът на фотографите, който в онзи момент стоеше до моето собствено бюро. Познай откъде се обади твоят липсващ фотограф! Хайде, давай по-смело и гледай да уцелиш, защото аз самият така ще те уцеля когато ми паднеш.

— От гробището ли? — попита Холи.

— Това ли е окончателния ти отговор? Може би искаш да позвъниш на приятел.

Холи усети как започва да се ядосва — нападението не беше ли най-добрата защита?

— Виж какво — изсъска той, — току-що дадох на твоя вестник историята на годината, разбих цялата ти конкуренция, без изключение. А ти се отнасяш с мен така, а? Добре, да го начукам на скапания ти вестник, да го начукам и на теб! Изпрати някой друг тук да отразява погребението, някой, който познава цялата история колкото мен. През това време аз мисля да звънна един-два телефона на конкуренцията — за моя сметка. Щом така искаш, копеле гадно! И щом искаш да знаеш защо не съм на гробището, ще ти кажа — защото ме спряха двама от „най-сладките“ ченгета от Лотиан. Сега няма да ме оставят на мира, след като ги изложих в печата. Искаш ли номера на патрулната им кола? Дай ми само една секунда — може би самите те ще поискат да говорят с теб!

Холи замълча, но нарочно дишаше тежко в слушалката.

— Един-единствен път в моя живот — каза накрая гласът от Глазгоу, — и може би трябва да го изпишат на надгробната ми плоча,

май чух Стив Холи да казва истината. — Последва нова пауза, а след нея — лек кикот. — Значи ние сме ги поразтревожили, а?

„Ние“... Стив Холи разбра, че му се е разминало.

— Имам нещо като постоянен ескорт. Просто в случай че реша да вдигна ръка от волана, за да се почеша по носа.

— Нали не караш, докато разговаряме?

— Спрял съм на банкета и съм пуснал стоповете. И, при цялото ми уважение, шефе, загубих още пет минути да се разправяме с теб... Не че понякога не ми харесва да си гукаме тет-а-тет.

Последва нов кикот.

— Е, майната му, от време на време трябва да изпускате парата, нали? Виж какво, сложи хотелската сметка към служебните, разбра ли?

— Добре, шефе.

— И размърдай скапания си задник отново по пътя.

— Разбрано, шефе. Това е музика за моите уши.

Холи прекъсна разговора, издиша тежко и изпълни поръчението — да си размърда задника...

В селцето Фолс нямаше нито църква, нито гробище, но имаше нещо като малка, почти неизползвана църква или по-скоро параклис край самия път между Фолс и Козланд. Семейството беше избрало мястото и уредило всичко, но успелите да дойдат приятели на Флип тайно си мислеха, че подобно спокойствие и изолация не подхождаха на характера на Флип. Не ги напускаше мисълта, че тя би искала нещо по-живо, някъде в самия град, където хората си разхождат кучетата или което посещават в неделя и където вечер ставаха весели сбирки на младежи, идващи с мотоциклетите си и криещи се любовни двойки.

Гробището тук изглеждаше прекалено чисто и подредено, а самите гробове — доста стари, но поддържани. Флип би си пожелала диви пълзящи растения и мъх, храсти бяло изтравниче и висока, мокра трева. Но като се замислеха разбираха, че тези неща нямаха никакво значение за нея, защото беше мъртва и това беше краят на всичко. В този момент обаче, може би за първи път, те успяха да разграничат загубата от вцепеняващия шок и да почувстват болката по един останал недовършен живот.

Църквата не можеше да събере всички присъстващи. Вратите останаха отворени, за да се чува кратката църковна служба навън. Денят се оказа хладен, а земята — влажна от падналата роса. Птиците си играеха в дърветата, развълнувани от това уникално нахлуване в техния свят. Колите стояха паркирани отстрани на главното шосе, а катафалката дискретно се отдалечаваше по обратния път към Единбург. Край някои от лимузините стояха униформени шофьори с цигара в ръка. Ролсове, мерцедеси, ягуари...

Семейството рядко посещаваше една от градските църкви, но успяха да убедят свещеника ѝ да води службата, макар че беше свикнал да вижда Балфур само по Коледа и то без последните две-три години. Той беше сериозен човек, който съгласува речта си с майката и бащата, като задаваше подробни въпроси, чиито отговори щяха да му помогнат да оформи биографията на Флип, но освен това изпитваше удоволствие от вниманието на медиите. Като човек, заставал пред обектива само по време на сватби и кръщенета, когато една от камерите се насочи към него в началото, свещеникът се усмихна лъчезарно и малко след това осъзна, че това е неуместно. Това не бяха роднини, а журналисти, стоящи настрана от самата церемония. Въпреки че самото гробище ясно се виждаше от пътя, нямаше да има снимки на ковчега, когато го полагат в земята, или на застаналите до гроба родители. Имаше разрешение за една-единствена снимка — на изнасянето на ковчега от църквата.

Разбира се, след като опечалените си тръгнаха оттам, те отново щяха да се превърнат в плячка за журналистите.

— Паразити — изсъска един от гостите, дългогодишен клиент на банка „Балфур“. Въпреки всичко, той знаеше, че на следващата сутрин ще си купи повече от един вестник, за да види дали и него го няма някъде.

При претъпканите с хора пейки и пътеки в църквата, присъстващите полицаи също се държаха на разстояние, застанали най-отзад, близо до вратите. Заместник-началникът на Главното полицейско управление Колин Карсуел беше навел глава с хванати отпред ръце. Полицейски началник Гил Темплър стоеше до инспектор Бил Прайд, непосредствено зад Карсуел. Зад тях имаше и други полицаи, които обикаляха наоколо. Убиецът на Флип все още беше на свобода, както и Раналд Мар, ако имаше някаква разлика между

двамата. Вътре в църквата Джон Балфур продължаваше да извърта глава и да оглежда лицата едно по едно, сякаш търсеше някого. Единствено запознатите с нещата на банка „Балфур“ се досещаха кое е липсващото лице...

Джон Ребус стоеше до далечната стена, облечен в хубавия си костюм и с дълъг, зелен дъждобран с вдигната яка. Не преставаше да си мисли колко мрачно е всичко наоколо — един типичен гол хълм, изпъстрен с овце и потискащи жълти храсти прешип. Прочете табелата на църковната врата. От нея разбра, че сградата е строена още през XVII век с дарения от местните фермери. В ниската каменна стена бил намерен най-малко един гроб на тамплиер^[1], което накарало историците да вярват, че на същото място преди това е имало параклис и гробище.

Плочата от този тамплиерски гроб, прочете той, сега може да се види в Музея на Шотландия.

Тогав се сети за Джейн — на такива места тя можеше да види неща, които той не можеше, както и да разчита знаците на миналото. В този момент обаче, към него се приближи Гил с каменно лице, бръкнала дълбоко в джобовете си, и го попита какво търси там.

— Отдавам почитта си.

Забеляза как Карсуел леко поклати глава, забелязал присъствието на Ребус.

— Освен ако няма някакъв закон срещу това — добави той и се отдалечи.

На близо петдесетина метра от него стоеше Шивон, която само му махна с облечената си в ръкавица ръка. Тя гледаше към хълма, сякаш си мислеше, че убиецът изведнъж може да се появи там. Ребус обаче се съмняваше. Службата свърши, изнесоха ковчега навън и фотоапаратите защракаха. Присъстващите журналисти наблюдаваха сцената внимателно, като си записваха някои неща, или тихо шепнеха в мобилните си телефони. Ребус се зачуди кой ли оператор използват — неговият телефон все още нямаше сигнал.

Телевизионните камери, запечатали изнасянето на ковчега от църквата, бяха изключени и останаха свалени в ръцете на операторите. Отвън цареше също такава тишина, както и вътре, нарушавана единствено от бавното хрущене на стъпки по ситните камъчета и изплакването на някой от опечалените.

Джон Балфур вървеше, прегърнал съпругата си с една ръка. Някои от приятелите, състуденти на Флип се бяха сгушили един в друг, заровили лица в гърдите и раменете си. Ребус разпозна Тристрам и Тина, Албърт и Камил... Нямаше и следа от Клеър Бензи. Забеляза и неколцина от съседите на Флип, включително професор Девлин, който се опита да го заговори преди това, като го разпита за ковчезите — има ли някакво развитие. След като Ребус поклати глава отрицателно, Девлин го попита как се чувства.

— Аз самият съм доста объркан — заяви възрастният мъж.

— Така е понякога.

Девлин го погледна изпитателно.

— Не бих ви помислил за прагматик, инспекторе.

— Винаги съм намирал песимизма за велик утешител — отговори Ребус и се оттегли.

Сега Ребус наблюдаваше останалата част от процесията. Виждаха се политици, включително депутатката в Шотландския парламент Шона Грийв.

Дейвид Костело вървеше пред родителите си на излизане от църквата, като примига на светлината, извади слънчевите си очила от джоба и ги сложи.

„Очите на жертвата запечатват образа на убиеца...“

Ако някой погледнеше Дейвид Костело, щеше да види единствено собственото си отражение. Това ли искаше Костело? Зад него майка му и баща му вървяха разделени на значително разстояние един от друг, по-скоро като познати, отколкото като съпрузи. Когато групата се разпръсна, Дейвид се оказа до професор Девлин. Девлин му подаде ръка, но младежът само я изгледа, докато накрая Девлин я отдръпна и леко го потупа по рамото.

Но сега ставаше нещо... Пристигна някаква кола, от която изскочи спортно облечен мъж, затръшна вратата, затича се по пътя и нахлу в двора на църквата. Ребус разпозна неизбръснатия и със зачервени очи Раналд Мар, като се досети веднага, че Мар е преспал в своето мазерати. Видя също как лицето на Стив Холи се изкриви, докато се чудеше какво става.

Траурната процесия тъкмо приближаваше гроба, когато Мар я настигна. Отиде в челото на колоната и застана пред Джон и Жаклин Балфур. Балфур пусна съпругата си и прегърна Мар, който му върна

жеста. Темплър и Прайд погледнаха към Колин Карсуел, който им направи знак с ръка да кротуват. *Спокойно*, казваше жеста му, *ще действате внимателно*. Ребус не вярваше някой от репортерите да е забелязал Карсуел. Те изглеждаха твърде заети с опитите си да разберат защо е това любопитно прекъсване. Тогава забеляза, че Шивон се взираше в гроба, като ту гледаше към него, ту към ковчега, сякаш беше забелязала нещо. Изведнъж се обърна с гръб към присъстващите и тръгна между гробовете. Сякаш търсеше нещо, което беше изтървала.

— Защото аз съм Възкресението и Живота — казваше свещеникът.

Мар беше застанал до Джон Балфур, като не откъсваше очи от ковчега. На свой ред Шивон продължаваше да се движи между гробовете. Според Ребус репортерите не можеха да я видят — опечалените образуваха стена между нея и тях. Тя приклепна до един от надгробните камъни, сякаш за да прочете надписа. После се изправи и се отдалечи, но вече доста по-бавно, без същото чувство за нещо спешно. Когато се обърна, тя забеляза, че Ребус я наблюдава. Възнагради го с една бърза усмивка, която по някаква причина му се стори съмнителна. После тръгна отново покрай насъбралото се множество и изчезна от погледа му.

Карсуел шепнеше нещо на Гил Темплър — инструкции какво да правят с Мар. Ребус знаеше, че най-вероятно ще го оставят да напусне църковния двор, но ще настояват да ги придружи веднага след това. Може би ще отидат в Джунипърс, за да го разпитат там — по всичко личеше, че Мар няма да стигне до палатката и бюфета. Вместо това го чакаше стаята за разпити в Гейфилд и чаша сивкав чай.

— Пепел при пепелта...

Ребус се улови, че в главата му кънтят първите няколко такта от песента със същото заглавие на Дейвид Бауи.

Двама от репортерите вече се приготвяха да тръгват или обратно към града, или нагоре по пътя към Джунипърс, където да снимат поканените гости. Ребус пъхна ръцете си в джобовете на дъждобрана и започна бавен оглед на църковния двор. Пръстта се сипеше върху ковчега на Филипа Балфур — последният дъжд, който полираното дърво ще почувства. Майка ѝ изпрати вик към небето. Вятърът го пое и го понесе към околните хълмове.

Ребус застана пред малък надгробен камък. Неговият „собственик“ беше живял от 1876 до 1937 г. Починал преди да навърши 61 години, изпуснал най-лошото от времето на Хитлер и вероятно прекалено възрастен, за да се е сражавал в Първата световна война. Работил като дърводелец, може би обслужвал околните ферми. За секунда Ребус си спомни за майстора на ковчези. После се върна към името на надгробния камък — Франсис Кембъл Финли, което го накара да потисне усмивката си. Шивон беше погледнала към ковчеза, където лежаха останките на Флип Балфур и се е сетила за думата „бокс“^[2]. После е погледнала в самия гроб и е осъзнала, че това е място, „където слънцето не грее“. Загадката на Куизмастър я е водила тук, но е успяла да я разреши едва след пристигането си. Обикаляла е да търси Франк Финли и го е намерила. Ребус се замисли какво ли още е открила, когато приклепна пред надгробния камък.

Погледна как опечалените напуснаха църковния двор, а шофьорите стъпкаха фасовете си и се подготвиха да отворят вратите на колите. Не виждаше Шивон, но самият Карсуел беше отвел Раналд Мар настрана, за да разговарят. Карсуел обясняваше, а Мар само кимаше примирено с глава. После Карсуел протегна ръка и Мар пусна в нея ключовете от колата си.

Ребус си тръгна последен. Налагаше се някои от колите да извършат тройна маневра, за да обърнат. Един трактор ги изчакваше, за да премине. Ребус не разпозна тракториста. Шивон стоеше на банката, подпряла ръце на покрива на колата си, без да бърза. Ребус прекоси пътя и кимна за поздрав.

— Помислих, че може би ще те видя тук — беше всичко, което тя каза. Ребус протегна едната си ръка и също се подпря на колата. — Реши да ги подразниш ли?

— Както вече обясних на Гил, това не противоречи на закона.

— Видя ли, че Мар дойде?

Ребус кимна.

— Какво стана?

— Карсуел го кара към къщата. Мар иска две-три минути с Балфур, за да му обясни нещата.

— Какви неща?

— Нашият ред е след това.

— Едва ли ще признае, че е извършил убийство.

— Така е — отвърна тя.

— Чудех се... — Думите на Ребус увиснаха във въздуха.

Тя откъсна очи от спектакъла, в който Карсуел се опитваше да обърне колата на пътя.

— Да?

— Последната загадка — Затвора. Някакви нови идеи? — Той мислеше за значението на думата като някакво ограничено пространство. А в живота няма нищо по-ограничаващо от един ковчег...

Тя примига няколко пъти, после поклати глава.

— А ти?

— Замислих се, дали освен „боксиране“ думата не означава поставяне на неща в кутии, сандъци, ковчези?

Тя се замисли.

— М-м, възможно е.

— Искаш ли да продължавам да се опитвам да я разреша?

— Няма лошо.

Карсуел натисна прекалено силно педала на газта и мазератито изрева.

— Така е. — Ребус се обърна с лице към нея. — Ще ходиш ли в Джунипърс?

Тя поклати глава.

— Връщам се в Сейнт Ленардс.

— Работа те чака, а?

Шивон свали ръце от покрива на колата и бръкна с дясната в джоба на якето си.

— Така е — съгласи се тя.

Ребус забеляза, че държи ключовете от колата в лявата си ръка. Зачуди се какво ли има в десния ѝ джоб.

— Тогава чао — каза той.

— Ще се видим пак на работа.

— Още съм в черния списък, забрави ли?

Шивон извади ръка от джоба си и отвори вратата на колата.

— Вярно — каза тя и влезе.

Той се наведе към прозореца. Тя го възнагради с малка усмивка и нищо повече. Той отстъпи крачка назад, когато тя запали колата, а колелата леко избуксуваха, докато намерят пътната настилка.

Тя постъпи съвсем като него — запази за себе си онова, което беше намерила. Ребус изтича до колата си, за да я проследи.

Докато караше обратно през Фолс, Ребус намали скоростта, преминавайки край къщата на Бев Додс. Надяваше се да я види на погребението. На него дойдоха няколко туристи, въпреки че полицейските коли от двете страни на пътя отклоняваха случайните зяпачи. Освен това в селото трудно можеше да се намери място за паркиране, макар че той имаше чувството, че в ден като сряда, това не би трябвало да е проблем. Старата табела на Бев Додс беше сменена с нещо по-професионално направено и ловящо окото. Ребус натисна педала на газта, като не изпускаше колата на Шивон от поглед. Малките ковчези още лежаха в най-долното чекмедже на бюрото му. Знаеше, че Додс иска да ѝ върнат този от Фолс. Дали да не прояви великодушие, да го вземе днес след обяд и да мине да ѝ го остави в четвъртък или петък. Още един повод да посети участъка и да се види отново с Шивон. При положение че тя не отива някъде другаде...

Сети се, че под седалката си има половин бутилка уиски. Пийваше му се нещо — обичайно чувство след погребение. Алкохолът изличаваше мисълта за неизбежността на смъртта. „Искушаващо“, каза си той и си пусна касета. Ранният Алекс Харви — „Лечителят на вярата“. Проблемът беше, че младият Алекс Харви така и не остаря и стигна единствено до покойния Алекс Харви. Замисли се каква огромна роля е изиграл алкохолът за смъртта на певица от Глазгоу. Ако почнеш да правиш списък на умрелите от алкохол, той нямаше да има край...

— Мислите, че аз съм я убил, нали? — бяха трима в стаята за разпити. От другата страна на вратата се чуваше необичайно шумолене — шепот, пристъпване на пръсти и телефони, които се вдигаха при самото извънпяване. Гил Темплър, Бил Прайд и Раналд Мар.

— Да не бързаме с изводите, господин Мар — предложи Гил.

— А не правите ли точно това?

— Само няколко изясняващи въпроса, господине — намеси се Бил Прайд.

Мар изсумтя, тъй като не желаше да удостои подобна забележка с нещо друго.

— Откога познавахте Филипа Балфур, господин Мар?

Той погледна към Гил Темплър.

— От нейното раждане. Аз бях неин кръстник.

Гил си го записа.

— А кога вие двамата започнахте да чувствате физическо привличане един към друг?

— Кой е казал такова нещо?

— Защо напуснахте дома си по такъв начин, господин Мар?

— Периодът беше изпълнен със стрес. Вижте — размърда се Мар на стола си, — не мислите ли, че тук трябва да присъства и моят адвокат?

— Както вече ви информирахме, това зависи изцяло от вас.

Мар се замисли, после сви рамене.

— Продължавайте — каза той.

— Имахте ли връзка с Филипа Балфур?

— За каква връзка става въпрос?

Гласът на Бил Прайд наподобяваше ръмженето на мечка.

— Такава, за която баща ѝ би ви откъснал топките.

— Мисля, че разбирам какво имате предвид. — Мар очевидно обмисляше отговора си. — Ето какво ще ви кажа, разговарях с Джон Балфур и той се отнесе сериозно към моите думи. Това, за което разговаряхме — каквото и да съм му казал — няма отношение към този случай. И това е всичко. — Той се облегна на стола си.

— Да чукаш кръщелницата си — каза Бил Прайд с отвращение.

— Инспектор Прайд! — предупреди го Гил Темплър. После се обърна към Мар. — Извинявам се за избухването на колегата си.

— Извинението се приема.

— Просто на него му е по-трудно да крие своето отвращение и презрение, отколкото на мен.

Мар почти се усмихна.

— А що се отнася до въпроса дали нещо има или няма отношение към даден случай, това ще решим ние, не сте ли съгласен, господине?

Кръвта нахлу в бузите на Мар, но той нямаше намерение да се хване на въдицата. Просто сви рамене и скръсти ръце, за да им покаже,

че за него разговорът вече е приключил.

— Елате за малко, ако обичате, инспектор Прайд — каза Гил и кимна към вратата.

Когато излязоха от стаята, в нея влязоха двама униформени от охраната. Наоколо имаше много полицаи, затова Гил избута Прайд към женската тоалетна, вкара го вътре и затисна вратата с гърба си, за да попречи на любопитните да влизат.

— Е? — попита тя.

— Хубаво местенце — отвърна Прайд и се огледа. Отиде до мивката, измъкна кошчето отдолу и изплю дъвката си в него, след което извади две нови дражета от пакетчето.

— Те двамата са се наговорили нещо — каза той накрая, докато се възхищаваше на отражението си в огледалото.

— Да — съгласи се Гил. — Трябваше да го докараме направо тук.

— Карсуел е тъпак — заяви Прайд.

Гил кимна.

— Смяташ ли, че се е изповядал на Балфур?

— Най-вероятно му е признал нещо. Имал е цяла нощ на разположение, за да измисли как да го каже: „Джон, просто така се случи... беше отдавна и само един път... Толкова съжалявам“. Женените винаги говорят така.

Гил леко се усмихна. Прайд изглежда говореше от собствен опит.

— И Балфур не му е откъснал топките?

Прайд бавно поклати глава.

— Колкото повече слушам за Джон Балфур, толкова по-малко го харесвам. Банката изглежда отива по дяволите, къщата е пълна с вложители, а най-добрият му приятел пристига и му обяснява надълго и нашироко, че е правил това-онова с дъщеря му. И как постъпва тогава Балфур? Той прави сделка.

— Дватамата се разбират да си траят, така ли?

Сега Прайд започна да кима на свой ред.

— Защото алтернативата е скандал, подаване на оставка, публично сбиване и срутване на всичко най-скъпо за тях, а именно — парите.

— Тогава ще ни е трудно да измъкнем нещо от него.

Прайд я погледна.

— Освен ако не го притиснем по-здраво.

— Не съм сигурна, че на господин Карсуел това ще му хареса.

— Моите уважения, полицейски началник Темплър, но господин Карсуел не може да намери собствения си задник, ако на него няма етикет с надпис: „Поставете езика си тук“.

— Не бих могла да поощрявам подобен речник — каза Гил с нещо като усмивка.

Отвън някой отново започна да натиска вратата и тя изкрещя да спре.

— Не издържам повече! — извика женски глас от другата страна.

— И аз — намигна Бил Прайд, — но може би ще трябва да потърся по-първобитната обстановка на мъжката тоалетна. — След като Гил кимна и отвори вратата, той се огледа наоколо с тъга. — Макар че никога няма да забравя това преживяване, вярвайте ми. Човек може да свикне с такъв лукс...

В залата за разпити Раналд Мар приличаше на човек, който знае, че скоро ще се върне зад волана на своето мазерати. Неспособна да понесе подобна открита наглост, Гил реши да изиграе последния си коз.

— Връзката ви с Филипа не е била съвсем мимолетна, нали?

— Господи, пак същата песен — извъртя очи Мар.

— Но песен, която знаят и други хора. Филипа е разказала на Клеър Бензи всичко за това.

— Клеър Бензи ли твърди така? Звучи ми познато. Тази госпожичка би казала всичко, за да навреди на банка „Балфур“.

Гил поклати глава.

— Не мисля така, защото тя би могла да използва тази информация, когато поиска. Едно обаждане на Джон Балфур и цялата тайна щеше да бъде разкрита. Но тя не го е направила, господин Мар, предполагам защото Клеър си има някои принципи.

— Или е чакала своето време.

— Не е изключено.

— Дотам ли се свеждат нещата — моята дума срещу нейната?

— Да не забравяме и факта, че вие сте побързали да обясните на Филипа как да изтрива имейлите си.

— Което също обясних на вашите служители.

— Да, но сега ни е известна истинската причина да го направите.

Мар се опита да я прониже с поглед, но номерът му не мина. Той не знаеше, че Гил е разпитвала повече от дузина убийци по време на кариерата си в Криминалния отдел. Бяха я гледали очи, изпълнени с огън и лудост. Той сведе глава и раменете му увиснаха.

— Вижте — каза той, — има едно нещо...

— Чакаме, господин Мар — намеси се Бил Прайд, седнал изправен на стола си като църковен настоятел.

— Аз... не казах цялата истина за играта, в която участваше Флип.

— Не казахте цялата истина за нищо — намеси се Прайд, но Гил го укроти с поглед. Не че това имаше значение. Мар не чуваше.

— Не знаех, че е било игра — продължи той. — Не и тогава. Стори ми се просто някакъв въпрос... Може би някаква загадка от кръстословица — това си помислих.

— Това означава, че тя ви е показала една от загадките?

Мар кимна.

— Мечтата на зидаря. Предполагаше, че бих могъл да знам какво означава.

— И защо ще реши така?

Той се усмихна като призрак.

— Тя винаги ме е надценявала. Беше... не мисля, че напълно разбирате какъв човек беше Флип. Знам първото ви впечатление — разглезено богато хлапе, което прекарва дните си в университета, ходи по разни изложби, после завършва и се омъжва за човек с още повече пари. — Той клатеше глава. — Това няма нищо общо с Флип. Може би само едната ѝ страна, но тя беше комплексна, винаги способна да те изненада. Като с тази загадка — от една страна направо останах поразен, когато ми я показа, но от друга... това беше толкова характерно за Флип. Тя изведнъж започваше да се интересува от нещо, като влагаше в това голяма страст. В продължение на години всяка или почти всяка седмица ходела в зоопарка сама, а аз го разбрах съвсем случайно преди няколко месеца. Излизах от една среща в хотел „Постхаус“, а тя идваше от съседния зоопарк. — Той ги погледна. — Разбирате ли?

Гил изобщо не беше сигурна, че го разбира, но все пак кимна.

— Продължавайте — каза тя. Но думите ѝ сякаш развалиха магията. Мар спря да си поеме въздух, след което очевидно изгуби

част от въодушевлението си.

— Тя беше... — Устата му се отвори и затвори, без да издаде звук. После отново поклати глава. — Уморен съм и искам да се прибирам. Трябва да обсъдя някои неща с Дороти.

— В състояние ли сте да шофирате? — попита Гил.

— Напълно. — Той пое дълбоко въздух, но когато я погледна отново, очите му бяха изпълнени със сълзи. — О, господи — изплака той, — забърках такава каша, нали? И бих го направил отново и отново, само и само да изживея същите мигове с нея.

— Да не репетирате какво ще кажете на госпожата? — каза Прайд хладно.

Едва тогава Гил осъзна, че тя самата се е разчувствала от историята на Мар. Сякаш да илюстрира твърдението си, Прайд направи нещо като балон с дъвката, който се спуска шумно.

— Боже мой — промълви Мар с нотка на страхопочитание. — Надявам се и се моля никога да не стана толкова дебелокож като вас.

— Нали вие сте чукали дъщерята на приятеля си през всичките тези години. В сравнение с мен, господин Мар, вие сте един дебелокож тапир.

Този път се наложи Гил да хване колегата си за ръката и да го изведе от стаята за разпити.

Ребус ходеше из участъка Сейнт Ленардс като призрак. Имаше чувството, че от Мар и Клеър Бензи ще изкопчат нещо. Със сигурност ще стигнат до нещо. Гарантирано.

— Но не и ако не си се потрудил за това — промърмори Ребус.

Не че някой слушаше. Той намери ковчезите в чекмеджето си, заедно с други материали и използвана чаша от кафе, оставена там от някой прекалено мързелив, за да стигне до кошчето за боклук. Разположи се в стола на Фермера, извади ковчезите и ги разположи по бюрото, като избута настрани книгата, за да направи място. Чувстваше как един убиец се изплъзва между пръстите му. Проблемът се състоеше в това, че да дадат втори шанс на Ребус означаваше да се появи нова жертва, а той не беше сигурен, че иска подобно нещо. Отнесе доказателствата вкъщи — накачените по стената бележки, но не можеше да се заблуждава — това изобщо не бяха никакви

доказателства. Една смесица от съвпадения и предположения — една крехка версия, създадена почти от въздуха. Доколкото знаеше, Бети-Ан Джеспърсън е избягала с тайния си любовник, докато Хейзъл Гибс се е олюлявала пияна по брега на Уайт Карт Уотър и накрая паднала в реката, като се ударила и изпаднала в безсъзнание. Може би Пола Гиъринг е успяла да скрие добре депресията си и е влязла в морето по собствена воля. А ученичката Керълайн Фармър — дали не е започнала нов живот в някой английски град, далеч от тийнейджърите на малките шотландски градчета?

И какво, ако някой е оставил ковчезите наблизко? Ребус дори не можеше да бъде сигурен, че става въпрос за един и същ човек — разполагаше само с твърденията на дърводелеца. А според направените констатации при аутопсиите, нямаше никакъв начин да се докаже, че е извършено престъпление... Не и до намирането на ковчега във Фолс. Още един пробив във версията. Флип Балфур се оказваше първата жертва, за която определено можеше да се твърди, че е загинала в ръцете на нападател.

Той хвана главата си с ръце — имаше чувството, че ако ги махне тя ще експлодира. Твърде много призраци, прекалено много „ако“ и „но“. Твърде много болка и тъга, чувство за загуба и вина. Нещо, за което би разговарял с Конър Лиъри някоя вечер. Сега обаче нямаше към кого да се обърне...

Този път на вътрешния телефон на Джийн се обади мъжки глас.

— Съжалявам — обясни мъжът, — напоследък тя не може да си вдигне главата от работа.

— Значи сте доста заети?

— Не чак толкова. Джийн замина на едно от нейните малки мистериозни пътувания.

— Така ли?

Мъжът се засмя.

— Нямам предвид обиколка с автобус или нещо такова. Тя има такива проекти от време на време. В сградата може да избухне бомба и Джийн ще разбере последна.

Ребус се усмихна. Дали мъжът не говореше за себе си. Но Джийн не беше споменавала, че е заета с нещо извън рутинните си задължения. Не че това му влизаше в работата...

— И с какво се е захванала този път? — попита той.

— Момент да помисля... Бърк и Хеър, д-р Нокс и целия този период.

— Възкресителите?

— Любопитен термин, нали? Имам предвид, че не са се занимавали чак толкова много с възкресяване, не и както всеки добър християнин го разбира, нали?

— Съвсем вярно. — Мъжът дразнеше Ребус. Нещо в маниерите и тона на гласа му. Дразнеше го дори, че дава толкова лесно информация. Дори не попита кой е Ребус. Ако Стив Холи успееше да се свърже с него, щеше да разбере всичко, което иска за Джийн, сигурно до домашния ѝ адрес и телефонен номер.

— Но тя очевидно е насочила вниманието си към лекаря, извършил аутопсията на Бърк, как се казваше...?

Ребус си спомни портрета в „Сърджънс Хол“.

— Кенет Ловъл ли? — попита той.

— Точно така. — Ребус усети, че мъжът се почувства леко притеснен. — Да не би да помагате на Джийн? Искате ли да ѝ оставя съобщение?

— Случайно да знаете къде е?

— Невинаги ми се доверява.

И правилно, искаше да добави Ребус. Вместо това отказа да остави съобщение и затвори телефона. Девлин беше разказал на Джийн за Кенет Ловъл, излагайки теорията си, че Ловъл е оставил ковчезите на Артърс Сийт. Тя очевидно проверяваше версията му. И все пак Ребус се учудваше защо не му е казала нищо...

Той погледна към отсрещното бюро, което Уайли използваше преди това. Беше отрупано с документи. Присви очи, стана от бюрото си и отиде до него, след което започна да сваля книгата от върха.

Най-отдолу бяха записките от аутопсиите на Хейзъл Гибс и Пола Гиъринг. Искаше му се да ги изпрати обратно. Там, в „Оксфорд Бар“, професор Девлин изрично помоли да ги върнат. И съвсем правилно. От тях тук нямаше никаква полза и можеха да ги загубят завинаги или да ги забутат някъде, потънали сред книгата, свързани с убийството на Флип Балфур.

Ребус ги постави на собственото си бюро, после разчисти останалите книга и ги премести на съседното бюро. Ковчезите отидоха обратно в най-долното чекмедже, с изключение на този от

Фолс, който той постави в найлонов плик. Отиде при ксерокса и взе един лист А4 от поставката. Това беше единственото място в целия криминален отдел, където можеше да се намери хартия. После написа на листа: „Може ли някой да изпрати това на посочения адрес, за предпочитане до петък? Поздрави Дж. Р.“

Когато се огледа, той осъзна, че от Шивон няма и следа, макар и да я беше проследил с колата до паркинга.

— Каза, че я викат в Гейфилд Скуеър — обясни колега.

— Кога?

— Преди пет минути.

Докато Ребус разговаряше по телефона и слушаше клюки.

— Благодаря — отвърна той и хукна към колата си.

Нямаше път, по който да се стигне бързо до Гейфилд Скуеър, затова Ребус си позволи някои волности по светофарите и кръстовищата. Докато паркираше не видя никъде колата ѝ. Но когато се втурна вътре, тя стоеше насреща му и разговаряше с Грант Худ, облечен в поредния си нов костюм и с подозрителен тен.

— Попекъл си се на слънцето, а, Грант? — попита Ребус. — Мислех, че кабинетът ти в Голямата къща няма прозорец?

Подсъзнателно Грант допря ръка до бузата си.

— Може да съм хванал някой друг лъч. — Той посочи някакъв човек в другия край на стаята. — Съжалявам, трябва да... — и тръгна.

— Нашият Грант започва да ме тревожи — каза Ребус.

— Кое от двете избираш — изкуствен тен или живот в някоя слънчева мансарда?

Ребус бавно поклати глава, неспособен да прецени. Като погледна назад и видя, че го наблюдават, Грант се впусна в нов разговор, сякаш именно това бяха хората, които отдавна е търсел. Ребус седна върху едно от бюрата.

— Нещо ново? — попита той.

— Раналд Мар вече е освободен. Измъкнахме от него единствено, че Флип го е попитала за онази масонска загадка.

— А какво е извинението му, че ни излъга...?

Тя сви рамене.

— Не бях там, така че не мога да кажа. — Изглеждаше неспокойна.

— Защо не седнеш? — Шивон поклати глава. — Имаш работа?
— опита се да отгатне той.

— Точно така.

— Като например?

— Какво?

Той повтори въпроса.

Тя втренчи очи в него.

— Извини ме — каза Шивон, — но не прекарваш ли прекалено много време в участъка за полицаи, отстранен от разследването?

— Забравих нещо и дойдох да го взема. — Тогава се сети, че наистина го е забравил — ковчегът от Фолс, останал в найлоновата торбичка в Сейнт Ленардс. — Може би ти също си забравила нещо, Шивон?

— Какво например?

— Да споделиш каквото си открила с останалите от екипа.

— Не мисля така.

— Значи наистина си открила нещо? На гроба на Франсис Финли ли?

— Джон... — Очите ѝ избягваха неговите. — Ти си отстранен от случая.

— Сигурно е така. А ти, от друга страна, продължаваш да работиш по случая, но си откачила.

— Нямах право да говориш така. — Тя все още не смееше да го погледне.

— Мисля, че имам.

— Тогава го докажи.

— Инспектор Ребус! — Гласът на властта — Колин Карсуел, застанал на прага. — Ще бъдеш ли така любезен да ми отделиш малко време...

Ребус погледна към Шивон.

— Ще продължим — каза той. После стана и напусна стаята.

Карсуел го чакаше в претъпкания кабинет на Гил Темплър. Гил също беше там, застанала със скръстени ръце. Карсуел вече се разполагаше зад бюрото, като гледаше слисано купчината материали, натрупали се от последното му посещение насам.

— И така, инспектор Ребус, какво можем да направим за вас? — попита той.

— Просто трябваше да взема нещо.

— Нищо заразно, надявам се. — Карсуел се усмихна тънко.

— Добре казано, сър — хладно отвърна Ребус.

— Джон — намеси се Гил, — ти трябва да си си вкъщи.

Той кимна.

— Да, но все пак не е лесно, при цялото това вълнуващо развитие на случая. — Той не отместваше поглед от Карсуел. — Като например, да се предупреди Мар, че ще бъде прибран. И освен това чувам, че са му позволили да прекара десетина минути с Джон Балфур, преди да го разпитаме. Какво ще кажете за това, сър?

— Върви на майната си, Ребус — изръмжа Карсуел.

— Кажете само кога и къде.

— Джон — намеси се отново Гил Темплър. — Мисля, че така доникъде няма да стигнем, а ти?

— Искам да се върна да работя по случая.

Карсуел само изсумтя.

Ребус се обърна към Гил.

— Шивон действа тайно. Струва ми се, че отново се е свързала с Куизмастър, може би за да се срещнат.

— Откъде знаеш?

— Наречете го шесто чувство. — Той погледна към Карсуел. — И преди да започнете да се подигравате, че интелигентността не е най-силното ми качество, позволете ми още отначало да се съглася с вас. Но в конкретния случай мисля, че съм прав.

— Нова загадка ли е изпратил? — Гил се хвана за думите му.

— В двора на църквата тази сутрин.

Тя присви очи.

— Някой от опечалените ли?

— Загадката може да е оставена по всяко време. Проблемът е, че Шивон иска тази среща.

— И?

— И стои в залата за разпити, и чака подходящия момент да се откачи.

Гил кимна бавно.

— Ако е имало нова загадка, тя би трябвало да се опитва да я разгадае...

— Чакайте, чакайте! — намеси се Карсуел. — Откъде знаеш всичко това? Ти видя ли я да взема някакво листче със загадка?

— Последната загадка ни водеше към един определен гроб. Тя приклепна пред него...

— И?

— И смятам, че тогава е взела загадката.

— Ти видя ли я да го прави?

— Тя приклепна...

— Но не си я видял да го прави?

Като усети, че назрява нов сблъсък, Гил се намеси.

— Защо просто не я повикаме и я попитаме?

Ребус кимна.

— Аз ще я доведа. — Той спря. — С ваше позволение, сър.

Карсуел въздъхна.

— Давай тогава.

Но в стаята за разпити нямаше и следа от Шивон. Ребус обиколи коридорите като разпитваше за нея. При автомата за напитки някой му каза, че е минала оттам без да спре. Ребус забърза крачка и отвори вратите към външния свят. Никаква следа от нея на улицата, нито от колата ѝ. Помисли дали не е паркирала на друго място и се огледа. Апартаментът ѝ беше на пет минути оттук, но той се върна обратно.

— Няма я — съобщи той на Гил. Забеляза, че Карсуел липсва. — Къде е заместник-главният?

— Извикаха го в Голямата къща. Струва ми се, че началникът на Главното управление иска да му каже нещо.

— Гил, трябва да я намерим! Изпрати няколко човека да я търсят! — После кимна към стаята за разпити. — Тук няма чак толкова много работа.

— Добре, Джон, ще я намерим, не се тревожи. Може би Мозъка знае къде е. — Тя вдигна слушалката. — Ще започнем с него...

Но Ерик Бейн се оказа също толкова труден за откриване, колкото Шивон. Знаеше се, че е някъде в Голямата къща, но никой нямаше представа къде точно. Междувременно Ребус се опита да открие Шивон на домашния и мобилния телефон. У тях се включи телефонният секретар, а на мобилния имаше записано съобщение, че телефонът е зает. Когато опита пет минути по-късно, той продължаваше да е зает. По това време Ребус вече звънеше от

собствения си мобилен телефон, докато вървеше надолу към улицата на Шивон. Натисна звънеца на входната врата — никакъв отговор. Пресече улицата и впери поглед в прозореца ѝ толкова продължително, че минувачите също започнаха да гледат нагоре, чудейки се какво е това, което той вижда, а те — не. Колата ѝ не беше паркирана до тротоара, нито на някоя от близките улици.

Гил вече беше оставила съобщение на пейджъра на Шивон да се обади спешно, но Ребус искаше още и накрая тя се съгласи патрулите да започнат да търсят колата ѝ.

Но сега, застанал пред апартамента ѝ, Ребус изведнъж се сети, че тя може да бъде навсякъде, а не само в рамките на града. Куизмастър я заведе до Харт Фел и параклиса в Рослин. Никой не можеше да каже какво място ще избере за срещата. Колкото по-изолирано беше то, толкова по-голяма опасност грозеше Шивон. Идваше му да си счупи главата собственооръчно. Трябваше да я повлече със себе си на онази среща, да не ѝ дава шанс да избяга... Опита се да се свърже отново на мобилния ѝ телефон. Продължаваше да е зает. Никой не би говорил толкова дълго от мобилен телефон. Би му излязло доста скъпо. Тогава изведнъж се сети за причината — мобилният ѝ беше закачен за лаптопа на Грант Худ. Дори в момента тя можеше да съобщава на Куизмастър, че пътува към мястото на срещата...

Шивон паркира колата си. Имаше още два часа до срещата ѝ с Куизмастър. Реши да си трае дотогава. От съобщението на пейджъра от Гил Темплър разбра две неща — едното, че Ребус е казал на Гил всичко, и второ, че ако не изпълни нареждането на Гил, ще трябва да измисли някакво обяснение.

Обяснение? Тя имаше проблеми с това, дори когато се налагаше да се извини на себе си. Знаеше само, че играта — и освен това знаеше, че това не е просто игра, е нещо потенциално много по-опасно, но така или иначе, Шивон вече беше обсебена от нея. Куизмастър, който и да се окаже той или тя, я омагьоса до такава степен, че трудно можеше да мисли за нещо друго. Загадките вече започнаха да ѝ липсват и тя с радост би приела още от тях. Но имаше нещо повече — тя искаше да знае, да знае всичко за Куизмастър и Играта. Затвора я впечатли, защото Куизмастър трябваше да се е

досетил, че Шивон ще присъства на погребението, както и че ще може да разбере смисъла на загадката единствено на гроба на Флип. Гробът наистина представляваше Затвор... Но наред с това имаше усещането, че тази дума се отнася и за нея, защото чувстваше обвързаността си с играта, пристрастеността си към нея и желанието си да открие нейния създател. В същото време имаше усещането, че всичко това я задушаваше. Присъстваше ли Куизмастър на погребението? Дали той или тя (спомняйки си съвета на Бейн да не проявява пристрастие) е видял как Шивон взема бележката? Може би... Тази мисъл я накара да потрепери. Но самото погребение беше обявено чрез медиите. Възможно е Куизмастър да е разбрал за него оттам. Това се явяваше най-близкото гробище до дома на Флип — добра възможност да бъде погребана там.

Но нищо не обясняваше защо прави това и се оставя толкова незащитена. Едно от онези глупави неща, за които редовно критикуваше Ребус. Може би Грант го беше решил вместо нея — Грант, който се показва като „верен служител“, с неговите костюми и тен, и който изглеждаше добре по телевизията — един добър отговорник за връзките на полицията с медиите.

Една игра, която тя не искаше да играе.

Много пъти беше преминавала границата, но винаги се връщаше. Ще наруши едно-две правила, но нищо важно, нищо, заплашващо кариерата ѝ и после ще се върне обратно в кошарата. Тя не беше родена аутсайдер, по начина по който усещаше, че Ребус е, но с течение на времето разбра, че неговата позиция повече я привлича и предпочита това, отколкото да се превърне в един Грант или Дерек Линфорд, хора, играещи собствена игра, готови на всичко, за да се харесат на онези, които имат някакво значение за тях — хора като Колин Карсуел.

По едно време си помисли, че ще може да се учи от Гил Темплър, но Гил стана като другите. Тя трябваше да защитава свои собствени интереси, каквото и да ѝ струваше това. За да се издигне, се налагаше да понася хора като Карсуел и да крие чувствата си в някаква бронирана кутия вътре в себе си.

Ако издигането в службата означаваше да изгуби част от себе си, тогава Шивон не го искаше. Усети го още на вечерята в „Хейдриън“, когато Гил ѝ направи намеци за бъдещето.

Може би именно затова беше тук сама и без подкрепа — да докаже нещо на себе си. Може би всъщност не ставаше толкова въпрос за играта и Куизмастър, колкото за самата нея.

Шивон се премести на седалката, за да следи екрана на лаптопа. Линията стоеше открита още от момента, в който влезе в колата. Нямаше нови съобщения, затова започна да пише.

„Срещата приета. Ще се видим там. Шивон.“

След което го изпрати.

После изключи компютъра, откачи телефона и го сложи да се зарежда. Остави всичко на седалката до себе си, така че минувачите да не виждат нищо — не искаше някой да разбие колата ѝ. Когато излезе, тя провери дали вратите са добре заключени и свети ли малкият червен бутон на алармата.

Оставаха по-малко от два часа — трябваше да убие времето с нещо...

Джийн Бърчил се опита да се свърже с професор Девлин по телефона, но никой не отговаряше. Накрая му написа бележка с молба да ѝ се обади и реши да я достави собственоръчно. Докато седеше на задната седалка на таксито, тя се замисли откъде идва чувството ѝ, че трябва да направи нещо спешно. И осъзна, че причината е в желанието ѝ да се освободи от Кенет Ловъл. Той отнемаше прекалено голяма част от времето ѝ през деня, а миналата нощ дори се появи в сънищата ѝ, като режеше парчета месо от трупове, а отдолу се показваше гладко дърво, докато колегите от работата ѝ наблюдаваха и аплодираха изпълнението, което се превърна в представление.

За да продължи изследването си за Ловъл, тя имаше нужда от някакво доказателства за неговия интерес към дърводелството. Без него стигаше до задънена улица.

Плати на шофьора и застана пред жилището на професора с бележката в ръка. Пощенска кутия обаче нямаше. Сигурно всеки апартамент си имаше отделна кутия, а пощальонът влизаше, натискайки звънците, докато някой му отвореше. Предполагаше, че ще може да пъкне бележката под вратата, но в същото време си помисли как тя може да остане там незабелязана, заедно с купчината ненужни рекламни материали. Затова огледа звънците. На този на професор

Девлин пишеше само „Д. Девлин“. Замисли се дали се е върнал от своите разходки и натисна звънеца. След като никой не отговори, тя огледа другите бутони, като се чудеше кой да избере. Тогава домофонът изпука.

— Ало?

— Доктор Девлин? Аз съм Джийн Бърчил от музея. Дали не бихме могли да поговорим...

— Госпожице Бърчил? Каква изненада.

— Опитах се да позвъня...

От вратата се чу сигнал, че е отключена.

Девлин я чакаше на площадката пред апартамента си. Носеше бяла риза с навити ръкави, а широки тиранти държаха панталоните му.

— Я, виж ти — каза той и взе ръката ѝ.

— Извинявам се за безпокойството.

— Няма нищо, госпожице. Хайде, влизайте! Страхувам се, че ще останете разочарована от мен като домакин... — Девлин я въведе във всекидневната, изпълнена с кашони и книги. — Отделям зърното от плявата — информира я той.

Тя взе една кутия и я отвори. В нея имаше стари хирургически инструменти.

— Нали няма да ги изхвърлите? Може би музеят ще прояви интерес...

Той кимна.

— В контакт съм с уредника в „Сърджънс Хол“. Той смята, че може би в експозицията там ще се намери местенце за още един-два експоната.

— Майор Коудър ли?

Девлин повдигна вежди.

— Познавате ли го?

— Разпитвах го за портрета на Кенет Ловъл.

— Значи приемате теорията ми сериозно?

— Реших, че си струва да се проучи.

— Отлично! — Девлин плесна с ръце. — И какво открихте?

— Не много. Именно затова съм тук. Не мога да намеря нищо в литературата за наличието на интерес у Ловъл към дърводелството.

— О, има го записано някъде, уверявам ви, макар че изминаха доста години, откакто попаднах на това.

— Къде попаднахте на него?

— В някаква монография или дисертация. Наистина не мога да си спомня. Дали не беше в някакъв студентски тезис?

Джийн кимна бавно. Ако е било тезис, единствено съответният университет би запазил копие и няма да има нищо в никоя друга библиотека.

— Трябваше да се сетя за това — призна тя.

— Но няма ли да се съгласите, че той е бил забележителен човек? — попита Девлин.

— Със сигурност е водил доста интересен живот... За разлика от съпругите си.

— Ходили сте на гроба му? — Той се усмихна на идиотския си въпрос. — Разбира се, че сте ходили. И неговите бракове са ви направили впечатление. Какво си помислихте?

— В началото — нищо... но след това, когато се замислих...

— Започнахте да се чудите дали някой не им е помогнал за тяхното последно пътуване, нали? — Той се усмихна отново. — Всъщност, не е ли очевидно?

Джийн усети някаква миризма в стаята — на застояла пот. Потта блестеше по челото на Девлин и стъклата на очилата му изглеждаха замъглени. Учуди се как я вижда през тях.

— Кой по-добре от един анатом — продължи той, — би могъл да се измъкне от едно убийство?

— Искате да кажете, че той ги е убил?

Девлин поклати глава.

— Трудно е да се каже след толкова време. Просто разсъждавам.

— Но защо би го направил?

Девлин сви рамене и тирантите му се изпънаха.

— Дали защото е можел? Какво мислите?

— Чудех се... Бил е доста млад, когато е помагал при аутопсията на Бърк — млад и впечатлителен, вероятно. Това би могло да обясни защо е заминал за Африка...

— И само бог знае с какви ужасии се е сблъскал там — добави Девлин.

— Ако имахме неговата кореспонденция, това щеше да ни помогне.

— А-а, писмата между него и преподобния Къркпатрик ли?

— Дали случайно не знаете къде биха могли да бъдат?

— Обречени на забрава, готов съм да се обзаложа. Хвърлени на погребалната влада от някой потомък на добрия свещеник.

— И вие тук правите нещо подобно.

Девлин огледа безпорядъка около себе си.

— Наистина — отвърна той. — Подбирам онова, по което историята ще съди за моите малки заслуги.

Джийн взе някаква снимка. На нея бе изобразена жена на средна възраст, облечена за някакъв официален случай.

— Вашата съпруга? — опита се да отгатне тя.

— Моята скъпа Ан. Спомина се през лятото на 1972 г. Естествена смърт, уверявам ви.

Джийн го погледна.

— Защо е необходимо да ме уверявате?

Усмивката на Девлин се стопи.

— Тя означаваше всичко за мен... Повече от всичко... — Той отново плесна с ръце. — Как можах да не ви предложа нещо за пиене. Може би чай?

— Чай би било чудесно.

— Не ви обещавам някакво чудо от тези пакетчета чай. — Усмивката беше застинала на лицето му.

— След това ще мога ли да видя масата на Кенет Ловъл?

— Но, разбира се. Тя е в трапезарията. Купих я от уважавани търговци на антики, но признавам, че не бяха категорични по отношение на доказателствата за производителя й. „На риск на купувача“, както обичат да казват търговците, но във всеки случай бяха доста убедителни, а и аз исках да повярвам. — Той свали очилата, за да ги избърше с кърпичката си. Когато ги постави отново, очите му изглеждаха уголемени. — Чаят — повтори той и тръгна към коридора.

Тя го последва.

— Отдавна ли живеете тук? — попита Джийн.

— Откакто Ан почина. Къщата ми навяваше много спомени.

— Това означава от трийсетина години?

— Почти. — Девлин вече беше в кухнята. — Ще стане само след минутка — каза той.

— Добре. — Тя тръгна обратно към всекидневната.

Жена му беше починала през лятото на 1972 г. Мина през отворена врата — трапезарията. Масата изпълваше почти цялата стая. Върху нея лежеше нареден пъзел... Не, не съвсем завършен — липсваше само едно парченце. Единбург, снимка от въздуха. Самата маса изглеждаше напълно обикновена. Джийн влезе в стаята и започна да разглежда полираната повърхност на масата. Краката бяха груби, без каквито и да било орнаменти. Утилитарно, помисли си тя. Недовършеният пъзел би трябвало да му е отнел часове... дни. Тя приклепна, за да потърси липсващото парче. Ето го, почти напълно скрито под единия крак. Когато посегна да го вземе, забеляза един красив, скрит майсторски щрих. Там, където двете листа се събираха в средата, имаше централен елемент, а в него — поставено малко шкафче. Беше виждала подобни конструкции и преди, но не и чак от XIX век. Зачуди се дали професор Девлин се е оказал заблуден да купи нещо, направено много по-късно от периода на Ловъл... Джийн бръкна в тесните процепи, за да отвори шкафчето. Оказа се трудно и тя почти се предаде, но тогава то се отвори, разкривайки съдържанието си.

Дърводелско ренде, ъгълник^[3] и длета.

Малко трионче и пирони.

Дърводелски инструменти.

Когато погледна нагоре, фигурата на професор Девлин изпълваше рамката на вратата.

— А, липсващото парченце — каза единствено той...

Елън Уайли чу как е минало погребението, как Раналд Мар изведнъж се появил и Джон Балфур го прегърнал. В Уест Енд се говореше, че Мар бил прибран за разпит, но след това го освободили.

— Нагласена работа — коментираше Шъг Дейвидсън. — Някой някъде дърпа конците — каза го, без да я погледне, но след това вече нямаше нужда.

Той знаеше... и тя знаеше... „да дърпаш конците“ — Елън не си ли помисли точно това, когато се срещна със Стив Холи? Само че той стана кукловода, а нея я превърна в марионетка. Речта на Карсуел пред колегите ѝ я прободеше като нож, не просто някакво боцкане по кожата, а болка, която се разпространяваше по цялото ѝ тяло. Когато ги извикаха всички в кабинета, тя донякъде се надяваше, че мълчанието ѝ ще я

издаде. Но тогава Ребус се намеси, пое цялата вина върху себе си и я накара да се чувства още по-зле.

Шъг Дейвидсън го знаеше... Макар и неин колега и другар, Шъг беше също така и приятел на Ребус. Двамата се имаха отдавна. И сега, при всяка негова забележка, тя се хващаше, че се опитва да я анализира, търсейки подтекст. Не можеше да се концентрира, и нейният участък, на който доскоро гледаше като на убежище, се превърна в негостоприемен и чужд.

Затова реши да отиде до Сейнт Ленардс, но стаята на Криминалния отдел се оказа пуста. Костюмът на закачалката ѝ подсказа, че поне един от тях е бил на погребението и после се е върнал тук, за да се преоблече отново с работните си дрехи. Помисли си за Ребус, но не можеше да е сигурна. До бюрото му имаше найлонова торбичка, а в нея — един от ковчезите. На бюрото му лежаха записките от аутопсиите, в очакване някой да изпълни инструкциите, оставени върху тях. Тя вдигна листа и седна на стола на Ребус. Несъзнателно започна да развързва лентата около тях. Отвори първата папка и се зачете.

Разбира се, беше го чела и преди, или по-скоро — професор Девлин, докато тя седеше до него и отбелязваше констатациите му. Мудна работа, но сега осъзнаваше, че това ѝ е доставяло удоволствие — идеята, че между тези написани на машина страници може би се крие нещо изключително важно; чувството, че всеки момент можеш да откриеш нещо — едно нетрадиционно разследване; както и самият Ребус, в очакване като всеки от тях, хапейки писалката си, докато се концентрира или сбръчква вежди, или изведнъж се протяга и вдига глава. Той имаше репутацията на индивидуалист и самотник и въпреки това с радост ѝ прехвърли част от работата си. Тя го обвини, че я съжалява, но всъщност не мислеше така. Той притежаваше комплекс на мъченик, но така му беше добре... както и на всички останали.

Докато преглеждаше страниците, тя осъзна накрая причината за своето идване — искаше да се извини така, че той да я разбере. Тогава вдигна глава и го видя как стои на три-четири метра от нея и я наблюдава.

— Откога си тук? — попита тя и пусна страниците.

— Какво търсиш?

— Нищо. — Тя вдигна листовете. — Аз само... Не знам, може би един последен поглед преди всичко да се върне обратно в архива. Как мина погребението?

— Погребението си е погребение, без значение кого погребват.

— Чух за Мар.

Той кимна и пристъпи напред.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Надявах се, че Шивон може да е тук. — Той отиде до бюрото й в желанието си да открие някакъв знак... нещо, каквото й да е.

— Исках да те видя — каза Елън Уайли.

— О? — Той се обърна с гръб към бюрото на Шивон. — И по какъв случай?

— Може би, за да ти благодаря.

Очите им се срещнаха, разговаряйки без думи.

— Не се тревожи, Елън — каза Ребус накрая. — Наистина.

— Но аз ти създадох неприятности.

— Не, не си. Аз сам си ги създадох и вероятно направих нещата по-лоши и за теб. Ако продължавах да мълча, мисля, че ти щеше да си признаеш.

— Възможно е — съгласи се тя. — Но аз и така можех да си призная.

— Не направих нещата по-лесни, за което се извинявам.

Тя трябваше да потисне усмивката си.

— Ето, пак започваш да объркваш ролите. Аз съм тази, която трябва да се извини.

— Права си, но не мога другояче. — Нямаше нищо нито върху, нито вътре в бюрото на Шивон.

— И какво да направя сега? — попита тя. — Да го обсъдя ли с полицейски началник Темплър?

Той кимна.

— Ако го искаш. Разбира се, можеш и да си траеш.

— И да те оставя да опереш пешкира?

— Кой казва, че това не ми харесва? — Телефонът иззвъня и той грабна слушалката — Ало? — Лицето му изведнъж се успокои. — Не, няма го тук в момента. Ще оставите ли...? — Ребус затвори. — Някой търси Силвърс, не остави съобщение.

— Обаждане ли очакваш?

Той потърка наболата си брада с ръка.

— Шивон се е запиляла някъде.

— В какъв смисъл?

Разказа й. Точно когато завършваше, един от телефоните на съседните бюра започна да звъни. Ребус стана и вдигна слушалката. Друго съобщение. Взе писалка и парче хартия, и започна да го записва.

— Да... да — говореше той. — Ще го оставя на бюрото му, но не мога да обещаю кога ще го види. — Докато Ребус говореше по телефона, Елън Уайли отново се захвана с докладите от аутопсиите. Когато остави слушалката, той забеляза как тя приближава лице към една от папките, сякаш се опитва да прочете нещо.

— Старият Хай-Хоу днес е много популярен — каза той и остави телефонното съобщение на бюрото на Силвърс. — Какво има?

Тя посочи към долната част на страницата.

— Можеш ли да разчетеш този подпис?

— Кой? — Имаше два под доклада за аутопсията. До подписите стоеше датата: понеделник, 26 април 1982 г. Хейзъл Гибс, „жертвата“ от Глазгоу. Беше умряла в петък вечерта.

До подписите бяха напечатани думите „Упълномощен патолог“. Другият подпис, обозначен като „Главен патолог, Глазгоу“, изглеждаше доста по-четлив.

— Не съм сигурен — отвърна Ребус, като разглеждаше заврънкулките. — Имената трябва да са написани на машина на титулната страница.

— Само това е — каза Уайли. — Няма титулна страница.

Тя прелисти назад няколко страници, за да му го докаже. Ребус мина от другата страна на бюрото до нея, после се наведе още по-близо.

— Възможно е страниците да са разбъркани — предположи той.

— Възможно е. — Тя започна да ги проверява една по една. — Но не мисля така.

— Тази страница липсваше ли, когато пристигнаха документите?

— Не знам. Професор Девлин не каза нищо.

— Мисля, че по това време главен патолог на Глазгоу е бил Юън Стюарт.

Уайли прелисти обратно на подписите.

— Да — потвърди тя, — с това съм съгласна. Но ме интересува другият.

— Защо?

— Ами, може и да греша, сър, но ако леко присвиеш очи и погледнеш отново, не е ли възможно тук да пише „Доналд Девлин“?

— Какво? — Ребус погледна, присви очи, премига и погледна отново. — Но Девлин е бил в Единбург по това време. — Гласът му заглъхна. Пред очите му изплува думата „упълномощен“. — Преглеждала ли си този доклад преди?

— Това беше работа на Девлин. Не си ли спомняш, че аз бях по-скоро нещо като секретарка?

Ребус постави ръка на врата си и започна да го разтрива.

— Не разбирам — замисли се той. — Защо Девлин няма да каже...? — Той сграбчи телефона, набра 9 и после някакъв местен номер. — Професор Гейтс, ако обичате, спешно е. Обажда се инспектор Ребус. — Последва пауза, докато секретарката го свързваше. — Санди? Да, знам, винаги казвам, че е спешно, но този път не преувеличавам. Откриваме, че през април 1982 г. Доналд Девлин е асистирал при аутопсия в Глазгоу, това възможно ли е? — Ребус се заслуша отново. — Не, Санди, 82-а година. Да, април. — Той кимна, спогледаха се с Уайли и започна да повтаря каквото чуваше. — Кризата в Глазгоу... Недостиг на персонал... Това ти е дало първата възможност да станеш главния там. Аха, Санди... Да не искаш да кажеш, че Девлин е бил в Глазгоу през април 1982? Благодаря, ще ти разкажа по-късно. — Той тресна слушалката. — Доналд Девлин е бил там!

— Не разбирам — каза Уайли. — Защо не ни каза нищо?

Ребус прелистваше другия доклад — този от Неърн. Не, там нямаше патолог на име Доналд Девлин, но това вече не беше толкова важно.

— Защото не е искал да знаем — отговори накрая Ребус на въпроса на Уайли. — Може би именно затова е махнал титулната страница.

— Но защо?

Ребус се замисли... Как Девлин се върна обратно в „Оксфорд Бар“, нямащ търпение да види аутопсиите, изпратени отново в историята... Ковчегът от Глазгоу, направен от балса, по-груб от

останалите — нещо, което се получава, ако нямаш достъп до обичайния си доставчик или инструментите си... Интересът на Девлин към д-р Кенет Ловъл и ковчезите от Артърс Сийт.

— Джийн!

— Започвам да имам лошо предчувствие — каза Елън Уайли.

— Аз съм човекът, който винаги се е доверявал на женския инстинкт... — Но в този случай той не направи именно това — всеки път жените реагираха отрицателно по отношение на Девлин. — С твоята кола или с моята? — попита той.

Джийн се изправи. Доналд Девлин продължаваше да стои до вратата, сините му очи, студени като Северно море, а зениците — смалени малки точки.

— Това ваши инструменти ли са, професор Девлин? — опита се да отгатне тя.

— Е, във всеки случай не са на Кенет Ловъл, скъпа госпожице, нали?

Джийн преглътна.

— Мисля, че трябва да тръгвам.

— Не съм на мнение, че мога да ви позволя подобно нещо.

— Защо?

— Защото смятам, че знаете.

— Какво да знам? — Тя се огледа наоколо, но не видя нищо, което може да ѝ помогне.

— Знаете, че аз съм оставил онези ковчези — заяви старецът. — Виждам го в очите ви. Няма смисъл да се преструваме.

— Оставили сте първия непосредствено след смъртта на съпругата ви, нали? Вие сте убили онова нещастно момиче в Дънфърмлин.

Той вдигна пръст.

— Не е вярно, аз просто прочетох за изчезването ѝ и отидох там, за да оставя някакъв знак от типа *temento mori*^[4]. Последваха други... Бог знае какво се е случило с тях. — Тя го видя как пристъпи напред. — Мина известно време, докато моето чувство за загуба се превърне в нещо друго. — Усмивката трепереше на устните му, които блестяха от влагата по тях. — Животът на Ан беше просто... отнет... след месеци

агония. Това изглеждаше толкова несправедливо — липсваше мотив, нямаше кой да бъде обвинен... Всички онези тела, по които бях работил... Всички те след смъртта на Ан... Накрая започнах да искам и те да изпитват някакво страдание. — Ръцете му опипаха краищата на масата. — Никога не трябваше да се изпускам за Кенет Ловъл... Един добър историк, естествено, нямаше да може да устои да не провери твърдението ми и да открие обезпокояващи съответствия между миналото и настоящето, нали, госпожице Бърчил? И това бяхте вие, единствената, която направи връзката. Всички онези ковчези, след цялото това време...

Джийн правеше всичко възможно, за да контролира дишането си. Сега се почувства достатъчно силна, за да не се подпира на масата. Накрая пусна краищата ѝ.

— Не разбирам — каза тя. — Вие помагате на разследването...

— По-скоро му пречех. А и кой може да устои на една такава възможност? В края на краищата, аз разследвах себе си и наблюдавах как другите правят същото...

— Вие ли убихте Филипа Балфур?

Лицето на Девлин се сгърчи от отвращение.

— Нямам нищо общо с това.

— Но сте оставили ковчега...?

— Разбира се, че не съм! — извика той.

— Това означава, че са изминали пет години, откакто за последен път... — тя търсеше подходящите думи, — за последен път сте направили нещо.

Той направи още една крачка към нея. Струваше ѝ се, че чува музика, но изведнъж осъзна, че това всъщност беше Девлин. Мънкаше някаква мелодия.

— Разпознахте ли я? — попита той. Краищата на устните му бяха побелели. — Органистът я свиреше на погребението на Ан. — Девлин кимна леко с глава и се усмихна. — Кажете ми, госпожице Бърчил, какво бихте направили на мое място?

Тя се наведе рязко под масата и посегна да извади едно от длетата в шкафчето. Той рязко я хвана за косата и я издърпа назад. Тя изпищя, а ръцете ѝ продължаваха да търсят някакво оръжие. Напипа хладна дървена дръжка. Усещаше как главата ѝ сякаш гори. Когато загуби равновесие и започна да пада, тя заби длетото в глезена му.

Девлин само потръпна. Тя замахна отново, но той вече я влачеше към вратата. Тя успя да стъпи на крака и да се поизправи и двамата паднаха по инерция през вратата в коридора. Длетото беше паднало от ръката ѝ. Джийн стоеше на ръце и колене, когато дойде първият удар и пред очите ѝ просветнаха искри. Спираловидните извивки по килима ѝ се видяха като наредени една до друга въпросителни.

Колко нелепо, помисли тя, че всичко това се случва на нея... Знаеше, че трябва да се изправи на краката си и да отвърне на удара. Той беше стар човек... Последвалият удар я събори отново. Виждаше длетото... Само на три-четири метра от входната врата... Девлин я хвана за краката и я повлече към всекидневната. Ръцете му бяха приклезили глезените ѝ като в менгеме. О, господи, помисли си тя. Господи...

Докато се влачеха по пода ръцете ѝ търсеха да се хванат за нещо или някакъв инструмент, който би могла да използва. Тя изпищя отново. Кръвта бучеше в ушите ѝ и не знаеше дали изобщо издава някакъв звук. Една от тирантите на Девлин се беше откачила, а краят на ризата му висеше изваден от панталоните. Не и това... Само не и това...

Джон никога нямаше да ѝ прости...

Районът около Кенънмилс и Инвърлит не беше труден за обхождане. Нямаше никакви жилищни блокове, а много дискретно богатство. Патрулната кола винаги спираше до вратите на Ботаническата градина срещу парка. Арбъретъм представляваше улица с две платна и слабо движение — прекрасно място за почивка на полицаите в средата на тяхното дежурство. Полицай Антъни Томпсън винаги носеше термос с чай, докато партньорът му Кени Милънд осигуряваше шоколадовите бисквити.

— Прекрасно — каза Томпсън, докато дъвчеше една от тях, въпреки че зъбите му говореха друго. Изпитваше тъпа болка в един от кътниците при всеки допир с нещо сладко. След като не беше посещавал зъболекар от Световното първенство по футбол през 1994 г., Томпсън не изпитваше никакво въодушевление от перспективата за бъдещата си среща с него.

Милънд си сложи захар в чая, Томпсън — не. Именно затова Милънд винаги носеше две пакетчета и лъжица със себе си. Пакетчетата идваха от една верига за бургери, където работеше най-големият син на Милънд. Не беше кой знае каква работа, но имаше някои допълнителни служебни облаги, и освен това се говореше, че синът му Джейсън ще получи сериозно повишение.

Томпсън обичаше американските филми за ченгета, всичко от „Мръсния Хари“ до „Седем“, и когато прекъсваха да починат, понякога си представяше, че са паркирали пред щанд за понички в знойна жега и под ослепително слънце, а радиото — надуто до пръсване. Щеше да им се налага да зарежат кафето си, за да се впуснат в преследване на банкови обирджии или гангстери-убийци... Подобно нещо трудно можеше да се случи в Единбург. Някоя и друга стрелба в бар, няколко малолетни крадци на коли (един от тях — син на приятел), както и едно тяло, намерено във вагонетка — това бяха най-забележителните неща в 20-годишната кариера на Томпсън в полицията. Затова, когато по радиостанцията съобщиха описание на кола и шофьор, Томпсън се сепна.

— Ей, Кени, онази там не отговаря ли на описанието?

Милънд извърна глава и погледна през прозореца към паркираната в съседство кола.

— Не знам — призна той. — Не слушах внимателно, Тони. — Той отхапа отново от бисквитата.

Томпсън обаче се обади по радиостанцията с молба да повторят номера на колата. После отвори вратата си, заобиколи патрулката и започна да оглежда предницата на съседния автомобил.

— Паркирали сме точно до него — каза той на партньора си. После отново се обади по радиостанцията.

Съобщението стигна до Гил Темплър, която изпрати шест полицаи от групата по случая „Балфур“ на мястото, и се обади на полицай Томпсън.

— Как мислите, Томпсън, тя в Ботаническата градина ли е, или в парка Инвърлит?

— Казвате, че е отишла на среща, така ли?

— Така смятаме.

— Ами паркът е доста равен и е лесно да се забележи човек в него. В Ботаническата има някои приятни кътчета, местенца, където можеш да поседнеш, за да си побъбриш с някого.

— Значи, казваш, в Ботаническата градина, така ли?

— Но нея скоро ще я затворят... Така че може би не.

Гил Темплър въздъхна дълбоко.

— Много ми помогна.

— Ботаническата градина е доста голяма, госпожо. Защо не изпратите полицаите там и да извикате някой от персонала да помогне? През това време аз и партньорът ми можем да поемем парка.

Гил обмисли предложението. Не искаше да изплашат Куизмастър или Шивон Кларк. Искаше ги и двамата в Гейфилд Скуеър. Изпратените на мястото офицери можеха да минат за цивилни от разстояние, а униформените — не.

— Не — отвърна тя, — всичко е наред. Ще започнем с Ботаническата градина. Стойте нащрек, в случай че тя се върне при колата си.

След като Томпсън се прибра в патрулната кола, Милънд примирено сви рамене.

— Не може да се каже, че не опита, Тони. — Той приключи с бисквитата и смачка обвивката.

Томпсън не отговори нищо. Ентусиазмът му беше преминал.

— Това означава ли, че ще висим само тук? — попита партньорът му. После протегна чашата си. — Има ли още чай в термоса?

В кафето „Ду Те“ това не го наричаха чай. То по-точно представляваше „билкова отвара“ от касис и женшен. Шивон смяташе, че на вкус е добре, макар и да се чувстваше изкушена да добави капка мляко за убиване на острия вкус. Билков чай и парченце кейк от моркови. Беше си купила ранно издание на вечерния вестник от съседната будка. На трета страница имаше снимка на ковчега на Флип, вдигнат високо, когато го изнасяха от църквата. Имаше поместени и

по-малки снимки на родителите и две знаменитости, чието присъствие Шивон пропусна да забележи тогава.

Всичко това след разходката ѝ из Ботаническата градина. Нямаше намерение да стига до края ѝ, но неусетно се оказа близо до източната врата, до улица Инвърлит. От дясната страна имаше магазини и кафета. Оставаше ѝ още време до срещата... Помисли дали да не докара колата си, но реши да я остави там, където беше. А и не знаеше дали ще успее да паркира на другото място. Тогава си спомни, че телефонът ѝ остана пъхнат под седалката. Но вече беше твърде късно — ако се върне обратно през Ботаническата градина, а после дойде с колата или пеша дотук, щеше да закъснее за срещата. А и не можеше да е сигурна колко търпелив ще се окаже Куизмастър.

След като взе решение, тя остави вестника на масата в кафето и се запъти обратно към Ботаническата градина, но след като влезе, продължи по Инвърлит Роу. Непосредствено преди игрището за ръгби, тя зави надясно по ставащата все по-тясна пътека. Започна бързо да се здрачава, когато тя приближи вратите на гробището „Уористън“.

Никой не отговаряше на звънеца на Доналд Девлин, затова Ребус започна да натиска останалите произволно, докато някой най-накрая се отзова. Ребус се представи и му отвори входната врата. Непосредствено зад него вървеше Елън Уайли. Тя на практика го изпревари нагоре по стъпалата и стигна първа до вратата на Девлин, като започна да блъска с юмруци по нея, да я рита с крака, да натиска звънеца и да хлопа по пощенската кутия.

— Нищо обещаващо — призна тя.

Притаил дъх Ребус приклепна пред процепа на кутията за писма и повдигна капачето.

— Професор Девлин? — извика той. — Джон Ребус е. Трябва да разговарям с вас. — На долната площадка една от вратите се отвори и се показа някакво лице.

— Всичко е наред — успокои Уайли разтревожения съсед. — Ние сме от полицията.

— Ш-ш-т! — изсъска Ребус и сложи ухо до процепа.

— Какво става? — прошепна Уайли.

— Чувам нещо... — отвътре долитаха звуци, подобни на мяукането на котка. — Девлин няма домашни любимци, нали?

— Поне аз не знам.

Ребус отново погледна през процепа. Коридорът беше празен. Вратата към всекидневната се намираше в далечния край и стоеше леко открената. Завесите сякаш бяха спуснати, за да не може да се види какво става в стаята. Той изведнъж отвори широко очи.

— Боже господи — възкликна Ребус и се изправи. Отдръпна се и ритна вратата, после отново. Дървото изкънтя, но не поддаде. Той го блъсна с рамо. Никакъв ефект.

— Какво става? — попита Уайли.

— Вътре има някой.

Той се готвеше да атакува отново вратата, когато Уайли го спря.

— Заедно — предложи тя.

Така и направиха. Преброиха до три и блъснаха вратата едновременно. Касата на вратата изпука. При втория удар не издържа и вратата се отвори навътре, а Уайли падна през нея и се озова на четири крака. Когато вдигна глава, тя видя онова, което и Ребус преди нея. Почти на нивото на пода някаква ръка беше захванала вратата на всекидневната и се опитваше да я отвори. Ребус се втурна напред и нахълта през отвора. Оказа се Джийн, охлузена и пребита, лицето ѝ представляваше някаква маска от слюз и кръв, а косата ѝ — сплъстена от пот и още кръв. Едното ѝ око беше подуто и напълно затворено. От устата ѝ изтичаше розова слюнка, докато дишаше.

— Боже господи! — възкликна Ребус, като се свлече на колене пред нея и започна да оглежда видимите поражения. Не искаше да я докосва, защото можеше да има нещо счупено. Не искаше да я боли повече от това.

Уайли също влезе в стаята и огледа сцената. Сякаш половината вещи от апартамента лежаха разхвърляни по пода и една кървава следа показваше пътя, по който Джийн Бърчил беше пропъзляла до вратата.

— Извикай линейка! — нареди ѝ Ребус с треперещ глас. После промълви: — Джийн, какво ти е направил? — Тогава видя как здравето ѝ око се изпълни със сълзи.

Уайли се обади за линейката. В един момент ѝ се стори, че чува някакъв шум в коридора отвън — нервният съсед вероятно си секнеше носа. Надникна, но не видя нищо. Даде адреса и отново подчерта, че

става въпрос за спешен случай, след което приключи разговора. Ухото на Ребус беше близо до лицето на Джийн. Уайли разбра, че тя се опитва да каже нещо. Устните ѝ бяха подути, а зъбите ѝ — изкъртени.

Ребус погледна към Уайли с широко отворени очи.

— Пита дали сме го хванали?

Уайли веднага разбра какво има предвид, изтича до прозореца и дръпна завесите. Доналд Девлин пресичаше улицата като подтичваше, влачеше единия си крак по земята и държеше кървящата си лява ръка пред тялото.

— Копеле! — извика Уайли и хукна към вратата.

— Не! — изрева след нея Ребус. После се изправи. — Той е мой!

Докато тичаше надолу, прескачайки стъпалата, Ребус си даде сметка, че Девлин сигурно се е криел в една от другите стаи. Изчакал е, докато са били заети във всекидневната и след това се е измъкнал. Бяха му попречили да си свърши работата докрай. Опита се да не мисли какво щеше да стане с Джийн, ако не бяха...

Когато Ребус изскочи на улицата Девлин не се виждаше никъде, но капките от кръвта му се оказаха достатъчно ярка следа. Мерна го да пресича Хау стрийт и да се отправя към улица Сейнт Стивън. Ребус постепенно го настигаше, когато стъпи накриво и си изкълчи глезена. Девлин може и да беше на 70 години, но това нямаше голямо значение — той притежаваше силата и решителността на обсебените. Ребус го знаеше от собствен опит при едно преследване. Отчаянието и адреналинът представляваха страшна комбинация...

Капките кръв продължаваха да му показват пътя. Ребус намали темпото, като се опитваше да прехвърли част от тежестта от изкълчения върху здравия си крак, а в съзнанието си виждаше единствено лицето на Джийн. Набра някакъв номер на мобилния си телефон, но го сгрещи и се наложи да го набере отново. Когато отсреща му се обади, той извика помощ.

— Няма да затворя телефона — каза той. По този начин можеше да ги уведоми, ако Девлин изведнъж се качи на такси или автобус.

Той отново виждаше Девлин, преди последният да завие по Кър стрийт. Когато Ребус стигна до ъгъла, се оказа, че го е загубил отново. Улицата пред него беше пълна с пешеходци и коли — обичайното вечерно пъплене към дома. При толкова много хора наоколо, ставаше

все по-трудно да върви по следата. Пресече улицата при светофара и се озова на моста над река Лийт. Девлин би могъл да поеме в няколко посоки, а следата се губеше. Дали е тръгнал към Сондърс стрийт или се е върнал обратно към площад Хамилтън? Ребус се подпря с едната ръка на парапета, за да облекчи тежестта от изкълчения си глезен и погледна надолу към лениво течащата река.

Тогава забеляза Девлин на пътеката, водеща надолу към брега.

Ребус вдигна телефона и съобщи местоположението си. През това време Девлин погледна назад и го видя. Старецът забърза крачка, но после изведнъж я забави. Спря на място, а останалите хора трябваше да го заобикалят, за да минат по пътеката. Един от тях искаше да му предложи помощта си, но Девлин махна с ръка. Обърна се и застана очи в очи с Ребус, който се придвижваше към края на моста, за да слезе надолу по стъпалата. Девлин не помръдваше. Ребус отново съобщи къде се намира, после пхна телефона в джоба си, за да са свободни ръцете му.

Докато се приближаваше към Девлин, той забеляза драскотините по лицето му и си даде сметка, че Джийн не му е останала дължна. Девлин разглеждаше окървавената си ръка, когато Ребус спря на два метра от него.

— Знаете ли, че ухапването от човек може да се окаже доста опасно — каза му Девлин. — Но с госпожица Бърчил поне съм сигурен, че не би трябвало да се тревожа за опасност от хепатит или СПИН. — Той вдигна очи. — Когато ви видях на онзи мост, изведнъж ме осени една мисъл. Внезапно си помислих — те не разполагат с нищо.

— В какъв смисъл?

— Нямате никакво доказателство.

— Е, винаги можем да започнем с опит за убийство. — Ребус пхна ръката си в джоба и извади телефона.

— На кого ще се обаждате? — попита Девлин.

— Не искате ли линейка? — Ребус вдигна телефона и пристъпи напред.

— Само два-три шева — констатира Девлин, оглеждайки раната отново. От косата и лицето му се стичаше пот. Дишаше тежко, а от гърдите му се чуваше хриптене.

— Вече не можете да се справяте като сериен убиец, а, професоре?

— Мина доста време — съгласи се той.

— Бети-Ан Джеспърсън ли беше последната?

— Не съм сторил нищо на младата Филипа, ако това е въпросът.

— Някой ви е откраднал идеята?

— На първо място тя не беше точно моя.

— Има ли и други?

— Други?

— Жертви, за които не знаем.

Усмивката на Девлин отвори някои от прорезите по лицето му.

— Четири не са ли достатъчно?

— Вие ми кажете.

— Изглеждаше... задоволително. Без някаква особена връзка помежду им. Две от телата дори не бяха намерени.

— Само ковчезите.

— Които можеше никога да не бъдат свързани един с друг.

Ребус кимна бавно, без да казва нищо.

— Аутопсията ли беше поводът? — попита Девлин накрая. — Ребус отново кимна. — Знаех, че това е риск.

— Ако ни бяхте казали от самото начало, че сте участвали в аутопсията в Глазгоу, едва ли щяхме да се усъмним.

— Но тогава не знаех дали няма да намерите и нещо друго. Някакви други връзки, искам да кажа. А когато видях, че няма да стигнете доникъде, вече беше твърде късно. Не можех да кажа „О, по някаква случайност, аз бях единият от патолозите“, не и след като вече бяхме прегледали докладите.

Той опипа лицето си с пръсти и разбра, че от раните му тече кръв. Ребус леко приближи телефона напред.

— Да извикам линейка...? — предложи той.

Девлин поклати глава.

— След малко. — Жена на средна възраст мина покрай тях и очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя Девлин. — Паднах по стълбите — успокои я той. — Чакаме помощ.

Тя се отдалечи забързано.

— Мисля, че казах повече от достатъчно, нали, инспектор Ребус?

— Не съм аз този, който трябва да каже, господине.

— Надявам се, че сержант Уайли няма да има неприятности.

— За какво?

— Че не ме е следила по-внимателно, докато проучвах докладите от аутопсиите.

— Смятам, че не тя е човекът, който има проблеми.

— Непотвърдени доказателства. Не е ли такъв случаят, инспекторе? Думата на една жена срещу моята? Сигурен съм, че ще успея да намеря някакъв правдоподобен мотив за борбата си с госпожица Бърчил. — Той огледа ръката си. — Човек почти може да каже, че аз съм жертвата. А и да бъдем честни — с какво друго разполагате? Две удавяния, две изчезнали жени, никакви доказателства.

— Е — поправи го Ребус, — никакви други доказателства освен това. — Той вдигна телефона малко по-високо. — Беше включен, още когато го извадих от джоба си и свързан с нашия Комуникационен център в Лийт. — Той постави телефона до ухото си. Погледна назад през рамо и видя, че по стъпалата от моста слизаха униформени полицаи. — Записахте ли всичко? — попита той по телефона. После погледна към Девлин и се усмихна. — Както виждате, записваме всеки разговор.

Ентусиазмът на Девлин се изпари и раменете му увиснаха. Тогава се завъртя на пети, готов да побегне. Но ръката на Ребус се стрелна като змия и го сграбчи здраво за рамото. Девлин се опита да се освободи. Единият му крак се подхлъзна и той залитна, като повлече Ребус със себе си. Двамата паднаха тежко в реката. Тя не беше дълбока и Ребус усети как рамото му докосна някакъв камък. Когато се опита да се изправи, краката му потънаха до глезените в тиня. Той още държеше Девлин и когато плешивата му глава се появи над повърхността, а очилата му липсваха, Ребус отново видя в него чудовището, пребило Джийн. Протегна свободната си ръка към врата на професора и го натика обратно под водата. Ръцете на професора изскочиха над водата, започнаха да пляскат и да се борят за въздух. Накрая пръстите му се вкопчиха в ръката на Ребус и ревера на сакото му.

Той се почувства отново спокоен, както е бил винаги в живота си. Водата се плискаше около него — леденостудена, но някак си успокояваща. На моста имаше хора, които гледаха надолу, а полицаите

нагазиха в реката близо до тях. Бледожълтото слънце ги наблюдаваше отгоре, застинало над един разкъсан облак. Водата изглежда действаше на Ребус пречистващо. Вече не чувстваше изкълчения си глезен, не усещаше почти нищо. Джийн щеше да се оправи, той — също. Ще се изнесе от апартамента на Ардън стрийт, ще си намери нещо друго, някое скрито местенце... може би близо до вода.

Някой го сграбчи отзад за ръката — един от униформените.

— Пусни го!

Този вик го извади от унеса. Ребус отпусна пръсти и Доналд Девлин се изправи на дневната светлина, като пръскаше слюнки и кашляше от задушаване, а повърната вода се стичаше по брадичката му.

Вкарваха Джийн Бърчил в линейката, когато мобилният телефон на Ребус започна да звъни. Един от облечените в зелено лекари обясняваше, че не могат да преценят дали е увреден гръбначния стълб или врата, поради което я бяха сложили на носилка със завързани глава и врат.

Ребус не откъсваше очи от Джийн, докато се опитваше да разбере какво казват.

— Няма ли да отговорите? — попита лекарят.

— На кое?

— На телефона.

Ребус го вдигна към ухото си. Докато се бореше с Девлин, мобилният му беше паднал на пътеката. Оказа се издраскан и пукнат, но поне продължаваше да работи.

— Ало?

— Инспектор Ребус?

— Да.

— Обажда се Ерик Бейн.

— Да?

— Случило ли се е нещо?

— Доста неща, да.

След като вкараха носилката в линейката, Ребус погледна към прогизналите си дрехи.

— Някакви вести за Шивон?

— Затова се обаждам.

— Какво се е случило?

— Нищо. Не мога да се свържа с нея. Мислят, че е в Ботаническата градина. Половин дузина полицаи я търсят там.

— И?

— Имам нещо ново за Куизмастър.

— И нямаш търпение да го кажеш на някого ли?

— Мисля, че да.

— Не съм сигурен, че си попаднал на подходящия човек, Бейн. В момента съм малко зает.

— О!

Ребус вече беше в линейката, седнал отстрани на носилката. Джийн лежеше със затворени очи, но когато той докосна ръката ѝ, енергията му се възвърна.

— Извинявай? — каза той, тъй като не чу последните думи на Бейн.

— Тогава на кого би трябвало да го съобщя? — повтори въпроса си Бейн.

— Не знам. — Ребус въздъхна. — Добре, кажи ми за какво става въпрос.

— Специалното звено — забързано започна Бейн. — Един от имейл адресите, които Куизмастър е използвал, е регистриран на името на Филипа Балфур.

Ребус не разбираше — нима Бейн искаше да каже, че Флип Балфур е била Куизмастър...?

— Мисля, че нещата се връзват — продължи Бейн. — Като се има предвид и Интернет сметката на Клеър Бензи.

— Не те разбирам. — Клепачите на Джийн потрепнаха. Внезапен пристъп на болка, предположи Ребус. Той отпусна пръстите на ръката си, които стискаха нейната.

— Ако Бензи е заела лаптопа си на Филипа Балфур, тогава имаме два компютъра на едно и също място — и двата използвани от Куизмастър.

— Да?

— И ако изключим госпожица Балфур като заподозряна...

— Тогава търсим някой, който е имал достъп и до двата компютъра, така ли?

Последва мълчание, след което Бейн продължи:

— Струва ми се, че гаджето на Флип отново се появява в картинката, а на теб?

— Не знам. — На Ребус му беше трудно да се концентрира. Той изтри потта от челото си с ръка.

— Винаги можем да го попитаме...

— Шивон е отишла да се срещне с Куизмастър — каза Ребус. После направи пауза. — Казваш, че е в Ботаническата, така ли?

— Да.

— Откъде знаем?

— Колата ѝ е паркирана точно пред нея.

Ребус се замисли за миг: Шивон знаеше, че те ще я търсят. Дали не беше оставила нарочно колата там, за да ги заблуди...

— А ако не е там? — попита той. — Ами ако има среща с него някъде другаде?

— Как да разберем?

— Може би в апартамента на Костело... — Той погледна към Джийн. — Виж какво, Бейн, наистина не мога да участвам в това... Не точно в този момент.

Очите на Джийн се отвориха. Тя промълви нещо.

— Задръж, Бейн — каза Ребус. После наведе глава към Джийн.

— Добре... — изфъфли тя.

Искаше да му каже, че ще се оправи. Че сега той трябва да помогне на Шивон. Ребус извърна глава и очите му срещнаха погледа на Елън Уайли, която стоеше на пътя и чакаше вратите да се затворят. Тя кимна бавно, за да му покаже, че ще остане с Джийн.

— Бейн? — извика той по телефона. — Ще се срещнем пред апартамента на Костело.

Когато Ребус пристигна там, Бейн вече се беше изкачил по витата стълба и чакаше пред вратата на Костело.

— Струва ми се, че го няма — каза Бейн, като приклепна, за да погледне през отвора на пощенската кутия.

Ребус го побиха тръпки, когато се сети какво видя, като надникна по същия начин в апартамента на Девлин.

Бейн се изправи отново.

— Няма никакъв признак на... Мили боже, човече, какво се е случило с теб?

— Уроци по плуване. Нямах време да се преоблека. — Ребус погледна към вратата, после към Бейн. — Заедно? — предложи той.

Бейн го изгледа на свой ред.

— Това не е ли незаконно?

— Заради Шивон — каза единствено Ребус.

И двамата скочиха върху вратата, като преброиха до три.

Бейн знаеше какво търси вътре — компютър. Намери два в спалнята — и двата — лаптоп.

— Единият е на Клеър Бензи — предположи Бейн, — а другият — неговият или на някой друг.

Единият от компютрите се оказа включен. Бейн се свърза с Интернет доставчика на Костело и отвори документите му.

— Няма време да пробвам с парола — каза той по-скоро на себе си, отколкото на Ребус. — Така че можем да прочетем само старите съобщения. — Но там нямаше никакви имейли до или от Шивон. — Изглежда изтрива всичко веднага — предположи Бейн.

— Или търсим не където трябва. — Ребус огледа стаята. Разхвърляно легло, книги, пръснати по пода. Някакви бележки за есе на бюрото до персоналния компютър. Чорапи, гащета и тениски се подаваха от скрина, но най-горното чекмедже стоеше затворено. Ребус отиде до него, като накуцваше и го отвори внимателно. Вътре имаше карти и пътеводители, включително и един за Артърс Сийт. Пощенска картичка с параклиса в Рослин и друг пътеводител.

— Ето че попаднахме на точния адрес — отбеляза той.

Бейн стана и се приближи.

— Всичко, от което би могъл да има нужда един добре подготвен Куизмастър. — Бейн посегна да бръкне в чекмеджето, но Ребус го плесна по ръката.

— Не пипай нищо! — После се опита да отвори чекмеджето още по-широко. Нещо се беше запънало. Извади писалка от джоба си и го освободи — справочник за Единбург от А до Я.

— Отворен е на Ботаническата градина — констатира Бейн с известно облекчение. Ако Дейвид Костело беше там, сигурно вече са го закопчали.

Но Ребус не беше толкова убеден. Той изучаваше останалата част от страницата. После погледна към леглото на Костело. Пощенски картички на стари надгробни паметници... малка снимка в рамка на Костело с Флип Балфур, с друг надгробен камък в самия ъгъл, близо до рамката. Запознали се на някакво вечерно парти... Закусвали на следващата сутрин и после се разхождали из гробището „Уористън“. Така му каза Костело. Гробището „Уористън“ се намираше точно срещу Ботаническата градина. На същата страница в справочника.

— Знам къде е — тихо заяви Ребус. — Знам къде ще се срещне с него. Хайде. — Той излезе на бегот от стаята и ръката му посегна към мобилния. Детективите, които обикаляха из Ботаническата, можеха да стигнат до „Уористън“ за две минути.

— Здравей, Дейвид.

Той още беше с дрехите от погребението, включително и слънчевите очила. Усмихна се, когато тя тръгна към него. Той просто си седеше там, а краката му висяха от стената. Скочи на земята и изведнъж се оказа пред нея.

— Ти се досети — каза той.

— Нещо такова.

Той погледна часовника си.

— Подранила си.

— А ти още повече.

— Трябваше да разузная обстановката, да видя дали не ме лъжеш.

— Казах, че ще дойда сама.

— И ето че дойде. — Той се огледа отново.

— Тук има доста пътища за отстъпление — заяви Шивон, учудена от неговото спокойствие. — Затова ли реши да се срещнем тук?

— Тук за първи път осъзнах, че обичам Флип.

— Да я обичаш толкова много, че чак да я убиеш?

Лицето му помръкна.

— Не знаех, че ще се стигне дотам.

— Така ли?

Той поклати глава.

— Поне не до момента, когато я хванах с ръце за гърлото...
Мисля, че дори тогава не знаех.

Тя пое дълбоко въздух.

— Но все пак го направи.

Той кимна.

— Да, така е. — Вдигна очи към нея. — Това искаше да чуеш, нали?

— Исках да се срещна с Куизмастър.

Той разтвори ръце.

— На ваше разположение.

— Освен това искам да знам защо.

— Защо? — Той направи с устните си голямо О. — Колко причини искаш? Нейните приятелчета? Нейните претенции? Как продължаваше да ме дразни и да търси скандали, за да се разделим така, че да ме гледа как пълзя обратно към нея?

— Можел си да си отидеш завинаги.

— Но аз я обичах! — Той се изсмя, сякаш искаше да признае собствената си глупост. — Постоянно ѝ го повтарях и знаеш ли какво ми отвърщаше тя?

— Какво?

— Че аз не съм единственият.

— Раналд Мар?

— Този стар пръч, да. Още преди да завърши училище. И продължаваше с това, дори след като вече бяхме заедно! — Дейвид спря и преглътна. — Толкова мотиви стигат ли ти, Шивон?

— Изкарал си си яда на Мар, като си осакатил фигурката на неговото войниче, и все пак Флип... Трябваше ли да убиеш Флип? Това не ми се струва много честно.

— Ти не можеш да разбереш.

Тя го погледна.

— Мисля обаче, че разбирам, Дейвид. Чисто и просто ти си един страхливец. Твърдиш, че не знаеш дали си щял да убиеш Флип онази вечер. Това е лъжа. Планирал си го отдавна, през цялото време... И след като си го извършил, си се направил на господин Спокойствие и си разговарял с разтревожените ѝ приятели, няма и час, след като си я убил. Знаел си точно какво правиш, Дейвид. Ти си бил Куизмастър. — Тя замълча. Той гледаше някъде напред и поглъщаше всяка нейна

дума. — Има нещо, което не разбирам... Изпратил си съобщение на Флип след смъртта ѝ?

Той се усмихна.

— На същия ден, в нейния апартамент, докато Ребус ме наблюдаваше, а ти се занимаваше с нейния компютър... Тогава той ми каза, че съм единственият заподозрян.

— И ти си решил да опиташ да ни хвърлиш по погрешна следа?

— Идеята беше да изпратя само това съобщение... Но когато ти отговори, не можах да устоя. Запалих се по тази игра също като теб, Шивон. Играта ни обсеби и двамата. — Очите му блестяха. — Това не е ли нещо велико?

Той очевидно очакваше отговор, затова тя кимна бавно.

— Мислиш ли да ме убиеш, Дейвид?

Костело рязко поклати глава, раздразнен от подобно предположение.

— Много добре знаеш отговора на този въпрос — ядосано каза той. — Иначе нямаше да дойдеш. — Отиде до един нисък надгробен камък и се подпря на него. — Може би нищо от това нямаше да се случи, ако не беше професорът.

Шивон помисли, че не е чула добре.

— Кой професор?

— Доналд Девлин. Първия път, когато ме видя след случката, той се досети, че аз съм я убил. Затова измисли онази история, че някой се е въртял отвън. Опитваше се да ме защити.

— Но защо ще го прави, Дейвид? — Чувстваше се странно, когато произнасяше името му. Искаше ѝ се да го нарича „Куизмастър“.

— Заради всичко, за което разговаряхме... за това, как можеш да извършиш убийство, без да те хванат.

— Професор Девлин?

Той я погледна.

— О, да, той също е убивал. Старият негодник ми разказа всичко и ме подстрекаваше да бъда като него... Май се оказа добър учител, а? — Той прокара ръце по надгробния камък. — Разговаряхме дълго на стълбището. Искаше да знае всичко за мен, за моите ранни години, за бунтарския ми период. Веднъж отидох в апартамента му. Тогава ми показа онези изрезки... Хора, които са изчезнали или са се удавили. Дори имаше една за някакъв немски студент...

— Оттам ли ти хрумна идеята?

— Възможно е. — Той сви рамене. — Кой знае откъде идват идеите? — Дейвид замълча. — Аз ѝ помогнах, да знаеш! Тя беше адски впечатлена. Всичките тези загадки... Направо си скубеше косите, докато не се появих... — Той се засмя. — Флип не разбираше много от компютри. Аз ѝ измислих псевдонима „Флипсайд“, после ѝ изпратих първата загадка.

— Отишъл си в апартамента ѝ и си ѝ казал, че си разгадал Хелбанк...

Костело си спомни и кимна.

— Тя нямаше да тръгне с мен, ако не ѝ бях обещал да я закарам до вкъщи след това... Току-що ме беше изритала отново — този път за последно, като натрупа всичките ми дрехи на един стол, а след Хелбанк щеше да ходи да се черпи с всички онези гадни нейни приятелчета... — Той стисна очи за миг, после ги отвори и примига, като се обърна с лице към Шивон. — Започнеш ли веднъж, не можеш да спреш... — Костело сви рамене.

— Не се ли стигна до Затвора?

Той бавно поклати глава.

— Тази загадка беше само за теб, Шивон...

— Не знам защо си продължавал да се връщаш при нея, Дейвид, нито какво си си мислил, че ще докажеш с играта, но ми е ясно едно — ти никога не си я обичал. Искал си да я контролираш — кимна тя в подкрепа на твърдението си.

— Някои хора обичат да бъдат контролирани, Шивон. — Очите му бяха вперени в нейните. — Това не важи ли и за теб?

Тя се замисли за момент... Или по-скоро се опита да го направи. Отвори уста и понечи да каже нещо, но някакъв шум я спря. Той рязко извърна глава — двама мъже приближаваха към тях, а на петдесетина метра зад тях вървяха още двама.

Костело бавно се извърна към Шивон.

— Разочарован съм от теб.

Тя поклати глава.

— Това не е мое дело.

Той скочи от камъка и се втурна към стената, ръцете му достигнаха върха, а краката му търсеха на какво да стъпят. Детективите също се затичаха, а единият от тях извика. „Спри го!“

Шивон само наблюдаваше без да помръдне. Куизмастър... Беше му дала думата си... Единият му крак намери някаква издатина и той успя да се повдигне. Шивон се хвърли към стената, сграбчи го за другия крак с двете си ръце и го затегли надолу. Той се опита да я изрита, но тя не го пускаше, а едната ѝ ръка се протегна към якето му и се опита да го издърпа обратно. Тогава и двамата полетяха надолу, но само той извика. Слънчевите му очила прелетяха край нея като на забавен кадър. Наблюдаваше ги, докато паднаха на земята. Той се строполи тежко върху нея и изкара въздуха от дробовете ѝ. Тя почувства болка, когато главата ѝ се удари в тревистата земя. Костело се изправи на крака и побягна, но двама от полицаите го хванаха и го свалиха обратно на земята. Той успя да извърне главата си настрани, така, че да вижда Шивон. Деляха ги не повече от два метра. Чертите му се изкривиха от омраза и той се изплю в лицето ѝ. Храчката му уцели брадичката ѝ и остана там. Тя изведнъж почувства, че няма сили да я избърше.

Джийн спеше, но лекарят успокои Ребус, че тя ще се оправи — прорезни рани и охлузвания. „Нищо, което времето да не може да излекува.“

— Силно се съмнявам в това — каза той на лекаря.

Елън Уайли стоеше до леглото ѝ. Ребус отиде при нея.

— Искам да ти благодаря.

— За какво?

— Най-малкото за това, че ми помогна да разбием вратата на Девлин. Никога нямаше да се справя сам.

В отговор тя само сви рамене.

— Как е глезенът? — попита Елън.

— Издува се красиво като балон, благодаря.

— Седмица-две отпуск по болест — каза тя.

— Може и повече, ако съм погълнал вода от река Лийт.

— Чувам, че самият Девлин е успял да погълне немалко количество от същата вода. — Тя го изгледа. — Подготви ли се да даваш обяснение?

Той се усмихна.

— Предлагаш ми да излъжеш в моя защита ли?

— Само кажи.

Той кимна бавно.

— Проблемът е, че една дузина свидетели биха могли да кажат друго.

— А ще го направят ли?

— Просто трябва да изчакаме и ще разберем — отвърна Ребус.

После тръгна куцукайки към Хирургическото отделение, където правеха на Шивон два-три шева по раните на главата. Ерик Бейн беше там. Те прекъснаха разговора си, когато Ребус приближи.

— Ерик току-що ми обясняваше — каза Шивон — как си открил къде ще бъда.

Ребус кимна.

— И как сте влезли в апартамента на Дейвид Костело.

Ребус направи учудена физиономия.

— Мистър Рамбо — продължи тя — разбива вратата на заподозрян, без никакво право или разрешение.

— Технически погледнато — отговори ѝ Ребус, — през това време бях отстранен от работа, което означава, че не съм бил действащ полицаи.

— Което влошава нещата още повече. — Тя се обърна към Бейн. — Ерик, ще трябва да го прикриеш.

— Вратата беше отворена, когато отидохме там — изрецитира Бейн. — Най-вероятно Ребус е влязъл там по погрешка.

Шивон кимна и му се усмихна. После стисна ръката на Бейн.

Доналд Девлин беше под полицейска охрана в една от специалните стаи на болницата „Уестърн Джeneral“. Той за малко не се удави в реката и сега се намираше в състояние, което лекарите наричаха „кома“.

— Да се надяваме, че ще остане там — беше коментарът на заместник-началника на Главното полицейско управление Колин Карсуел. — Така поне ни спестява разходи.

Карсуел изобщо не проговори на Ребус. Гил му каза да не се тревожи:

— Избягва те, защото мрази да се извинява.

Ребус кимна.

— Току-що бях при един доктор — уведоми я той.
Тя го погледна.
— Е?
— Това не може ли да се брои за моя преглед...?

Дейвид Костело остана под арест в Гейфилд Скуеър. Ребус не искаше да ходи там. Знаеше, че колегите ще отворят няколко бутилки уиски и бира, а шумът от празненството щеше да се чува в стаята, където се провеждаше разпитът на Костело. Спомни си, когато попита Доналд Девлин, дали младият му съсед е способен да извърши убийство: „Не е достатъчно интелигентно за човек като Дейвид“. Но все пак Костело беше намерил начин да го извърши, а Девлин го защити... Старият прикрива младия.

Ребус се прибра вкъщи и обиколи апартамента си. Даде си сметка, че това е единственото постоянно нещо в живота му. Всички случаи, по които работеше, чудовищата, които срещаше... Той се занимаваше с тях тук, седнал във фотьойла си, загледан през прозореца. Намираще място за тях в „тъмната половина“ на своето съзнание и те оставаха там.

Ако се откажеше от този апартамент, какво щеше да му остане? Тогава нямаше да има нито център на неговата вселена, нито клетка за неговите демони...

Утре ще се обади на брокерката и ще ѝ каже, че няма да се мести.

Утре.

А тази вечер трябваше да попълва нови клетки...

[1] Рицар от Ордена на тамплиерите. — Б.пр. ↑

[2] Английската дума „box“ в превод може да означава ковчег. — Б.пр. ↑

[3] Дърводелски инструмент за прави ъгли. — Б.пр. ↑

[4] От латински „Помни смъртта“. — Б.пр. ↑

Беше неделя следобед, а слънцето светеше остро и ниско, като образуваше невероятно дълги сенки, изкривени в някакви еластични геометрични форми. Дърветата се огъваха под напора на вятъра, а облаците се движеха като добре смазани машини. Селцето Фолс, побратимено с френското градче Ангоас, чието име означаваше „болка“. Ребус премина край пътния знак и погледна към тихо седящата до него Джийн. Тя остана мълчалива цяла седмица. Не бързаше да вдига телефона или да отваря вратата. Той си спомни думите на лекаря: „Нищо, което времето да не може да излекува...“.

Той ѝ даде възможност за избор, но тя реши да дойде с него. Паркираха до лъскаво беемве. По земята още имаше следи от сапунена вода. Ребус дръпна ръчната спирачка и се обърна към Джийн.

— Няма да се забавя. Искаш ли да ме изчакаш тук?

Тя се замисли, после кимна. Той посегна към задната седалка, за да вземе ковчега. Беше увит във вестник — на първа страница имаше статия от Стивън Холи. Той излезе от колата и остави вратата отворена. Почука на къщата на Бевърли Додс.

Отвори му самата тя. На лицето ѝ грееше дежурната усмивка и носеше престилка с волани, завързана около гърдите ѝ.

— Съжалявам, не съм турист — каза Ребус. Усмивката ѝ изчезна.
— Изглежда въртите голяма търговия с чай и кифлички?

— Какво мога да направя за вас?

Той повдигна пакета.

— Помислих, че може да си го искате обратно. В крайна сметка, това си е ваше, нали?

Додс разгърна страниците на вестника.

— О, благодаря — каза тя.

— Това наистина е ваше, нали?

Тя не искаше да го погледне.

— Който го намери, остава за него, предполагам...

Но той поклати отрицателно глава.

— Имам предвид, че вие сте го изработили, госпожо Додс. Като тази ваша нова табела... — посочи той с глава нагоре. — Ще ми кажете ли кой я е направил? Бас хващам, че вие самата. Хубаво парче дърво... Струва ми се, че имате някое и друго длето и подобни инструменти.

— Какво искате? — Тонът ѝ стана хладен.

— Когато доведох Джийн Бърчил тук — тя е там в колата и между другото е добре, благодаря, че попитахте, та когато я доведох тук, вие споменахте, че често ходите в музея.

— Така ли? — Тя надничаше през рамото му, но извърна поглед, когато очите ѝ срещнаха тези на Джийн.

— И въпреки това, никога не сте попадали на ковчезите от Артърс Сийт. — Ребус се престори, че се намръщва. — Трябваше да се сетя още тогава. — Той я гледаше изпитателно, но тя не продума. Забеляза как шията ѝ почервеня и как върти ковчеза в ръцете си. — Независимо от всичко — продължи Ребус, — това ви докара допълнителен бизнес, а? Но ще ви кажа едно...

Тя вдигна сините си очи и погледите им се срещнаха.

— Какво? — попита със стържещ глас.

Той насочи пръста си към нея.

— Имате късмет, че не ви хванах по-рано. Можеше да подшушна нещо на Доналд Девлин. И тогава щяхте да изглеждате като Джийн, която е там, ако не и много по-зле.

Ребус се обърна и тръгна обратно към колата. По пътя си откачи табелата, на която пишеше „Керамика“ и я хвърли в канавката. Тя продължаваше да ги наблюдава от вратата, когато той запали колата. По тротоара приближаваше двойка туристи. Ребус знаеше много добре къде отиват и защо. Той така завъртя волана, че да прегази табелата с предните и задните гуми.

По обратния път към Единбург, Джийн попита дали ще отидат до Портобело. Той кимна с въпроса, дали тя няма нещо против.

— Ни най-малко — отвърна Джийн. — Някой трябва да ми помогне да изкарам онова огледало от спалнята. — Ребус я погледна. — Само докато ми заздравеят раните — добави тя тихо.

Той кимна разбиращо.

— Знаеш ли от какво имам нужда, Джийн?

Тя се обърна към него.

— От какво?

Той бавно поклати глава.

— Надявах се, че ти би могла да ми кажеш...

Издание:

Автор: Иън Ранкин

Заглавие: Водопадът

Преводач: Боян Савчев

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска (не е указано)

Редактор: Юлия Петрова; Ангелина Вълчева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18039>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.